

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழ்வரலாறு.

மட்டக்களப்பு, புளியநகர்,
ச. பூபாலபிள்வளாயவர்கள்
இயற்றியது.

History of Tamil

by

S. POOPALAPILLAI.

பதிப்பித்தவர்:

இராமநாதர் அருளம்பலம்.

மட்டுநகர்

சுத்தாத்தைத யந்திரசாலை.

சித்தார்த்திவரு பங்குனிமீ

1920.

All Rights Reserved.

சென்னை
சுயம்பம்.
1911

தமிழ் வரலாற்றுப் பதிப்புரை.

வெண்பா.

எம்மொழிக்கு முன்மொழியா யீசனா ளப்பிறந்த
செம்மொழித்தீவ் கன்னற் செழுந்தமிழை—எம்மொழியில்
விள்ளத் துணிவதுநீள் வேலைதனை யோர்கரத்தில்
அள்ளத் துணிவதுபோ லாம்.

இந்நூல் வரன்முறைவிபரம் வருமாறு:—

மட்டுநகரின்கண்ணே தமிழ்க்கல்வி ஆராய்ச்சி, சமயவளர்ச்சி முதலியவற்றின் பொருட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டுச் சிலவருடங்களாக நடைபெற்றுவரும் “சைவ வாஸீப சமாசம்” என்னுஞ் சங்கத்திற்குக், கடந்துபோன சித்திரை மாதத்திலே நடைபெற்ற “சமாச வருடோற்சவ” மகாசபைகூட்டத்தில், வித்துவான் ஸ்ரீ ச. பூபாலபிள்ளை அவர்கள் “சமாசத்” தலைவராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். சுகத்தாழ்வுகாரணமாக இவர் இவ்வதிகாரத்தையேற்க மனம் ஒருப்பட்டிலரேனும், சபையா ரொருமித்து வேண்டிக்கொண்டமையின், மறுக்க இயலாதவராய்ச் சமாசத்தலைமையை ஒப்புக் கொண்டு கடைமைகளைநடத்திவருங்கால் ‘சமாச’வாலிபர்சிலர்மாட்டுத் தமிழ்மொழிமதிப்பு அருகிப்போதலைக் கண்டு, அவர்க்கும் பிறர்க்கும் பயன்றருமாறு, தெய்வத் திருமொழியாகிய அமிழ்தத் தமிழ்மொழியின் அருமைப் பெருமைகளைத் தொகுத்து விரித்து

இந்நூலை இயற்றத்தொடங்கினர். ஆயினும், தேகசுகம் இடங்கொடாமையானும், இந்நூல் மிக்கவினைவில் வெளிவரவேண்டுமென்று பலர் ஆசித்து நெருக்கியதானும், தாம்எண்ணித் தொடங்கியவாறு அதனை விரித்தியற்றி முடிக்காது இப்போது தந்திருக்கும் இந்தப் பருவத்தில் நாற்பத்தெட்டுநாட்களுள் வரைந்து நிறைவேற்றினர்.

வித்துவான் அவர்களின் சுகநிலை நன்கமைந்து இடங்கொடுத்தலோடு செந்தமிழ் அபிமானிகளாயுள்ளோரும் எம்மை ஊக்கப்படுத்துவராயின், இறைவனருளைமுன்னிட்டு இந்நூலை முன்கருதியபடி இயன்றளவு விரித்துப் பனுவற்பொழிப்புக்களைக் கூட்டி, சேரர்க்கிசைந்த புதுநூல்களையுஞ் சேர்த்து, உதாரணச் செய்யுட்களையும் பெருக்கிநிறைவேற்றி, இரண்டாம்பதிப்பைத் தருவதற்குச் சித்தமாயிருக்கின்றும். ஆதலின் தமிழ்மாதின் பெருவாழ்வில் ஆர்வம் மிக்க பண்டிதசிகாமணிகள் இந்நூலிற் சேர்க்கத்தகுந்த பல உண்மைகளையும், நூல்களின் வரலாற்றுக் குறிப்புரைகளையும் தயவுகூர்ந்து எழுதி இந்நூலாசிரியரவர்களுக்கு அல்லது எமதுவிலாசத்திற்கு அனுப்பிவைத்தால், அவை மிக்கநன்றியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

இந்நூலைக்குறித்து நாம்கொண்டிருக்கும் மதிப்பை முன்னர் விடுத்த அறிக்கைப்பத்திரத்தில் வெளியிட்டிருக்கின்றும். ஆண்டு நாம்கூறிய வியப்புரையெல்லாம் வெற்றுவரையல்லா மெய்ப்புரையே என்பதற்குச் சான்றாகச் செந்தமிழ்ப்புலவர் பலர் இந்நூலைப்பாராட்டிஎழுதிய மதிப்புரைகளிற் சிலவற்றை இதனையடுத்துவரும் பக்கங்களிற் காண்க.

பொற்புலவு மட்டுநகர்ப் பூபால பிள்ளையெனும் புலமை யாழி உற்பவிக்குந் தமிழ்வாலா றமுதெனமுன் னசுரர்சுரரோர்தாராயின் கற்கரிமந் தரமாக வாசகிநா னாகவும்பாற் கடலை வாளா ளானே. மற்பொருதன் நேகடையார் மகேச்சுரனு நஞ்சுருந்தி மறுக்கொள்

மட்டுநகர்,
சுத்தாத்வையந்திரசாலை.
சித்தார்த்திவ்ரூபகஞ்சுனிமீ

} இராமநாதர் அருளம்பலம்.

ம தி யு து

சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கனுள், சிவஞானபோதம்,
சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன்
முதலிய பதினொரு நூல்களையும் விருத்தியுரை
யுடன் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தவரும்,
சேக்கிழார் பெரியபுராணத்தை இரகசி
யார்த்தத்துடன் ஆங்கிலத்தில்
செய்து தந்தவரும், தமிழ்
இலக்கிய ஆராய்ச்சியை
நவமாகச் செய்தவரும்

சென்னை “சித்தாந்த தீபிகை”

என்னும் பத்திரிகையை பலவருடங்களாக நடத்திய ஆசிரியரும்
தற்காலம் மதுரை ஹைகோட் வைக்கிலும்
சைவசித்தாந்த மகாசமாஜ உதவிச் சபைத்தலைவருமாகிய
பூர்மான் ஜே. யெம். நல்லசாமிப்பிள்ளை,
பி. ஏ., பி. எல்., அவர்கள் எழுதியது:--

விக்டோரியா மகாராணியின் ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பித்த
“சித்தாந்ததீபிகை” தோன்றிய காலம் முதல், ஆங்கிலம் கற்றோர்
களுள், நம் தமிழில் அதிக அபிமான மும் ஆராய்ச்சியும் உண்டா
யிற்று என்பதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். அந்தப்
பத்திரிகையில் பூர்மான். Sir. P. அருணாசலம் அவர்கள் தமிழ்
ஆராய்ச்சிவிஷயமான, திருவாசகம், தாயுமானவர்பாடல், புறநா
னூறு முதலிய நூல்களினின்றும் பலபாகங்களை எடுத்து ஆங்கி
லத்தில் மொழிபெயர்த்து நுண்பொருளோடும் விளக்கியுள்ளார்.
நானும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்களை விருத்தியுடன் ஆங்கிலத்
தில் எழுதிப் பதித்ததல்லாமலும், பத்துப்பாட்டிலடங்கிய குறிஞ்
சிப்பட்டு, திருமுருகாற்றுப்படை முழுவதையும், கலித்தொகை,
புறநானூறு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, கீங்குறுநூறு முதலிய
சங்கநூல்களில் உள்ள அநேகபாகங்களையும் எடுத்துப் பதித்து,
தமிழின் ஓசையையும், சுவையையும், தமிழர்களுடைய வீரத்தன்

மையையும், அவர்களுடைய பண்டை வழக்கங்களையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன அப்பத்திரிகையில் இன்னும் அநேக அறிஞர்கள் தமிழ் இலக்கண இலக்கிய விஷயங்களையும் அதன் பூர்வீகத்தைப் பற்றியும் எழுதியுள்ளார்கள்.

அதாவது, தமிழ்வரலாற்றைப் பற்றி ஸ்ரீமான் M. S. பூர்ணலிங்கம்பிள்ளை அவர்கள் “Primer of Tamil Literature” என ஒருநூல் ஆங்கிலத்தில் பதித்துள்ளார். இதனினும்விரிவாக, சித்தாந்த தீபிகையில், ஸ்ரீமான் S. A. திருமலைக்கொழுந்துப்பிள்ளையவர்களால் ஒருவியாசம் எழுதப்பட்டு முக்காற்பாகம் முடிந்துள்ளது. இந்நூல்களெல்லாம் தமிழ் அபிமானிகளின் பேருதவியால் தனிப்பிரசுரங்களாக வரவேண்டியிருக்கின்றன.

மேல், இந்நூல்களெல்லாம் ஆங்கிலம் சற்ற அறிஞர்களுக்கு உபயோகப்படுமே யன்றி ஏனையோர்க்கு அனுகூலப்பட மாட்டாவாம். இக்குறையை நீக்கும் பொருட்டே என் நண்பர் மட்டுநகர் வித்வான் ஸ்ரீமான் ச. பூபாலபிள்ளையவர்களால் ‘தமிழ் வரலாறு’ என்னும் இந்நூல் தமிழில் வரையப்பட்டுள்ளது. இவர்களுக்கு, தமிழில் உண்டாகிய ஆர்வமும், பாண்டித்தியமும், இவர்கள் முன்பு இயற்றிய சீமந்தனி புராணம், விநாயகமான்மியம் முதலிய நூல்களால் விளங்கும். என்றாலும், இவர்கள் இப்பொழுது எழுதித் தந்த “தமிழ் வரலாறு” இவர்கள் புகழை ஒங்குவிக்கும். எளிய நடையில், அரியவாறு, பாடையியல், இலக்கணவியல், இலக்கியவியல், ஒழிபியல் என நான்குபாகமாகப்பகுத்து, ஒவ்வொன்றின் கீழும் பெரியவிஷயங்களைச்சுருக்கி, ஒவ்வொருநூல்களினின்றும் உதாரணச் செய்யுள்களைக்காட்டி, தமிழின் பழமையையும், அருமையையும், இனிமையையும் தெருட்டியுள்ளார்கள். ஆனால் ஒன்று மட்டும் குறைகூறுவோம். உதாரணச்செய்யுள்களை “Chamber’s Encyclopaedia of English Literature” ல் உள்ளதுபோல், இன்னும் பெருக்கிக் காட்டவேண்டுமென்பதே. ஆயின் அவ்விதம் ஏழுத நம்புலவர்க்கு இயல் இல்லை என்பதல்ல. தமிழ் அபிமானிகளைப் பொறுத்தது. புத்தகமும் பருத்து விலையும் அதிகமாய்

விடும். இந்நூலை நம் தமிழ்அபிமானிகள் வாங்கிப்படித்து நம்புல
வர்க்கு ஊக்கம் உண்டாக்குவரேல், அடுத்தபதிப்பு அச்சினைவில்,
நான் கோரியவாறு அச்சிற் பதிக்கப்படுமென்பது திண்ணம். புல
வர்க்குப் பரமன் அருள்புரிவாராக.

ஜே. யெம். நல்லசாமிப்பிள்ளை.

மதுரை,
14-3-20.

(மேற்படி பிள்ளையவர்கள் இந்நூலாசிரியருக்கனுப்பிய கடித
மொன்றில் பின்வருமாறு எழுதுகின்றார்:—“I have perused
your work and it is a most useful work written in
the best style, and with thorough knowledge of the
subject.”)

சென்னை “லாகொலிஜ்” உதவிப்பண்டிதரும்
சைவசித்தார்த மகாசமாஜத்துக் காரியதரிசியுமாகிய
புரீமான் K. சுப்பிரமணியம் எம். ஏ., எம். எல்.,
‘அட்வகேற்’ அவர்கள் எழுதியது.

அன்பார்ந்த யீய,

தங்கள் “தமிழ் வரலாறு” என்னும் நூலினைப் பார்த்தேன்.
தமிழ் நன்மாணவர்க்கு இதுவரை தமிழைப் பற்றி யெழுதியுள்ள
அரிய பொருள்களை யெல்லாந் தொகுத்துணர்த்தற் பொருட்டு
அமைத்த நன்னூலாகத் தங்கள்புத்தகம் விளங்குகின்றது. தாங்
கள்செய்யும் பேருதவிக்குத் தங்கட்குத் தமிழுலகம் என்றும் நன்றி
பகருங் கடப்பாடுடையது.

இங்ஙனம்

மயிலாபட்டூர்,
14-1-20.

K. சுப்பிரமணியன்.

திருமயிலைச் “செந்தோம் ஹைஸ்கூல்” தமிழ்ப்பண்டிதர்
ஸ்ரீமான் ம. செல்வநாதமுதலியாரவர்கள் இயற்றிய
எழுசீராகிரிய விருத்தம்.

திரைகட லமுதோ நிறழ்தமிழ்க் கலைக
டேர்ந்துணர் பொருளெலாந் திரட்டி
விரைமலர் காட்சி நாவல ரன்றி
விருப்புட னினேளுரு மறிவான்
புரையிலா மணப்பூ பாலவிற் பன்னன்
புகன்றனன் றமிழ்வா லாறென்
றுரைசெயு னாலொன் றதன்றிற நோக்கி
னுவகைமிக் கெய்துவர் சான்றோர்.

சென்னை “போஸ்ந்மாஸ்நர் ஜெனரல் ஆபிஸ்” லிகிதரும்,
சைவசித்தாந்த மகாசமாஜத்தின் தனாதிபதியுமாகிய
ஸ்ரீமான்

C. V. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையவர்கள் எழுதியது:--

“வானவன்காண் வானவர்க்கு மேலானுன்காண், வடமொழி
யுந் தென்தமிழும் மறைகள்நான்கு, மானவன்காண்”

“உயர்மதிற் கூடலினாய்ந்த ஒண்தீர்
தமிழின் துறைவாய் நுழைந்தனையோ”

என்று பலபெற்றித்தாகச்சிவாநுபூதிச்செல்வர்களால் புகழ்ந்
துரைக்கப்பட்ட தெய்வீகம் பொருந்திய உயர்தனிச் செம்மொழி
யாம் தமிழ்மொழியின் சரித மனைத்தும் ஒருங்கே கொண்டுள்ள
“தமிழ் வரலாறு” என்னும் நவீன புத்தக மொன்று எனது பார்
வைக்குவந்தது. தமிழ்ச்சிறப்பைக் கூறுவான் இதுகாறும் வெளி
வந்துள்ள நூல்களின் கருத்துக்களை யெல்லாம் தொகுத்துப் பல
அதிகரணங்களாக வகுத்து இதில் விளக்கியிருக்கும் பெற்றி சீர்
தூக்கி நோக்கத்தக்கது. இது தமிழ் மாணவர்க்கே யன்றி ஏனை
யோர்க்கும் பயன்விளைக்குமென்பதிற் சிறிதும் ஐயமில்லை.

இத்தகைய அரியநூலை இயற்றினார் மட்டுநகர் வித்துவான் ஸ்ரீ
மான் ச. பூபாலபிள்ளையவர்க ளாவர். இவர்களுடைய தமிழ்ப்
புலமையின் ஏற்றத்தை இவர்கள் செய்துள்ள சீமந்தனிபுராணம்,
விநாயகமான்மியம், முப்பொருளாராய்ச்சி முதலிய சிறந்த நூல்கள்
எடுத்துக்காட்டும். “கைம்மாறுவேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்டு,
என்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு” என்றவாறு இப்பெருந்தகையா
ரது தமிழ்பிமானத்திற்கு தமிழுலகம் என்ன கைமாறு செய்ய
வல்லது?

இங்ஙனம்,

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்.

சென்னை, 18-1-20.

மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கத்துப்பண்டி தராகிய

மட்டக்களப்பு காரேறுமுதூர்

ஸ்ரீமான். சாமிதாசமயில்வாகனனார் இயற்றிய

மதிப்புரைச் செய்யுட்கள்.

வள்ளுவனா ரணிமணியும் ‘மதிமலி’யென் றிறையுரைத்த
மதிப்புக் கெட்டாத்--தெள்ளுகமி முருமணியு மிளங்கோவின் றிரு
மணியுந்தெய்வ வாசக்--கள்ளவிழு மலர்க்குழலி தமிழணங்கிற்
கணியிவைதாக் காண்மி நென்ன--விள்ளுமுறை வந்ததீந்த வரலா
றென் றொருவாறு விளம்ப லாகும். (க)

செய்யதிருப் பேழையினு ளமைந்திருக்குந் திரவியத்திற்
சிறிதுகாட்டி--வையமிசைக் குணனுரைக்கு மரபதுபோற் றமி
முறிஞர் வகுத்து வைத்த--பொய்யில்புகழ்க் கருவூலத் தொரு
வாத பொருளளவு புனைந்து காட்டி--மையலறுத் திடவெழுந்த
திந்நூலென் றொருவாறு வழத்தலாகும். (உ)

பண்டுரைத்த விலக்கியத்தின் றுறைபலவு மதன்கண்ணே பரந்
துதோன்றும்--எண்டருநல் விலக்கணத்தின் றுறைபலவு மொருங்

கீயம்பு மியல்பி னாலே--தண்டமிழ்வண் டிறைதெரியா தலைவுறு
வோர் தடங்கரையைச் சார்ந்து வாழ்க்--கண்ட 'கலங் கரைவிளக்க'
மிதவென்ன வொருவாறு கமுற லாகும். (ஈ)

தமிழ்மகளுக் கணிகூட்டுந் தகவதனா லுண்ணவுண்ணத் தா
வாளின்பத்-தமிழ்மகளி னலனுக்ர்வார்க் குறுதுணையாய்ச் சார்தவி
னாற் றக்கோர் முன்னர்த்--தமிழ்மகளின் பேரழகைத் தந்து
ரைக்கு மரபதனாற் சங்கம் போற்றுந்--தமிழ்மகளுக் குயிர்த்
தோழி யிந்நூலென் றொருவாறு சாற்ற லாகும். (ச)

மாணக்கர்க் கருந்தீபம் தமிழ்வாரி கடப்பதற்கு வாய்த்த
தெப்பம்--கோணா த நூன்மருவிக் தமிழ்மதிக்க வருதுலைக்கோல்
குன்றா வின்பங்-காணார்க்கு வழிகாட்டி சலிப்பொன்னுக் குரைக
றமிழ்க் கலைச்சுகத்தைப்--பேணார்க்குத் தனிமருந்தென் றிந்நூலை
யொருவாறு பேச லாகும். (ஊ)

மட்டுநகர் 'அர்ச்: மிக்கேல்' அங்கிள மஹாகலாசாலை

ஆசிரியரு ளொருவர்

ஸ்ரீமான் A. J. வே. சுப்பிரமணியபிள்ளை அவர்கள்

சொல்லிய ஆசிரியவிருத்தம்.

அந்நாளி லச்சதன்பா லாழிகடைந் தமுதமரர்க் களித்தவா
றிங்--கிந்நாளி லினியபசந் தமிழ்க்கடலாய்ந் தெவ்வெவரு மின்
பக்கூர-எந்நாளந் தமிழ்மொழிக்கோ ரிருங்குறையா யெய்தகுறை
யிரிவுற் றேஃப்-பன்னாளந் தமிழுலக மெதீர்பார்த்த பெரும்பே
றும் பவித்தாக.

சொல்வளமும் பொருள்வளமுஞ் சுவைவளமும் பயன்வள
முஞ் சோர்வில் லாய்வின--பல்வளமு நனிதேங்கத் தமிழ்வரலர்
றெனுமொருநூல் பண்பாய்ச் செய்தான்--எல்வளமுங் கார்வளமு
மிளம்பவன வளமுமுப ரிலங்கைக் கீழ்பால்--நெல்வளமும் புல்வ
ளமு நெருங்கியபைந் தருவளமு நீடு மூதூர்.

தெங்குதரு திரவியத்தாற் சிறந்தமட்டுக் களப்பதனிற் சீர்த்
 திசெல்வஞ்—சங்கைதரு வேளாளர் தகுசூலத்திற் சநாசிவவே
 டனய னுணை—அங்கிளமுந் தமிழுமொருங் கறிந்தகமி முபி
 மானி யறிஞர் சங்கச்—சிங்கமெனுஞ் சிவநேசச் செல்வன்பூ பால
 பிள்ளைச் செம்ம லேறே.

முந்துதமிழ் மெழிப்பொருட்குப் பிறர்மதமுந் தன்மதமும்
 முடிபுங் காட்டி—இந்தவகை யியையுமிடந் தொறும்பிறர்கோள்
 தன்றுணிபுமிணைத்து மாட்டிப்—பைந்தமிழின் பிறப்புபர்வு மாட்
 சிநிலை பழமையொடு பபினூற் பண்புந்—தந்துதமிழ் வரலாறு முந்
 துரைக்கு மற்றொருநூல் தமிழ்மாட் டின்றால்.

விரிந்ததமிழ் நூற்பாப்பும் துதல்பொருளுந் தன்னகத்தே
 விளக்கு மாற்றால்—பரிந்துதமிழ் கற்பவர்க்குப் படைத்ததமிழ்ப்
 படமதெனப் பகரற் பாற்று--கிருந்துதமிழ்ப் பாவினிற்சீ மந்தனி
 தன் புராணமொடு சிறந்த வேழம்—பொருந்துமுகன் மான்மிய
 முடிபுகல்புலவன் றந்தவிற்தூல் புகலுங் காலே.

பின்னுமித னிபலுரைப்பிற் றமிழ்மொழிபாம் பெருங்கிரி
 யின் சிகரத் தேறி—மன்னறிவு மணிக் குவைகொள் வான்முடல்
 வார்க் கமைத்தருகின் வைத்த வேணி—என்னவுநன் முதுதமிழ்
 வான் முகட்டிலங்கு கலைத்திரண்மீ னினத்தையண்மை--தன்னிலு
 றக் காட்டவமை நூரதிட்டிக் குழலெனவுஞ் சாற்ற லுமே.

வானளவிப் படர்ந்தடர்ந்த வண்டமிழ்ப்பைங் காவினிடை
 வனப்பு முற்றித்—தேனளவிப் பெறற்கரிதாய்ச் செழித்துயர்
 நூற் கனிகளெலாந் திரட்டி யாய்ந்தே—ஆனளவிற் பிழிந்தெ
 டுத்த சாற்றினறுஞ் சாரமெலா மாய்ந்த வெண்காழ்—ஏனமிசைத்
 ததும்புதுகா ணெடுத்தருந்த வம்மினெழு மிகத்துள்ளீரே.

மன்னூர்க் கச்சேரிமுத்தையார்
ஸ்ரீமான் V. விசுவலிங்கமவர்கள்
எழுதியது.

I have perused with much pleasure and great benefit this new venture, which is novel both in substance, method and manner of treatment. In a small compendium it comprises a world of information invaluable to students of Tamil literature. I have known of no single volume so full of useful matter, and yet priced so low as to be within the means of all to possess one.

(Signed) V. Viswalingam.

Mannar, 13-2-20.

விசேடகுறிப்பு.

இந்நூலை வாசிக்கத் தொடங்குமுன் இதற்கடுத்த பக்கத்தில் காட்டப்பட்டிருக்கும் அச்சப்பிழைகளைப் புத்தகத்திலே திருத்தக்கொள்வது நன்று. சில பிரதிகளிலே இப்பிழைகளிற் சில திருத்தப்பட்டு மிருக்கின்றன. இவைகளையன்றிக் கண்ணோட்டங்கடந்து விரவிய பிழைகள் இன்னுமிருப்பின், அவற்றையுங் கண்டுழித் திருத்திக்கொள்க.

“உருவுகண் டெள்ளா துளந்தேரு மேலோர்
பொருணலந் தேராமு னுந்தீபற
புன்சொல்கண் டெள்ளாரென் றுந்தீபற”

இ. அ.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.	திருத்தம்
8	27	டெழுந்தவையன்று	டெழுந்தவையல்ல
14	20	சிறந்தனவன்று	சிறந்தனவல்ல
15	6	சிஹம்	சிஹம்
24	11	நிலையானவையன்று	நிலையானவையல்ல
33	21	களாரம்பன்	கழாரம்பன்
42	8	தாடகைப்பிராட்டி	தடாதகைப்பிராட்டி
45	4	நச்சினூர்க்கினியர்	நக்கினூர்
46	2	அவினையம்	அவிநயம்
46	15	மாத்திரம், எஞ்ச	மாத்திரம் எஞ்ச,
46	21	வெண்டேர்ச்சோழியன்	வெண்டேர்ச்செழியன்
48	20	மதுரையாசிரியர், நல் லந்துவனார்,	மதுரையாசிரியர் நல்லந் துவனார்,
51	13	முன்னூறு	முன்னூறு
58	5	ஐம்பதினமர், வித்து வான்கள்	ஐம்பதினமர் வித்து வான்கள்,
64	5	பாணர்	பரணர்
66	20	மகாவீரன்	மகாவீரன்;
79	15	தழைத்தோங்குக	தழைத்தோங்குக
82	13	நுங்கை மெல்லிய	“நுங்கை மெல்லிய”
102	8	தேடுவர்	தேடுவர்;
116	2	களாரம்பம்	கழாரம்பம்
128	17	யிடத்தா மகரப்	யிடத்தா மக்கரப்
130	15	செகம்பழிக்க	செகம்பழிச்ச
150	9	திருக்கழுக	கிருக்கழுக
165	20	வந்தனர்	வந்தனர்.
204	6	நின்னை	நின்னை
204	8	நின்பெற்	நிற்பெற்
208	23	பிரபல	பிறபல
215	13	தெய்வீராக	தெய்வமீராக
247	9	வினேந்த	வினேந்த
295	18	னென்றே	னென்றே
299	1	அந்தாரியப்பர்	அந்தாரியப்பர்
„	8	முந்தாரி	முந்தாரி
331	23	பிறவிபது	பிறவியிது

தமிழ் வரலாற்றின்

இயல் நிரை.

பாடையியல்	பக்கம்	5—103
இலக்கணவியல்	”	104—141
இலக்கியவியல்	”	142—320
ஒழிபியல்	”	321—332

உள்ளுறை.

அ	பக்கம்.	அருணைக்கலம்பகம் ...	314
அகத்தியம்	... 105	அருணைச்சிலேடைவெண்பா	
அகத்தியர்	... 28	மாலை	... 310
அகத்தியர் மாணாக்கர்...	33	அருத்தநூல்	... 322
அகநானூறு	... 256	அருளம்பலக்கோவை...	313
அகப்பொருள்விளக்கம்	120	அறநெறிச்சாரம்	... 292
அசதிக்கோவை	... 312	அறப்பள்ளிச்சுர சதகம்...	319
அண்ணாமலை சதகம்	... 320	அவையாம்பிகை சதகம்	320
அண்ணாமலையார் வண்ணம்	319		
அதங்க்காட்டாசிரியம்...	115	ஆ	
அதியன்	... 91	ஆசாரக்கோவை	... 262
அபிராமியந்தாதி	... 306	ஆசாரசிந்தாமணி	... 320
அமுதாம்பிகை பிள்		ஆசாரத்திரட்டு	... 320
னாத்தமிழ்	... 296	ஆதியுலா	... 319
அம்பிகாபதிக்கோவை	311	ஆத்திருடி முதலியன...	175
அரங்கேசர் வெண்பா ...	174	ஆத்திருடிவெண்பா	... 299
அரத்தாசிரியர் சுலோக		ஆயுள்வேதம்	... 322
பஞ்சக மொழிபெயர்ப்பு	296	ஆய்	... 93
அரிகரதாரதம்மியம்	... 304	ஆரியமொழி	... 5
அரிச்சந்திரபுராணம்	... 280		
அருணாசல சதகம்	... 320	இ	
அருணாசலபுராணம்	... 280	இடைச்சங்கம்	... 46
		இணுவையந்தாதி	... 307

இதிகாசவிலக்கியம் ...	264
இரகுவமிசம் ...	223
இராமாயணச்சுருக்கம் ...	265
இராமாயணம் ...	264
இருபாவிருபது ...	203
இலக்கணக்கொத்து ...	134
இலக்கணச்சுருக்கம் ...	139
இலக்கணச்சுருக்க வினாவிடை ...	138
இலக்கணவிளக்கச் சூறாவளி ...	137
இலக்கணவிளக்கம் ...	136
இலிங்கபுராணம் ...	275
இளசைப்பதிற்றுப்பத்து ...	296
இளசைப்புராணம் ...	286
இனியவை நாற்பது ...	262
இன்றாநாற்பது ...	262

ஈ

ஈசுரகீதை ...	180
--------------	-----

உ

உண்மைநெறி விளக்கம்	207
உண்மைவிளக்கம் ...	201
உதயனகாவியம் ...	221
உபதேசகாண்டம் ...	273
உறையூர் ...	43
உறையூர்ப்புராணம் ...	288
உற்பவம், தெய்வப்பழமை, மாட்சி முதலியன ...	5

ஊ

ஊசிமுறி ...	66
-------------	----

ஏ

எட்டுத்தொகை ...	253
எம்பிரான் சக்கம்	320

ஏ

ஏகாதசிபுராணம்	284, 290
ஏகம்பாநாதருலா ...	316
ஏலாதி ...	260
ஏரெழுபது ...	319

ஐ

ஐங்குறு நூறு ...	254
ஐந்தணையெழுபது ...	260
ஐந்திணையெழுபது ...	260

ஒ

ஒருதுறைக்கோவை ...	312
ஒழிவிலொடுக்கம் ...	185

ஔ

ஔரி ...	89
---------	----

ஔ

ஔவையார்	91, 175
---------	---------

க

கடைச்சங்க காலச் ...	
சேரமன்னவர் ...	79
,, சோழமன்னர் ...	73
,, பாண்டிமன்னர் ...	66
,, திருத்தொண்டர் ...	59
கடைச்சங்ககாலத்திற்குப் பிரந்தியகாலம் ...	51
கடைச்சங்கம் ...	48
கடைச்சங்கவிலக்கியம் ...	226
கடைச்சங்கவிறுதிக்காலம்	49
கதிர்காமவேலர் திரு ...	
வருட்பா ...	304
கந்தசட்டிப்புராணம் ...	290
கந்தபுராணச்சுருக்கம் ...	271

கந்தபுராணம்	...	269
கந்தார்தாதி	...	169
கபாடபுரம்	41, 46	
சயிலாசநாதர் சதகம்	...	320
கருவூர்ப்புராணம்	...	287
கலிங்கத்துப்பரணி	...	291
கலித்தொகை	...	255
கலைஞானம் அமுபத்து		
நான்கு	...	322
கலைசைச்சிலேடை	...	303
கல்லாடம்	...	263
கல்வளையந்தாதி	...	307
கல்விப்பிரியர்	...	101
கழுக்குன்றமலை	...	310
களவழி நாற்பது	...	75
களவியல்	...	118
கற்பகுத்திரம்	...	321

கா

காசிகண்டம்	...	277
காசிக்கலப்பகம்	...	293
காஞ்சிப்புராணம்	...	275
காதையரி	...	299
காந்தருவவேதம்	...	322
காரி	...	89
கார்த்திகை	...	11
கார் நாற்பது	...	260
காவியவிலக்கியம்	...	208
காளத்திநாதருலா	...	318
காளத்தியப்பன்	...	94

கு

குசலோபாக்கியானம்	...	319
குடந்தைவெண்பா	...	306
குண்டலகீகி	...	218
குமரகுருபாமுனிவர்	...	
பிரபந்தங்கள்	...	292
குமரேசர் சதகம்	...	320

குமுணன்	...	85
குருநாத சதகம்	...	320
குலோத்துங்கசோழனுலா	319	
குலோத்துங்க சோழன்		
சோவை	...	312
குவையானந்தம்	...	125
குளத்தூர்ப்பதிற்றுப்பத்		
தந்தாதி	...	296
குறிஞ்சிப்பாட்டு	...	249
குறுந்திரட்டு	...	179
குறுந்தொகை	...	253

கூ

கூர்மபுராணம்	...	274
கூவத்துநாரணன்	...	95

கே

கேசவப்பெருமாளிரட்டை		
மணிமலை	...	303

கை

கைத்தலமலை	...	295
கைவல்லிய நவரீதம்	...	181

கொ

கொடிக்கவி	...	206
கொன்றைவேந்தன்	...	175

கோ

கோகுல சதகம்	...	320
கோடசரக்கோவை	...	319
கோயிற்புராணம்	...	277
கோவீந்தசதகம்	...	319

ச

சங்கற்பநிராகரணம்	...	208
சடகோபரந்தாதி	...	319
சந்திரவாணன்கோவை	311	
சந்தோபிசிதி	...	321
சமாதி	...	176
சமுத்திரவிலாசம்	...	300
சாஸ்வதியந்தாதி	...	319

சல்லியவைத்தியம் ...	327
சா	
சாந்கிபுராணம் ...	289
சாமுத்திரிகாலக்கணம்	319
சி	
சிக்கை ...	321
சிக்கைச்சிலேடைவெண்பா	305
சிதம்பரசபாநாதர்புராணம்	287
சிதம்பரமும்மணிக் கோவை ...	293
சித்தர்கள் ...	64
சித்தாந்த சாத்திர விலக்கியம் ...	187
சித்தாந்தரத்தினாகரம் ...	320
சிந்தாமணி ...	209
சிலப்பதிகாரம் ...	212
சிலையெழுபது ..	319
சிவசங்கர சதகம் ...	320
சிவஞானசித்தி ...	201
சிவஞானதீபம் ...	299
சிவஞானபோதம் ...	193
சிவஞானயோகிகள்பிர பந்தம் ...	295
சிவகாமியம்மையிரட்டை மணிமாலை ...	293
சிவதத்துவவிவேகம் ...	296
சிவதருமோத்தரம் ...	190
சிவப்பிரகாசப் பெருந் திரட்டு ...	175
சிவப்பிரகாசமுனிவர் பிரபந்தங்கள் ...	294
சிவப்பிரகாசம் ..	204
சிவரகசியம் ..	319
சிவராத்திரிபுராணம்	283, 290
சிவானந்தலாரி ...	320
சிறுபஞ்சமூலம் ...	261
சிறுபாணற்றுப்படை ...	232

சிற்றரசர் ...	83
சீ	
சீகாழித்தலபுராணம் ...	282
சீகாளத்திப்புராணம் ...	281
சீமந்தனிபுராணம் ...	279
சு	
சுந்தர பாண்டியம் ...	299
சூ	
சூதசங்கிகை ...	276
சூளாமணி ...	222
செ	
செங்கழுநீர் விநாயகர் பிள்ளைத்தமிழ் ...	296
செந்தமிழ்ச்சொல் ..	24
செந்தமிழ் வழக்கு ...	26
செந்திற்கலம்பகம் ...	315
செவ்வந்திப்புராணம் ...	281
ஜெயங்கொண்டார்சதகம்	320
சே	
சேதுபுராணம் ...	278
சேநாடு ...	43
சை	
சைவசமயநெறி ...	191
சொ	
சொருபாநந்தர் ...	102
சோ	
சோணைசைலமாலை ...	294
சோத்டம் ...	321
சோமேசர்முதுமொழி வெண்பா ...	296
சோழநாடு ...	43
சௌ	
சௌந்தரியலகரி ...	320
சூ	
சூனசாரம் ...	177

ஞானசித்தி	...	178
ஞானவாசிட்டம்	...	183
ஞானமிர்தம்	...	188

த

தகடீர்யாத்திரை	...	26
தக்கயாகப்பரணி	...	319
தக்கிணகைலாசுபுராணம்		283
தஞ்சைவாணன்கோவை		313
தணிகையுலா	...	317
தண்டலைபார் சதகம்	...	319
தண்டியலங்காரம்	...	125
தத்துவதரிசனம்	...	178
தத்துவப்பிரகாசம்	...	179
தத்துவரத்நாவளி	...	177
தத்துவராயர்	...	102
தமிழ்ச்சங்கம்	...	44
தமிழ்ச்சொன்முடிபு	...	18
தமிழ்நலப்பேறு	...	37
தமிழ்நாடு	...	40
தமிழ்ப்பொது வெல்லை		
முதலியன	...	23
தமிழ்மொழி வளர்ச்சி	...	28
தருக்கம்	...	326
தலைச்சங்கம்	...	44
தளசிங்கமாலை	...	310

தா

தாயுமானவர் பாடல்	...	301
------------------	-----	-----

தி

திணைமாலை	...	260
திணைமாலை நூற்றைம்பது		260
திணைமொழியைம்பது		260
திராவிடம்	...	20
திரிகடுகம்	...	261
திருக்கடலூருலா	...	318
திருக்கருவை வெண்பா		
வந்தாதி	...	320
திருக்கலம்பகம்	...	314

திருக்கழுக்குன்றப் புராணம்	...	288
திருக்களிற்றுப்படி	...	193
திருக்காளத்திப்புராணம்		281
திருக்குடந்தைப்புராணம்		288
திருக்குறள்	...	169
திருக்குற்றாலப்புராணம்		285
திருக்கூவப்புராணம்	...	287
திருக்கோவை	...	154
திருச்செந்தினிரோட்ட யமகவந்தாதி	...	294
திருச்செந்தூர்க் கந்தர் சலி வெண்பா	...	293
திருச்செந்தூர்ப் பிள்ளைத் தமிழ்	...	305
திருச்செந்தூர்ப்புராணம்		284
திருத்தணிகைப்புராணம்		275
திருத்தொண்டர் திருநாமக் கோவை	...	167
திருத்தொண்டர் புராண சாரம்	...	167
திருத்தொண்டர்புராண வரலாறு	...	167
திருத்தொண்டப்புலவர்		60
திருநகூத்திரக்கோவை		167
திருநூற்றந்தாதி	...	307
திருப்பதிகக்கோவை	...	168
திருப்பதிகக்கோவை	...	168
திருப்பரங்கிரிப்புராணம்		289
திருப்பல்லாண்டு	...	158
திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகம்	...	315
திருப்புக்குலாரந்தாதி	...	308
திருப்புக்கழ	...	168
திருப்பெருந்துறைப்புராண		287
திருப்போரூர்ச்சந்திரிதி முறை	...	320

திருமந்திரம் ...	159
திருமயிலைக்கலம்பகம் ...	316
திருமயிலையுலா ...	316
திருமுழிசையாழ்வார் ...	98
திருமுருகாற்றுப்படை	228
திருமுல்லைவாயிலந்தாதி	296
திருமுறைகண்டபுராணம்	167
திருமுறைக்கடுத்த வேற்றிலக்கியம் ...	166
திருமுறையிலக்கியம் ...	143
திருவந்தாதி ...	97
திருவரங்கக் கலம்பகம்...	314
திருவரங்கயமகவந்தாதி	309
திருவருட்பயன் ...	205
திருவள்ளுவமலை ...	175
திருவாசகமொழி பெயர்ப்பு	37, 151
திருவாசகம்	149, 157
திருவாசிரியம் ...	97
திருவாப்பனூர்ப்புராணம்	282
திருவாய்மொழி ...	97
திருவாரூர் நான்மணிமலை	293
திருவாணைக்காப்புராணம்	286
திருவாணைக்காவுலா ...	317
திருவிசைப்பா ...	155
திருவிருத்தம் ...	96
திருவினையாடற்புராணம்	276
திருவுந்தி ...	192
திருவெங்கைக் கலம்பகம்	294
திருவெங்கைக்கோவை	294
திருவெங்கையுலா ...	294
திருவேகம்பரந்தாதி ...	296
திருவேங்கட சதகம் ...	309
திருவேங்கடமலை ..	311
தில்லைக்கலம்பகம் ...	313
து	
துறைசைக்கோவை ...	298

தெ	
தென்மொழி ...	19
தே	
தேவாரம் ...	145
தொ	
தொண்டைமண்டலசதகம்	309
தொல்காப்பியப்பாயிர விருத்தி ...	118
தொல்காப்பியம் ...	108
தொல்காப்பியர் ...	34
தொல்காப்பியவுரைகள்	117
தொன்னூல் விளக்கம்...	127
தோ	
தோன்றி ...	177
ந	
நம்மாழ்வார் ...	96
நம்மாழ்வார் வண்ணம்...	319
நரிவிருத்தம் ...	292
நல்லெவண்பா ...	304
நல்வழி ...	175
நளவெண்பா ...	226
நள்ளி ...	93
நற்றிணை ...	253
நன்னூலாசிரியவிருத்தம்	133
நன்னூல் ...	132
நன்னெறி ...	294
நா	
நாககுமாரகாவியம் ...	221
நாலடியார் ...	261
நாலாயிரப்பிரபந்தம்	96, 100
நால்வர் நான்மணிமலை	295
நான்மணிக்கடிகை ...	261
நி	
நித்தியகரும நெறிக்குறள்	191
நியாயநூல் ...	322
நிருத்தம் ...	321

நீ	
நீதீசாரம்	... 300
நீதிநூறு	... 306
நீதிநெறிவிளக்கம்	... 293
நீலகேசி	... 222

நூ	
நூலுரை	... 27
நூல்வகை	... 26
நூன்முகம்	... 1

நெ	
நெஞ்சவிடுதூது	... 207
நெடுநல்வாடை	... 245

நே	
நேமிநாதம்	... 129

நை	
நைடதம்	... 224

ப	
பகவற்கீதை	... 180
பட்டினத்துப்பிள்ளையார்	

பாடல்	... 302
பட்டினப்பாலை	... 250
பண்டார மும்மணிக்	

கோவை	... 293
பதிற்றுப்பத்து	... 254
பதினெண்கீழ்க்கணக்கு	259

பதினொன்ற்திருமுறைப்	
பிரபந்தங்கள்	... 162

பத்துப்பாட்டு	... 227
பரப்பிரமவிளக்கம்	... 301

பரமததிமிரபானு	... 191
பரமார்த்த தரிசனம்	... 178

பராசசேகரம்	... 319
பரிபாடல்	... 255

பல்வகைப்பிரபந்தங்கள்	291
பழமலையந்தாதி	... 295

பழமொழி	... 261
--------	---------

பா	
பாகவதம்	... 272
பாண்டிநாடு	... 40
பாரதச்சுருக்கம்	... 267
பாரதம்	... 266
பாரதவெண்பா	... 267
பாரி	... 88

பி	
பிரபந்தவகை	... 27
பிரபுலிங்கலீலை	... 278
பிரபோதசந்திரோதயம்	184
பிரமகீதை	... 181
பிரமோத்தரகாண்டம்	... 279
பிரயோகவிவேகம்	... 134

பு	
புராணம்	... 322
புராணவிலக்கியம்	... 269
புலியூர்யமகவந்தாதி	... 309
புலியூர்வெண்பா	... 305
புறநானூறு	... 257

பூ	
பூதத்தாழ்வார்	... 99
பூரணப்பிரகாசம்	... 176
பூவணப்புராணம்	... 282
பூவணவுலா	... 317

பெ	
பெரியபுராணம்	... 164
பெருந்தேவனூர்பாரதம்	267
பெரும்பாணற்றுப்படை	234

பே	
பேகன்	... 92
பேயாழ்வார்	... 99
பேரூர்ப்புராணம்	... 286

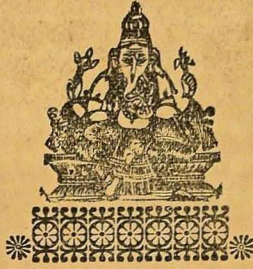
பொ	
பொய்கையர்	... 99
பொருகராற்றுப்படை	... 231

பொன்வண்ணத்தந்தாதி	308	முல்லைப்பாட்டு	... 237
போ		மெ	
போசன்	... 328	மெய்ஞ்ஞானவிளக்கம்	... 179
போற்றிப்பஹொடை	... 206	மெய்ம்மொழி	... 177
ம		மே	
மகதநாடு	... 13	மேருமந்தரபுராணம்	... 289
மச்சபுராணம்	... 274	ய	
மணிமேகலை	... 215	யசோதரகாவியம்	... 219
மதுரை	41--42	யா	
மதுரைக்கலம்பகம்	... 293	யாப்பருங்கலக்காரிகை	121
மதுரைக்காஞ்சி	... 239	யாப்பருங்கலம்	... 121
மயூரகிரிக்கோவை	... 313	யே	
மருதூர்யமகவந்தாதி	... 308	யேசுமதநிராகரணம்	... 295
மலைபடுகடாம்	... 251	வ	
மலையாளம்	... 44	வஞ்சி	... 43
மறைசைக்கலம்பகம்	... 315	வடமொழிவித்தைபதி	
மறைசையந்தாதி	... 307	னெட்டு	... 321
மா		வடவேங்கடநாராயண	
மாயூரப்புராணம்	... 289	சதகம்	... 320
மாவையந்தாதி	... 308	வனையாபதி	... 219
மாறன்கிளவிமணிமலை	311	வா	
மீ		வாக்குண்டாம்	... 175
மீமாஞ்சை	... 322	வாட்போக்கிக்கலம்பகம்	315
மீனாட்சியம்மைகுறம்	... 293	வாயுசங்கிதை	... 279
மீனாட்சியம்மைபிள்ளைத்		வி	
தமிழ்	... 293	விசாகம்	... 11
மீனாட்சியம்மையிரட்டை		விசாரசாகரம்	... 187
மணிமலை	... 293	விநாயகபுராணம்	... 273
மு		விநாயகமான்மியம்	... 274
முதுமொழிக்காஞ்சி	... 262	விம்பசாரகதை	... 319
முத்துக்குமாரசுவாமி		வியாகரணம்	... 321
பிள்ளைத்தமிழ்	... 293	வியாக்கிரபாதுபுராணம்	285
முத்துத்தாண்டவர்	... 115	வில்வேதம்	... 322
முத்துவீரியம்	... 138	வினாவிளக்கம்	... 179
முப்பொருளாராய்ச்சி	... 3	வினாவெண்பா	... 206
முருகேசர்வெண்பா	... 174		

வீ		வேதாந்தசாத்திர	
வீரேழுதவி ...	95	விலக்கியம் ...	180
வீரசோழியப்பதிப்புரை	18	வேதாந்தசூடாமணி ...	182
வீரசோழியம் ...	129	வேதாரணியபுராணம் ...	283
வெ		வை	
வெண்பாப்பாட்டியல் ...	123	வைஷ்ணவர்களும் அவர்	
வெண்பாமாலை ...	119	கள் மதச்சித்தாந்தநூல்	
வே		களும்	96
வேதம் ...	321	வைராக்கியசதகம் ...	185
		வைராக்கியதீபம் ...	187

உ

சிவமயம்.

தமிழ் வரலாறு.

சிறப்புப்பாயிரம்.

மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கக் கலாசாலைத்
தலைமையுபாத்தியாயரும், “செந்தமிழ்”ப் பத்திராதிபருமாகிய
ஸ்ரீமான்: திரு. நாராயணையங்கார் அவர்கள்
இயற்றிய நேரிசை வெண்பா.

தமிழ்வரலாறு நென்று தமிழ்ப்பாற் கடன்மொண்
டமிழ்தமழையேபொழிந்த தம்ம—இமிழ்திரைப்பா
ராபால மக்க ளறிவென் பயிர்தழைப்பப்
பூபால பிள்ளைப் புயல்.

(ஆபால மக்கள்—பாலருமடங்கிய மக்கள்; அவர் தமிழ் கற்
கும் பாலர்முதல் கற்றுமுதிர்ந்தோரளவுமுள்ளா ரென்க.)

யாழ்ப்பாணம், வட்டுக்கோட்டை

வித்வபரம்பரை

ப்ரம ஸ்ரீ நா. சிவசுப்ரமணிய சிவாசாரியர் அவர்கள்

இயற்றிய வெண்பா.

பொன்னோன் சதாசிவசேய் பூபால பிள்ளைமட்டீர்
முன்னோன் தமிழ்வரலா றைமுகப்பின்--மன்னுன
தேனோ செழுங்கனியோ தித்தித்த தெள்ளமுதோ
யானோ தரும்பொருளா மோர்.

அகவல்.

பூமலர் கொன்றையும் புனிற்றிளந் திங்களும்
ஏமரு கங்கையு மிலக்கிய செஞ்சடைச்
சோமசுந் தரனார் துலங்கிய வருளின்
ஏமமா ராரிய மினிதுறப் பாணினிக்
கருளியும் பெருகிய அங்கசங் கத்தின்
விர்விய வடகலை யாகியே விரியப்
பரவிய சங்கிதப் பான்மையிற் கலந்துந்
தெரியரும் பொருளிற் றிட்பமாய் நாதமாய்
வரிவடி வாசி வளர்மணி வரையிற்
பெருகவப் பிரானருட் பேற்றினு லுதித்துச்
சத்தகூ டங்களிற் றுன்வளர்ந் திலக்கிச்
சுத்தமார் பொதிகைத் துறவனாற் போற்றப்
பட்டுமுத் தமிழாய்ப் பாண்டியர் சங்கம்
உட்டெளிந் தோங்க வுயர்ந்தணி சிறந்து
வைகைவா யேட்டின் மருவியு நீர்கிச்
சைகையார் தழலிற் றகிபடாத் தன்மையாய்த்
தேந்தமிழ் தீந்தமிழ் செந்தமிழ் பைந்தமிழ்
ஆந்தகைப் பலவித வற்புத முடைத்தாய்
உள்ளவித் தமிழி னுறுதியைத் தேரார்
நள்ளெழு மங்கிள மாதிய நவீன்றும்

முப்பொருண் மும்மை மூதறி வறியா
 விப்புவி மேதைய ரியாவரு முணரத்
 தொன்னூ லுணர்த்திய தொகையெலாம் விரித்தும்
 பன்னூற் பலசொல் பாவலர் கருதய
 நிலைகலை அலையை நிலக்குகி யென்று
 தலைநெறிச் செல்வந் தழைமட்டு மாநகர்
 அறிஞரின் கேள்வி யான்றமை பொருளா
 மறுவறு பரோப காரநன் மாட்சி
 தன்னையே கருதித் தான்செயப் படுநூல்
 முன்னுணர் மேதையின் முற்றுணர் தெருளினுற்
 படையே யிலக்கணம் பயிலிலக் கியவியல்
 தேடிய வொழிபிய நேற்றுநாற் பாஹு
 ஆயிரத் தெண்ணூ றமைந்தநாற் பானிரண்
 டேயசீர் சகாத்த மிசைந்தசித் தார்த்தியிற்
 றமிழ்வர லாறெனுஞ் சார்புநூல் தந்தான்
 அமையறி வொழுக்க மாதர மணியாய்ப்
 புனைபவன் மட்டக் களப்புறு புனிதன்
 அணையினுந் தையயா யவிரந்தவே ளாணிதி
 சதாசிவ மால்கொளுந் தவத்தினி லுதித்த
 சுதாகரன் பாவலன் துதிதரு தமிழின்
 பாரதி யங்கிளம் படித்தர சாங்க
 சிரதி தேங்கிச் சிறந்தசின் தாசனம்
 சீமந் தனியின் திருமலி புராணமும்
 மாமந் திரசீர் விநாயக மான்மியம்
 ஆதிய பலநூ லருளிய புலவன்
 ஞாதுரு ஞேய ஞானசம் பந்த
 பூபா லநம்புரி புண்ணிய விதாம்பர
 பூபால பிள்ளை புரணநா வலனே.

யாழ்ப்பாணம், வண்ணார்பண்ணைச்
சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைத் தலைமையுபாத்தியாயர்,

சு ன் னு க ம்

ஸ்ரீமான் அ. குமாரசுவாமிப்புலவரவர்கள்
இயற்றிய விருத்தம்.

திருநாம மாயிரத்தோன் தொடர் தமிழின்

பெருமைபல தெரியக் காட்டித்

தருநாமந் தமிழ்வரலா றெனவசன

நூலொன்று தமிழ்குற் போர்கள்

பெருநார நிதியுலகிற் பெறவளித்தான்

பூபால பிள்ளை யென்று

வருநாம தேயமுளோன் பழையதமிழ்

மொழியிலபி மானி மாதோ.

யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டை

ப்ரமஸ்ரீ நா. சிவசுப்ரமண்யசிவாசாரியர் அவர்கள்குமாரர்

ப்ரமஸ்ரீ பாலசுப்ரமண்யசர்மா அவர்கள்

இயற்றிய விருத்தம்.

திருவளரு மட்டுகர்ப் புளியந்தீப

சீமான்வே ளாளமணி சதாசிவப்பேர்

உருவளருந் தவபாலன் சிலன்மேலோ

னிலகுபுகழ் பலநூலு முதவுதாரன்

மருவளருந் தமிழ்வரலா றினைப்புனைந்தே

வையகத்தின் விண்ணமுதாய் வளர்த்தானைந்

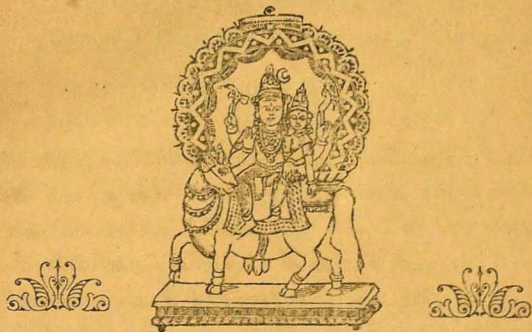
தருவளரும் பூபால பிள்ளைநாமந்

தழைந்தநா வலபெருமான் தரணிமீதே.

சிறப்புப்பாயிரம் முற்றிற்று

உ

சிவமயம்.

தமிழ் வரலாறு.

நூன் முகம்.

திருவளர் தாளத் திரள்கொழி தெண்டினா
 மருவிய கடல்குழ் மலர்கலை யுலகின்
 றமிழ்வள ரின்பத் தமிழ்மொழி மக்கட்
 கமிழ்தென முன்னு ளருளிய தலைமைத்
 தமிழன் றமிழ்வளர் தமனிய வரையோன்
 உமையவர் பாக னுதவிய புதல்வன்
 முன்னவன் வேழ முகப் பெருந் கடவுட்
 பொன்னடி பரவிப் புராதன சரித

வல்லுநர் புலவர் மற்றோர் பலருஞ்
 சொல்லிய கணித்துஞ் சூழ்ந்துபல வினவியுங்
 கொண்டவை கொண்டு சூமராகற் றுணரத்
 தண்டமிழ் வரன்முறை சான்றுவன் றொகுத்தே.

இதுவுமது.

அமிழ்தினு மினிய அரும்பெருந் தமிழ்மொழியின் விழுமிய சிறப்புக்களையும் அதன் வரலாற்றினையுந் தொகுத்தும் விரித்தும் எழுதவல்லுநர் யாரெனில் புராதனசரித வாராய்ச்சியினும் பழய நூற் பயிற்சியினுஞ் சிறந்து விளங்கும் வித்துவ சிரோமணிகளாகிய அறிஞர்களேயாம். அன்னோர்க்கன்றி அகன்ற கல்வி கேள்விகளில்லா எம்மனோர்க் கிவ்வெடுப்பு அமைவந்து சென்றினிது முடியுந் தரத்தினதன்று. ஆயினும் எமது நண்பர் பலர் எம்மூர் வாஸி பர்க்குத் தமிழ் மொழிக்கண் அபிமானமும் மனக்கிளர்ச்சியுமுண்டாதற்பொருட்டு அம்மொழி வரலாற்றை இயன்றளவு தொகுத்துத் தருகெனப் பன்முறையும் பரிந்து கேட்டமையால், இந்நூலை எழுதத் தொடங்கினும். ஆயினும் இதன்பாற் கூறப்படுவன யாவற்றுக்கும் நாமே உத்தரவாதியல்லேம்; ஏனெனில், தமிழ் ஆராய்விற் சென்ற பலபண்டிதர்கள் கண்டு கேட்டுத் தெளிந்துரைத்த மாற்றங்களையும் பழயநூலுரைகளிற் கண்டு பெற்ற விபரங்களையுமே தழுவி எழுதலுற்றமன்றி மனம்போன வழிப்படி நூதனமாக யாதொன்றையுங் கற்பித்துரைத்திலேம்.

நூல்விரிவஞ்சிப் பலராலும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மைகளுக்கெல்லாம் ஆதாரங்கள் ஈண்டெடுத்துக்காட்டவில்லை.

இங்ஙனங் கூறிச்செல்லும் பலவற்றுள், வேதாகமங்களைச் சிவபெருமான் அருளிச்செய்தனர், தமிழ்மொழியை உண்டாக்கினர், களவியல் இயற்றினர், பெரியபுராணம் முதலிய நூல்கள்

பாடுவதற்கு அடியெடுத்துக்கொடுத்தனர், திருமுகப்பாசுரங்கள் எழுதினர், திருமுறைகள் உதவினர், திருக்குறட்டுச் சிறப்புரை வழங்கினர், அசரீரி வாக்குப்பிறந்தது, சங்கப்பலகை மறைந்தது, அதுமீண்டுமீவந் தடைந்தது என்றும் இவைபோன்றும் வருகின்ற பல வாக்கியங்களும் கற்றறியில்லார்க்கு நூதன சம்பவங்கள் போல விளங்கி மலைவைத்தரலாம், இவையெல்லாம் அசாத்தியங்களென்று அவர்கள் நகையாடவுங்கூடும். அன்றோர்க்குப் பொருத்தமுறு நியாயங்கள் எடுத்துக்காட்டித் தெருட்டி விளக்கல் இங்னம் அமையாது. அவர்கள் தக்கார் முன்னிலையில் ஆராய்ந்து தம்மலை வுகளை நீக்கக்கடவர்.

பதியின் இயலையும் அப்பதியானவர் பிரவஞ்சத்துடன் அத்து வித நிலைகொண்டு ஒன்றும் லொன்றிக் கலவாமற் கலந்து நின்று திருவிளையாடல்சள் புரியும் விநோதவியல்களையும், அடியார்க்கருள்பாலிக்கும் முறைமைகளையும் உள்ளபடி நன்குணர்ந்தார்க்கு மேலே சுட்டிய சம்பவங்கள் சந்தேகமுடையன வாகத் தோன்ற வாம். மெய்ஞ்ஞான மில்வழி முப்பொருளியல் உணர்வது சாலாது. அந்த மெய்ஞ்ஞானமுங் கல்வி யில்லாவழிக் கைகூடலரிது. அக்கல்வியும் இறையவன் நேரேயாயினும் அடியவரை அதிட்டித்து நின்றாயினும் அருளிச் செய்த முன்னூல்களாலன்றி முக்குணவயத்தர் இயற்றிய நூல்களைக் கொண்டு பெறுவது அரிது. அத்தகைய ஞானநூல்கள் வடமொழி தென்மொழி யென்னு மிருமொழிக் கண்ணன்றிப் பிறமொழி யிடத்திலலை. முப்பொருளியல் தேறக் கற்கு முறைமையை “முப்பொருளாராய்ச்சி” என்னு நூலில் விரித்திருக்கின்றும். ஆண்டுக் கண்டு தெளிக.

இந்நூலிலே தவறுகளிருந்து காணப்படிந் பெரியோர் தயை கூர்ந்து அவற்றினை எமக்கறிவித்தால், பரோபகாரப்பொருட்டு வேண்டிய திருத்தங்களை அடுத்த பதிப்பிற் செய்துகொள்ளச் சித்தமாயிருக்கின்றோம். கால நிர்ணயங்களிலே முரணுபவைக

ளைச் சிக்கறுத்துச் சமாதான துணிபுகூறவேண்டிய நங்கடமையை யும் மேலாராய்ச்சி நோக்கி மறுபதிப்புக்கென்றே வைத்தனம். 'இற்றைக்குமுன்' என்று குறிக்கப்பட்ட விடங்களிலே 'இற்றை' யென்பது இந்நூலை எழுதிமுடித்த சாலிவாகன சகாப்தம் 1842 சித்தார்த்தி (கிறிஸ்து வருடம் 1919) வருடத்தைக் குறிக்கும்.

தமிழ் வரலாறு எனப் பெயர் நிறீஇ இந்நூலை எழுதுவோ மாயினும், சிற்றுணை விடயவரம்பு கடந்து இப்பெயர்க்குச் சம்பந்தப்படாத சில குறிப்புகளையும் புதுமாணவர் நலங்கருதி வேண்டிய இடங்களிற் றந்து செல்வாம். தமிழ் மொழி நாளாவட்டம் வளர்ந்துகொண்டே வருதலான் அதன் வரலாறு கூறுமிந்நூலும் அவ்வாறே விரித்துத் திருத்தற்பாலதேயாம்.

நூல்

பாடையியல்.

உற்பவம், தெய்வப்பழமை, மாட்சி முதலியன.

திருவளர் புவிமகட் கொருமுகம் போன்று செவ்விய வளனெலா மொருக்கமைந் திலகு புண்ணிய பூமியாகிய பரத கண்டத்திலே நடைபெறு பாடைகளில் முதன்மைய தலைமைநிலை யுடைத்தாய்ப் பழமைய தொன்மையும் பூரணபொலிவும் பொற் புற வமைந்து பொருந்தச் சிறந்து நிலவா நிற்பன ஆரியமுந் தமிழ் முமாம். இவ்விருபாடைகளையும் முறையே வடமொழி தென் மொழி என்றுங் கூறுவர். அன்றியும் சம்ஸ்கிருதம், தேவபா டை, ஆதிபாடை, கீர்வாண மென்பனவெல்லாம் வடமொழியா கிய ஆரியத்தின் பரியாயப்பெயர்களாம். சம்ஸ்கிருதம் என்பதன் றுற்பரியம் சுத்திபண்ணப்பட்ட பூரணபாடை. தென்மொழியா கிய தமிழை ஆரியர் திராவிடமென்று கூறுவர். தமிழ் என்பதன் கருத்துப் பின்னர்க் கூறப்படும்,

ஆரிய மொழி இமயமலைக் கப்பாலிருந்து ஆரியரோடு வந்த தென்றும், ஆரியர் வடபாற் புக்குக் கங்காதீர தேசங்களை வென்று கைப்பற்றிய ஞான்று அங்கனம் வசித்தவர்கள் தமிழரென்றும், அத்தமிழர் ஆரியரைச் செயிக்க வலியற்றுக் கீழ்ப்படிந் தொழுகிச் சயேஷ்ட பங்க மடைதலினும் நாட்டைவிட் டகன்று போதலே நலமெனக் கருதித் தென்றிசைப் படர்ந்து, சேர, சோழ, பாண் டிய ராச்சியங்களை ஏற்படுத்திச் சுகமுற்றிருந்தன ரென்றுந் தெரிய

வரலின், இந்தியாமுழுவதுக்கும் ஆதிபாடை தமிழென்றே சொல்லவேண்டும். தற்காலத் தமிழ்மொழி பேசுவோர் தொகை எறக்குறைய இருநூறு லக்கமென்ப.

ஆரிய மொழியுந் தமிழ் மொழியும் ஆதிக்கட் சிவபெருமானால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நடைபெறுந் தெய்வமொழிகளாம். ஆரியம் சிவபெருமானால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு நடைபெறு தெய்வமொழி யென்பது வேதாகம முதலிய உரை யளவைகளால் இனிது பெறப்படும். தமிழும் அன்னதோர் மாட்சி யுடைத்தென்பது,

மைம்மலர்க் கோதை மார்பின ரெனவு
மலைமக எவளொடு மருவின ரெனவுஞ்
செம்மலர்ப் பிறையுஞ் சிறையணி புனலுஞ்
சென்னிமே லுடையரெஞ் சென்னிமே லுறைவார்
தம்மல ரடியொன் றடியவர் பசுவத்
தமிழ்ச்சொலும் வடசொலுந் தாணிழற் சேர
வம்மலர்க் கொன்றை யணிந்தவெம் மடிக
எச்சிறு பாக்கம தாட்சிகொண் டரரே.

என்று திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் அச்சிறுபாக்கப் பதிகத்தில் கூறியிருத்தலானும்,

மாரியுங் கோடையும் வான்பனி தூங்கநின்
றேரியு நின்றங் கிளைக்கின்ற காலத்தே
ஆரிய முந்தமி முழுட னல்கிக்
காரிகை யார்க்குங் கருணைசெய் தானே.

என்று திரிமூல நாயனார் திருமந்திரத்து ஆகமச்சிறப்பில் கூறியிருத்தலானும் (ஏரி என்றது கடலை, காரிகையென்றது உமாதேவியாரை.) பிற ஆன்றோர் உரைகளானும் பெறப்படும். அன்றியும் தென்மொழி இலக்கணம் “சூடமுனிக்கு வலியுறுத்தார் கொல்

‘லேற்றுப்பாகர்’ என்று காந்தத்துக் காளிகா கண்டத்திற் கூறிய படி காஞ்சிப் புராணத்திலும், “திராவிடமெனப் பெயரிய மாபாடைக்கிலக்கணஞ் சிவபிரான் அகத்தியனார்க் கருளிச்செய்தான்” என்று காந்தத்துபதேச காண்டத்திலும், “திரிபுரமெரித்த விரிசுடைக் கடவுளுங் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் அகத்தியனாரொடு தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்” என்று இறையனார்களவியலுரையிற் கூறியிருத்தலானுந் தமிழ் கடவுண்மா மொழியென்பது தெற்றென வுணர்ந்து கொள்க. இன்னுந் திருவிளையாடற் புராணத்தில்,

கண்ணு தற்பெருங் கடவுளுங் கழகமோ டமர்ந்து
பண்ணு றத்தெரிந் தாய்ந்தவிப் பசுந்தமி ழேனை
மண்ணி டைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழியோ
லெண்ணி டைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ

தொண்டர் நாதனைத் தூதிடை விடுத்தது முதலை
யுண்ட பாலனை யழைத்தது மெலும்பு பெண் ணுருவாக்
கண்ட தும்மறைக் கதவினைத் திறந்ததுங் கன்னித்
தண்ட மிழ்ச்சொலோ மறுபுலச் சொற்களோ சாற்றீர்

கன்ம ரக்கலஞ் செய்தது மேடொரு சனவின்
மன்னி நின்றதுஞ் சூலைமாற் றியதுமோர் மதமா
முன்னஞ் சுற்றிவிழ் வித்தது நீற்றறை முளியா
துன்னச் செய்ததுந் தமிழ்மொழி யன்றி வேறுளதோ.

இறந்த பாலனை யெழுப்பின தெழில்வழு திவெப்புப்
பறந்து முன்னர்ப்போ னின்றது பனைமறு பனைபாச்
பிறந்தி லங்கிட வைத்தது ஆமைப்பெண் டிருவாய்
திறந்த தித்தமிழ் மொழியலா தெம்மொழி செயுமே

என்றும், திருப்புகழில்,

கொன்றைச் சடையார்க் கொன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழாற் பகர்வோனே.

* * *

ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே

* * *

வண்டமிழ் பயில்வோர் பின் திரிகின்றவன்

என்றும், திருநாவுக்கரசு நாயனாரின் திருமறைக்காடு திருத்தாண்டகத்தில் “ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்” என்றும், திருக்குறந்தொகையில் “ஆரியர் தமிழோடிசையானவன்” என்றும், திருவாவடுதறைத் திருத் தாண்டகத்தில் “செந்தமிழோடாரியனைச் சீரியானே” என்றும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகளின் திருவாசகத்தில் “தண்ணூர் தமிழளிக்குந் தண்பாண்டி நாட்டானே” என்றும் திருமுல்லை நாயனாரின் திருமந்திரத்தில் “தமிழ்ச்சொல் வடசொல்லெனுமிவ்விரண்டு முணர்த்துவோனை யுணரலுமாமே” என்றும் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழில் “பழமறைகள் முறையிடப் பைந்தமிழ்ப்பின் சென்ற பச்சைக் கொண்டலே” என்றும் வருவன வெல்லார் தமிழ் தெய்வ மொழியென்பதை வலியுறுத்தாநிற்கும்.

ஆரியமூர் தமிழும் முறையே சிவபெருமானிடத்துஞ் சப்பிரமணிபக் கடவுளிடத்துந் தோன்றினவென்று சிலர் கூறுவர். அவர் கூற்றினும் இழுக்கேயில்லை. மும்மூர்த்திகள் முதலிய கடவுளர் யாவரும் சிவபிரான் பால் உதித்து நின் றொடுக்குபவரென வேதாசமங்கள் விளம்பலின், அச்சிவபிரானே யாவர்க்கும் மேலாய அநிகார இறைமைக்குரியரென்றும், மற்றைய மூர்த்திகட்கிறைமை டொடுத்துப்பேசுதல் உபசார வழக்குப் பற்றியென்றந் தெளிக. “அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கு” “குறுமுணியுதவிய நறுஞ்சவைப் பைந்தமிழ்” என்று வருமன்னபலவும் அநத்தியர் இலக்கணமியற்றித் தமிழைச் சீர்ப்படுத்திய காரணத்தால் வந்த மற்றொர் வகை உபசார வழக்கேயன்றி அகத்தியரே தமிழையுண்டாக்கியவரென்னுங் கருத்துக்கொண் டெழுந்தவைவன்று. ல்ல-

இவ்வகை சிவபெருமான் பாற் றேன்றிய இரு மொழிகளி னும் முந்திப்பிறந்து நில்வியது எது, பிந்தியது எது என்பது பலர் பால் நிகழுமோர் ஆசங்கையாகும்.

எப்பாடையினது வரலாற்றையும் அதன் கண்ணும் பிறண்டு முள்ள ஆகம ஐதீகப் பிரமாணங்களைக் கொண்டு எட்டியபடி ஒரு வாறு நிச்சயிக்கலாமேயன்றிக் காலவரையறுத்து நிதார்த்தமாய்ச் சொல்லப் பிறவழிகளில்லை. தமிழ் ஆராய்விற் புக்க பண்டிக சிரோ மணிகள் பன்னீராயிர வருட காலவரையில் நிகழ்ந்த விசேட வைப வங்கள் பலவற்றையும் ஆய்ந்துணர்ந்து சென்று, அப்பாற்சேற வழி தோன்றாமல் குன்றைத்தழீஇய குரீஇ ஆங்குறைதற்கிடற் தோன்றாமல் தயங்குமாறு நின்று கவலுறுகின்றனர். ஆகவே தமிழின் மேனாட் சிறப்பனைத்தும் வெளிவராத் திருமறைகளாயி ருக்கின்றன. வெளிவந்த கூற்றில் கிஞ்சித் தொருபாகந்தானுந் தற்காலம் இலங்கையிற் கல்விபயிலும் மாணவருட் பெரும்பாலா ரின் செவிப்புக்கதோ வென்னில் ஆதுவுமன்று. தமிழரென்பபிறந் து, தாய்மொழியாகிய அமிழ்தினுமினிய தமிழ் மொழியின் மான் மியத்தையுங் குணாதிசயங்களையுங் கௌரவ கெம்பீர வல்லாச வியல் நடைகளையும் உள்ளபடி சிறிது முணராப் பேதமையானன் றோ அங்கிளம் முதலிய இதரபாடைகளில் அபிமானம் மிக்குக் கரும்பிருக்க வேம்புதுகர் கல்வித் துரோகிகளாகின்றனர்.

ஆரியமொழி முந்தியதென்றும் அதிலிருந்து தமிழ் பிறந்த தென்றும் பண்டுலாவிய பல்லோர் கருத்துப் பின்னவர் விசாரணைத் தேர்ச்சியிற் பெற்ற துணிபால் முற்று மிடர்ப்பட்டு வலிபிழந் தழிந்துவிட்டது. வடக்குள்ள ஞான்றே தெற்கு மேற்பட்டவாறு போல, வடமொழி தென்மொழியாகிய விரண்டும் சிறப்பாலன்றிக் காலத்தானுஞ் சபித்துவமுடையதெனப் புராதன விதிகாச வல்லு நர் சிலர் கூறுவர்.

வடமொழி தென்மொழி என்னுமிரு கடல்களையும் வாரியுண்
டேப்பமிட்ட சிவஞான யோகீஸ்வரர்,

இருமொழிக்குங் கண்ணுதலார் முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்ப
விருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிவேந்த ரிசைபரப்பு
மிருமொழியு மான்றவரே தழீஇனா ரென்றாவிவ்
விருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ,

என்றொப்புமைப்படுத்தி இவ்விரு திருமொழிகட்குஞ் சரியாசனங்
கொடுத்தனர்.

சம்புரகசியம் 267-ம் அத்தியாயம் 33-39-ம் சுலோகப்
பொழிப்பு வருமாறு:—

“சிவன் பார்வதியை நோக்கிச் சொல்லுகின்றனர்: பாட்டி-
சைக்க விரும்புஞ் ஞானிகள் கற்பது சம்ஸ்கிருதம், அதனை நிகர்ப்
பது மகாரிஷி அகஸ்தியரால் சீர்ப்படுத்தப்பட்ட திராவிடம்
(தமிழ்). பூர்வீகத்தில் மகாரிஷி அகஸ்தியர் எம்மை (சிவனை) நோ
க்கித் தவஞ்செய்தனர். நாம் அருளிய ஞானத்தைக் கொண்டு திரா
விடத்துக்கு இலக்கணஞ் செய்தனர். திராவிடமோ அகஸ்தியர்
தவத்துக்கு மனமகிழ்ந்து பிரமன் கொடுத்த வரமாகும். ஆகவே
அத்திராவிடத்தின் கண் யாதொரு வகைக்குற்றமுஞ் சார்வதில்லை;
முத்திரல்குஞ் சம்ஸ்கிருத மொழிபோல் ஒப்பற்ற திராவிடமும்
முத்திரபயக்கும். பிறபாஷைகளைத்தும் முனிவர்பாற் றேன்றமை
யின் சுத்தமுடையனவன்று. பிறமொழிச் செய்யுட்கள் குறையி
ரந்து நிற்ப ஒப்பற்ற திராவிடச் செய்யுட்கள் அவை போன்றிரக்கா
மல் பூரணபொலிவுற்றிலங்கும்.”

மேலும் ஆராய்ச்சியிற் சென்றவருட் பல்லோர் ஆரிய மொழி
யினுந் தமிழ் மொழியே மிகச்சிறப்பும் மேன்மையு முடைய தெ
ன்றும், அது ஆரிய மொழிக்கு நெடுங்காலத்துக்கு முற்பட்டதெ
ன்றுஞ் சாதிக்கின்றனர்.

திருப்புகழிலே “ரு டைவினை முற்படுகிரிதனில் முற்பட வெழுத்ய முதல்வோடு என்றும் “பழமொழி,” “பழைய வள்,” “முதுதமிழ்,” “முதி மாதமிழ்” என்றும் பலவாறு அடைகொடுத்து விபந்தோதப் பட்டமையால் ஆரியத்துக்கு முன்னரே தமிழ் உண்டாயிருந்த தென்பது வலியுறுத்தப் படுகின்றது.

விசாக மென்பது அறுமீன்களி னோர் கூட்டமாகலின் அந்நட்சத்திரத்திற் பிறந்த அறுமுகக்கடவுள் விசாகனெனப் பெயர் பெற்றனர். அவ்வறுமீனும் முன் மூன்று பின்மூன்று என இருபிரிவுடையது. முன்பூன்றின் நடுவிலுள்ளது ஒளிமயமானது, ஏனைய விரண்டும் வெண்மயமாம், பின் மூன்றும் கருமையவாம். அறுமுகக்கடவுள் தனது முன்மூன்றுமுகத்து நடுவிலுள்ள ஒளிமயமாகிய முகத்தினால் சிவபெருமானுக்குத் தமிழால் உபதேசித்தமையின் “ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுகமொன்றே” என்று கூறப்பட்டனர்.

கிருத்திகை அல்லது கார்த்திகை எனப்படும் மூன்றாம் நட்சத்திரமும் அறுமீன் கூட்டமாம். ஒருசமயம் அக்கினிதேவன் சப்த இருடிகளின் பாரிகளைப்பார்த்து மோகித்தான். அதுகண்ட அவன் பாரி சவாகாதேவி தனது நாயகன் அந்த இருடிகள் பாரியரால் சபிக்கப்படுவா நென்றஞ்சி, அருந்ததி யொழிந்த ஏனைய ஆறு பாரியருடைய உருவந்தாங்கி ஆறுபாரியராகி நாயகனைக்கூடினாள்; இவ்வறுவரே கிருத்திகை (கார்த்திகை) யாயினர். இவர்களால் பாலூட்டி வளர்க்கப்பட்டமையால் குமாக்கடவுள் கார்த்திகேயரென்படுவர்.

அயணசலத்தால் ஒவ்வொரு காலத்திற் கொவ்வொரு நட்சத்திரம் முதலாகிவரும். திருஞானசம்பந்தர் காலத்தில் கிருத்திகை முதல் நட்சத்திரமாக எண்ணப்பட்டது.

அயன், மால், சிவன் முதலிய தமிழ்ப்பேசுவர், இந்திரன், குபேன் முதலோரும், தாருகன் ஆரியன் முதலோரும் அன்னையோம். அசுஸ்தியர், மார்க்கண்டீயர், வான்மீகர், கௌதமர், சுகர், வசிட்டர், காசிபர், முதலிய பல முனிவர்களும் தமிழ் நூல்கள் செய்தவராவர். சனகர், சனற்குமாரர், புலத்தியர் ஆதிய பலரும் தமிழ் நூலாராய்ந்தனர். தமிழ்நூல்களை மிகவும் வியந்து “ஞானத் தமிழ்நூல்கள்” எனத்திருப்புக்கு கூறும். திருமூலர், ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தார் முதலிய மகான்களும் தமிழ் இலக்கியங்களின் பெருமை ஒப்பற்றதென மிகவும் வியந்து துதித்தனர்.

பாஞ்சாலநாட்டு மன்னவன் பிரவாகன சைவலி என்பான் தமிழனென்றும், அவனது கல்விக் கழகத்தில் கௌதமர் முதலிய பல ஆரிய முனிவர்கள் தமிழருடைய அரியதத்துவ ஞானங்களைக் கற்றுணர்ந்தனரென்றுஞ் சாந்தோக்கிப உபநிடதம் ௫-வது பிரபாடகம் மூன்றாவது கண்டங்கூறும். மிதுலாபுரிச் சனகனாதியோரும் குருநாட்டுத் திரிதராட்டிரன் முதலோருந் தமிழரேயாம்.

இவற்றால் தமிழர் தமிழரும் ஆரியத்தினும் ஆரியரினும் தொன்மையுந், தலைமையுந். பிறவும் பெறுகின்றமை காண்க.

சென்னையிலிருந்த (கவணர்) தேசாதிபதி “கிராண்டப்” என்பவர் ஓர் பரிட்சாபட்டம் அளிக்குஞ் சமயத்தில் செய்த பிரசங்கத்திலே “தமிழருடைய பழமையை நோக்குங்கால், ஆரியருடைய பழமையானது ஒரு கணப்பொழுதிற்கு முன்பெற்ற “ரூட்டர்” தந்திச்செய்தியை ஒக்கும்” என்றனர். இவர் கூற்று தமிழருடைய பழமை முதலியவற்றை மிகவும் வலியுறுத்துகின்றது.

ஆரியருக்கு முன்னே நாகரீக மடைந்த எகிப்துநாட்டு நூல்களிலே தமிழாது நாகரீகம் எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

ஜேர்மன் தேசத்து ஆசிரியர்களில் பீல் (Boele), பார் (Baur) என்பவர்கள் “தில்லியில் ஆரியம் வளர்ச்சி பெற்றது. ஆரியத்துக்கு

முன்னையே தமிழுள்ளது. ஆரியத்துக்கு மேலானது தமிழ்” என்று கூறுகின்றனர்.

வடமொழிக்குத் தமிழ் முற்பட்டதென அறிஞர் கால்பெவல் (Revd. R. Caldwell. L. L. D) கூறுகின்றனர்.

பதினாயிர வருடங்களுக்கு முற்பட்ட தமிழ் எழுத்துள்ள கல் வெட்டுகள் கிடைத்திருக்கின்றனவென்று “தமிழ்மொழி வரலாறு” என்னும் நூல் கூறுகின்றது.

பதினேழு யுகப்பிரளயத்துக்கு முன்னரே தமிழ் உள்ளது, வேதங்களுக்கு முன்னரே தமிழ் உள்ளது என்று சித்தார்த நூல் சொல்வதாக ஒருவர் நிகழ்த்துகிறாரென்று மொழிநூல் கூறுகின்றது.

உதயணன் கதையில் மகதநாட்டு இராசதானியாகிய இராசக் கிரக மென்னும் பட்டணத்தின் சிறப்பை விரிக்குமிடத்து ஆசிரியர்,

ஐம்பதி னிரட்டி யவனச் சேரியும்

எண்பதி னிரட்டி யெறிபடைப் பாடியும்

மன்பெருஞ் சிறப்பி னாயிர மாகிய

தலைப்பெருஞ் சேனைத் தமிழ்ச் சேனையும்

என்றனர். ஆயிரஞ் சேரியிலிருந்த தமிழர் மகதத்தரசனுக்குத் தலைப்பெருஞ் சேனையாக இருந்தார்களென்பதினால், அக்காலத்திலே மற்றச்சாதியாரைப் பார்க்கிலும் தமிழரே மிக்க போர் வீரராகவும் அரசனுடைய பரிவாரங்களில் முதன்மையா யிருந்தனரென்றுத் தோன்றுகின்றது.

உதயணன் கதை பைசாச பாடையில் குணட்டியரென்னும் மகாபண்டித ரொருவரால் முற்காலத்திற் செய்யப்பட்ட பிருகக் கதையின் மொழி பெயர்ப்பாக வுள்ளதோர் நூல்.

நான்கு வேதங்களினும் முதல்வேதமாகிய இருக்கு வேதத்திற்குத் தலைவர்களாகிய முனிவர் தம்முள் அகத்தியனாரும் ஒருவர். இவரால் அகத்தியமென்னும் இலக்கணம் இயற்றப்படுவதற்கு

நெடுங்காலத்துக்கு முன்னரே தமிழ் இலக்கியங்களும் பிறநூல்களும் மல்கிப் பெருகியிருந்தன வென்ப. ஆதலின் தமிழானது வேதங்களுக்கு மிகமுற்பட்ட தென்று கூறுவதில் ஐயமில்லை.

தமிழ் மொழியின் இயற் சிறப்புகளை இன்னும் துணுகி ஆராயுங்காற் பலப்பல பெருமைகள் அதன்பால் வாய்ந்திருப்பக்காணலாம்.

தமிழிலே சைவசித்தாந்த நூல்கள் பொருட்பொலிவோடு நிறைந்திருக்கின்றன. அவ்வகைச் சாத்திரங்களில் இன்னும் அச்சிற் பதிப்பிக்கப்படாதவை ஐஃனாற்றுக்கு மேலுள் வென்ப. வடமொழியிலோ அவ்வகை நூல்கள் பொலியவில்லை.

வடமொழியில் தரும சாத்திரங்களென்னும் மிருதிகளில் குற்றங்களுக்குத் தண்டனை இனம்பற்றி ஓரமாய் விதித்துளது. தமிழிலுள்ள நீதிநூல்கள் மனிதர் யாவர்க்கும் ஒருவர் மற்றொருவரின் உடல் பொருள் மனங்களுக்கு ஊறின்றி நடந்துகொள்ளும் வழிவகைகளை (இனம்பற்றி நியாயத்தைப் பிறழ்த்தாமல்) தரும நெறிதழுவிப் பொதுவீற் கூறும்.

தமிழ்ப்பாக்கள், பாவுக்கின்றியமையா எதுகை மோனை ஓசைகையுடைத்தாய்ச் சந்தச் சுவையுந் தளைச்சிறப்பும் பொருந்தி நடைபெறும் இயல்பினவாம். வடமொழிப்பாக்கள் அவ்வகைச் சிறந்தனவன்று **ல்ல**.

தமிழிலே பகுதியானது விகாப்படினும் முற்றும் மாறுவதில்லை. வடமொழியில் இயல்பாயும் காலவிடங்கள் பற்றியும் பகுதி வடிவத்துக்குச் சம்பந்தமல்லாத வடிவை யடைகின்றது.

தமிழ் மொழியில் எல்லாப் பொருள்களும் இருதினை ஐம் பாற்கண் ணடங்கும். வடமொழியிலோ பால் வரம்பினறிப் பலவாறு கூறப்படும்.

தமிழ் மொழிச் சொற்களின் ஒலியும் அவ்வொலிக்குரிய எழுத்தும் எவ்விடத்தும் ஒற்றுமை பெற்றிருக்கும். வடமொழிச் சொற்களிலே பல, ஒலிக்கு வேற்றுமையான எழுத்துக்களால் நடைபெறும்;

உதாரணம்:—

சிஹ்ம என்றெழுதி சிம்ஹ என்றொலிக்கின்றனர்
விஜ்ஞானம் ,, விக்ஞானம் ,,

தமிழ் மொழியின் வினைச்சொற்கள் ஒருவன், ஒருத்தி ஒன்றன் செயல்களைத் தெளிவுபெறக் குறிக்கும். வட மொழி வினைச்சொற்கள் ஆண் பெண் ஒன்றன்பால்களின் வேறுபாட்டை விளக்கா வாம்.

தமிழ்ச்சந்தம் எடுத்தல் படுத்தல் முதலிய ஒலிகளாற் சிறந்து யாழிசை போன்று மெல்லிசையின்பம் பயக்கும்; ஆரியச்சந்தம் கணைத்தல் உரப்பல் முதலிய ஒலிகளால் அமைந்து பலவாச்சியக் களிஞ்செவி போன்று வல்லிசை யின்பம் பயக்கும்.

இன்னும், தமிழ் மொழியானது நாவிற்கு எளிமையாகிய சொல்வளர்ச்சியுடையது. தொழிலின் இயற்கைத் தன்மையை விளக்குஞ் சொற் சிறப்புடையது. மணிமலையிற் பிறந்து இமய கூடம் முதலிய சத்தகூடங்களிலும் வளர்ச்சி பெற்றது. சுருங்கக்கூறல் என்னும் அழகில் விரிந்த பொருட் பொலிவுடையது. மனதின் தோற்றங்களை விளக்குவதற்கு நுணுக்கமாகவுந் தத்துவ வகையாகவும் அமைந்த சொற் பொலிவுடையது. மனோபாவனைக் கேற்ற செம்பாகமுந் தார்க்கிக் கவழக்குமுடையது. செளிக்கு இன்பந்தரு வைதர்ப்ப நெறிக்கு முதற்காரணமாக வுள்ளது. இயற்கை ஓசையாலுஞ் செயற்கை ஓசையாலும் முதன்மைபெற்றது. ஆரியம் முதலிற் பிறபாடைச் சொற்கள் ஒன்றையும் வேண்டாது தனித்து நடைபெறு மாற்றலுடையது.

நான்கடியுள்ள ஒரு சுலோகத்தின் முன்னிரண்டடி தமிழ்ச் சந்த மாசவும் பின்னிரண்டடி ஆரியச் சந்தமாகவும் வரப்படுவது மணிப்பிரவாள நடையெனப்படும். மணியென்பது முத்து, பிரவாஹமென்பது பவளம். முத்தின் வெண்ணிறஞ் சூரியனுக்கும் பவளத்தின் செந்நிறம் சந்திரனுக்கும் பொருந்தும். சூரியனையுஞ் சந்திரனையும் முறையே ஆண் பெண்ணென்பது சோதிட நூல் வழக்கு. தமிழ்க்கட்பன்னிரண்டு உயிர் எழுத்துக்கள் சூரியனது பன்னிரண்டு கலைகளும், ஆரியத்தின்கட்பதினாறுயிர் எழுத்துக்கள் சந்திரனது பதினாறு கலைகளுமாகலின், தமிழும் ஆரியமும் முறையே செளரமான மொழியும் சாந்திரமான மொழியுமாய், ஆண் பெண்ணென்னு நீக்கமில் இயல்புடைமை காட்டும். மணிப்பிரவாள மென்பது முறையே சுக்கில சுரோணித மொக்கும். சூரிய கலையாகிய வலப்பக்கத்தில் ஆணும் சந்திரகலையாகிய இடப்பக்கத்தில் பெண்ணுங் கருத்தரித்தலையும், சூரியவோரையில் ஆணும் சந்திரவோரையில் பெண்ணும் பிறத்தலையும் நோக்கித் தெளிக.

இவை இங்ஙனமாயினும், தமிழ் மொழியானது நாவிற்கெளிதாய்ச் செவிக்கு மெல்லிசையின்பம் பயக்குஞ் சந்தச்சுவையுடைய மதூர மொழியாகலானும், கன்னடம், தெலுங்கு, மலையாளநாதிய கிளைப்பாடைகளா மக்கட்பேறுடைமையானும் அதனை மெல்லியற்றன்மையமைந்த மகடீவாய் ரூபகப்படுத்திப்பலரும் வழங்குவர்.

தமிழர்க்கு நட்சத்திரம் முக்கியம், ஆரியர்க்குத் திதி முக்கியம்.

மணிப்பிரவாள மென்னுந் தொடரில் மணியென்பதில் செயற்கையெழுத்தொன்று, பிரவாஹ மென்பதில் செயற்கையெழுத்து மிகுதி; மணியென்பது ஓரசை, பிரவாஹ மென்பது மூவசை; மணியென்பதின் முதலில் இயற்கையெழுத்துள்ளது, பிரவாஹ மென்பதின் முதலில் செயற்கையெழுத்துள்ளது. மணியென்பது இயற்கைச் சொல், பிரவாஹமென்பது செயற்கைச் சொல். மணி

யென்பதில் நாமுயற்சி சிறிது, பிரவாளமென்பதில் நாமுயற்சி பெரிது. இவற்றால், தமிழில் இயற்கை யெழுத்தும் இயற்கைச் சொற்களும், எளிப உச்சரிப்புமுள வென்பதும், ஆரியத்தில் செயற்கை யெழுத்தும் செயற்கைச் சொற்களும் கடின உச்சரிப்பு முளவென்பதும் தெள்ளிதற் புலப்படும். தமிழ் சிவமும், ஆரியம் சத்தியமென்பது மணிப்பிரவாளத்தி னுட்கருத்து. இதுபற்றியே சிலர் இவ்விருமொழிகளுக்குள் சரியாசனங் கொடுத்துப் புகழ்ந்தனர்.

தமிழ் மொழியினது பெருமை யெல்லாம் நோக்கியே அதற்கு விசேட அடைகொடுத்துச் செந்தமிழ், தெய்வத்தமிழ், கன்னித்தமிழ், தீந்தமிழ், நறுந்தமிழ், செழுந்தமிழ், பைந்தமிழ், தண்டமிழ், மாண்டமிழ், பெருந்தமிழ், அருந்தமிழ், நற்றமிழ், சொற்றமிழ், மெய்த்தமிழ், சுவைத்தமிழ், வடித்தமிழ், முதுதமிழ், வண்டமிழ், ஒண்டமிழ் என்று பலவாறு புலவர்கள் தத்தம் நூல்களிலே ஆங்காங்கு சிறப்பித்துரைத்தலையும் அவ்வடை மொழிப் பொருள்களையு மாராய்ந்துணர்க.

வடகிசையை நிலைக்களமாகக் கொண்ட ஆரியம் கருமிசாரண்ய முனிவரர் கோட்டத்தானும், பின்னர் வேதிய வித்தகர்களானும் பரிபாலிக்கப்பட்டுச் சிறப்புற்றும், ஈற்றில் உலக வழக்கின்றி இறக்கத் தென்றிசையை நிலைக்களமாகக் கொண்ட தமிழணங்கோ மங்கைப்பருவ முற்று இடையிடை நேர்ந்த விபத்துக்களான்கி என்றும் இளமைத் திறம்பொருந்தி, ஆரியம் போல் உலகவழக்கழிந்து சிதையாது இன்றும் விளங்குகின்றனர்.

தமிழ் மொழிச் சிறப்புக்களை இன்னும் விரிக்கல் இடம் மிகப் பெருகுமாதலின் இவ்வளவில் நிறுத்தி ஆராய்தற்சேற்ற பிற பல துறைகளிற் செல்வாம்.

“தமிழ்”ஈ சொன் முடிபு.

“தமிழ்” என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பலரும் பலவாறாய்ப் பொருள் கூறுவர்.

வீரசோழியப் பதிப்புரை காரர் “தமிழ்” என்னும் வினையடி-
வினைமுதற்பொருள் விசுதி குன்றி, இக—இகழ், இமி—இமிழ்,
உமி—உமிழ், கம—கமழ், கவி—கவிழ், குமி—குமிழ், சிமி—
சிமிழ் என்பன போல, முகரம் விரிந்து தமிழ் என்றாகித் தனக்
கிணையில்லாப் பாஷை யென்னும் பொருள்பயக்கு மென்றனர்.
இவர் கூற்று நிலைபெறப் போதிய ஆதாரமில்லை. இக என்பது
நீங்கென வினைப்பொருள்படும், இகழ் என்பதோ அவமதியென
வேறு வினைப்பொருள்படும்; இமி என்பது தமிழில் பொருள்
குறித்துவருஞ் சொல்லாய்க் காணப்படவில்லை, இமிழ் என்பதோ
ஒலியென வினைப் பொருள் முதல் பலபொருட் படும், உமி என்
பது பெயர்ப்பொருள் படும், உமிழ் என்பது கொப்புளி யென
வினைப் பொருள்படும்; கம என்பது நிறையென வினைப்பொருள்
படும், கமழ் என்பதோ நாறு என வேறு வினைப்பொருள்படும்;
கவி என்பது மூலி என்னும் வினைப்பொருள் முதல் பல பொருள்
பயக்கும், கவிழ் என்பதோ கிழக்கிடு (மேல் கிழாகச் செய்தல்)
என்னும் வினைப்பொருள் படும்; குமி என்பது தமிழில் பொருள்
குறித்து வருவதாய்க் காணப்படவில்லை, குமிழ் என்பதோ முகை
யென்னும் வினைப்பொருள் முதல் பல பொருள்படும்; சிமி என்
பது குமி எனப் பெயர்ப் பொருள்படும், சிமிழ் என்பதோ பிணி
என வினைப் பொருள்படும். இவ்வாறு பொருள் குறித்தும் குறி
யாதும் வரும் இக, இமி, முதலிய ஈரெழுத்துச் சொற்கள் அங்
கனம் பொருள் குறித்து வரும் இகழ், இமிழ், முதலிய மூவெ
ழுத்து மொழிகளாயின வென்றல் சிறிது மேலாது. இதனால்

அவர் காட்டு உவமை போலியாதல் காண்க. ஆகவே அவைபோலத் தமிழ் என்பது முகரம் விரிந்து தமிழ் என நின்றதென அவர் சாதித்த முடியும் தவறுற்ற போலியேயாம். இவர் கொள்கையைத் திராவிடப்பிரகாசிகை நூலாசிரியர் தமது நூலிற் கண்டித்து மேற் செல்லுவதையும் நோக்குக.

வேறு சிலர் “தென்மொழி” என்ற சொல் நாளடைகிற கறைப்பட்டு விகாரமெய்சித் “தமிழ்” என மரீஇய தென்பர். தென்மொழி இன்னுந் தென்மொழி யென்றே வழங்கப்படுகின்ற தன்றிச் சிறிதும் விகாரப்படவில்லை.

ஆரியம் “சம்ஸ்கிருதம்” என இரு மொழியினுற் பெயர் பெறுதல் போலத் தமிழும் “தென்மொழி” என இருமொழியினுற் பெயர் பெறும், தென்மொழி—அழகுடைய பாடை. ஈண்டு அழகு=இயல் வரம்பு. இயல் எனினும் இலக்கண மெனினும் பொருந்தும். அன்றியுந் தென்மொழி என்பதற்கு இசையுடைய மொழி யென்று பொருள் கூறினும் பொருந்தும்.

தென்மொழி என்பதன்கண் “தென்” என்பது வடமொழி யென்பதன்கணுள்ள “வட” வென்பது போலத் திசைகுறிக்குஞ் சொல்லன்று. ஆரிய மொழி வடநாட்டின்க ணின்று தென்னாட்டின்கண் வந்து வழங்கவின் தென்னாட்டாராகிய தமிழ் மாந்தர் அதனை வடமொழியென்று அங்ஙனந் திசையடுத்து விசேடித்தல் வழக்காரும். தென்னாட்டினர் தமிழ் எல்லைக்குள் விரிந்துகொண்டு தமிழைத் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து அங்ஙனம் விசேடித்தல் வேண்டாமையின் அது வழக்காராகாது. வட நாட்டினர் இதனைத் திசையடுத்துத் தென்மொழியென விசேடிப்பரெனில் அவர் தமது வடமொழிபால் அப்பொருள்படக் குறியீடு செய்து வழங்கல் செல்லுமேயன்றித் தமிழினால் தென்மொழி யென்று திசையடுத்து விசேடித்தல் செல்லாதெனக. பாதகண்டத்தினை

வடபுலக் தென்புலமென இரண்டுபடக் கொண்டு வழங்குமுறைப் பற்றிக் தென்னாட்டினர் தந்நாட்டு மொழிபாகிய தமிழினைத் தென் மொழியென்று திசையடுக்க அங்ஙனம் விசேடித்தல் செல்லுமா லெனில், அவ்வழக்கு அவ்விரு மொழிகளையும் வடமொழி தென் மொழியென ஒன்றொடு மற் றொன்றினை எதிர்த்து கூறும் வழிச் செல்லுமேயன்றிக் தென்மொழி யென்று தனித்துக் கூறும் வழிச் செல்லாதென்க.

மற்றஞ்சிலர் “திராவிடம்” என்னும் மொழி “தெமிழம்” “தமிழம்”, “தமிழ்” என வந்த தென்பர். இவர் கூற்றுஞ்சரியானதன்று. “திராவிடம்” என்பது ஹேமசந்திர நானார்த்தக் தின்படி “திரா” என்னும் அடியாற்பிறந்து, ஓடி வளைந்த தென்னுங் கருத்தைக் கொடுக்கும் ஓர் ஆரியமொழி. மகா நதிமுதல் குமரியீறாக ஓடிவளைந்தள்ள கோடி மண்டலத்தைத் திராவிட தேயமென்றும், ஆண்டு வசிப்பவர்களைத் திராவிடரென்றும் அவர்களின் பாஷையைத் திராவிடமென்றும் ஆரியர் கூறுவர். தமிழ், கன்னடம், தெலுங்கு, மராஷ்டிரம், கூர்ச்சரம் என்னும் ஐந்து பாஷைகளும் பஞ்ச திராவிட மெனப்படும். அன்றியும் திராவிட மென்னுஞ் சொல் உற்பளித்தகாலம் ஏறக்குறைய இரண்டாயிர வருடங்கட்குள்ளென்று சாட்சிகொடு நிச்சயிக்கப்படுவதால், அவ்வயதினஞ் சொல் அதனினும் பன்மடங்கு காலத்துக்கு முற்பட்ட தமிழ்மொழிக் கமைவதெங்ஙனம்?

பிரயோக விவேக நூலார் “திரமிளம்” என்னுமாரியச் சொல் “தமிழ்” எனத் திரிந்ததென்று கொண்டனர். முதன்மையுடைய இக்கமிழ் மொழியை இறைவன் தோற்றுவித்த காலத்தில் தன் சொல்லால் இதனை வழங்க இதற்குக் குறியீடு தருதலன்றிப் பிற பாஷைச் சொல்லால் இதற்கு அன்னதோர் பெயரினைத் திரித்து நிறுத்தினு னென்றல் சிறிதும் பொருந்தாது.

இவ்வாறு பலபடக் கூறும் பொரு ளெல்லாந் தமிழ் எனுஞ் சொல்லுக் கிசைந்த பொருளன்றும். மெய்ப்பொருள் யாதெனில் “இனிமை” என்க. தமிழ் என்பது இனிமைப் பண்புணர்த்திப் பாடையைச் குறித்து நின்றலின் பன்பாகு பெயர்ச் சொல்லாம். இக்கருத்தைத் “தமிழென்பகிளிமை நீர்மை” என்னுஞ் சூடா மணிநிகண்டுபதினோராவதுச் செய்யுளானும் “தேனுறை தமிழர் திருவுறை கூடலு—மணத்தலின் மதிக்குல மன்னகையு” என்னுங் கல்லாடத்தினும், “தமிழ் தமிழ. சாயலவர் தங்குமலர்த் தூநீ—நமிழ்கரக மேந்தவர—வோனமர்ந்து பூசி” என்னுஞ் சிந்தாமணியினும் “தமிழ் மென் சாயலவனோடு” என்னும் வாயவ்விய சங்கதையினும் “தன் பாற்றழவுங் குழல் வண்டு தமிழ்ப் பர்ட்டிசைக்குந் தாமரைபே” என்னும் இராமாயணக் கிஷகிந்தா காண்டப் பம்பைப் படலத்துச் செய்யுளானுந் தெளிக. “தமிழ் தமிழப சாயலவர்” என்பதற்கு நச்சினுர்க்கினியர் “இனிமை தழு விய சாயலை யுடையவர்” என்று பொருளுரைத்தார். முருகு என்னும் பண்பு முருகனென்னும் பண்பிமே னின்றவாறு போலத் தமிழ் என்னுந் தரும வாசகந் தருமிமே னின்றது. ஈண்டுத் தருமி—மொழி; மொழி யெனினும் பாடை யெனினு மொக்கும். பழைய இலக்கியங்கள் பலவற்றினும் இவ்வாறே தமிழ் என்னுஞ் சொல் இனிமை, மதரம், சாரம், நறுஞ்சுவை முதலிய ஓரினப் பொருளையே தரப் பாவிக்கப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம்.

தமிழில் வல்லோசையும் மெல்லோசையும் இடைப்பட்ட வோசையும் சிறந்திருத்தலின் அம்முயினத்தால் தமிழாயிற்றென்க. த-வல்லினம், மி-மெல்லினம், ழு-இடையினம்.

முதல் வல்லினமும், பின் மெல்லினமும், அதன்பின் இடையினமு முண்டானமையின் அம்முறை அடைவரத் தமிழாயிற்றென்க.

தமிழில் பெரும்பான்மை இயற்கைச் சொற்களும் சிறுபான்மை செயற்கைச் சொற்களு முண்மையின், அவ்வியலமையத்தமிழி என்னு மிரண்டியற்கை யெழுத்தும், ழ் என்னு மொரு செயற்கை யெழுத்தும் பொருந்தித் தமிழாயிற்றென்க.

தமிழில் ஓரசைச் சொற்கள் மிகுதிப்பட்டிருத்தலின் ஓரசையால் தமிழாயிற் றென்க.

இயற்கை, செயற்கை, செயற்கையிற் செயற்கை என்னும் மூவகை ஓசையுள், தமிழ்ச் சொற்கள் இயற்கை ஓசை யுடைமையின், இயற்கை ஓசையால் தமிழாயிற் றென்க.

வல்லினமும் மெல்லினமுஞ் சேர்தலா லாகுஞ் செயற்கை ஓசையுற் தமிழின்கண் உண்மையின் வன்மை மென்மையால் தமிழாயிற்றென்க.

பக்கம்—ஈண்டு ககரம் இயற்கையோசை

பங்கம்—ஈண்டு ககரம் செயற்கையோசை

ஆண்பால் பெண்பா லென்னு மிரண்டனும் தமிழ் ஆண்பால் மொழியாகலின் ஆண்பா லெழுத்தாகிய குற்றெழுத்தால் தமிழாயிற் றென்க. (ஆயினும் தமிழை முற்சட்டியவாறு பெண்பாற் படுத்குப் பேசுதலே பெருவழக்காயிற்று. ஆடவரினும் பெண்கள் மெல்லிய லுடையராதலானும், ஆரியத்தினும் தமிழ் மெல்லிய லுடைத்தாயிருத்தலானும் இவ்வழக்குப் பொருத்தமுடையது.)

தமிழ், அமிழ்தம் போல மொழிக்கு மொழி தித்திப்பாக அமைந்திருத்தலின் அமுத எழுத்துக்களால் தமிழாயிற்றென்க. (பெண்பாற் படுத்துவதற் சிறவு மோர் ஏதுவாகும்.) அமுத எழுத்தாவது செய்யுள் அல்லது சொல் முதலிலே வைக்கத்தக்க சுப எழுத்தி. அவை அ, இ, உ, எ, என்னு நான்குயிரும், க, ச, த, ந, ப, ம, வ, என்னு மேழு உயிர் மெய்யுமாம்.

தமிழ் தெய்வ மொழியாக விளங்கி சிற்றலின் தெய்வகதிக்குரிய எழுத்து முதலில்வாத் தமிழாயிற் றென்க.

தமிழ் கற்கும் மக்கள் தெய்வத் தன்மையடைதலின் தெய்வகதிக்குரிய தகரத்தோடு மக்கட் கதிக்குரிய மகாமும் பொருந்தித் தமிழாயிற் றென்க.

தமிழில் தகரவித்தை சிறந்திருத்தலின், தகரவித்தை யென்பதன் முதலெழுத் தமையத் தமிழாயிற் றென்க.

அங்காத்தல் எளிதாகலின் அங்காத்தலாலாகும் அகாம் முதலில் வாத் தமிழாயிற் றென்க.

தமிழ் சோகிபோல விளங்கலின் சோகி நாளாக்குரிய தகாம் முதலில் வாத் தமிழாயிற் றென்க.

தமிழ் என்பது மூன்றெழுத்தால் விளங்கலின் முப்பொருள், முத்தொழில், மூவுலகு, முச்சுடர், முத்தமிழ், முக்காலம், முக்குணம் ஆகிய பலவற்றையுணர்த்தற் கோர் குறியீடாக நிற்கும்.

தமிழ்ப் பொதுவெல்வா முதலியன.

புண்ணிய பூமியெனச் சிறந்தெடுத்தோதப்படு குமரிசண்டத்துத் தென்பாலைத் தனக்கு முக்கிய நிலைக்களமாகக் கொண்டிபயிலுந் தமிழ்மொழியின் பொதுவெல்லை வடக்கண் வேங்கடமும், தெற்குட் குமரியும், கிழக்கு மேற்குள் கடலென்ப. இதனை “வடவேங்கடந் தென்குமரியா யிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகத்து” என வருந் தொல்காப்பிய வுபோற்காதச் சூத்திரத்தானும் “நெடி

போன் குன்றமுந் தொடியோள் பௌவமுந் தமிழ்வாம் பறுச்சு
தன்புனனாடு” எனவருஞ் சிலப்பதிகாரச் செய்யுளானும் பிறவற்
றானுமறிக.

இப்பொது வெல்லையின் கண்ணதாயுள்ள தமிழ் நாடு பதின்
மூன்றென்ப. அவை சுருஆரின் கிழக்கும் மருஆரின் மேற்கும்
வைகையாற்றின் கெற்கும் மருதபாற்றின் வடக்குமாயமைந்துள்ள
செந்தமிழ் நாடு ஒன்று. இச்செந்தமிழ் நாட்டைச் சூழ்ந்த தென்
பாண்டி, குட்டம், குடம், கற்கா, வேண், பூழி, பன்றி, அருவா,
அருவாவடகலை, சீதம், மலாடு, புனனாடு என்னுங் கொடுத்தமிழ்
நாடு பன்னிண்டுமாம்.

மேற்குறித்த எல்லைகள் எக்காலத்தும் நிலையானவை யன்று.
தமிழ்மொழிப் பயிற்சி காலத்துக்குக் காலம் விரிந்தும் ஒடுங்கியும்
வருதல்பற்றி அகன் எல்லையும் அகன்றுஞ் சுருங்கியு மமைவதா
கும். பண்டைக்காலத்தினர் தெற்குவரம்பைக் குமரியாறென்று
குறித்திருக்கப் பிந்திய காலத்துச் சிறுகாக்கை பாடினியர் கடலெ
னக் கொண்டு “வடகிசை மருங்கின் வடுகு வரம்பாகத்-தென்றிசை
யுள்ளிட்டெஞ்சிய மூன்றும்-வரை மருள் புனரியொடு பொருது
கிடந்த” என்றனர். இவர் இங்ஙனங் கூறியது குமரியாறு கடல்
கொண்ட பின்னர் என்றுணர்க. தமிழ் வளர்ந்தகன்று விரிந்த
இடங்கள் ஈழ நாடு முதலியனவாம்.

செந்தமிழ்ச் சொல்.

செந்தமிழ்ச் சொல் “இயற் சொல்” “திரிசொல்” லென்
றிரண்டு வகைப்படும். நிலம், நீர், தீ, வளி, என்பன போல்
“செந்தமிழ் நிலத்து வழக்கொடு சிவணித் தம்பொருள் வழாமை
யிசைக்குஞ் சொல்லே” இயற் சொல் லெனப்படும். திரிசொல்

“ஒரு பொருள் குறித்த வேறு சொல்லாகியும் வேறு பொருள் குறித்த வொரு சொல்லாகியும் இருபாற் றென்ப.” விண்டு, விலங்கல், வெற்பு என்பன ஒரு பொருள் குறித்த வேறு பெயர்ச்சொல். எனினம் என்பது அன்னம், கவரிமா, புளிமா முதலிய பலபொருளுணர்த்தலான், வேறு பொருள் குறித்த ஒரு சொல். இது பெயர்க்கிரிசொல். இம்முறையே வினை, இடை, உரிச்சொற்களுந்திரி சொல்லாய் வரும்.

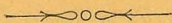
மேலும் பொது வெழுத்தா வியலும் வடசொற்களும் “செந்தமிழ் சேர்ந்த பன்னிரு நிலத்துந் தங்குறிப்பினவே திசைச்சொற்களவி” என்று விவரிக்கப்பட்ட திசைச்சொல்லும் செந்தமிழ்ச்சொற்களோடு தலைப்பெய்து வழங்கப்படும்.

தேனீக்களது முயற்சியால் வடமலர்க்கா நறை தென்வன ளிறுல் புகத் தென்மலர்த் தேறல் வடதிசை யடையுமா ரொத்து ‘முகம்’ ‘உலகம்’ ‘மீன்’ போன்ற தமிழ்ச் சொற்கள் பலவற்றை ஆரியர் கவர்ந்து தம்மொழிப்படுத்த, அன்னவர்க்குரிய பன்னெடுநூல்களும் அவற்றுடன் அநேக ஆரியச் சொற்களுந் தென்னைவருழிப்பால் தமிழகம் புகுந்து கலந்தன. கால்புவெல்துரை, அக்கா, அடவி, ஆணி, குடி, கடுகு, மீனம், வலை முதலிய பல தமிழ்ச் சொற்கள் வடமொழியிற் கலந்தன வென்பர்.

சாதாரணமாய் எப்பாடையினும், அன்னிய சொற்கள் வந்து கலந்து குறைநிரப்பிப் பூர்த்தி செய்தல் இயல்பேயாயினும், தமிழ்ப்பாடையாதொரு கலப்பின்றி வடமொழித் துணையும் வேண்டாது தனித் தெழுந் தோங்கித் தலைநிமிர்த்தி நடக்கும் வலியும் பேராற்றலு முடையது. இவ்வுண்மை முற்குறித்த சம்புரகசிய வாக்கியத்தாலும் பிறவற்றானு மினிது பெறப்படும்.

செந்தமிழ் வழக்கு.

செந்தமிழ் வழக்கு உலகியல் வழக்கென்றும் புலனெறி வழக்கென்றும் இருவகைப்படும்.

உலகியல் வழக்கை வழக்கு, உரை, நடையென்றுங் கூறுவர். அது நுண்ணறிவுடையார் பொருள் கோடற்குரிய ஆன்றோர் உறுதிக்கட்டுரையும், சாமானிய அல்லது மந்த அறிவுடையேனையோர் பொருள் கோடற் குரிய மென்னடையுமென் றிருவகைத்தாகும். உறுதிக்கட்டுரை செய்யுளோ டொத்தலின், உரைச்செய்யுளெனவும் படும். இவையன்றிப் பெருந்தேவனார் பாரதம் தகடீர் யாத்திரை முதலியன போல உரைவிரவிய செய்யுளானுந் தமிழ் நூல்கள் நடைபெறும்.

புலனெறி வழக்கைச் செய்யுள், பா, பாட்டு, யாப்பு, தூக்கென்று கூறுவர். அது திருமுறைச் செய்யுள், சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுள், மற்றையான்றோர் செய்யுள் என முத்திறப்படும் திருமுறைச் செய்யுளாவன, முக்குறும் பெறிந்த மனத்தாயராய்த் திருவருள் ஞானம் பெற்றமெய்யடியரால் மறைமொழியொத்திலகி நிற்கச் செய்யப்பட்ட அருட்பாக்கள். சங்கத்துச் சான்றோர் செய்யுளாவன, பெருந்திறற் கல்வித் தமிழ்ச் சங்கப் புலவர்களால் விழுமிய பொருளும் ஒழுங்கிய ஓசையும் அமைவாக் குறைதவிர்த்து நவரச வலங்கார கற்பனை நயங்கள் பொருந்த இயற்றிய பாக்கள். முதல், இடை, கடை யென்னும் முச்சங்கப் புலவர்களாலு மியற் றப்பட்ட பாக்கள் முறையே முதல், இடை, கடையென்னும் முப்பாற் படும். முக்குண வயத்தான ஏனை ஆன்றோரால் இயற்றப்பட்டவைகள் புலனெறி வழக்கின் புன்றும் பிரிவுள் எடங்கும்.

நூல், முதலுலென்றும் வழி நூலென்றும் இருவகைப்படும். விணையி னீங்கிய முதல்வனா மிறைவனருளிய வேதங்கள் முதலியன

முதலாலாகும். இறைவனா லதிட்டிக்கப்பட்டு அவனருள் கொண்டு முனிவராற் செய்யப்பட்ட அகத்தியம் போன்றனவும் முதலாலாகும். பொதுவாய் ஒருவன் முன்கண்டு குற்றமறச் செய்வது முதலாலென்க. முதலால் வழியே விகற்பித் துரைப்பது வழி நூலாகும். அவ்விருவகை நூற்பொருள் கூட்டித் திரிபு வேறுடையது சார்பு நூலென்றுங் கூறுவர். ஆயினும் சார்புநூல் வழிநூலுள் ளடங்குமென்க.

பிரபந்தவகை கொண்டூற்றறாகும். அவைகள் பெருங்காப்பியஞ் சிறுகாப்பியமென இருகிறப்படும். பெருங்காப்பியப் பொது விலக்கணம் முப்பத்தெட்டென்ப அவை, வாழ்த்து, தெய்வ வணக்கம், உரைக்கும் பொருளுணர்த்தல், சிறந்தநாயகனைக் கோடல், நாட்டுவருணை, நகரவருணை, மலைச்சிறப்பு, கடல்வருணை, பருவச்சிறப்பு. உதயாத்தமயவலங்காரம், கல்யாணம், முடி கவித்தல், பொழில்விளையாட்டு, நீர்விளையாட்டு, மதுபானம், மக்கட்பேறு, கலவியிற்களித்தல், புலவியிற்புலத்தல், மந்திரம், தூது, போர்மெற்செலவு, போர்புரிதல், வெற்றி, வழிநடை, பவனி, களவெழுக்கம், கற்பொழுக்கம், ஆற்றுச்சிறப்பு, திணைவளம், சூதுவிளையாட்டு, உறுதிகூறல், காண்டசருக்கா திகளின் பாகுபாடு, பொருட்டுறை, மெய்ப்பாடு, நவாசம், வனப்பு, உத்தி, மதம், என்பனவாம். இவற்றில் சிலவுறுப்புக்கள் குறைந்து வருதலு முண்டு. பல குறைபுமாயின் அது சிறுகாப்பிய மெனப்படும். காப்பியப் பிரிவுகள் காண்டம், சருக்கம், படலம், பரிச்சேதம், இலம்பகம், அத்தியாய மெனப் பலவாறாகும்.

நூலுரை காண்டிகை யுரையும், அகல (விருத்தி) வுரையு மென இருவகைப்படும். இவ்விரண்டையும் முறையே பிண்டப் பொழிப் பென்றும் வார்த்திசுப் பொழிப் பென்றுங் கூறுவர். சருத்து, பதப்பொருள், உதாரணமென்னும் மூன்றாடு வரு முரை காண்டிகை. இலக்கணமு மிலக்கியமு மெடுத்துக்காட்டிப்

பொருள் விரித்துரைத்தல் அகலவுரை. அன்றியும், செய்யுட் கருத்துரைத்தல் கருத்துரை யென்றும், சொற்றொறும் பதப்பயனுரைத்தல் பதவுரையென்றும், பொருள் தொகுத்துரைத்தல் பொழிப்புரை யென்றும் கூறுப.

தமிழ்மொழி வளர்ச்சி.

தந்தை ஒருவன்பால் கோன்றிய மடநல்லார் இருவர் உசிதகுண சுகிர்த லக்கணங்களால் பெரும்பான்மை ஒன்றியும், வாழ்க்கை நலத்தால் காலத்துக்குக் காலம் பேதப்பட்டு ஏற்ற தாழ்ச்சியடைதல் போல முற்பிறந்த தமிழ் மடந்தையானவள் ஆரியமாதுக்கதிரெடு நாளின் முன்னரே யெளவன திசையுறீஇத் தூண்டுபூத்து ஆடையாபரண வலங்கா மிக்குச் சபசோபன மங்களச் சிறப்பெய்கினள். அதன் பின்னர் அரச மாற்றங்களானும் காலதேசப் பிறழ்ச்சிகளானும் ஆரியமாது தலைமீர்ந் தெழும்பி நெருக்கத் தமிழ் மடந்தையின் சீர் சிறப்புக்கள் ஒருவாறு குன்றத் தலைப்பட்டன. அவ்வகை குன்றுங் கேவல நிலையில் அகத்தியர் அடைந்து இலக்கணம் வகுத்துத் தமிழை வழிப்படுத்தி மீட்டுஞ்சீர்பெறச் செய்தனர் பின்னும் பலப்பல விபத்துக்கள் நேரிட்டும் தமிழ் மடந்தையின் சிறப்பானது முன்னோரிடத்திற் கூறியவாறு குன்றாமல் இன்றளவு நின்று விளங்குகின்றது.

அகத்தியர்.

அகத்தியரைக் குறித்த அநேக அற்புத சரிதங்கள் பலநூல் களிலும் மலிந்து கிடக்கின்றன. முருகக்கடவுள் சூசங்காரப் பொருட்டுத் திருவவதாரஞ்செய்த காலத்துக்கு முன் இவர் இருந்

தன ரென்றும் சிவ பெருமானுடைய திருமணத்துக்கு முனிவர் யாவரும் வெள்ளியங்கிரிபாற் பொதுளிய ஞான்று ஆங்கவர் பொறைக்காற்றுப் பூமி வடகிசை தாழ் அத்தாழ்வை நிமிர்த்துவான் இவர் தென்றிசைக் குய்க்கப்பட்டன ரென்றுக் காந்தக் கூறுகின்றது. (சந்துகம் போற் சமுலா நிற்கும் பூமிக்கு ஒருதலை தாழ்தலும் மறுதலை யுயர்தலும் யாண்டையவெனில், இது புராணிகர் வர்ணனையென்க. முனிவர் பொதுளிய விடம் நாகரீகத்தானுஞ்சீர் திருத்தத்தானும் பாரம்மிக்குத் தாழ்ந்தபடியாயிற்று). சானகிகேள்வனாகிய ஸ்ரீ ராமபிரான் அயோத்திமா நகரைத் துறந்து ஆரணிபஞ் சென்றகாலே அகத்தியரையுங் கண்டு வணங்கி ஆசிகள் பெற்றனரென்றும் வால்மீக இராமாயணம் பேசுகின்றது. அகத்தியர் பண்டொருநாள் சிவபெருமானிடந் தவத்திலேற்றுக் கமண்டலத்தடைத்துக் கொடுவந்த காவிரி நீரைக் கணேச பிரான் இந்திரனது பூங்காவன வாட்டமொழியப் பாயவிட்டு மீட்டுங் கமண்டலத் தடைத்துக் கொடுத்தனரென்று பார்க்கவங் கூறும்.

முனிவர் ராயிலேர் தங்கள் இட்டப்படி சுவாசத்தைச் சயா தீனப்படுத்தி நடத்துந் திறையையும் திரிகால வுணர்ச்சியும் யோக சாதனைப் பயிற்சியும் அட்டமாசித்தியு முடையவராதலின், அவர் களுக்கு அருமையாவ தொன்றுமில்லை. நினைத்த போதன்றிக் காலனு மவர்களிடம் வரப்பெறான்.

பூர்வ புராணங்களிலே யுள்ள அநேக சரிதங்கள் பொய் புனைந்த கட்டுக்கதைகள் போல்தோன்றினும் அவற்றை மூடியுள்ள வர்ணனைப் படாங்கழித்து உள்ளுறை னோக்கின் மெய்ப்பொருள் ளிளங்கும். யாதொரு நூலையும் வாசித்து அதன் மெய்ப்பொரு ளையுணர வேண்டுமானால் அந்நூல் பிறந்துலாஹிய கால தேச வழக்க பழக்க வொழுக்கங்களுடன் ஒட்டிப் பார்க்கவேண்டும். தமிழர் தங்கள் நிலத்தை இருபத்தேழ் வகைப்படுத்தி, அகம், புறம், அசப்புறம், புறப்புறம், எனப் பொருளை நாற்றிறம் பிரித்து அன் னையர் புதல்வியரை அலங்கரிக்குமாறு சொல்லே உடலாகவும்,

பொருளே உயிராகவும் வண்ணங்களே நிறமாகவும், நடையே செலவாகவும், பலவகைப் பேத அலங்காரங்களே ஆடையாபரணங்களாகவும் அமைத்து, நவாசந்தயங்க, அறம், பொருள், இன்பம், வீடுமென்னும் புருடார்த்தங்கள் நான்கனுள் ஒன்றேனும் பலவேனுங் கற்பவர்க்கினிது பயப்பத் தொகுத்தும் விரித்துங் கவிதைகளியற்று மியல்பின ராகலின், அவர் மொழிக்குரிய இலக்கிய விலக்கணத் துறைகளிற் செவ்வே சென்று பயின்று தெளியா முன் அவர்க்குரிய மத புராணங்கள் யாவும் பொய் பொதிந்த போலி நூல்களென்று தீர்ப்புச்சுட்டி வம்புபேசுபவர், தம்பேச்சினால் தமது பேதமை முதிர்வையே பேரறிஞர் முன்னிலையிற் பிளந்து காட்டுவர். தமிழ்ச் கவிஞர் உவமை சிலேடை முதலிய வற்றால் எதனை யுஞ்சிறப்பித்து ரூபகஞ் செய்து கொள்ளும் விநோதத் திறமைக்குகாரண மொன்று வேண்டின், உண்மையி னிகழ்ந்த பாரத சரிதங்களைக் கொண்டு ஐவர் மீம்புலன்களாகவும், திரௌபதி மாயையாகவும், நூற்றொருவர் தூர்க்குணங்களாகவும், மற்றியாவரும், யுத்தமும், பாரதத்தடங்கிய பிறவனைத்தும் ஒருவர்க்குரிய உடம்பின் கண்ணே நிகழ்வனவாக ஒப்புற வமைத்துச் சிறப்பித் தியற்றப்பட்டுள்ள மெய்ஞ்ஞான விளக்கமென்னும் நூலைக் கண்டு தெளிக.

உரையாசிரியர்களிற் சிறந்த நச்சினூர்க்கினியர் எழுதிய வரலாற்றுப்படி புவன சரிவு நிமிரத் தென்றிசை நோக்கிய அகத்தியர் கங்கா நதிபாற் காவிரியைப் பெற்றுக்கொண்டு துவாரகைக்கேகிப்பதினெண்ணரச குமாரர்களையும் போதிய வேளாளாதிய குடிகளையுஞ் சேர்த்துக் கொண்டு வருவழியில் சமதக்கினி புதல்வராகிய திருணதாமாக்கினி (தொல்காப்பியர்) என்பவரைச் சீடராகவும் புலத்தியன் சகோதரியாகிய லோபாமுத்திரை யென்னுங் கற்புடைச் கன்னியை மனைவியாகவு மேற்றுத் தென்றிசை யடைந்து, ஆண்டு மல்கிப் பார்து நிறைந்த அரக்கரை யெல்லாம் ஒட்டிக் காடுமேடுகளைத் திருத்தி நாடு நகரிகளாக்கி இராச்சியங்களை வகுத்துப் பொதியமலையி லெழுந்தருளினராகக் காணப்படுகின்றது.

தமிழ்மொழிமேற் கொண்ட பேரபி மானத்தால் காசியி லிருந்த வடமொழிச் சங்கத்தாருடன் மாறுகொண்டு அவர்களின் இறுமாப்பை யடக்கும் பொருட்டுத் தமிழகஞ் சார்ந்து தவநோற் றுத் தெய்வானு கூலத்தால் தமிழுக்கு இலக்கணமியற்றி ஆரியர் செருக்கை யடக்கினரென்றும் பலர் கூறுவர்.

அசத்தியர் வடகாசி நீத்தகன்று காஞ்சிமா நகரத்திற் றிரு வேகம்ப முடைய சிவபிரானை வழிபட்டு அக்கடவு ளாருளினால் தமிழிலக்கணஞ் செய்தன ரென்பதைக் காந்தத்துக் காளிகா கண்டத் திற் சொல்லிப்படி காஞ்சிப்புராணம் கூறும் பின்வரு செய்யுட் களா னறிக:--

அடியனேன் வடகாசி நீத்தகன்று நினக்கினிய
கடிமதில்குழ் கொடிமாடக் காஞ்சியினைத் தலைப்பட்டுப்
பொடியணிந்த திருமேனிப் புண்ணியமே யிமயவரைப்
பிடிமணந்த மதகளிறே பெரும்பேறு பெற்றுய்ந்தேன்.

இத்தகுபே றுடையேற்கு மற்றின்னு மொருநுத்து
மெய்த்தபெரு வேட்கையினு லொழிபாது மேன்மேலுஞ்
சித்தயிசை மூண்டெழுமா லதுநிரம்பச் சிறியேன்பால்
வைத்தபெருங் கருணையினால் வழங்குவா யெனப்போற்றி

எவ்வினையு மோப்புதலிற் றிராவிடமென் றியல்பாடை
யெவ்வமறப் புதிதாக யான்வகுப்ப நல்கியது
வெவ்வருணத் துள்ளார்க்கு மெளிதாகப் புத்தேளி
ரெவ்வெவர்க்குஞ் சுவையமிழ்தி னினிதாசுச் செய்தருளாய்

மூன்றுறழ்த பதிறெழுத்தான் முழுவதுமா யுனக்கினிதாய்த்
தோன்றிடுமத் தமிழ்ப்பாடைத் துதிக்கொண்டு மகிழ்ந்தருளி
யான்றவர மெல்லார்க்கு மிவ்வரைப்பி னளித்தருளா
யேன்றெடுத்த மொழிகல்வி யெவற்றினுக்கு மிறையோனே

மன்னியவித் தமிழ்க்களளி மந்திரங்கள் கணித்தடியேன்
செந்நெறியின் வழுவாதித் திருக்காஞ்சி நகர்வரைப்பி
ணுன்னணுக்க னாகியினி துறைந்திடவும் பெறவேண்டு
மின்னவா மெனக்கருளா யெம்பெருமா நென்றிரந்தான்

கும்பிய கைத் தலமுடைய குறுமுனிக்குப் பிஞ்ஞகரை
தாம்பரிந்து தமிழ்விளக்கு மாசிரியத் தலைமையொடு
மேம்படுதென் றிசைக்கிறைமை நல்கிவேட் டனபிறவு
மாம்பரிசி னளித்தருளி யவ்விலிங்கத் திடைகரந்தார்

இவ்வண்ண மருள்பெற்ற விருந்தவனு மகவிடத்தின்
மெய்வண்ண வேத்துமுறைத் தீந்தமிழை விளக்குவித்துச்
செவ்வண்ணத் திருமேனிப் பெருமானார் திருவடிக
ளவ்வண்ணர் தொழுதேத்தி நெடுங்கால மங்கிருந்தான்

வடமொழிக்குப் பாணிநிமுனிவர் இபற்றிய இலக்கணம் அம்
முனிவர் பெயரையேற்றுப் “பாணிநீயம்” எனப்படுவது போலத்
தமிழ் மொழிக்கு அகத்தியர் இபற்றிய ஆகி இலக்கணமும் “அகத்
தியம்” எனப்படும். எழுத்து, சொல், சந்தி, வேற்றுமை,
தொகை, தாது, பொருள், யாப்பு, அணி, அலங்கார மாதிய பல
வகை இலக்கண உறுப்பு வரிசைகளும் முதல் இலக்கணமாகிய
இவ்வகத்தியத்தின் பாலே தோன்றின. இந்நூல் மிகவும் பரந்து
விரிந்தமை நோக்கி அதனைச் சுருக்கிக் கற்பவர்க்கெளிதாக மற்
றோர் இலக்கணமுஞ் செய்தனர். அது சிற்றகத்திய மெனவும்
முன்னையது பேரகத்திய மெனவும் வழங்கப்பட்டன. பழைய
உரையாசிரியர்களால் ஆகாரங்களுக் கெடுத்துக் காட்டப்பட்ட சூத்
திரங்களுஞ் சிறுச்சிறு பாகங்களுமேயன்றி இவ்விரு நூல்களி
லொன்றேனுர் தற்காலம் பூரண ரூபமாகக் கிடையாது.

அகத்தியர் இலக்கணமியற்றுவதற்கு முன் தமிழில் அநேக இலக்கியங்கள் பரந்து கிடந்தமையால் இலக்கண நூல்களுஞ் சில பல இருந்திருக்கலாமென்பது சிலரின் கருத்து. இவர் கருத்துண்மையாயின் அகத்தியம் முதல் இலக்கணமாவதில்லை.

சிற்றகத்தியம், பேரகத்தியத்தின் வேறாய்ப் பேதமுடைய வோர் புதியநூலன் றென்றும், பேரகத்தியத்தின் கண் விரிந்துள்ள அநேக ஆவசியசமற்ற சூத்திரங்களை ஒழித்து விசேட சூத்திரங்களை மாத்திரம் திரட்டிப் பிற்றைஞான்றார் தொகுத்த தொகுதியா மென்றுஞ் சிலர் கூறுப.

அகத்தியத்தின் விவரங்களை இலக்கண வியலுள் கூறுவாம்.

அகத்தியர் மாணாக்கர்.

அகத்தியரிடம் கல்விகற்றுத் தேறிய பல மாணாக்கருள் பின் வரு பன்னிருவருமே விசேடமானவர்கள்;—

1. தொல்காப்பியர்
2. அதங்கோட்டாசான்
3. துராலிங்கன்
4. செம்பூட்சேய்
5. வையாப்பிகன்
6. வாய்ப்பியன்
7. பனம்பாரன்
8. களாரம்பன்
9. அவிநயன்
10. காக்கைபாடினியன்
11. நற்றத்தன்
12. வாமனன்

இப்பன்னிருவருந் தந்தம் பெயர் நாட்டி ஒவ்வோர் இலக் கணஞ் செய்தனர். மேலும் இப்பன்னிருவருங் கூடி ஒவ்வொரு வர் ஒவ்வோர் படலமாகப் புறப்பொருட் பன்னிரு படலமு மெழு தினர். இப்புறப்பொருள் தற்காலத்தில் இல்லை. இதனைத் தழு விப் பிற்காலத்தில் மற்றொருவ ரெழுதிய நூலொன்று வழங்கு கின்றது.

தொல்காப்பியர்.

தொல்காப்பியர் அல்லது திருணதூமாக்கனியென்பவர் மேற் காட்டியபடி அகத்தியர் மாணாக்கருள் முதன்மைபெற்று விளங்கி னவர். இவர் இயற்றித் தம்பெயர் நிறுத்திய “தொல்காப்பியம்” என்னுமிலக்கணம் அஞ்ஞான்றார் யாவரானும் மிக்க விருப்பொடு கையாடப்பட்டு வந்தமையால், பலவிடங்களினும் பரந்து, ஒருவயி னிலைத்தழிந்த மற்றைய நூல்கள் போன்றழியாமல் நிலை பெற் றது. இந்நூல் முத்தமிழியல் விரிக்கும் அகத்தியம் போன்று துறைவிரிந் தகலாமல் ஒதுவார்க் கெளிதில் அமைவர இயற்றமிழ் இலக்கணத்தை வரிசையிற் சுருக்கிக் காட்டும் பெருஞ் சிறப்பினை யுடையது.

அந்நாட்களில் யாவரொருவர் எந்தநூலை இயற்றினும், அத னைச் சங்கத்தில் அரங்கேற்றினாலன்றிப் பிறர் ஒப்புக் கொள்வ தில்லை. அகத்தியர் இத்தொல்காப்பியத்தை அரங்கேறவிடாமல் பலவழியானுந் தடைசெய்தனர். தொல்காப்பியருக் கீடான கல் வித் திறமையும் அவர்மாட்டுப் பேரன்புமுடைய அதங்கோட்டா சான் என்பவரை இந்நூலின் அரங்கேற்றத்திற்குச் செல்லாதொழி யுட்படி அகத்தியர் தடுத்தும் அவர் அமையாமல் தொல்காப்பியர்

கேள்விப்படி சபைக்குச் சென்றிருந்து தம்மாசிரியாகிய அகத்தியர் மனங்களிப்ப ஆக்ஷேபனை செய்பவர் போலப் பற்பல வினாக்களையும் பொறித்து நண்பனுடைய நூலின் பெருமையை வியக்காமல் வியந்து விளங்க வைத்தனர். இந்நூலின்கண் ஆதியி லமைந்துள்ள சூத்திரங்கள் அறுநூறு. அதங்கோட்டாசான் ஆசங்கித்துக் கடாவக் கடாவத் தொல்காப்பியர் முறையே விடைகளாக விளக்கியிருத்த புதிய சூத்திரங்கள் ஓராயிரத்தின் மேற்றிரண்டு நூல் மிகவும் விரிந்தது. நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் சபையிலே அதங்கோட்டாசான் முன்னிலையில் இந்நூல் அரங்கேறியதாகப் பணம்பாரன் கொடுத்த சிறப்புப் பாயிரத்தால் விளங்கும். நிலந்தரு திருவிற் பாண்டியன் அரசுபுரிந்த காலம் எண்ணுபிரவருடங்களின் முன்னாகலின் இந்நூலினது வயதும் அத்துணைத் தென்க.

அகத்தியர் இந்நூலை வெறுத்தற் கிருந்த நியாயம், யாண்டுந்தலைமை பெற்று வழங்கிய தமது அகத்தியத்தின் மகத்துவங் குன்றிவிடுமென் றெழுந்த ஐயத்தானும், பொறுமையினுனு மென்று சிலர் கூறுவர். மற்றுமோர் நியாயம், அகத்தியர் தாம் வதுவை செய்து கொண்ட லோபாமுத்திரையைத் தம்முட னழைத்துச் செல்லாமல் தொல்காப்பியரோடு தம்பின் வரும்படி கட்டளையிட்டுத் தாம் பொதிய மலைக்கு முந்திச் சென்றனரென்றும், பின்றொடர்ந்த லோபாமுத்திரையுந் தொல்காப்பியரும் செல்வழியில் வையகையாற்றைத் தாண்டும்பொழுது வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தலும் லோபாமுத்திரை தயங்கித் தத்தளிக்க அதனைக் கண்ணுற்றதொல்காப்பியர் குருபத்தினியைத் தீண்டுவது தோஷமென்றெண்ணி ஆபத்தால் நீக்குமாறு ஒரு மூங்கிற் கோலை அவள் பற்றும்படி கொடுத்துக் கரைசேர்த்துக் கொடுபோய்க் குரவரிடம் ஒப்புவித்தன ரென்றும், அச்சமாச்சாரத்தை அகத்தியர் உள்ளபடியுணர்ந்து கொள்ளாமல் பேதுற நினைந்து கோபவயத்தராய்த் தொல்காப்பியரை நோக்கி நினக்கு முத்தி கிட்டா தொழியக்கூடவ

தென்று சபிக்க, தொல்காப்பியர் மனங்கொதித்தும், குருவாதலின் நிந்திக்காமல் அவர் இயற்றிய அகத்தியம் வழங்கா தொழியக் கடவதென்று எதிர்ப்பாப மிட்டனரென்றும், அதுமுதல் இருவர்க்குமிடையே பகை நேர்ந்திருந்த தென்றும் நச்சினுர்க்கினியர் கூறுவர். இவர் கூற்று உண்மையென்று கொள்ளற்கேற்ற நியாயங்கள் காணப்படவில்லையென்று அவர்க்குப் பிந்திய காலத் தாசிரியர் சிலர் சாதிக்கின்றனர்.

இத்தகை விழுமிய சிறப்புடைத் தொல்காப்பியம் முத்தமிழ் முதலான அகத்தியத்தின் வழிப்பிறந்த நூல்களுள் இயற்றமிழ்ப் பெற்றியெல்லாம் இனிது விளங்க எடுத்துணர்த்தும் மாட்சியில் தானே தனக்கு நிகராய் எனைய இயற்றமிழ் நூல்கட் கெல்லாம் பெரிய ஆணை வரம்பாய் நிலைபெறுவதாகலின் முற்காலத்தாரும் பிற்காலத்தாரும் இதனிலக்கண நெறி கடைப்பிடித்தே எழுத்தச் சொல் இலக்கண நூல்களும், யாப்பிலக்கண நூல்களும் பொருளிலக்கண நூல்களுந் தனித்தனி தொகுத்தும் விரித்தும் பலவியற்றினார். இது அகத்தியத்திற்கு வழி நூலாயினுந் தன் வழித் தோன்றிய இயற்றமிழ்ப் பல்காப்பியங்களுக்கும் முதலு மாமென்க. “தொல்காப்பியம் இடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் கடைச்சங்கத்துச் சான்றோர்க்கும் இயற்றமிழ் ஆராய்ச்சிக்கு நூலாய்” தென்று நக்கீரர் களவியலுரை முகத்துக்கிளந் தெடுத்தோசினர். இந்நூல் தோன்றிய நாளமுதல் இன்றுகாலும் இயற்றமிழாராய்ச்சிக்குச் சிறந்த வாரிடநூலாய் நிலவுகின்றது. இதன் விவரங்களை இலக்கணவியலுள் தந்துரைப்பாம்.

தமிழ் நலப்பேறு.

தமிழிலே பிறந்து தமிழிலே வளர்ந்து தமிழையே பயின்று பாண்டித்திய மடைந்த தமிழர்க்கே தமிழ்நூற் பொருள்கள் பலவும் இருப்புக்கடலை யொக்குமெனில், பிற்சாதி யார்க் கவையென் னொக்குமெனப் பேசவும் வேண்டுமா? தமிழ் உழைப்பிலே தமது நாளைச் செலவிட்டு முப்பகுதியாய் இயற்றமிழிலக்கண மியற்றியும் பலதமிழ் நூல்களை அங்கிளத்தில் மொழி பெயர்த்தும் புகழ்நீர் இய “போப்” ஐயர் தமது திருவாசக மொழிபெயர்ப்பில் “இருகையானையெ யொத்திருந் தென்னுளக்—கருவையான் கண்டிலேன்” என்பதனை “Like elephant two handed I saw not-my mind’s germ” என்று மொழிபெயர்த்து, இரண்டு கரங்களை யுடைய யானையே இருகையானை எனப் பட்டதாகத் தாங்கொண்ட விபரீத கருத்தை விளக்கி விட்டனர். இவர் மயக்கத்தை எடுத்துக்காட்டி விளக்கப் புகுந்த மற்றோர் இந்திய தமிழ்ப்பண்டிதர் யானையினது துதிக்கை கரம்போலப் பரிசித்தலும் நாசிபோன் முகத்தலுமாகிய இருதொழிற் குரிய ஒருகருவி யாகவின் “இருகையானை” எனப்பட்ட தென்றனர். இவ்விருவருமோ சிறந்த மகா பண்டிதர்களா யிருந்தும் ஒரு அற்ப சொல் விளக்கத்தில் தன்வலி தானறியா யானைபோல் மயக்குற்றிருநிலத் தியானைகண்ட குருடரையொத்தனர். “தென்மொழி” நாளடைவிற்கறைப்பட்டுத் “தமிழ்” என வந்ததாகச் சாதிப்பவருள் இப் “போப்” ஐயரும் ஒருவரே. திருவாசக மொழி பெயர்ப்பில் விபரீதார்த்தங்கள் இன்னும் பல காணலாம்.

வீரமாமுனிவர் (Revd. Beschi) எனப் பெயர் படைத்த மற்றொருவர், தொன்னூல் விளக்கம், தேம்பாவணி முதலிய பல நூல்களியற்றிய பெருந்திறற் கவிஞ ரென்றாலும் அவர்க்குத்தா

மும் தமிழ் நலம் வாய்க்கவில்லை யென்பதற்குச் சான்று தேம்பா வணியிற் செறிந்துள்ள வழுவக்களேயாம். இயல்பிலே சிறந்த நாடக மயிலி னுட்டத்துக்கும் கற்று நடிக்கும் வான்கோழியி னுட் டத்துக்குமுள்ள தாரதம்மியம் எத்தூரமோ அத்தூரமே தமிழ் நலம் வாய்ந்த செந்தமிழ்ப் புலவர் கவிக்கும் அஃதமையாக் கற்றுச் சொல்லியர் கவிக்கு மிடையிலுண் டென்றுணர்க. இயல்பிலே ஐரோப்பியரின் தேச நிலையும் மனக்கீள்ர்ச்சிகளும் வழக்க பழக் கங்களும் கீழ்த்திசையினர்க்கு முற்றாய் மாறுபடலின் இருவர் கவிதைகளுமொக்கு மாறில்லை.

வாடமொழிக் கடவி னெடுநாட் டிளைத்துப் பலநூல்களையும் அங்கிள மொழியிற் பெயர்த்தருளிய “மாக்ஸ் முல்லர்” ஏமாந்த விதத்துக் கோருதாரணம் வேண்டின் மெய்ம்மையாகிய இருக்கு வேத சுத்தப்பிரதி யொன்றையும் அவர் செய்த இருக்குவேத மொழி பெயர்ப்பையும் பொருந்த ஒட்டிப் பார்த்துத் தெளிக் தமிழ் ஆராய்விற் புக்க மற்றும் ஐரோப்பிய பண்டிதர்களாகிய ‘கால்டுவெல்’ ‘உவில்சன் ஆசிரியர்’ ஆகியோர் தாமும் என் கண் டனர்? என் உணர்ந்தனர்? தமிழ்நூல்களை உண்மை தெளிய வுணர்ந் தராயின், தமிழர்க்குரிய சமய வுண்மையையுஞ் சிறிதாயினுங் கண்டுணர்ந்திருப்பர். அங்ஙனமுணர்ந்த ஞான்றே தங்கள் சுய மதா சாரங்களை யெல்லாங் கைவிட்டிருப்பான்றோ?

தமிழ் ஞான குரவர்கள் எவ்வாற்றினும் பக்குவ முடைய சீடர்க்கேயன்றி மற்றெவர்க்கும் வேத மெய்ப் பொருள்களையுஞ் ஞானோபதேசங்களையும் எளிதில் வெளிவிடார். ஆகவே “மிஷ் நரி” மார் முதலிய அன்னியர்க்கு எளிதில் எதிர்போந்து அமை பவர் யாரெனில் குலாசாரங்களினின்றும் நழுவி வகுப்பாற் றள் ஞாண்ட மொட்டைப் பாப்பாரும், ஏழைபேதைகளும், ஈனசாதி யரும், வறிஞரும், கல்வியிலா மூடருமேயாம். இன்னோர் அறிந் தும் அறியாதும் நடித்துரைக்கும் கபட நாடக சூத்திரங்களே

அவர்கள் பெற்றுணரும் கல்விபாவதன்றிப் பரிசுத்த சைவத் திருமறைகள் அவர்கள் கைக்கெட்டுமா றியாண்டு மில்லையென்று திட்டமாகவே சொல்லலாம்

பிராஞ்சி தேசத்தவரும் தமிழிலே மிக்க பண்டிதரெனக் கவனிக்கும் படுபவருமாகிய 'யூலியன் வின்சன்' என்பவர் தமிழிலே ஆதிநூல்களா யுள்ளன கி' பி. ௫-ம் கூ-ம் நூற்றாண்டுகளுக்குப் பிற்பட்டவைகளன்றி முன்னெழுதப்பட்டவைகள் இல்லையென்றும் தென் இந்தியாவில் தமிழ் எழுத்துக்கள் வழக்கத்தில் வந்தகாலம் கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டின் மத்தியிலென்றும் ஆறாம் நூற்றாண்டுக்கு முந்திய கல்வெட்டு முதலிய குறிப்புகள் யாண்டுங் காணப்பட்டதாகத் தாமறியவில்லை யென்றும் சென்னையிற் பிரசுரமாகுஞ் சித்தாந்த தீபிகையில் 1901-ம் ஆண்டு வைகாசி மீ 31-ந் திகதி எழுதிவிட்டனர். அம்மம்ம! இவர் எழுத்து யார்க்குத் தான் நகையை விளைவிக்காது? இன்றோன்ன பண்டிதர் பலருந் தார்தாஞ் சென்ற துறை தொறும் அனுமான அளவையொன்றால் கண்டு பெற்றவைகளை மாத்திரமே நிசமெனக் கொண்டு பிற அளவைகளால் சாதித்துப் பெறக்கூடியவற்றைப் பேணாதகன்றனர். இவர்களின் நூதன கொள்கைகளையுங் குறைநிறைகளையும் ஈண்டெடுத்துக் காட்டிக் கண்டிக்கப்படுக்கே மல்லம் அவர்களின் முயற்சியால் தமிழணங்குக்குக் விளைந்த மானக்கேடு மிகச்சிறிதும் லாபப்பேறு மிகப்பெரிது மாதலின், அவர்கள் யாவரையும் நாம் புகழ்ந்து பாராட்டலே எமக்கு முறைமையன்றிச் சிறிதாயினும் இகழ்தல் சரியன்று. அங்ஙனமாயின் அவர்களை ஈண்டெடுத்துச் சுட்டியதாற் சொல்லக்கருதிய தென்னையோ வெனில் ஒருவன் எத்தனைச் சாமார்த்தியம் படைத்து எத்தனை கோடி தமிழ் நூல்களை நுணுகி ஆராய்ந்து எக்கோடிகாலம் வருந்தியுழைப்பினும் முன்னைய வினைவழி விதிவலியாற் கருவிலமைந்து, தாகமோக வியற்கையுணர்வுக ளொப்ப அரும்பெருந் தமிழுணர்ச்சியும் பிறக்க

வேண்டுமேயன்றிச் செயற்கையுபாயங்களாற் பிறத்தல் அரிதென்ப
தேயாம். இவ்வுண்மையில் மலைவாரை நியாயமுசத்தால் அருட்டித்
தெருட்டப் புகின் இடம் மிகவிரியும்.

தமிழ் நாடு.

தமிழ் ஆராய்வினிலே அதிக முயற்சிகொண் டிருந்த நாடுகள்
சேர, சோழ, பாண்டிய மென்னு மூன்றுமாம். அவற்றுள்ளும்
விசேடமாகப் பாண்டிநாட்டிலே தமிழ்மிகச் சிறந்து தலைமையெய்
கியது.

சேர, சோழ, பாண்டிய தேசங்கள் ஆதிக்கண் ஏற்பட்ட
காலம் இதுவென நிச்சயித்துக் கூறலரிது. திருக்குறள் குடிமை
அத்: 5-ம் செய்யுளில் “பழங்குடி” என்னுந் சொல்லுக்கு,
தொன்று தொட்டு வருதலென்றும், தொன்று தொட்டு வருதலா
வது சேர, சோழ, பாண்டியர் போலப்படைப்புக்காலந் தொடங்கி
மேம்பட்டு வருதலென்றும் ஆசிரியர் பரிமேலழகர் பொருளுரைத்
தனர். படைப்புக்காலந் தொடங்கி யென்பதனால் இம்முத்தமிழ்
நாடு மிகப் பூர்வீகமானவை யென்று பெறப்படும்.

பாண்டி நாடு.

பாண்டிநாடு சோழ தேசத்துக்குத் தென்மேற்கில் கன்னியா
குமரி வரையிலுள்ள தேசமாகும். இதனை அிக்காலத்தில் மாற
தேயமென்றும் மாறன்பதியென்றும் வழங்கி வந்தனர்.

பாண்டியர் அரசு செய்தமையால் இதற்குப் பாண்டிநா டென் னும் பெயருண்டாயிற்று. துஷ்யந்தன் தம்பியாகிய திஷ்யந்தனது பெளத்திரன் ஆசிரிதன் என்பவனுடைய புத்திரன் பாண்டியன் என்னும் பெயரினன். அவனாலே இத்தேசம் ஸ்தாபகமானது பற்றிப் பாண்டியென்னும் பெயர்பெற்ற தென்றுஞ் சொல்வார்கள். இவன் வமிசத்தில் வந்தோர் பல்லாயிரம் பாண்டியர். இவன் தென் மதுரையை நகரமாக்கி நான்கு வருணத்தாரையுங் குடியேற்றி, காசியிலிருந்து ஆதிசைவர்களையும் கோயிற் பூசைக்காகக் கொ ணர்ந்து அகத்தியர் அனுமதிப்படி அரசு புரிந்தவன். இவன் மகன் மலையத் துவச பாண்டியன். மலைய மலையைத் தனது கொ டியிலே எழுதிக்கொண்டதனால் மலையத் துவசனென்னும் பெயர் இவனுக் குண்டாயிற்று. இவன் அகத்தியரைக் கேட்டே எந்தக் காரியமுஞ் செய்வனென்பது அக்கொடியின் குறிப்புப்பொருள். இவன் காலம் துவாபரயுக மென்பர்.

தென்மதுரையுங் கன்னியாகுமரியின் நென்பால் விசாலித்து வளர்ந்தோங்கிய பூமிப்பரப்பும், அப்பரப்புக்கு நீர்பாய்ச்சிய பஃ றுளி நுகியும் பண்டொருக்காற் பெருகிய கடற்பெருக்கில் மறைந் துவிட்டன. சப்த நதிகளிலொன்றாகிய குமரி நீர்த்தழும் இப் பெருக்கில் அமிழ்த்தி மறைந்தது.

அதன்பின் கபாடபுரம் இராசதானியாய் ஏற்பட்டது. அது வுங் கடற்பெருக்கில் அழிய அப்பால் உத்தர மதுரையென்று அக் காலத்தில் வழங்கப்பட்டதும் வைகையாற்றுத் தக்ஷண தீரத்திற் தற்காலம் பொலிந்துளதுமாகிய மதுரை யென்னும் பட்டணம் பாண்டிக் கிராசதானி யாயிற்று. இத்தலம் முன் கடம்பவனமாக விருந்தது. அதனை நகரமாக்கிச் சிவபெருமானைக் கொண்டு அவர் சடைக் கங்கை நீரால் சுத்தி செய்வித்த போது அந்நீர்த் திவலை கள் மதுரமா யிருந்தமையால் அந்நகரம் மதுரையெனப் பெயர் பெற்ற தென்ப.

“சந்தனப் பொதியச் செந்தமிழ் முனிவனுஞ் செளந்தர பாண்டிய னெனுந்தமிழ் நாடனுஞ் சங்கப் பலகையுந் தழைத்தினிதோங்கு மங்கலப்பாண்டி வளநாடென்ப” என்று புகழப்பட்டதாகிய பாண்டி நாட்டுக்கு முகம்போல்வதாகிய இந்நகரம் மிக்க பழமையும், மிக்க செல்வமும், மிக்க கீர்த்தியும், மிக்க தெய்வத்தன்மையும், மிக்க அலங்காரமு முடையதாய்ப் பாண்டியர்களுக்கு இராசதானியாக நெடுங்காலம் விளங்கிற்று. உமா தேவியாரது அவதாரமாகிய தாடகைப் பிராட்டியாரும் சோமசுந்தர மூர்த்தியும் குமாரக் கடவுளவதாரமாகிய உக்கிரப் பெருவழுதியும் திருமுடி புனைந் தரசாண்ட நகரமாகிய இம்மதுரையினது பெருமை எழுத்திலடங்குவதன்று. பல்லாயிர வருடங்களாகப் பல்லாயிர புலவ சிகாமணிக ளிருந்து பல்லாயிர நூல்களை இயற்றியும் ஆராய்ந்துந் தமிழை வளர்த்த இந்நகரத்திற்குக் காவலாகப் பூர்வத்திலமைக்கப் பட்டுக் கிடந்த மதிவினது சிறப்புக்களைப் பெளராணிகர்கள் எடுத்துக் கூறியிருக்கின்றபடி இங்ஙனம் கூற யார்க்குத்தானமையும். வேற்றரசர் வந்து புகுங்காலத்தில் அவரைப் புக வெட்டாமல் எதிர்த்த யுத்தஞ் செய்யுமாறு அம்மதிவின் மேலே அமைக்கப் பட்டுக்கிடந்த பொறிகளும் பாவைகளும் எண்ணிலவாம். அவற்றுட் சில பாவைகள் அக்கினியை வாரி வீசும், சில மணைவாரிப் பொழியும், சில வானைவீசிவெட்டும், சில கயிறுகளை வீசிக்கட்டும், சில வில் வளைத்துப் பாணங்களை இடையறாமற் செலுத்தும், சில பாம்புப் பொறிகள் சீறியெழுந்து மேல்வீழுந்து பகைவரைக் கடித்துக் கொல்லும், சில பொறிகள் பகைவர் விடுக்கும் பாணங்களை எட்டிப்பிடித்து அப்பகைவர்மேற் செலுத்தும், சில மல்யுத்தஞ் செய்யும், சில வெந்நீரை யூற்றும். இவ்வகைச் சிறப்புக்களுஞ் சிற்ப சாதாரியங்களும் மலிந்து விளங்கிய இந்நகரம் பின்னர்க் காலத்திலே வேற்றரசர் கைப்பட்டுப் பூர்வமான் பெல்லாமொழிந்து பிரசண்ட மாருதத்திற்பட்ட மரம்போலிந்நாள் நின்று நிலவுவதாயிற்று. இதன் பண்டையச் சிறப்புகளைப் பரிபாடல், மதுரைக் காஞ்சி, சிலப்பதிகாரம், கல்லாடம் முதலிய நூல்கள் வியந்து வியந்து பாசாட்டுகின்றன.

சோழ நாடு.

சோழகுலத் தரசர்க் குரிய தேசம் சோழம் அல்லது சோழ மண்டலம், அல்லது சோழ நாடு எனப்படும். காவிரியாறு பாயு நாடாதலால் இதனை நீர்மலிவான் என்றும் புனனாடு என்றுங் கூறுவர். இதில் தஞ்சை, திருக்குடந்தை முதலிய மகா நகரங்களும் அநேக சிவாலய விஷ்ணுவாலயங்களு முண்டு. செல்வம், கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கங்களா லுஞ் சிறந்தது.

சோழமண்டலத்துக் கிராசதானி ஆதியில் உறையூர்; அதன் பின் கிராசதானியாயிருந்த தலம் காவிரிப்பூம்பட்டினம் அல்லது புகார் என்று சொல்லப்படும். அது அச்சோழமண்டலத்தின் கீழ் கடற்கரையிலே காவிரிநதி சங்கமிக்குந் துறையருகிலே யிருந்தது. அதன் துறை பொன்னித்துறை யெனப்படும். காவிரி அல்லது காவேரி என்பது அகத்தியரால் சையகிரியினின்று முற்பத்தி பண்ணப்பட்ட வோர் புண்ணியநதி. இது காவேன் என்பவனால் திருத்தப்பட்டமையின் காவேரி என்றாயிற்று.

சேர நாடு.

தற்காலத்துத் திருவனந்தபுரம், கொச்சி, மலையாளம், கோயம்புத்தூர், என்று வழங்கப்படு மூர்களும் சேலத்தி நெருபாக முஞ் சேர்ந்து திரண்ட பகுதியே அக்காலத்துச் சேர நாடாகும். வடக்கில் பழனி, கிழக்கில் திருச்செங்கோடு, மேற்கில் கள்ளிக் கோட்டை, தெற்கில் சமுத்திரமாகிய நாற்பாங் கெல்லைக்குட்பட்ட எண்ணூறு மயில் விசாலங் கொண்ட பூமியாகிய இந்நாட்டுக்கு கிராசதானியாகவருந்த நகரம் வஞ்சியென்றுந் திருவஞ்சைக் கள் மென்றுங் கூறுவர்.

வஞ்சியே நென்றவன்ற னூருரைத்தான் யானுவன்
வஞ்சியா நென்பதனால் வாய்நேர்ந்தேன்—வஞ்சியான்
வஞ்சியேன் வஞ்சியே நென்றுரைத்தும் வஞ்சித்தான்
வஞ்சியாய் வஞ்சியார் கோ

என்ற ஒருவிகற்ப நேரிசை வெண்பாவில் “வஞ்சியார் கோ” என்று
சுட்டப்பட்டவன் ஒரு சோனென்க,

சோதேசம் முழுவதிலும் அந்நாளில் வழங்கி வந்த பாடை
தமிழாகும். மலையாள மென்னும் பாடை அக்காலத்தில் வளர்ந்து
நிரம்பவில்லை. தமிழே அரசுபாடையானதால் பாண்டிய சோழ
ருடன் சோனையுஞ் சேர்த்துத் தமிழ்வேந்தர் மூவரென வழங்கி
வந்தனர். அரசுபாடையுந் தமிழென்பதற்குச் சான்று, செங்குட்
டுவ சோன் றம்பியாகிய இளங்கோவடிகள் கண்ணகையின் சரித
மடங்கிய சிலப்பதிகாரமென்னுஞ் சிறந்த இலக்கிய நூலைத் தமிழி
லே பாடி வைத்தமை காண்க. இந்நூலிலே அந்நாட்டில் வழங்கிய
நூதன திசைச்சொற்கள் சிலபல செறிந்திருக்கின்றன. அன்ன
பல திசை மொழிகளே நாளடைவில் கந்துங் கிளையும் பரப்பி மல்
கிப் பெருகித் திரண்டு ஈற்றில் மலையாள மென்னும் பெயருடன்
ஒருதனிப் பாடையானது போலும்.

தமிழ்ச் சங்கம்.

தலைச் சங்கம்.

மேல் விவரித்தபடி மிக்கசிறப்புடைப் பாண்டிவள நாட்டா
சரால் ஆதரிக்கப்பட்டு நிலவிய தமிழ்ச்சங்கம் தலை, இடை, கடை,
யென மூன்றாகும். இவற்றுள் தலைச்சங்கம் கடல் கொண்ட

தகஷண மதுரையில் காய்சினவழுதி முதல் கடுங்கோன்வழுதியீடுக அரசுபுரிந்த எண்பத்தொன்பது பாண்டியர் காலமாகிய நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பதுவருடம் (கி. மு. 9890—5450) நிலவியது. நச்சினூர்க்கினியர் இறையனா ரகப்பொருட் கெழுதிய உரையிற் சுட்டிய வரலாற்றுப்படி இச்சங்கம் ஆரம்பமானது கி.மு. 9830-ம் ஆண்டளவிலென்று நிச்சயித்தற் கிடமுண்டு இச்சங்கத்தில் அகத்தியனார், விரிசடையத்தனார், முருகமுதல்வனார், முடிநாகராயர், நிதிக்கழுவனார், அதங்கோட்டாசிரியனார், பனம்பாரனார், தொல்காப்பியனார் முதலாய ஐந்துநூற்று நாற்பத்தொன்பது புலவர்கள் வீற்றிருந்தனர். (விரிசடையத்தனார், முருகமுதல்வனார், என்னுமிரு புலவர்கள் நரமங்களும், களவியலுரை முதலியனவற்றுள் “திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் அகத்தியனாரொடு தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ந்தார்” என்று கூறப்பட்ட உரையை ஞாபகப்படுத்துகின்றன. இவ்வுரை எழுந்ததற்கு நியாயம் குறித்த இருபுலவர்களின் பெயர்ப்பொருத்தமாயிருக்கலாம், அன்றேல் சங்கப்புலவர்கள் சிவபெருமானையும் முருகக்கடவுளையும் வழிபடு மெய்த் தொண்டர்களாகவின் இவ்விரு கடவுளரும் அப்புலவர்கள் சிந்தையிற் கலந்துடனிருந்து அருள்பாலித்து வந்தனரென்ற கருத்திலெழுந்திருக்கலாம். ஒருவன் ஒரு கருமத்தை முயலும் பொழுது தெய்வம்பாலித் தொடங்கலும், அக்கருமம் இடையூறின்றி இனிதுமுடிந்துழி தெய்வந் தன்னொடு கூடவிருந்து சகாயஞ் செய்தது என்று சொல்லிக் கொள்வதும் வழக்கேயாம். அன்றி கலைக்கடலெல்லாங்கடந்த முற்றறிவாளாகிய சிவபெருமானுங் குமரக்கடவுளும் அறியாப்புலவர்போன்று மானுட வடிவந்தாங்கிச் சங்கமிருந்து தமிழாராய்தற்கு நிமித்தம் யாதாமறியேம். தமிழ்ப்புலவர் மெய்யை மூடுவது பருத்தினூற்படாம். அவர் மொழி மெய்யை மூடுவது பருத்தவர்ணைப்படாம்). இச்சங்கத்தில் கவியரங் கேற்றிய புலவர் நாலாயிரத்து நானூற்று நாற்பத் தொன்பதின்மர். பாண்டியரில் கவி

யரங் கேற்றியவர் எழுவர். அரங்கேறிய நூல்கள், தொல்காப்பியம், காக்கைபாடினியம், அவினையம், நற்றத்தம், வாமனம், புறப்பொருட்பன்னிரு படலம், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம், பல்வகைப்பரிபாடல்கள், முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை, முதலியனவாம். அவற்றுக் காதார நூல் அகத்தியம். தொல்காப்பியம் முதலிய வற்றில் இயற்றமிழும், முதுநாரை, முதுகுருகு முதலியவற்றில் இசைத்தமிழும், முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் முதலியவற்றில் நாடகத்தமிழும் விரித்துரைக்கப்பட்டன. மாபுராணம், இசைநுணுக்கம், பூதபுராணம் ஆகிய நூல்கள் தொல்காப்பியத்துக்கு முன்னர்த் தோன்றி நிலவின. அவற்றில் எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, அரசியல், ஆசாரம், சோதிடம், மணவியல், நாடகம், ஆதியபலவுந் தெரித்துக் கூறப்பட்டன. அக்காலத்து அளக்கரு நூல்களில் மருந்துக் கொன்று என்றபடி தொல்காப்பியம் முதலிய சில நூல்கள் மாத்திரம், எஞ்ச மற்றியாவும் முன்னுரைத்த வெள்ளப் பிரவாகத்தினும் பின்னிகழ்ந்த அரசு மாற்றங்களினும் சிதைந்தழிந்து மறைந்து போயின.

இடைச் சங்கம்.

தென்மதுரை வருணன்கைப் பட்ட பின்னர் தற்காலக் கன்னியாகுமரியின் தென்பாங்கரில் அந்நாளிருந்த கபாடபுரத்தில் வெண்டேர்ச் சோழியன் காலத்தில் இடைச்சங்கம் ஆரம்பமாகி அவன் காலம் முதல் ஐம்பத் தொன்பதாம் பாண்டியனாகிய முடத்திருமாறன் காலம்வரையில் சென்ற மூவாயிரத் தொழுகாலம் வருடம் (கி. மு. 5450—1750) நடைபெற்றது. அச்சங்கத்துப் புலவர்கள்,

அகத்தியர், தொல்காப்பியர், இருந்தையூர்க்கருங்கோழி, மோசியார், வெள்ளூர்க்காப்பியன், சிறுபாண்டரங்கன், திரையன்மாறன், துவரைக்கோமான், கிரந்தையார் முதலாய ஐம்பத்தொன்பதின்மர். இவர்கள் யாவரும் ஏககாலத் தொருங்கு கூடிச் சங்கத்தமர்தல் வழக்கமோ வெனில் அதான்று. இவர்க்குரிய ஐம்பத்தொன்பது ஆசனங்கள் முறைமையோடு அரசன் அவையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும். தமிழ் ஆராயும் வேலைகளில் வசதிக்குறைவாற்றடைப்பட்டவர்கள் தவிர ஏனையோர் ஆசனங்கொள்ளல் வழக்கம். இச்சங்கத்தில் காவியமரங்கேற்றிய புலவர் தொகை மூவாயிரத்தெழுநூறு. பாண்டியருட் கவியரங் கேற்றினோர் ஐவர். இவர்காலத்திற்கு ஆதார நூல்கள் அகத்தியம், தொல்காப்பியம், மாபுராணம், இசைநுணுக்கம், பூதபுராணம். முன்னைய விரண்டும் முன்னிகழ்த்திய படி இலக்கண நூல்கள். மாபுராணமும் பூதபுராணமும், இலக்கியங்கள். இசைநுணுக்கம் சங்கீதநூல். இந்நூல் ஒரு பாண்டியன் மகனாகிய சாரகுமாரன் என்பான் விரும்பிக் கேட்டபடி அகத்தியர் மாணுக்கருள் ஒருவராகிய சிகண்டியார் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இச்சங்கத்தில் அரங்கேறிய கவி, குருகு, வெண்டாளி, வியாமுமலை முதலிய நூல்களுஞ் சிதைந்து போயின. முடத்திருமாறன் காலத்திலே கபாட புரத்தையுங்கடல்கொண்டது. சிலப்பதிகார மியற்றிய இளங்கோவடிகள் வாக்கினாலும், இளம்பூரணர், பேராசிரியர், நச்சினர்க்கினியர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் கூற்றினாலும், பாண்டியின் ஒருபாகங் கடல்வாய்ப்பட்ட தென்னு முண்மை தெள்ளிதிற்பெறப்படும். அன்றியும் பாண்டியர்க்கும் வருணனுக்கு மிடையிடையே யுத்தம் சிகழ்ந்த தாக மதுரைப்புராணங் கூறுவது உம் இக்கடற் பெருக்கையேயென்றுணர்க.

கபாடபுரஞ் சமுத்திரத்தா லழிவெய்தற்கு முன்னர்ச் சங்கம் மருவிய நூல்களா யிருந்தவை எண்ணியிரத்து நூற்று நாற்பத்

தொன்பதா மென்று சங்கப்புலவரு ளொருவரான நக்கீரர் கூறிப் போந்தனர். இப்பெருந் தொகை நூல்களாம் அணிகலன்களைத் தமிழ்மாதா ஒருங்கிழந்தன ளென்றால் அவட்கு நேர்ந்த நட்டம் எத்துணைத் தாகுமென்று சொல்லலாம்.

இப்பிரளயம் அதுலகீர்த்தி பாண்டியனுடைய மகன் கீர்த்தி பூஷணன் அரசுபுரிந்த காலத்தில் துவாபர கலியுக சந்தியில் உண்டாயதென்று சிலர் கூறுவர். இடைச்சங்கங் குலைந்த காலம் இற்றைக்கு முன்பின் 3669-ம் வருடமளவிலென்று பலரால் நிச்சயிக்கப்படுவதானும், கலியுக வாரம்பம் இற்றைக்கு 5120-ம் வருடங்களின் முன்னிகழ்ந்தமையானும் அவர் கூற்றுநிலைபெற விடமில்லை.

கடைச் சங்கம்.

கபாடபுர மழிந்தபின் உத்தரமதுரை யென் றக்காலத்தில் வழங்கப் பட்டதும், வைகையாற்றருகில் தற்காலம் பொலிந்துளது மாகிய மதுரை யென்னும் பட்டணம் பாண்டிநாட்டுக் கிராசதானியாயிற்று. மூன்றாவதாகிய கடைச்சங்கம் இம்மதுரையில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. இது முடக்கீருமாறன் முதல் உக்கிரப்பெருவழுதியீறாக நாற்பத்தொன்பதின்மர் பாண்டியரையுடைத்தாய் ஓராயிரத் நெண்ணூற் றைம்பது வருடம் (கி. மு. 1750—கி. பி. 100) நிலவியது. இச்சங்கத்தப் புலவர்கள் சிறுமேதாவிபார், சேந்தன் பூதனார், அறிவுடையனார், பெருங்குன்றார்க்கிழார், இளந்திருமாறன், மதுரையாகிரியர், நல்லந்துவனார், மருதனிளநாகனார், உருத்திரசன்மனார், நக்கீரனார் முதலிய நாற்பத்தொன்பதின்மர். (நாற்பத் தொன்பதின்மர் பெயரையுந் திருவள்ளுவர் மாலையிற்

காண்க). இச் சங்கத்திற் கவி யரங்கேற்றிய புலவர் தொகை நானூற்று நார்பத்தொன்பது, பாண்டியருட் கவியரங்கேற்றினோர் மூவர். இச்சங்கத்தில் அரங்கேறிய நூல்கள் நெடுந்தொகை நானூறு, குறந்தொகை நானூறு, நற்றிணை நானூறு, புறநானூறு, ஐங்குறு நூறு, பதிற்றுப்பத்து, நூற்றைம்பதுகவி, எழுபது பரிபாடல், கூத்து, வரி, பேரிசை, சிற்றிசை, எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு முதலியன. இவர்க்கு நூல் முற்கூறிய அகத்தியம், தொல்காப்பியமென்னு மிரண்டுடன் புதியாதுட்பம், பிரணிகை, சாயித்திய மாதியனவுமாம். இச்சங்கத்தில் கடைசியாக அரங்கேறிய நூல் தேவர்குறள்.

பஞ்சபாரதீயம், இந்திரகாளீயம், பஞ்சமரபு முதலிய இசைத் தமிழ் நூல்களும், கூத்துநூல், பரதம், தாளவகையோத்து, பரதசேனாபதீயம், மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் முதலிய நாடகத்தமிழ் நூல்களும் கடைச்சங்கத்தின் பிறறைஞான்று தோன்றின வென்றறிக.

கடைச்சங்க விறுதிக்காலம்.

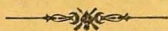
கடைச்சங்கக் குலைந்த காலம் உக்கிரப்பெருவழுதி காலமாதலின் இதுவரையிற் சென்றவருடம் முன்பின் (1820) ஆயிரத்தெண்ணூற்றிருபதென்க. சாலிவாகன சகாப்தம் ஆரம்பித்து இருபதாமாண்டளவில் இக்குலைவு நிகழ்ந்திருக்கலாம். அப்பெருந்துணைக்கால மன்றென்றும், சங்கக் குலைந்தது சுத்த சந்திர வயிசத்தில் கடைசியா யசுசெய்த கூன்பாண்டியன் காலத்திலென்றுஞ் சிலர் கூறுவர். அவர் கூற்றுப்படி கூன்பாண்டியன் காலமென்று கொள்ளினுங் கால நிர்ணயம் பிசுசுவதாய்த் தோற்றவில்லை. எவ்வா

றெனில், கூன்பாண்டியன் அரசின்பின் சோமசுந்தரன் முதல் பராக்கிரமனீராக நாற்பத்திரண்டு பாண்டியர்கள் அரசு செய்திருக்கின்றனர். இவர்க்கு வருடம் சராசரி ஒருவர்க் கிருபத்திரண்டு கொடுத்துப் பார்க்கச் செல்லுந் தொகை 924 ஆகும். பராக்கிரம பாண்டியனைத் தோற்கடித்து மதுரையைத் துலுக்கர் கைப்பற்றிய காலம் இற்றைக்கு 890 வருடங்களின் முன்னென் றிதிகாசங்கள் கூறுகின்றன. இத்தொகையை 924 உடன் சேர்க்க மொத்தம் 1814 ஆவது காணலாம். நாற்பத்திரண்டு பாண்டியர்க்கு 924 வருடம் மிக நீடிய காலமெனச் சாற்றவுந்தகாது. எங்ஙனமெனில் முதற் சங்கம் நிலவிய 4440 வருடங்களையும் அச்சங்கப் பாண்டியர் எண்பத்தொன்பதின்மருக்கீய ஒவ்வொருவருக்குச் சராசரி அரசு வருடம் ஐம்பதும், அடுத்த சங்ககாலமாகிய 3700 வருடங்களை அக்கால பாண்டியர் ஐம்பத்தொன்பதின்மருக்கீயச் சராசரி வருடம் அறுபத் தொன்றும், கடைச்சங்க காலமாகிய 1850 வருடங்களை அக்கால பாண்டியர் நாற்பத் தொன்பதின்மருக்கீயச் சராசரி வருடம் முப்பத்தெட்டும், முச்சங்கத்தினதுங் காலமாகிய மொத்தவருடம் 9990 ஐயும் 197 பாண்டியர்க்கீய ஏகசராசரி ஐம்பது வருடமாதலையும் காண்கின்றும். பண்டையோர் நெடிய வயதினரென்பது பலர் கருத்தாதலின் பின்னையோர்க்குக் கொடுத்த இருபத்திரண்டு வருட விகிதம் நெடிதல்ல வென்பது தெற்றெனப் புலப்படும்.

அன்றியும், கூன்பாண்டியனுக்கு முன் அறுபத்து மூன்றாவது பாண்டியனாகிய அனந்தகுண பாண்டியன் காலத்தில் நிகழ்ந்த இராவணசங்காரத்தையும்; அனந்தகுண பாண்டியனி லிருந்துபதினெட்டாவது பாண்டியனாகிய சித்திரவிக்கிரம பாண்டியன் காலத்தில் மதுரைக்குச் சமீபமான பூழியென்னும் மணலிபுரத்தில் சிற்றரசு புரிந்த சித்திரவாகன் மகளாகிய சித்திராங்கதை (அல்லி)என்பாளை வதுவை செய்த அருச்சுனன் காலத்தில் நிகழ்ந்த பாரத யுத்

தத்தையும் இதிகாசப்படி நிச்சயித்துப்பார்க்கப் பாண்டியர் அர
சுக்களித்த வருட விசிகதம் ஏறக்குறையச் சரிவரல் காணலாம்.

கடைச்சங்கத்திற்குப் பிந்தியகாலம்.

கடைச்சங்கக் குலைந்தபின் சேர, சோழ, பாண்டிய நாடு
களில் தனக்குப் போதா வில்லாதிருந்தும், செந்தமிழ்ச் செல்வி
யின் சிறப்பு (மேலோங்கி வளருங் கொடியானது கொழுகொம்
பொடியக் குலைந்து நிலமிசை வீழ்ந்து கிடையிலே பூத்துக் காய்ப்
பது போலக்) குன்றாமல் நெடுங்காலம் நிலவியது. சங்கக் குலைந்த
பின் இருநூறு வருடமளவும் புத்த வைஷ்ணவ வித்துவான்கள்
ஆண்டாண்டு தலைப்பட்டுத் தங்கள் மதசார்பான சிலநூல்களை
இயற்றினார்கள். பலருக்கும் பிரயோசனப்படக் கூடிய பொது
நூல்கள் இவர்களாற் செய்யப்படவில்லை. இவர்களது பெருமை
அத்துணையி னடங்க அப்பால் முன்னூறு வருடகாலவரையில் சம
ணர்கள் முதன்மை பெற்று விளங்கினர். அவர்கள் புத்தர்களைப்
போல் வாரப்பாடின்றித் தமிழ்க்கல்வி யபிவிர்த்தியின் மிகமுயற்சி
யுடையராயிருந்தனர். தமிழ் கற்கப்புகும் மாணாக்கர்கள் பெரும்
பான்மையும் முதலோதுகின்ற நிகண்டு, நன்னூல், காரிகை, நம்
பியகப்பொருளாதிய நூல்களும், சிந்தாமணி முதலிய பெருங்
காப்பியங்களும் இவர்களாலே இயற்றப்பட்டன. அரிய கடிய
நடையை யுடைய பல நூல்களுக்குச் சிறந்த வுரைகொழுதிய நச்
சிணர்க்கினியரும் சைவமதத்தைப் பின்றமுவினவராயினும் முன்
னர்ச் சமண கூட்டத்தையே சார்ந்திருந்தனர்.

அப்பாற் சென்ற எண்ணூறு வருடகாலத்துள் பற்பல கலை
ஞான நூல்களும் புராண காவியங்களும், ரைடதம், பாரதம்,

இராமாயணம், இரகுவமிசம், ஆதிய இதிகாசங்களுந் தோன்றின. அன்றியும், வடமொழியி விருந்து சமயசாத்திரங்களும், தலமான் மியங்களும், கணித சோதிடங்களும் பிறவுந் தமிழில் வந்து தலைப் பட்டுலாவின. போகர் முதலிய ஆயுணாலாரும், பிரகர் முதலிய கணிதவல்லாரும், அதிவீரராமன், புகழேந்தி, ஓளவை, கம்பூர், அம்பிகாபதி, ஒட்டக்கூத்தர், தண்டி, வில்விபுத்தூரர், வரந்தரு வார் முதலிய கவிவாணர்களும் ஆங்காங்கெழுந்து வான்வளர் மீனிந மென்னச் சொலித்துப் பிரகாசித்தனர். தொண்டைமண் டலத்தில் கச்சியப்பசுவாமிகள், சேக்கிழார் முதலிய புராணக வீச்சரர்களும், ஈழ மண்டலத்தில் அரசகேசரி, செகராசசேகர ராதிய தமிழ் வல்லுநரும் தலைமைபெற்றோங்கினர். ஒங்கியுமென் னாயிற்று? கொழுக்கொம் பொடிய நிலமிசைவீழ்ந்து கிடந்து குழைந்து வாடுமோர் பூங்கொடியை ஆடுமாடுகள் மிதித்துழக்கித் தின்றழித்தாலொப்ப ஈற்றில் முகம்மதிய சேனைகள் தலைப்பட்டு வந்து விழுந்து தேசத்தைச் சூறையாடி, அரச பரிபாலனக் குறை வால் இறந்து மிறவா தெஞ்சிய நூல்களை யீயகோ! சிதைத்தழித் துச் சென்றனர்.

இவ் வழிவுக்கு முன் தமிழ் மொழியானது ஒரு பெரிய நந் தனவனம் போன்றிருந்தது. சங்கத்துப் பெருங் காப்பியங்கள் ஐந்தும் கற்பக விருட்சங்களென்னும் பஞ்ச தருக்களாகவும், தே வார திருவாசகங்கள், கோவைத்துறைகள், கீர்த்தனங்கள், பதங் கள் முதலியன வெல்லாம் மல்விகை, முல்லை, அசோகு, சண்பகம், புன்னை, சூதமாதிய பூங்கொடிகளும் விருட்சங்களுமாகவும், இரா மாயணமாதிய இலக்கியங்கள் வடதருப் போன்ற தருக்களாகவும் மல்கிப் பொலிந்து சிறந்து விளங்கின.

இன்னும், மற்றொருவர் கூறியபடி சொல்லின், தமிழ்மாத பதின்மூன்றும் நூற்றாண்டளவில் பெரும் பான்மையுந் தன்பண்

டைச் சிறப்பெய்தித் தொல்காப்பியமே இரத்தின கிரீடமாகவும், நீலகேசியே இருண்டு பரந்த கேசமாகவும், சூளாமணியே சிகையின் கண் தரிக்கப்பெறும் இரத்தினப்பிறையாகவும், தேவாரமே தெய்வீக மாலைபாகவும், திருக்கோவையார் முதலிய கோவைகளே விரிசிகை முதலிய கோவை வடங்களாகவும், குண்டலகேசியே சிறந்த காதணிபாகவும், வளையாபதியே கைவளையாகவும், மணிமேகலையே கனமணியமுத்திய தங்கவொட்டியாணமாகவும், சிலப்பதிகாரமே காற்சிலம்பாகவும், ஈரடித் திருக்குறளே இணையடியாகவும், திருவாசகமே திருவாசகமாகவும், திருமந்திரமே அரணகிய மந்திரமாகவும், முதுமொழிக் காஞ்சியே காஞ்சியாகவும், நற்றிணையே சாதியாகவும், புறப்பொருளே புறப்பொருளாகவும், அகப்பொருளே அகப்பொருளாகவும், கந்தபுராணமே சேர்க்கப்பட்ட பழம்பொருளாகவும், பெரியபுராணமே பெரும்பொருளாகவும், திருவிளையாடலே திருவிளையாட்டாகவுங் கொண்டு தன் திருவாயினின்றும் தமிழ்க் கீர்த்தனமாதியாங் காணுமிர்தஞ் சொரியத் தமிழ்நா டென்னு மரங்கத்து நின்று நர்த்தனஞ் செய்து பார்ப்போர் மனதைப் பரவசப் படுத்தினளென்க.

முகம்மதியரால் நிகழ்ந்த விபத்தின் பின் மங்கல நூலிழந்த கைனியர் முறையி னின்று மனமறுகி வாடும் மடவர லொருத்தியை மடிந்தழிய விடாமல் வேளைக்குச் சிறிது அன்னமுதவி உயிரைக் காப்பது பேரலச் சந்தான குரவர்கள் தோன்றி ஆதினங்களைபும் மடங்களைபு மேற்படுத்தித் தமிழணங்கை ஒருவாறு பரிபாலித்தனர். சாலிவாகன சகாப்தம் ஆயிரத்திருநூற் றளவில் உமாபதி சிவாசாரியர் என்பவர் தோன்றி விளங்கினர். இவரை உமாபதிநாயனார், கொற்றங்குடியார், கொற்றங்குடிமுதல், அந்தணர் பெருமான் என்று மழைப்பர், இவர் தில்லைவாழ்ந்தணர் மூவாயிரவருள் ஒருவராய்ச் சிதம்பர தலத்தைச் சார்ந்த கொற்றங்குடி யென்னு முரிற் றிருவவதாரஞ் செய்தவர். இவர் திருப்பெண்ணைகடத்தில் எழுந்தருளியிருந்த மெய்யண்ட தேவர்க்குச் சீட

ரான அருணந்தி சிவாசாரியர் மாணாக்கராய், திருக்கடந்தை மறை ஞானசம்பந்த நாயனாரிடம் தீக்ஷை பெற்று, வேதசிவாகமாதிகலைகளில் வல்லவராய் ஞானமார்க்கத்தைக் கைக்கொண்டிருக்கு நாளிலே உலகமும்பும்படி சைவ சித்தாந்த உண்மைகளை யெல்லாந் திரட்டி ஒவ்வோர் நூலாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார், அவைகள் பதி, பசு, பாசமென்னுந் திரிபதார்த்த லக்கணங்களை எடுத்து விளக்காநிற்கும். அவையாவன, திருவருட்பயன், சிவப்பிரகாசம் வினாவெண்பா, போற்றிப்பலீறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சவிடுதூது, உண்மைநெறி விளக்கம், சங்கற்பநிராகரண மென்பனவாம். இவற்றுள் சிவப்பிரகாசம் 101 திரு விருத்தங்களை யுடையது. இதற்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் உரையிட்டனர். (காஞ்சிபுரம் பிள்ளையார் பாளையம் இலக்கணம் சிதம்பரநாதமுனிவர் உரையிட்டனரென்றுங் கூறுப.) இந்நூலை யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கோட்டை சாத்திரத்தலைவராயிருந்த “ஒயிசிஹன்” என்னும் ஆங்கிலேய பாதிரி ஒருவர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்க அமரிக்க கீழ்த் தேச சங்கத்தார் (American Oriental Society) அச்சிற் பதிப்பித்தனர்.

சிவப்பிரகாசம், சாலிவாகன சகாப்தம் 1228-ம் வருடத்திலும், திருவருட்பயன், வினாவெண்பா, போற்றிப்பலீறொடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சவிடுதூது, உண்மைநெறிவிளக்கம், சங்கற்பநிராகரணம் முறையே, 1229, '30, '31, '32, '33, '34, '35-ம் வருடங்களினும் அருளிச்செய்யப்பட்டன. திருவருட்பயன் 101 திருக்குறளையும், வினாவெண்பா 13 திரு வெண்பாக்களையும், போற்றிப்பலீறொடை 190 அடிகளையும், கொடிக்கவி கவித்துறை ஒன்றையும், திருவெண்பா மூன்றையும், நெஞ்சவிடுதூது கவி வெண்பா 258 அடிகளையும், உண்மைநெறி விளக்கம் ஆறு திரு விருத்தங்களையும், சங்கற்பநிராகரணம் 20 திருவாசிரியங்களையும் முடையன.

இவையன்றி, சேக்கிழார் நாயனார் செய்தருளிய பெரியபுராண சரிதத்தை ஒரு செய்யுளிலியற்றித் திருத்தொண்டர் புராணசார

மெனப் பெயரிட்டனர். அருண்மொழித் தேவராய சேக்கிழார் சரிதத்தையும், “சேக்கிழார்புராணம்” என்னு நூலாற் றெளித்தருளினர். சிதம்பர மான்மியத்தை விரித்துக் “கோயிற்புராணம்” எனப் பெயரிட்டிப் பாடிமுடித்தனர். திருமுறைகண்ட புராண மென்னு நூலையும் திருப்பதிகக்கோவை, திருநட்சத்திரம் (நாயன்மார் முத்தியடைந்த நாள்) என்பனவற்றையுஞ் சிவபுராணத்தெளிவு என்னு நூலையும் இயற்றினர்.

“அடியார்க் கெளியன்சிற் றம்பலவன் கொற்றங்—குடியார்க் கெழுதியகைச் சீட்டு, படிமிசைப்—பெற்றான்சாம் பாணுக்குப் பேதமறத் தீக்கைசெய்தே—முத்தி கொடுக்க முறை” என்று சிவபெருமான் பாடியனுப்பியருளிய திருமுக மேற்றுப் பெற்றான் என்னும் புலையனுக்கு முத்திகொடுத்தருளினர். இதனையறியாத சாம்பான் மனைவி அரசனிடஞ் சென்று தன் புருடனை யாதோ மோசஞ் செய்தனரென்று முறையிட அரசனவரிடஞ் சென்று சந்தேகத்தை நீக்கியருளவேண்டுமென்று பிரார்த்திக்க, அங்கணின்ற முள்ளிச்செடி யொன்றுக்கும் முத்திகொடுத்தனரென்ப. கோயிற்புராணம் அரங்கேற்றப்படாது பேடகத்துள்ளிருக்கச் சபாநாயகர் மற்றைய அந்தணர்களது சொப்பனத்திற் றோன்றி “நாம் கொற்றங்குடி உமாபதியுடைய பெட்டகத்துள்ளிருக்கின்றேம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, அவர்கள் விரைவில் அதனை அரங்கேற்று வித்தனரெனவுங் கூறுப. இம்மகானுக்கு அருணமச்சிவராய தேசிகர் முதலாம் பல மாணுக்கருளர். இம்முனிவர் பெருமாணச் சிவஞானப் பெருஞ்செல்வ சித்தாந்த தீபமாகிய தாயுமான சுவாமிகள் “குறைவிலருண் ஞானமுதற் கொற்றங்குடியடிசு-ணறை மலர்த்தாட் கன்புபெற்று நாமிருப்ப தெந்நாளோ” என்று தங்குருமாபினில் வைத்துத் துதிசெய்தா ராயின் இவரது பெருமையை அளவிட யார்க்குத்தானியலும்.

மேற்கூறிய நூல்களில் சிவப்பிரகாசம் முதல் சங்கற்ப நிராகரண மிறுதியாயுள்ள எட்டும் சித்தாந்த சாத்திரங்கள் பன்னூன்

கனுள் எடங்கிய எட்டு நூல்களாம். ஏனைய ஆறனுள் உண்மை விளக்க மெனப்படுவது திருவதிகை மனவாசகம் சடந்தாராற் செய்யப்பட்டது; சிவஞானசித்தியார், இருபாவிருபது என்னு மிரண்டும் அருணந்தி சிவாசாரியாற் செய்யப்பட்டன. சிவஞான போதம் மெய்கண்டதேவராற் செய்யப்பட்டது. திருக்களிற்றுப் படியார் திருக்கடவூர் உய்வந்ததேவநாயனாராற் செய்யப்பட்டது. திருவுந்தியார் திருக்களிற்றுப்படியா ரியற்றிய உய்வந்த தேவ நாயனாரின் ஆசிரியர் திருவியலூர் உய்வந்த தேவ நாயனார் இயற்றியது.

உமாபதி சிவாசாரியார் அவர்கள் திருமரபின் நான்காம் குர வராகிய ஸ்ரீ கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துப் பிரதம பரமாசாரியர் நமச்சிவாய தேசிகரே தமிழ்நாட்டில் முதன் முதல் மடமேற்படுத்தியவர். ஈசான தேசிகரெனத் திருநாமம் வழங்கப்பெற்ற சுவாமிநாத குரவரால் இலக்கணக் கொத்தும், அவரின் மாணுக்கர் சங்கர நமச்சிவாய தேசிகரால் நன்னூல் விருத் தியும், வேலப்ப தேசிகரால் பறியலூர்ப்புராணமும், சிவஞான யோகீஸ்வரால் தொல்காப்பியச் சூத்திரவிருத்தி, தருக்க சங்கிர கம், அன்னம்பட்டியம், புத்தம்புத்துரை, காஞ்சிப்புராணம், முது மொழிவெண்பா முதலியனவும் கலைவல்லுனர் யாவராலும் மிகப் பாராட்டப்படும் பெருஞ் சிறப்பினையுடைய திராவிடமகாபாடிய முஞ் செய்யப்பட்டன. இவ்வாதீனமன்றித் தமிழ்நாட்டில் தரும புரம், திருவண்ணாமலை, மங்கலபுரம், மதுரையாதிய பலவிடங் களிலும், மடங்களும், ஆதீனங்களும் ஆங்காங் கெழுந்த தரும சீலர்களா லேற்படுத்தப் பட்டன. அவற்றின் கண்ணுங் காலத் திற்குக் காலம் சமயசாத்திரங்களையும் இலக்கண விலக்கிய நூல் களையு மியற்றினோர் தருமபுரத்தில் குமரகுருபர சுவாமிகள், சம் பந்த சுவாமிகள், வெள்ளியம்பலத்தம்பிரான், சச்சிதானந்ததேசி கர், சிவப்பிரகாச சுவாமிகள், வைத்தியநாதநாவலர் முதலியோ ரும், திருவண்ணாமலை யாதீனத்தில் அமிர்தலிங்க சுவாமிகள், குகைநமச்சிவாயர், ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள், ஆடியபாத சுவா

மிகள், சுப்பிரமணிய சுவாமிகள் முதலியோரும், மங்கலபுரத்தில் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் முதலியவரும், மதுரையில் பாஞ்சோதி முனிவர் முதலியவரும் அநேகருளர். இவர்களியற்றிய பிரபந்தங்களின் விவரங்களை யெல்லாம் இங்ஙனந் தாப்புகள் இடம் மிகப் பெருகி விரியும். இம்மகானுபாவர்கள் செய்த பேருதவியாலன்றோ, தமிழின் சிறப்பு ஒருங்கே கெட்டழியாமல் சிறிதாயினுந் தற்காலம் விளங்குகின்றது? கிஞ்சித்து விளங்கிவரு சிற்றுணைச் சிறப்பும், சீராட்டிப் பராட்டி வளர்க்குமபிமானிக ளின்மையால் நாளடைவில் எக்கத்புகுமோ வென்றுள்ளமஞ்சியும், ஒருசொற்கொண்டு பலபொருள் விரிக்கவும், பல சொற் கொண்டு ஒரு பொருள் குறிக்கவும் இயையுடைச் சொல்வளத்தானும், பொருள் வளத்தானுஞ் சந்தச்சுவையானு மிணையற்று மதுரஞ் சொரிந்து செவிக் கழுதளிக்கும் பேராற்றலையுடைய தமிழின் மான்மியம் நானுக்குநாள் வளர்ந்து மூடிவரு வடசொல், திரிசொல், திசைச் சொல், அங்கிளச்சொல்லாதிய கறைகளால் மறைந்து குன்றுதல் மிகப்பரிதாபமே யென்று வருந்தியும், பண்டைக்கால நூல்களிலே எண்ணற்றழிந்த பெரும்பாகம்போக எஞ்சிய சிறுபாகத்தினும் சிலமாத்திரம் அச்சேறித் தற்காலம் வெளிவந்துலவ, மிகுதி மறைவிடங்களி லமர்ந்து அவற்றின் கதி வெளி யோ அழிவோ என்றெவர்க்கும் ஐயத்தைக் கொடுக்கின்றதே யென்று கலுழ்ந்தியும் வாடுநெஞ்சினர் மனங்களிப்ப, 17 வருடங்களின் முன்னர் மதுரையம் பதியிலே ஸ்ரீ பாண்டித்துரைத் தேவரவர்களால் நான்காவது தமிழ்ச் சங்கம் ஸ்தாபகமாகிச் செவ்வே நடைபெறுகின்றது.

இச்சங்கத்திற்கு அங்கமாகப் பாண்டியன் புத்தகசாலையும் “சேதுபதி செந்தமிழ்க்கலாசாலை” யும் ஏற்பட்டுள. முன்னதன்கண் பல அருமையான ஏட்டுப்பிரதிகள் சேமித்து யாவருஞ் சென்று பார்க்கும்படி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அச்சிடப்பட்ட

நூல்களும் பலவுள. பின்னதன்கட் கல்விபயிலும் மாணாக்கர் பலர் அன்னவஸ்திரமும் புத்தகங்களும் சங்கத்தாரால் உதவப்பெற்றுக் கிரமமாகப் படித்து வருகின்றனர். இச்சங்கத்தின் அங்கத்தினராய் அறுநூற்றுக்கு மேற்பட்டவர்களுள். இவருள் முன்பின் ஐம்பதின்மர், வித்துவான்கள் சங்கத்தின் அவயவிகளாக இருக்கின்றனர். இவர்கள் வருட மொருமுறை கூடித் தமிழ் மொழி வளர்ச்சிக்குரிய பலவற்றையும் ஆலோசித்து நடத்திவருகின்றனர்.

இச்சங்கத்திற்கெனத் தனியே ஓர் அச்சியந்திரசாலை ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அதன்மூலமாகச் சங்கத்தார் பல அரிய தமிழ் நூல்களையும் அச்சிட்டு வருகின்றனர். “செந்தமிழ்” என்னுமொரு மதாந்த தமிழ்ப் பத்திரிகையும் நடத்தி வருகின்றனர். அதன்கண்ணே வித்வாம்சரால் உதவப்படு பல அருமையான விஷயங்களும் வெளிப்படுகின்றன. தற்காலம் இப் பத்திரிகையை நடாத்துமாசிரியர் ஸ்ரீ திரு: நாராயணையங்கார் என்பவர். இவர் வடமொழி தென்மொழி யிரண்டினும் மிக வல்லுநர். இவரைப் போலும் கல்வித்திறமையும், நுண்ணறிவும், பொறுமையாதிய சுகிர்த குணங்களும் வாய்ந்த புருடோத்தமர் தமிழகத்தில் வாய்ப்பது மிக அருமை.

ஆங்கிலக் கலாசாலைகளிற் கற்கும் மாணாக்கர்களுக்குத் தமிழில் ஆர்வமுண்டாதல் வேண்டிச் சங்கத்தார் பணப்பரிசும், யோக்கியதா பத்திரங்களும், பண்டிதர் முதலிய பட்டங்களும் ஏற்படுத்திக் கிரமமாகப் பரிட்சைகள் நடத்தி வருகின்றனர். இவ்வாறு உழைத்துவரும் இம்மதுரைச் சங்கம் நீழி நிலைத்தோங்கி நிலவுவதாக.

மற்றும் பலவூர்களிலேயும் தமிழின் அபிவிருத்திக்கேற்ற, சமாசங்களும் கழகங்களும் ஸ்தாபனமாகி ஁டைபெறுதலும்

தமிழ்மொழி விஷயத்தில் யாவர் மனத்தும் பெருங்கிளர்ச்சியுண்டாயிருத்தலும்' தமிழகஞ் செய்த மாதவப் பலனேயாம்.

கடைச்சங்க காலத்துத் திருத்தொண்டர்.

புனிதவகியார் என்னுங் காரைக்காலம்மையாரும், தமது கண்ணைப் பறித்துச் சிவலிங்கமுகத்தி லொட்டிய கண்ணப்ப நாயனாரும், சிவபூசைக் கிடர்செய்த தமது தந்தையின் கால்களையறுத்த சண்டேஸ்வரரும், நித்தமும் அமுதருந்தமுன் சிவலிங்கத்திற்குக் கல்லெற்றுதலை விரதமாய்க் கொண்டொழுகிய சாக்கியரும், சோழ நாட்டரசனாகிய கொச்சிக்கண்ணனாரும், சுவாமிக்கணிதற்குச் சந்தனங் கிட்டாமையின் தமது கரத்தைக் கல்லினிடமாக அரைத்த மூர்த்திநாயனாரும் கடைச்சங்கம் நிலவிய காலத்தினரென்று அச்சங்க நூல்கள் பலவற்றானுந் தெளியலாம்.

தொண்டர்கள் அறுபத்து மூவரின் சரிதமும் சேக்கிழார் இயற்றிய பெரியபுராண மென்னும் அருமைய நூலிற் பாக்கக் கணலாம். இந்நூல் பன்னிரு சைவத் திருமுறையில் கடைசியாயது. 4,306 திருவிருத்தங்களை யுடையது. ஆறுமுகத் தம்பிரான் சுவாமியவர்களால் உரையெழுதப்பட்டிருக்கின்றது. விருத்தப்பாவி லுள்ள இந்நூல் தற்காலம் விரித்த தொகுத்த வசனடைகளினுங் குலவுகின்றது. இதனுடைய மற்றும் விவரங்களை இலக்கிய வியலுட் காண்க.

திருத்தொண்டப் புலவர்.

திருத்தொண்டர் அறுபத்து மூவருள் பின்வரும் எண்மரும் பெருந்திறற் கவிஞராய் விளங்கினர்:—

1. காரைக்காலம்மைப்பார்
2. திருமூலர்
3. அப்பர்
4. திருஞானசம்பந்தர்
5. ஐயடிகள் காடவர் கோன்
6. சேரமான் பெருமாள்
7. காரியார்
8. சுந்தரர்

இவ்வெண்மரில் முன்னைய இருவருமே மேற் சொல்லியபடி கடைச்சங்கம் நிலவிய காலத்தினர், பிந்திய அறுவரும் பிற்பைஞானறினர்.

1. சுந்தரர் எழுதிய திருத்தொண்டத் தொகையிற் சேர்க்கப்பட்டவரும், புனிதவதியாரென்னுந் திருநாமம் ஆதியிற் பெற்றிருந்தவருமாகிய காரைக்காலம்மையார், தம்மைக் காரைக்காற் பெயென்றும், சிவபெருமானுடைய பூதகணங்களில் தாமு மொருவரென்றுந் தம்மைச் சொல்லிக்கொள்வர். இவ்வம்மையார் பாடிய நூல்கள் திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகம், திருவிரட்டைமணிமாலே, அற்புதத் திருவந்தாதி முதலியனவாம். சிவபெருமானின் அரும்பெரும் புகழ்களை விரித்துரைக்கு மிந்நூல்கள், ஞானசம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் முதலியவர்களின் திருப்பாடல்களுக்கு முந்

தியவைக ளாகலான் மூத்த தேவாரமெனப் பெயர் பெற்றன. இப் பெருமாட்டியின் திவ்விய பாடல்களில் மாதிரிக்கு நான்கு செய்யுட் சகளை இங்ஙனம் தருகின்றும்:—

ஈச நவனல்லா தில்லை யெனநினைந்து
கூசி மனத்தகத்துக் கொண்டிருந்து—பேசி
மறவாது வாழ்வாறை மண்ணுலகத் தென்றும்
பிறவாது காக்கும் பிரான்.

இனியோநா முய்ந்தோ மிறைவனருள் சேர்ந்தோம்
இனியோ ரிடரில்லோ நெஞ்சே—யினியோர்
வினைக்கடலை யாக்குவிக்கு மீளாப் பிறவிக்
கனைக்கடலை நீர்தினேவ் காண்.

கொம்பினையோர் பாகத்துக் கொண்ட குழகன்றன்
அம்பவள மேனி யதுமுன்னஞ்—செம்பொன்
அணிவரையே போலும் பொடியணிந்தால் வெள்ளி
மணிவரையே போலும் மறித்து.

அடிபேரிற் பாதாளம் பேரு மடிகள்
முடிபேரின் மாமுகடு பேரும்—கடக
மறிந்தாடு கைபேரில் வான்றிசைகள் பேரும்
அறிந்தாடு மாற்றா தரங்கு.

2. திருமூலர் என்பவர் சித்தர்களிலே சிறந்து மேலான ஒரு யோகிஸ்வரர். புண்ணியநதி தீரங்களினும், மலையடிவாரங்களினும், வனங்களினும், குகைகளினும், சஞ்சரித்துத் தவசாதனை பயின்ற யோகிஸ்வரர்கள் பலராவார்கள். இவர்களைக்குறித்து அடுத்த அத்தியாயத்திற் சிறிது கூறுவாம்.

திருமூலர் அகத்தியரைத் தரிசிக்க வெண்ணி வடபானீத்துப் பொதுகை நோக்கிச் சென்ற வழியில் திருவாவடு துறையிலே

மூலன் எனப்பெயரிய ஒரு இடையன் மடிந்து கிடப்பவும், அவனுடைய பசு மந்தை அவனுடலை மோந்து மோந்து சுற்றி நின்று பாதிப்பதையுங் கண்டு, பசுக்கள் படு பருவரலை நீக்குவான் தமதுடலைத் தணந்து, மூலனுடலிற் புகுந்தெழுந்து பசுக்களை மகிழ்ச்செய்தும், அப்பால் தமதுடல் தெய்வானுகூலத்தால் மறைந்து விட, மூலனுடலிற் றுனே தங்கித் திருமூலர் என்ற நாமமேற்று ஒரு அரசு மரத்தடி நிழலிற் சமாதிகொண்டு வருடமொருமுறை கண்விழித்து ஒவ்வொரு செய்யுளாக ஆகம சாரங்க ளனைத்தையுந் திரட்டித் தொகுத்து மூவாயிரஞ் செய்யுட்கள் மூவாயிர வருடங்களில் பாடி முடித்துச் சமாதிகலைந்து முத்தி சேர்ந்தனர். இம் மூவாயிரஞ் செய்யுட்கள் அடங்கிய பிரபந்தம் திருமந்திர மெனப்பெயர் பெற்றது. அதன் விவரத்தை இலக்கிய வியலுட்காண்க.

இப்பிரபந்தத்தைச் சிலவருடங்களின் முன், மாவை வே. விசுவநாதபிள்ளை யென்பவர் பல ஏட்டுப்பிரதிகளை அறிஞருதவி கொண்டாராய்ந்து வழக்களைந்து சுத்தபாடஞ்செய்து அரும்பத விளக்கத்துடன் அச்சிட்டு வெளியிட் டிருக்கின்றனர்.

3. 4. 8. அப்பர், திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் என்னும் மூவரும் சென்ற சென்ற தலங்கடோறும் பல்லிசைத் தேவாரங்களும் பிறவும் பாடினர்.

இம்மூவரின் தேவாரங்க ளடங்கிய திருமுறை அடங்கள் முறை அல்லது கோயிற் பதிகமெனப்படும். அன்றியும், கடவுளருள் பெற்றோ ரெனப்பட்டார் பாடிய பாக்களெல்லாம் அருட்பாக்களெனப் பெயர்பெறும். அவை, தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், பட்டணத்தார் பாடல், திருவருட்பா முதலியனவாம்.

5. ஐயடிகள் காடவர்கோன், சிதம்பரம் முதலிய பல சிவ ஸ்தலங்களையுந் தரிசித்து ஒவ்வோரிடத்தினும் ஒவ்வொரு திரு வெண்பா தோத்திரமாகப் பாடினர். இவர் தொண்டைநாட்டில் பல்லவராச வமிசத்துதித்துச்செங்கோனடாத்தி, அரசாட்சி துன்ப மயமெனக் கருதி அதனை வெறுத்துப் புத்திரனை அரசனாக்கிச் சிவ தொண்டையே மேற்கொண்டு ஸ்தலங்கடோறுஞ் சென்று தரிசனம், திருப்பணி முதலியன செய்துகொண்டிருந்து திருப்பதமடைந்தவர். இவர் பாடிய வெண்பாத் தொகுதி கோயில் வெண்பா எனப் பெயர்பெறும்.

6. சேரமான் பெருமாள், மாசாத்தாரால் வெளிப்படுத்தப் பட்ட ஞானவுலா வென்னுந் திருவுலாவைச் சிவசந்நிதியிற் பாடிய ருளினர்.

இந்நாயனார் காலம் கடைச்சங்கத்திறுதிக்காலமென்பது கல்லாடத்தாலும் திருவினையாடல் முதலிய நூல்களாலும் நன்கு நிச்சயிக்கப்படும். இவர் புற நானூற்றிலே சேரமான்மாவெண்கோ வெனப்படுவர். அந்நூலிலே தானே சேரமான்மாவெண்கோவும், உக்கிரப் பெருவழுதியும் நட்புடையா ரெனப்படுவர். சுந்தரமூர்த்திநாயனார் புராணத்திலே சேர, சோழ, பாண்டியர் மூவரும் சுந்தரரோடு மதுரையிலே ஒருசமயம் ஒருங்கிருந்தனரென்று கூறப்பட்டிருத்தலால் அவர்கள் புற நானூற்றில் ஒருங்கிருந்தா ரெனக் கூறப்பட்ட சேரமான்மாவெண்கோவும் உக்கிரப் பெருவழுதியும் இராசசூயம் வேட்ட சேர்மூன் பெருநற்கிள்ளியுமே யாவர். சேரமான்மாவெண்கோ வெனப்படும் சேரமான் பெருமாயைனரை ஔவையார் பாடினாரென்பது புறநானூற்றால் மாத்நிரமன்று, அவர் கைலாசத்திற்குக் குதிரைமேற் சென்றபோது ஔவையாரும் தாம் பூசித்துவந்த விநாயகக்கடவுளருளாலே, குதிரை மேற் சென்ற ரோடொக்கச் சென்றாரென் றொருகதையுங் “குதிரையுங்காதம் கிழவியுங்காதம்” என்ற பாடலுமுண்மையாலும் நிச்சயிக்கப்படும்.

படவே, சேரமான் பெருமானையாரும் கடைச்சங்கத்து இறுதிக் கண்ணிருந்த உக்கிரப்பெருவழுதியும், சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரும் அவருடைய தேவாரத்திலும் புராணத்திலுஞ் சுட்டப்பட்ட சோழ னாகிய இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளியும், கல்லாடர், கபிலர், பாணர் முதலியோரும் ஒரே காலத்தவர்க ளென்பது சித்தாந்த மாம். ஆகவே அவருடைய காலம் 1810 வருடங்கட்கு முன் னுள்ள தெனப் பெறப்படும். கடைச்சங்கக் குலைந்து இதுவரையிற் சென்ற வருடம் ஆயிரத் தெண்ணூற்றிருபதென முன்னர்க் கூறினாம்.

சேரமான் பெருமாள் என்னும் பெயரோடு மற்று மோர் சேரன் ஆயிரத் தெழுபது வருடங்களின்முன் சேரநாட்டில் அரசு புரிந்திருக்கிறான். இவன் துருக்கரோடு போர் செய்து தோற்று அவர்களுடைய சமயத்திற் பிரவேசித்துத் துருக்கனாகப் பின்னுஞ் சில நாள் அரசாண்டு இறுதியில் தனது நாட்டை விட்டோடித் துருக்கருடைய தெய்வஸ்தலமாகிய மக்கபுரியையடைந்து அங்கே யிறந்தவன். இவன் சமாதரி இன்றும் அங்குள்ளது, இவன் இறந்த காலம் அந்தச் சமாதரிக்கல்லில் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது,

7. காரியார் சிவனடியார்க்குதவப் பொருள்பெறும் பொருட் டுத் தமிழ்வேந்தர் மூவரிடத்துஞ் சென்று தம்பெயராற் றிருக் கோவை பாடினார்.

சித்தர்கள்.

அணிமா முதலிய எண்வகைச் சித்திகளினுங் கைவந்தவர்கள் சித்தர் எனப்படுவர். அவர்கள் எண்ணிறந்தவர்கள். அவர்களுள் ளே தமிழ் நாட்டில் விளங்கியவர்களுள், முன்னுரைத்த திருமூலர், பாம்பாட்டிச்சித்தர், அகப்பேய்ச்சித்தர், இடைக்காடர் முதலிய பதினெண்மர் தலைமை பெற்றவராவர்.

பாம்பாட்டிச்சித்தர் அந்தணரென்றும், அகப்பேய்ச்சித்தர் வேளாளரென்றுங் கூறுவர். இவ்விருவரும் அணிமாவாதி சித்திகளைப் பெற்றபின்னர் அவற்றாற் பயனின்மைகண்டு ஞானநிலையடைந்தனர். இருவரும் “அகப்பேய்” என்றும் “ஆடுபாம்பே” என்றும் தம்பாடல்களிற் பாடினமையே தம் பெயர்களுக்குக் காரணமாகக் கொண்டவர்கள். இவர்களின் இயற்பெயர் தெரியவில்லை. இவர்கள் பாடல் எளியநடையினவாயினும், ஆழ்ந்த ஞானப் பொருளுடையன.

கோரக்கர், சத்தியநாதர் முதலிய ஒன்பதின்மரும் நவநாதி சித்தர் எனப்படுவர். இவர்கள் பதார்த்தங்களின் பகுதிகளையும் சரீரத்தின் பகுதிகளையும் நன்றாக ஆராய்ந்து நிச்சயித்து அந்தப் பகுதிகளின் சொரூப லக்ஷணங்களை யுணர்ந்து அவற்றைத் தமதெண்ணப்படி ஏவல் கொள்ளும் ஆற்றலுடையவர்கள். ரசாயந சாத்திரங்களும் வைத்திய சாத்திரங்களும் செய்தவர்களு மிவர்களே. இவர்கள் செய்த நூல்கள் பெரும்பாலும் இறந்துபட்டன. இவர்களாற் செய்யப்பட்ட நூல்களென்று சொல்லப்பட்டு இக்காலத்தில் வழங்குவன யாவரோ சாமானியர் பாடிய புரட்டு நூல்களேயாம்.

இடைக்காடர், சங்கப்புலவர் பலரொடுங்கலந்துடாடியவராகக் காணப்படுகின்றனர். இவர் பாண்டியனைக் காணப் பலமுறை முயன்றும் வாய்க்காமல் ஒரு முறை தமது தோழனாகிய கபிலரினுதவியால் கண்டும், பாண்டியன் தக்கமரியாதை செய்யாமையாற் கோபித்து மதுரைக்கோயில் வாழ் கடவுளையுஞ் சங்கப்பலகையையும் அந்நகர் நீங்கி அகன்று போயிருக்கும்படி செய்தனரென்றும், பின்பு பாண்டியன் பணிந்து வேண்டக் கோபந்தணிந்து சங்கப் பலகையைச் சோமசுந்தரக் கடவுளுடன் மதுரைக்குத் திரும்பச் செய்தனரென்றும் புராணசரிதங் கூறும்.

சங்கத்துப் புலவர்கள் அகந்தை கொண்டு பக்தியிலராய்ச் சிவ நிந்தனை செய்து செருக்குற்றமையால் அவர்கள் கொண்ட கர்வத்தை இடைக்காடரும் வள்ளுவர் முதலோரும் பங்கப்படுத்திச் சங்கத்தைக் குலைத்தனரென்றும், பிரமன் அவதாரமே வள்ளுவர், விஷ்ணு அவதாரமே இடைக்காடரென்றுஞ் சொல்வாருமுள்.

ஊசிமுறி என்னு மிலக்கணநூல் இடைக்காடரால் இயற்றப் பட்டது. செய்யுளிலக்கணமாகிய காரிகை நூலுக்கு உரை எழுதிய அமுதசாகரர் பெரும்பான்மையும் இடைக்காடர் விதிகளையே ஆதாரமாக எடுத்துக்காட்டி ஆளுகின்றனர்.

கடைச்சங்ககாலப் பாண்டிமன்னர்.

கடைச்சங்க காலத்தில் அரசு புரிந்துவந்த பாண்டி மன்னரில் முதுகுடுமிப் பெருவழுதி, உக்கிரப்பெருவழுதி, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன் முதலிய சிலர் மிகவும் விசேடமுற்று விளங்கியிருந்தனர்.

முதுகுடுமிப் பெருவழுதியென்பான் வஞ்சனை சூது முதலியன வின்றித் தர்மப் போர்முகத்தால் மாற்றலர் பலரை வென்று மடக்கி வேத விதிப்படி அநேக சிறந்த யாகங்களைச் செய்து முடித்துக் கீர்த்திவகுத்த ஒரு சிவபக்தன்.

உக்கிரப் பெருவழுதியென்பான், புத்தத்தில் தனக் கொருவரு நிகரின்றிச் சிறந்து விளங்கிய மகாவீரன் வேங்கை மார்பனென்பவனைத் தோற்கடித்துக் கானப்பேரான் எனப்புசுழ்வாய்ந்த கோட்டையையுங் கைப்பற்றினன். தமிழ் ஆராய்விலே சங்கப்

புலவர்களுக்குச் சமனாகிய தேர்ச்சியுடையவன். இவனது காலத்திற்றானே தேவர் குறள் முதலிய நூல்கள் அரங்கேறின.

நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருளா நான்முகத்தோன்
 ருன்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தந்துரைத்த— நான்முறையை
 வந்திக்கச் சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சஞ்
 சிந்திக்கக் கேட்கச் செவி,

என்று திருக்குறளுக்குக் கொரு சிறப்புரை கொடுத்தவனும் இப்பாண்டியனேயாம்.

(வேதங்களைத் தந்தவன் பிரமனாதலானும் திருக்குறள் வேதம்போற் சிறந்தவோர் நூலாதலானும், அந்நூலாசிரியராகிய வள்ளுவரின் திருவவதாரத்தை உபசார வழக்கில் பிரமாவதாரமென்றனன். இவனெப்பப் பிறருங் கூறிய வாய்மையால் பிரமனே வள்ளுவனாக வுற்பவித்தா னென்னுஞ் சாதக மேற்பட்டது போலும்).

இப்பாண்டியனது முயற்சியானும் வேண்டுகோளானும் அகநானூறு என்னும் பிரபந்தஞ் சேர்க்கப்பட்டது. அன்றியும் இவன் தமிழிலே மிக்க பேரபிமானங் கொண்டு அதன் வளர்ச்சிக் கேற்ற பல முயற்சிகளையும் விரும்பிச் செய்துவந்தனன்.

இரவலர்க் கருங்கல் மருகாது வீசி
 வாழ்தல் வேண்டு மிவண்வரைந்த வைகல்
 வாழச் செய்த நல்வினை யல்லது
 ஆழந் காலைப் புணைபிறி தில்லை
 உயர்ந்துமேந் தோன்றிப் பொலிகுநர் நாளே,

என்று ஔவையாரால் பாடப்பட்டவன் இவனேயாம்.

இவன்பின்னர் அரசுக்குவந்த நெடுஞ் செழியன் என்னும் பாண்டியனும் இவனைப்போற் சிறந்தவோர் மகாவீரன். தலையாலங்கான மென்னு மிடத்தில் நடாத்திய பெரும்போரிலே வெற்றி

பெற்றமையால் அந்நாள்முதல் “தலையால் காணத்துச் செரு வென்ற நெடுஞ் செழியன்” என்றழைக்கப்பட்டனன். இப்போரின் சிறப்பை நக்கீரர் நெடுநல்வாடை யென்னுந் தமது நூலில் விரித்துக் கூறியிருக்கின்றனர். மாங்குடி மருதனார், கல்லாடர், இடைக்குன்றார் கிழார் முதலியோரும் இவ்வரசனது கீர்த்திப் பிரதாபங்களை வியந்து பாடியிருக்கின்றனர். இவ்வரசன் பல்வகைச் சிறப்பாலோங்கியும் தற்பெருமையாகிய செருக்கென்னும் அகப்பேய் இவனிற் சிறிது குடிகொண்டிருந்தமையால், அதனை யகற்று மாறு மாங்குடிமருதனார் மதுரைக்காஞ்சி யென்னு நூலையிற்றி அதன்கண் இடையிடையே வீரம், புகழ், செல்வமாதிய வாழ்வெல்லாந் கனவிலழியும் பொய்மைத்தெனக் காட்டி வற்புறுத்தினர். அஞ்சாம விவ்வண்ணம் போதிக்கப் புக்க புலவர் மாட்டு அரசனு மபிமானம் கொண்டு அவரின் போதனைக்கு வசமாகினன். இவ்வரசன் புலமையினும் மிகச் சிறந்தோனென்பது புறநானூற்றினுள்ளே வரும் எழுபத்திரண்டாஞ் செய்யுளாலினிது விளங்கும்.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி. இவன் தமிழ்ப் புலமையிற் சிறந்த வோரரசன். படைக்க வேண்டிய செல்வங்க ளெல்லாம் படைத்துப் பலருடனே யுண்ணும் பெருஞ்செல்வனாயிருந்தும் ஊழ்வலியாற் புதல்வர்ப் பேறின்றி மனக்கவல் கொண்டு பின்வரு மாறு கூறினன்;—

படைப்புப் பலபடைத்துப் பலரோடு முண்ணும்
உடைப்படுஞ் செல்வ ராயினு மிடைப்படக்

குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி

இட்டுந் தொட்டுந் கவ்வியுந் துழந்தும்

நெய்யுடையடிசின் மெய்பட விதிர்த்து

மயக்குறு மக்களை யில்லோர்

பயக்குற வில்லைநாம் வாழு நாளே. °

இப்பாண்டியனைப் பாடிய புலவர் பிசிராந்தையார்.

பாண்டியன் ஆரியப்படைதந்த நெடுஞ் செழியன். இவன் கோவலனைக் கொல்லுவித்தவனென்பது சிலப்பதிகாரத்தால் விளங்கும். இவன் கல்வியைப் பொருளாகவுங் கற்றோரைத் தனக்குறுதிச் சுற்றமாகவுங் கொள்பவன். கோவலன் ஊழ்வினை வலியே இத்துணைச் சிறந்த இவ்வரசனைப் புத்திமயக்கி அவனைக் கொல்விக்கும்படி செய்ததுபோலும். இவ்வரசனுடைய கல்வியறிவும் உலகியலுணர்ச்சியும் பெரிதும் வியக்கற்பாலன வென்பதற்கு,

உற்றுழி யுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளும்
சிறப்பின் பாலாற் றுயுமனந் திரியும்
ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்
முத்தோன் வருக வென்னு தவருள்
அறிவுடை யோனா லரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளும்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்கட் படுமே,

என்னு மிவ்வற்புதமான அனுபவப் பொருளையுடைய அவன் செய்யுளே சாஷியாகும். இச்செய்யுள் இவனாற் பாடப்பட்ட தென்பது புறநானூற்றினுட் காண்க.

சோழநாட்டில் படையேற்றி வெற்றிபுனைந்து மீண்ட கயவாகு ஆங்குப் புகுந்ததும் மீண்டதும் பாண்டிநாட்டு வழியேயாமாதலால் இவன் இலங்கா புரத்துக் கரசனாகிய அந்தக் கயவாகுவுக்கு நண்பன் போலும். இவனும் கரிகாற்சோழனும் கயவாகுவும் ஒருகாலத் தவர்கள். இவன் தனது நாட்டைச் செவ்வையாய்க் காக்கும்பொருட்டு உத்தரதேசத்திலிருந்து படையீரரைக் கொணர்ந்திருத்தினவனாதலால் ஆரியப்படை தந்த நெடுஞ்செழியன் என்னும் பெயர் பெற்றான்.

பாண்டியன் இலவந்திகைப்பள்ளி தஞ்சைய நன்மாறன். இவ்வரசன் நக்கீரனாலும், மதுரை, மருதனிளநாகனார் முதலியோராலும் பாடப்பட்டவன். கடுஞ்சினத்தை யுடைய யானைப்படையும், வாயுவேகமுஞ் செருக்குமுடைய குதிரைப்படையும், பெருங்கொடிகளை யுடைய தேர்ப்படையும், வன்னெஞ்சும் போர்விருப்புமுள்ள காலாட்படையுமாகிய நான்கினாலும் அரசு சிறந்ததாயினும் சிறந்த அறநெறியே அரசரது வெற்றிக்குக் காரணமாகும். அதனால் இவர் நம்மவரெனக்கொண்டு அவர் செய்யுங் கொடுஞ் செயல்களைப் பொறுத்து நின் செங்கோலுக்குக் குற்றத்தை யுண்டாக்கிக் கொள்ளாமலும், இவர் பிறரெனக் கொண்டு அவர் செய்யும் நற்செய்கைகளைக் கெடாமலும் சூரியனைப்போற் காய்ந்தும் சந்திரனைப்போற் குளிர்ந்தும் மழையைப்போல் வழங்கியும் நீழி வாழ்க வென்னும் பொருளை யுடைய

கடுஞ்சினத்த கொல்களிறுங் கதழ்பரியகரிமாவும்
நெடுங்கொடிய நிமிர்தேரு நெஞ்சுடையபுகன் மறவருமென்
நான்குடன் மாண்ட தாயினு மாண்ட
அறநெறி முதற்றே யரசின் கொற்றம்— அதனால்
நமரெனக் கோல்கோ டாது
பிறரெனக் குணங்கொல் லாது
ஞாயி றென்ன வெந்திற லாண்மையும்
திங்க ளன்ன தண்பெருஞ் சாயலும்
வானத் தன்ன வண்மையு மூன்றும்
உடையை யாகி நீழி வாழிய,

என்னுமிச் செவியறிவுறாஉச் செய்யுள் மதுரை மருதனிளநாகரால் இவனுக்குரைக்கப்பட்டது. இக்காலத்துப் புலவரின் மிக்கோராய் நிலவிய அக்காலத்துப் புலவர் அரசருக்கு அறமுறையெடுத்து இடித்துரைக்கும் ஆண்மையும் அறிவுமுடையா ரென்பது இச்செய்யுளால் ஊகித் துணரற் பாலது.

பாண்டியன் கருங்கை ஒள்வாட்பெரும் பெயர் வழுகி. இவன் இரும்பிடர்த்தலையாரால் பாடப்பட்ட பெருங் கொடையாளன்

பாண்டியன் கீரஞ்சாத்தன். இவன் ஆஆர் மூலங்கழாரால் பாடப்பட்டவன். இவன் தன்வாயிலைபடைந்த பெரியோரை “என் டேலாணை யுரைமின்” என்று சூளுற்றிரர் துண்பிப்பவன் என்ப தும் போரில் பிறர்க்குடைந்து முதுகிட்டோடும் வீரர்க்கு முன்னே சென்று அபயங்கொடுத்துப் போரிற் றுணைசெய்து அவர்க்கு வெற்றிகொடுப்போன் என்பதும்,

மணன்மலி முற்றம் புக்க சான்றோர்
உண்ண ராயினுக் தன்னைநி சூளுற்
றுண்மென விரக்கும் பெரும்பெயர்ச் சாத்தன்
நெடுமொழி மறந்த சிறுபோ ராளர்
அஞ்சி நீக்குங் காலை
எம்மா கத்தான் முந்துறுமே,

என்னுஞ் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

பாண்டியன் கூடகாரத்துக் துஞ்சியமாறன் வழுகி. இவன் ஐயூர்முடவனாலும், மருதனிளநாகனாலும் பாடப்பட்டவன். இவன் கூடகாரமென்னு மூரில் இறந்தவன். இவனது பேராண் மையை ஐயூர் முடவனார்,

நீர்மிகற் சிறையு மில்லைத் தீமிகின்
மன்னுயிர் நிழற்று நிழலு மில்லை
வளிமிகின் வலியு மில்லை யொளிமிக்
கவற்றோ ரன்ன சினப்போர் வழுகி
தண்டமிழ் பொதுவெனப் பொறான்போ ரெதிர்த்து
கொண்டி வேண்டிவ னாயிற் கொள்கெனக்
கொடுத்த மன்னர் நடுக்கற் றனரே,

என்னுஞ் செய்யுளா லெடுத்துரைத்தனர்.

பாண்டியன் சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன். இவன் சீத்தலைச் சாத்தனாலே,

காய்சினர் தவிராது கடலூர் பெழுதரு
ஞாயி றணையை நின்பகை வர்க்குத்
திங்க ளணையை யெம்ம னோர்க்கே,

என்று பாடப்பட்டவன். பகைவரிடத்தே பெருஞ் சினமும் புல வரிடத்தே பேரருளு முடையவனென்பது இச்செய்யுட் கருத்து. சீத்தலைச் சாத்தனர் பிறர் நூல்களிலே குற்றங் காணுந்தோறும் தமது தலையில் புடைத்துக்கொள்ளுகல் இயல்பாதலினாலே அது காரணமாக உண்டாகிய புண் ஆறப்பெறாத தலையையுடையவர். அதுபற்றியே சீத்தலைச் சாத்தனர் என்னும் பெயர் பெற்றனர்.

பாண்டியன் மதிவாணனார். இவர் மதிவாணர் நாடகத்தமிழ் என்னுநால் இயற்றிய ஆசிரியர்.

பூதபாண்டியன். இவன் பெருங்கோப் பெண்டு என்னும் புல மைமிக்க அரசியின் கணவன். இவன் இறந்த பொழுது பெருங் கோப்பெண்டு தீவீழ்ப்புகுதலும், பலர்கூடி அவனைத்தடுக்க அமை யாது பின்வருமாறு கூறித் தீமுழுகி யிறந்தனளென்ப;—

பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
செல்கெனச் சொல்லா தொழிகென விலக்கும்
பொல்லாச் சூழ்ச்சிப் பல்சான் றீரே
யணில்வரிக் கொடுங்காய் வாள் போழ்ந் திட்ட
காழ்போ னல்விளர் நறுநெய் தீண்டா
தடையிடைக் கிடந்த கைபிழி பிண்டம்
வெள்ளெட் சாந்தொடு புளிப்பெய் தட்ட
வேளை வெந்த வல்சி யாகப்
பரப்பெய் பள்ளிப் பாயின் நிவதிபு

முயவற் பெண்டிரே மல்லே மாதோ
 பெருங்காட்டுப் பண்ணிய கருங்கோட் டம
 நுமக்கரி தாகுக தில்ல வெமக்கெம்
 பெருந்தோட் கணவன் மாய்ந்தென வரும்பற
 வள்ளித முவிழ்ந்த தாமரை
 நள்ளிரும் பொய்கையுந் தீயுமோ ரற்றே.

சோழமன்னர்.

பாண்டியர் பரிபாலிப்பச் செழித்தோங்கிய கடைச்சங்ககாலத் தில் சோழதேசத்தை ஆண்ட அரசர்களில் கொச்சிக்கண்ணன், கரி காலன், பெருநர்க்கள்ளி முதலிய பலரும் மிகச்சிறப்புற்றோங்கி விளங்கினர். இவர்களின் கீர்த்திப்பிரதாபங்கள் சிலவற்றைப் புற நானூற்றினும் மற்றுஞ் சங்க நூல்களினும் காணலாம்.

கொச்சிக்கண்ணருடைய (கோச் செங்கட் சோழ றொன்றும் பெயர்) காலம் கி. மு. 500-ம் ஆண்டளவிலென்று சிலர் கூறுவர்; மற்றுஞ் சிலர், பாரதபுத்தம் முடியும் வரையும் பாண்டவர்களுக்குத் துணையாயிருந்த தென்னாட் டரசர்களுள்ளே ஒருவனாகிய சோழ னுக்குப் பின்னே சமீப காலத்தில் முடிசூட்டி அரசுபுரிந்தவ ரென்று கலிங்கத்துப் பரணியால் நிச்சயிக்கப்படுவதாலும், திரு ஞானசம்பந்த மூர்த்திராயனாரது தேவாரத்திலே எடுத்துக் கூறப் படுவதாலும், இவர் காலம் நாலாயிரத்தைஞ்ஞாறு வருடங்களுக்கு முன்னுளதாதல் வேண்டுமென்பர்.

இக் கொச்சிக்கண்ணனார் சுபதேவன் எனப் பெயரிய சோழ ராசனுக்கு அவன் மனைவி கமலவதியிடம் பிறந்த புத்திரர். கமல வதி இவரைப் பிரசவிக்குஞ் சமயத்தில் அங்கே சென்று கூடியிருந்த சோதிடர்கள், இப்பிள்ளை ஒரு நாழிகை கழித்துப் பிறக்கு

மானால் முப்புவனங்களையும் ஆளுமென்று சொல்லக்கேட்டு, அப்பிள்ளையை அச்சமயம் பிறக்கவொட்டாமல் அடக்கியிருந்து ஒரு நாழிகை கழித்தபின் பெற்றாள். உரிய காலத்திற் பிறவாது உதரத்திற் கிடந்தமையால் அப்பிள்ளையினது கண்கள் சிவந்திருந்தன. கமலவதி அப்பிள்ளையை நோக்கி “என்கோச் செங்கண்ணலே” என்று சொல்லிக்கொண்டு உடனே இறந்துவிட்டாள். அதுகாரணமாகவே கோச்செங்கட் சோழ னெனப் பெயர் கொண்டனரென்ப.

சேக்கிழாரின் பெரியபுராணம் கூறும் அறுபத்து மூவடியருள் கொச்சிக்கண்ணரென்று சொல்லப்படுபவரும் இவரேயாம். ஆதியில் காவிரிதீரத்துள்ள திருவாணக்காட்டில் சிலந்தியாபிருந்து நூல்நூற்றுச் சிவலிங்கத்துக்குப் பந்தரியற்றிய புண்ணியத்தால் அடித்தபவத்தில் அரசனாகப் பிறந்தனரென்று சொல்வார்கள்.

அரணிலா வெளியநாவ வருநிழ லாகவீசன்
வரணிய லாகித் தன்வாய் நூலினாற் பந்தர்செய்த
முரணிலாச் சிலந்தி தன்னை முடியுடை மன்ன னாக்கிக்
தரணிதா னுளவைத்தார் சாயக்காடு மேயினாரே,
என்று அப்பர் சுட்டியதும் இவரையே பென்ப.

“நன்னிலம்” முகலிய அநேக விசித்திர சிவாலயங்கள் இவரால் கட்டுகிக்கப்பட்டன.

கணைக்காலிரும்பொறை என்னுஞ் சேரதேசத்தரசனை இவர் வென்று சிறைவைத்த நாளில் அவ்வரசன் மித்திரனாகிய பொய்கையர் என்னும் புலவர் “களவழி நாற்பது” என்னும் பாமாலை யைக் கொச்சிக்கண்ணர் பேரிற்பாடி அவரை மனமகிழ்ச்சி செய்து சிறையிலிருந்த தன்னரசனைக் காண உத்தரவு பெற்றனர். பெற்றுப், சென்று காணமுன் சிறையிருந்த வீரன் தாகத்துக் குண்ணீர் தரத் தாமதப்பட்டதென்ற கோபத்தால் உண்ணாமல் பின்வருமாறு கூறித் தாகத்தா லுயிர்துறந்தனன்.

குழவி யிறப்பினு மூன்றடி பிறப்பினும்
ஆளன் றென்று வாளிற் றப்பார்
தொடர்ப்படு ஞாமியி னிடர்ப்படுத் திரீஇய
கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபத
மதுகை யின்றி வயிற்றுத்தீத் தணியத்
தாமிரந் துண்ணு மளவை
யீன்ம ரோவிவ் வுலகத் தானே.

(களவழி நாற்பதில் ஒரு செய்யுள்)

வெள்ளிவெண் ணாஞ்சிலான் ஞால முழுவனபோல்
எல்லாக் களிறு நிலஞ்சேர்ந்த—பல்வேற்
பணைமுழங்கு போர்த்தானைச் செங்கட் சினமால்
கணைமாரி பெய்த களத்து.

கரிகாலன் என்பான் சோழமன்னவருள் மிகப் பிரபல்யமு
டைய பெருந்தகையாயிருந்தனன். இவன் இளஞ்சேட்சென்னி
பென்பானுடைய புத்திரன். நாகூர் வேளாள கன்னியரிலொருத்
தியை மணம்புரிந்து புகாரென்றும் காவிரிப்பூம் பட்டினமென்றும்
அக்காலத்திற் பெயர் கொண்டதும் தற்காலம் ஆழிவாய்ப்பட்டு
மறைந்ததுமாகிய இராஜதானியி லிருந்து அரசு நடாத்தியவன்.
இவனுடைய வீரப்பிரதாபங்களையும் இவன் பட்டணத்துச் சீர்
சிறப்புக்களையும் காவிரியாற்று வளப்பங்களையும் பொருநராற்றுப்
படையென்னு நூல் விரிக்கும். அன்றியும் பட்டினப்பாலை சிலப்
பகுகாரம் என்னு நூல்களினும் இவனுடைய கீர்த்திகள் செறிந்
திருக்கின்றன. பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்
ணனார்க்கு அப்பிரபந்தத்திற்காகப்பதினாறிலக்கம் பொன் பரிசளித்
தான். இவன், போரிலே பாண்டியனைப் புறமுதுகிடச் செய்து
சேனை மடக்கி வடபாலுள்ள தேசங்களை வென்று கைப்பற்றி
இமயகிரி வரையிலெட்டி அங்கநன் தனது புலித்துவசத்தை நாட்
டினன்.

கரிகாலன் என்னும் பெயருடன் மற்றுமோர் சோழன் இருந்தனனாக விளங்குகின்றது. அவன் வரலாறு—சாரமாமுனிவரிட்ட சாபத்தால் உறையூர் மண்மாரியா லழிய அடிகில் அரசுசெய்திருந்த பராந்தக சோழனும் மனைவியும் அம்மண் மாரிக்குத் தப்பியோடிக் காவிரியைக் கடந்து செல்லும் பொழுது பராந்தகன் குதிரையினின்றும் தவறிக் காவிரியில் வீழ்ந்திறக்க, அவன் மனைவி அக்கரைப்பட்டு ஒரு வனத்தை யடைந்தாள். பராந்தகன் இறக்கும் பொழுது கருப்பத்திலிருந்த சிசு (கரிகாலன்) சில நாளில் பிரமமாநதி முனிவர் ஆச்சிரமத்திற் பிறந்து அம்முனிவரால் சகல கலைகளுமோதியுணர்ந்து வரு நாளில், அரசிழந்த சோழநாட்டுக் கோரசனைத் தேடுமாறு விடப்பட்ட யானையானது சென்று அச்சிறுவனைத் தூக்க வெத்தனித்தும் போதுமான வலியின்மையால் திகைத்து நிற்க அதுகண்ட பிரமமாநதி முனிவர் அப்புத்திரன் காலில் ஓர் கரிக்கட்டியால் வரை செய்துவிட அவ்வளவில் அப்புத்திரனை யானை தூக்கிச் சென்று முடிசூட்டுவித்தது. காலில் கரியால் வரையப்பட்ட காரணத்தால் கரிகாற் சோழ னெனப் பெயர்பெற்றன னென்ப.

பெருநர்க்கிள்ளி யென்பான் கி. பி. நூற்றா மாண்டளவில் செங்கோல் செழிப்பச் சேரபாண்டிய வரசர்களுடன் சமாதான முடையவனாயிராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தவன். ஐவர் வகுத்த யாகம்போல இவனு மொரு ராஜகுசிய வேள்வி நடத்தினான். அந்த யாகத்திலே பற்பல தேசத் தரசர்களும், அந்தணரும், கவிவாணரும், குழுமிச் சமுகமாயிருந்தனர். மாதுசிரோமணியாகிய ஓளவையாரும் அந்த யாகத்துக்குப் போயிருந்து அரசனை வாழ்த்திச் சென்றனர்.

சோழன் நலங்கிள்ளிசேட்சென்னி. இவன் இலவந்திகைப் பள்ளியிலே பிறந்தவன். எறிச்சலூர் மாடலன் மதுரைக்குமரனரால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் உருவப்பட்டுறேரிளஞ்சேட்சென்னி—இவன் வீரத் தினாலும் கொடையாலும் சிறந்தவன்; கரிகாற் சோழன்றந்தை; பாண்டராலும் பெருங்குன்றார் கிழாராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் கிள்ளிவளவன். உறையூரிலிருந்தரசு புரிந்தவன்; கருவூரையழித்தவன்; கோலூர் கிழார், இடைக்காடனார் முதலிய பல புலவராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் பெருந்திருமாவளவன். இவன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்துக் காரிக்கண்ணனாராலும் மருத்துவன்தாமோதரனாராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் மாவளத்தான். இவன் சோழன்நலங்கிள்ளி தம்பி. தாமப்பல்கண்ணனாரால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நலங்கிள்ளி—இவன் சோழன் மாவளத்தான் தமையன். பாடும் புலமையுடையவன்; உறையூர் முதுகண்ணன் சாந்தனார், கோலூர்கிழார், ஆத்தூர் கிழார் என்னு முவராலும் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் நெய்தலங்கான விளஞ்சேட்சென்னி—இவன் ஊன் பொதி பசங்குடையரால் பாடப்பட்டவன். இளவரசாகி நெய்தலங்கானலென்னு முரிலிருந்து உரிய காலத்தில் அரசுகொண்டவனாதலால் இப்பெயர் பெற்றான்.

சோழன் போர்வைக்கோப் பெருநற்கிள்ளி—இவன் தித்தன் என்னுஞ் சோழன் மகன்; தந்தையைப் பகைத்து நாடிழந்து நல்ல குரவால் புல்லரிசியுண்டு சிலகாலமிருந்து பின்பு நாடுகைக்கொண்டரசு புரிந்தவன்.

சோழன் முடித்தலைக்கோப்பெருநற்கிள்ளி—இவன் உறையூர் வணிச்சேரி முடமோசியாரால் பாடப்பட்டவன்.

சோழன் வேற்பஹேடக்கைப்பெருநற்கள்ளி—இவன் சேரமான் குடக்கோடுநடுஞ்சேரலாதரால் கொல்லப்பட்டவன். பாணராலும், சமுதாதலையராலும் பாமலை சூட்டப்பட்டவன்.

கோப்பெருஞ் சோழன்—இவன் உறையூரிலிருந் தரசுபரிந்தவன். தனக்கு மாறுகொண்டு தன் புத்திரர் விரோதித்தெழுந் தார்களென்று மனவெறுப்புற்று முரணிப் புதல்வர்மேற் போர்க்கெழு நினைத்தும் புல்லாற்றுர் எயிற்றியர் பாடிக் கோபத்தைத் தணிக்க, நாட்டைத்துறந்து வடபாற் செல்ல அவன் மித்திரராகிய இரு புலவர்கள் (ஒருவர் பெயர் பிகிராந்தையார்) கூடத் தொடர்ந்தனர். அவ்விருவரில் ஒருவன் மனைவி கர்ப்பவதியாயிருந்தமையால் பிரசவ காலவரையும் நின்றுவாவென அவனை யிருத்திச் சென்றனன். அங்நமிருந்தவன் பிரசவகாலம் முடிந்தபின் அரசனைத் தேடிச்சென்று, அரசனுங் கூடச்சென்ற தோழனும் இறந்துவிட்டார்களெனக் கண்டு மனந்தாங்காமல் தானும் அவர்கள் மடிந்த இடத்திற்றானே உயிந்துறந்தான். அதன்பின் அவ்விடத்தைத் தரிசித்த மற்றோர் புலவன் நட்பின் சிறப்பை விரித்துக் கூறுகின்றான்:—

பொன்னுந் துகிரு முத்து மன்னிய
 மாமலை பயந்த காமரு மணியு
 மிடைபடச் சேப வாயினுந் தொடைபுணர்ந்
 தருவிலை நன்கல மமைக்குங் காலே
 யொருவழித் தோன்றியாங் கென்றுஞ் சான்றோர்
 சான்றோர் பால ராப
 சாலார் சாலார் பாலரா குபவே.

சேரமன்னவர்.

சேரமன்னவர்கள் பாவலர்களை அதிக தயவோடும் ஆகரித்து வந்தமையால் அவர்கள் சபைக்கு அடிக்கடி அயல்நாட்டுப் பாவலர்கள் சென்று பலவகைப் பரிசுகளு மேற்று வருவார்கள். எட்டுத் தொகையி லொன்றாகிய பதிற்றுப்பத்தென்னும் நூலிலே புலவர்க்கு தவிய பல சேரமன்னவர்களின் ஈகைச் சிறப்புகள் விவரிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இச்சேரர்களிலே பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதன், இமயவரம்பன் றம்பி பல்யானைச்செல்புகழ்க்குட்டுவன், தகடுறேறிந்த பெருஞ்சேரலும்பொறை, செங்குட்டுவன் முதலான பலர் மிக விசேடமுற்றிருந்தவர்களாகத் தெரிகின்றது.

பெருஞ்சோற்று உதியன் பாண்டவர்களின் காலத்தவன். பாரத யுத்தத்திற்கு இவனுஞ் சென்றிருந்து பதினெட்டு நாடும் பாண்டவ சௌரவ ரென்னு மிருக்கி யார்க்கும் விருந்தளித் துப சரித்தான். புறநானூற்றின் இரண்டாம் அகவலிலே புலவனொருவன் இச் சேரனுடைய புகழையும் ஈகையையும் பாராட்டி இவனது செங்கோல் தனைத்தோங்குக வென்று வாழ்த்துவதைக் காணலாம்.

பல்யானைச் செல் புகழ்க்குட்டுவன் என்பான் பதிற்றுப்பத்தில் பாராட்டப்பட்ட சேரர் பதினமரிலொருவன். கௌதமனூர் என்னும் புலவனொருவன் இச்சேரன் பேரில் பாமாலை இபற்றிக் கொண்டு சபைக்குப் போய்ப்படித்தலும் அரசன் மகிழ்ந்து நினக்குவேண்டிய பரிசியாதென வினவ வேதவிதிப்படியாகமொன்றை வகுத்துத் தன்னைச் சுவர்க்கத்துக் குய்க்குமாறு கேட்டனன். அரசனு மவ்வறே செய்து புலவனையு மவன் மனைவியையுஞ் சுவர்க்கமேற்றின னென்ப.

பெருஞ்சேரலிரும் பொறையென்பானுங்கொடையிற் சிறந்த
வொரு சேரன். ஒருமுறை மோசிகிரைர் என்னும் புலவர் இவ்
வரசனைக் காணச்சென்று களையிலையர்ந்து மாளிகையின் கண்
ணுள்ள ஒரு மஞ்சத்திற் சிறிது கண்ணுறங்கி விழித்தலும், அரசன்
பக்கத்திலே நின்று களையகலும்படி விசிறிகொண்டாற்றுவ
தைக் கண்டஞ்சி நடுநடுங்கி எழுந்தனர். அரசனும் அஞ்சாதி
ரென்று புலவர்க்கினிய மொழிகளுரைத்துப் பல்வகைப் பரிசுகளு
தவி மனமகிழ்ச்சி செய்தனன். இத்தகைச் சிறந்த அரும்பெருந்
தயாள குணமும் இரக்கமு முடையவனாயிருந்தாலும் போர்முகத்
திலே மாற்றலர்க் கெல்லா மொருமறலியைப் போல்வான். வள்
எல்கள் எழுவரில் ஒருவனாகிய அதியமான் என்பவனைப் போரிலே
முறியவடித்துத் தகடீர்க் கோட்டையைத் தன்வசப்படுத்தினன்.
இச்சம்பவத்தைத் தகடீர் யாத்திரை என்னும் நூலிலே காண்க.
பதிற்றுப் பத்தினுள் எட்டாம் பத்தாலே தன்னைப் பாடிய அரிசில்
கிழாருக்கு ஒன்பது லகூதம் பொன் கொடுத்தோனும் இவனே
யாம்.

இவ்வரசனுக்குப் பின் இராச்சிய பாரமேற்றவன் செங்குட்
டுவ நென்னுஞ் சேரன். இவ்வரசனை கண்ணகை யென்னும் பதி
விரதா சிராமணியைத் தெய்வத வகுப்பிற் சேர்த்தியவன். இவ
னுடைய தம்பியாகிய இளங்கோவடிகள் கண்ணகையின் சரிதத்
தைத் திரட்டித் தொகுத்துச் சிலப்பதிகாரமெனப் பெயர் கொடுத்
தோர் சிறந்த நூலாயியற்றினன்.

சேரமான் கடலோட்டியவேல்கெழுசூட்டுவன். இவன் பா
ணராலே பாடப்பட்டவன்.

சேரமான் கடுங்கோவாழியாதன். இவன் சபிலராலும் குண்
டுகட் பாலியதனாலும் பாடப்பட்டவன்.

சேரமான் கணைக்காலிரும் பொறை, இவன் கோச்செங்கட் சோழனாலே சிறை செய்யப்பட்டுக் காராக்கிரகத்திலே கிடந்து தாகத்தால் வருந்தியபோதும் தண்ணீர் பெறாமல் உயிர் நீங்கினவன்.

சேரமான் கருவூரேறிய வொள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறை. இவன் நரிவேளுடத்தலையரால் புகழ்ந்து பாடப்பட்டவன். இப்புலவர் முகஞ் சிறிது விகார ரூபங்கொண்டு நரிமுகம் போன்றிருந்தமையால் இப்பெயர் இவருக்குக் கேற்பட்டது. கோப்பெருஞ்சேரலிரும்பொறையை இவர் போய்க் கண்டபொழுது முகவிகாரம் நீங்கி நல்லுருப்பெற்று அங்கனே சேர பெருமானைப் புகழ்ந்து குழந்தைகளைத் தாய்மார் பேணுவது போலப் பிரசைகளை யினிது காப்பாயாகவென்று பல நன்மதிகளைத் தெருட்டிச் சில பாடல்களைப் பாடினார். அவரின் பாடல் மாதிரிக்கு முதமக் கட்கறிவுறுத்திய அகவலொன்றை இங்ஙனம் தருகின்றும்:—

பல்சான் றீரே பல்சான் றீரே
கயன்முள் என்ன நரைமுதிர்திரைகவுட்
பயனில் மூப்பிற் பல்சான் றீரே
கணிச்சிக் கூர்ம்படைக் கருந்திற லொருவன்
பிணிக்குங் காலை யிரங்குவிர் மாதோ
நல்லது செய்த லாற்றீ ராயினு
மல்லது செய்த லோம்புமி னதுதான்
எல்லார்க்கு முவப்ப தன்றியு
நல்லாற்றுப் படுஉ ரெறியுமா ரதுவே (புறநானூறு)

சேரமான்குட்டுவன்கோதை. இவன் சோனாட்டு எறிச்சலூர் மாடவன் மதுரைக் குமரனூரால் பாடப்பட்ட பெருங் கொடையாளன்.

சேரமான்குடக்கோச்சேரலிரும்பொறை. இவன் பெருங்குன்றார்க் கிழாரால் பாடப்பட்டவன். பதிற்றுப் பத்தினுள்ளே ஒன்பதாம் பத்திற்குத் தலைவனு மிவனே.

சேரமான்சூடக்கோடுஞ்சேரலாதன். இவனும் வேற்புஃ
றடக்கைப் பெருநற்கிள்ளி யென்னும் சோழனும் போரிவிருந்த
போது கழாத்தலையாலும் பரணராலும் அச்சோழனோடு சேர்த்
துப் பாடப்பட்டவன்.

சேரமான் கோக்கோதைமார்பன். இவன் கோச்செங்குட்
சோழன் காலத்துச் சேரன். பொய்கையரால் பாடப்பட்டவன்.

சேரமான் கோட்டம்பலத்துத்துஞ்சியமாக்கோதை. இவன்
புறநானூற்றிலுள்ள ஒரு பாடலால் புலமை நிறைந்த சேரரு
ளொருவனை விளங்கும்.

சேரமான்செல்வக்கடுங்கோவாவாழியாதன். இப்பெயருடன்
இரண்டு சேரர்கள் விளங்கினர். ஒருவன் பெருங்கொடையாளன்.
சிக்கற்பன்னியிலிறந்தவன். குண்டுகட்பாவியாதனாற் பாடப்
பட்டவன். மற்றவன் கபிலாதுகையைப் பற்றி நுகை மெல்லிய
வென அவராற் பாடப்பட்டவன்.

சேரமான்பாலைபாடியபெருங்கடுங்கோ. இவன் கொடையா
லும் வீரத்தாலும் புகழ்படைத்த வொருசேரன். பேய்மகன் இள
வெயினியாற் பாடப்பட்டவன். டாட்டிலும் வல்லவன்.

சேரமான் பெருஞ்சேரலாதன். இவன் கரிகாற் சோழனுக்
குத் தோற்று நாணி வடநாட்டிற் சென்றிருந்தவன். கழாத்தலையா
யர், வெண்ணிக்குயத்தியார் என்னும் இருவராலும் பாடப்பட்ட
வன்.

சேரமான்மாந்தாஞ்சேரலிரும்பொறை. இவன் ராஜசூயம்
வேட்ட பெருநற்கிள்ளியோடு போர் செய்தவன். பொருந்தி
விளங்கிராராலும், வடவண்ணக்கன் பெருஞ்சாத்தாராலும் பா
டப்பட்டவன்.

சேரமான்மாவெண்கோ, கானப்போர்த்த உக்கிரப் பெரு வழுதியும் இராஜசூயம் வேட்ட பெருநற்கின்ளியும் இச்சேரன் காலத்தவர்கள். சேரமான் பெருமானையொர் என்பவருமிவரே. இவர் ஔவையாரால் பாடப்பெற்றவர்.

• சேரமான்யானைக்கட்சேரலிரும்பொறை. இவன் மாந்தாரஞ் சேரலிரும்பொறை பாதுகாக்கும் நாடு தேவருலகத்தை நிகர்க்கு மென்று உலகத்தார் புகழ் அரசாண்ட சேரன். இவன், தன்னைப் பாடும் புலவர்க்கு பிறரிடத்தே சென்றுபாடி யிரவாதபடி பெரும் பொருள் வழங்குங் கொடைவள்ளல். இவனைப்பாடிய புலவர் குறுங்கோழியூர்கிழார். இவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனால் சிறைப்படுத்தப்பட்ட காலத்தும் குறுங்கோழி யூர்கிழார் தாம் முன்னே அவன்பாற் பெற்ற நன்றியை மறவாது போய்க்கண்டு அவன் புகழை மிகவெடுத்துப் பாராட்டினர்.

சேரமான் வஞ்சன். இவன் திருத்தாமனூரால் பாடப்பட்ட சேரன்.

சிற்றரசர்.

இரண்டாயிர வருடங்களின் முன்னே தமிழ் திலமாகிய தென் னிந்தியாவில் சேர, சோழ, பாண்டிய வரசர்களே யன்றிக் குன்று தொறுங் கோட்டைகள் வளைந்து இராசதானிகளை ஏற்படுத்திச் சிற்றரசு புரிந்துவந்த தலைவர்கள் நூற்றிருபது பேர்வரையில் இடந்தொறும் மல்கியிருந்தனர். அவர்களின் சபைதொறுஞ் செ ன்றுபாடிப் பரிசேற்ற பாவலர்கள் பலராகும். அன்னவர் தம்மில் ஏறக்குறைய நூற்றைம்பதின்மர் பலவிடங்களினும் பாடிய ஆறடி முதல் ஐம்பதடியளவுஞ் செறிந்த பாக்களடங்கிய பனுவல் புறநா னூறு எனப்படும். மகாபாரதத்தை மொழிபெயர்த்த பெருந்தே

வரை இந்நூலுக்குப் பாயிரஞ் செய்திருக்கின்றனர். பண்டைக் காலத்தினரின் வழக்க பழக்கங்களைக் காட்டுவதால் தமிழ் ஆராய் விற்புகுவார்க்கு கிஃதோர் அருமைய நூலெனலாம். இதனைச் சிந்தைய விடாது உருப்படுத்திச் சில காலத்தின் முன்னர் கும்ப கோணக் கல்லூரித் தலைமை ஆசிரியர் சுவாமிநாத ஐயர் அச்சிற் பதிப்பித்திருக்கின்றனர்.

இந்நூற்பாக்களில் நிறைந்துள்ள குறிப்புகளைக் கொண்டு அஞ்ஞான்றுத் தமிழ் மக்களின் ஒழுக்கங்கள் பலவற்றையுமுணரலாம். அஞ்ஞான்றினர் மிகவும் ரெடிய ஆயுளுடையவர்கள். வயதால் முதிர்ந்தும், உடல் தளர்ந்தும், நடமாடச் சக்தியற்றும் உயிர்துறவாமலிருக்குங் கிழவரை மட்பாண்டங்களில் வைத்து வழிபட்டு வருவார்கள். அப்பாண்டங்களை முதமக்கட் டாழியென்பர். எளியவராயினும் இழிகுலத்தோராயினும் கற்றவரை மிகவும் போற்றி மரியாதை செய்வர். கற்றவர்கள் யாண்டும் முதன்மைபெற்றுச் சபையேறுவதற்குச் சாதிக் வேற்றுமை முதலிய குறைகள் தடைசெய்வனவல்ல. யுத்தமுனையிலே புறமுதுகிட்டுப் பின்வாங்காமல் போர் புரிந்திறப்பவர்கள் சுவர்க்கம் புகுவார்களென்ற நம்பிக்கையிருந்தமையால் அரசர்கள் அதிபதிகளானோரில் யாவரொருவராயினும் அவ்வகை மடியாமல் பிணி மூப்பு முதலியவற்றால் இறந்தால் அவரின் பிரேதத்தைத் தருப்பைமேற் கிடத்தி ரெஞ்சை வாள்கொண்டு பிளப்பர். அங்ஙனஞ் செய்வதால் உயிர் சுவர்க்கம் புகுமென்பதே அவர்கள் கருத்து. மற்றவர் பிரேதங்களைத் தாழி என்றும் ஈமத்தாழி யென்றும் வழங்கப்பட்ட மட்பாண்டத்திலிட்டுத் தகனஞ் செய்வர். தலைவர்கள் துஞ்சுங்கால் அவரொடு தீமூழ்கி உயிர்விடல் ஈனையார்க் கியல்பாயிருந்தது. நிரைகவர்தலும், போர்புரிந் தவற்றை மீட்டலும் அடிக்கடி நிகழும். யுத்தத்தில் கைவந்த வீரர்களை யாண்டுங் கனஞ் செய்து போற்றி வழிபடுவர். அன்னவரில் ஒருவர் மடியுங்கால் அவர் பொருட்டு ஒரு கற் சிலையை நட்டு அவரின் நாமத்தையுங் கீர்த்திப் பித்தாபங்களையும் அதன்கட் டட்டிப் பந்தரிட்டுக் கொடி விதானித்

துப் பூமலைகளையும் மயிலிறகுக்களையுந் தூக்கிப் பலிமுதலியன
 செலுத்தி வழிபடுவார்கள். ஆயுதங்களுக்கு நெய்ப்பூசிப் பூமலை
 சாத்திப் பூசனைபுரிவர். மாற்றலின் அரண்களையுடைத்துத் தகர்த்
 துத் தரைமட்டமாக்கிக் கழுதைகள் பூட்டிய ஏர்கொண்டுமுது
 காட்டு வித்துக்களை விதைப்பார்கள். அரசர்கள் துயில்நீத் தெ
 மும்புமாறு சங்கம் முழக்கி எக்காளமுதுவர். மலைசார்ந்த குறிஞ்
 சிதிலத்தார் நட்ட பயிருக்கிசைய மழை கூடவுங் குறையவும்
 வேண்டிப் பலிசெலுத்தித் தெய்வதம் பரவுவார்கள். வினைப்பய
 னை பிறவிக்குக் காரணமென்றும், வேதாகமப்பொருள்கள் மெய்ப்
 பொருள்க ளென்றும், கடவுள் ஒருவர் உளரென்றும் நம்பி ஒப்
 புக்கொள்ளாதவர்களை மிகவும் இகழ்ந்து அருவருத்து யாண்டும்
 புறக்கணிப்பார். செல்வழியில் சிவாலயங்கள் கண்ணெதிர்ப்படிந்,
 அரசர்கள் தாமும் வாகனமிழிந்து தங்கள் வெண்கொற்றக்குடை
 களைச் சாய்த்து வணங்கி நமஸ்கரித்துச் செல்வார்கள். அரசர்கள்
 தம்பொருட்டு மாத்திரமன்றித் தம்பிரசைகளின் சுகநயங்களைக்
 குறித்தும் அடிக்கடி பற்பல வேள்விகளையும் யாகங்களையுஞ் செய்
 வார்கள். அங்ஙனஞ் செய்துழி அந்தணர் பாவலர்கள் முதலோ
 ரும் பலதிசை மன்னவர்களுங் கூடிக்குழுவிக் களிப்பெய்துவர்.
 ஈகையே தருமங்களெல்லாவற்றினும் மிகச் சிறந்ததென்று யாண்
 டும் பாவலர் வியந்து கூறுவர். செய்குன்றியற்றி, கழங்காடிப்
 போதுகொய்து புனல்விளையாடிப் பொழுது போக்குவர். ஆடவ
 ரைப்போற் பெண்களும் கள்ளருந்திக் களிகூர்வர். கள்ளிற் கார
 மேறும்படி வேய்க்குழல் முதலியவற்றி லடைத்தும் மட்பாண்டங்
 களிற் பெய்தடக்கிடும் வைப்பார்கள். இன்னோன்ன விபல்களை
 யுரைக்கு மிந்நூலைப்பற்றிய மற்றும் விவரங்களை இலக்கியவியலுட்
 காண்க.

குமுணன் (அல்லது குமணன்) என்னும் மலையாசன் கொ
 டையிற் சிறந்த கர்ணனைப்போல் என்றும் மனங்கோணமல்
 யாவர்க்கும் திரவியம் வழங்கி வருவான். இவன் தொண்டை நாட்
 டினைச் சார்ந்த முத்திரமலைச் சூழலிலேயுள்ள ஒரு நாட்டில் சிற்றரசு

புரிந்தவன். இவன் காலம் 1710 வருடங்களுக்கு முன்னென்று கூறலாம்.

ஒருமுறை இவன் வனத்தில் வேட்டைபோயிருக்க இவனுடைய தம்பி இளங்குமணன் என்பான் இராச்சியத்தைத் தன்கை வசப்படுத்திக்கொண்டு யாராவது குமுணன் நிலையைக் கொடுவந்து தரின் அவர்க்குச் சிறந்த வெகுமதி கொடுப்பதாகப் பறை சாற்று வித்தான். இதைக் கேள்வியுற்ற குமுணன் நகரிக்கு மீளாமல் வனத்திற்குள்ளே யிருந்துவிட அவனுடைய மந்திரத் தலைவரும் பாணரும் அடிக்கடி அந்தரங்கமாகப் போய் அவனைக்கண்டு வருவார்கள். ஒருமுறை வறுமையால் மிகவும் பீடிக்கப்பட்ட பெருந்தலைச்சாத்தனார் அவனிடஞ் சென்று

ஆடுநனி மறந்த கோடுய ரடுப்பின்
ஆம்பி பூப்பத் தேம்பசி யுழவாப்
பாஅ லின்பையிற் றேலொடு திரங்கி
யில்லி தூர்ந்த பொல்லா வறுமுலை
சுவைதோ றமுடந்தன் மகத்துமுக நோக்கி
நீரொடு நிறைந்த வீரிதழ் மழைக்கணைன்
மனையோ ளெவ்வ நோக்கி நினைஇ
நிற்படர்ந் திசினே நற்போர்க் குமுண
வென்னிலை யறிந்தனை யாயி னிந்திலைத்
தொடுத்தங் கொள்ளா தமையலெ னடுக்கிய
பண்ணமை நரம்பின் பச்சை நல்யாழ்
மண்ணார் முழுவின் வயிரிய
ரின்மை தீர்க்குங் குடிப்பிறந்தோயே,

என்று கூறலும் கேட்ட குமுணன் புலவர் கலியை நீக்க வழி தோன்றாமல் தனது கைவாளை அவர் கையிற் கொடுத்து,

அந்தநாள் வந்திலை யருங்கவிப் புலவோய்
இந்தநாள் வந்துநீ நொந்தெனை யடைந்தாய்

தலைதனைக் கொடுபோய்த் தம்பிகைக் கொடுத்ததன்
விலைதனை மீட்டுன் வெறுமைநோய் களைபே,

என்றுரைத்தான். அதனையுணர்ந்த புலவர் குமுணனுடைய வண்மையை வியந்து மெச்சிக்கொண்டு அவன் றம்பிபாற் சென்று நிகழ்ந்தவற்றை நிகழ்த்த அவன் மனமிளகிப் புலவர்க்கு வேண்டிய திரவியங்களைக் கொடுத்தனுப்பிவிட்டுத் தனது தமையனை மீட்டழைப்பித்து இராச்சியபாரத்தை ஒப்புவித்துச் சமாதானமாய் அவற்குக் கீழ்ப்படிந் தடங்கி வாழ்ந்தனன்.

கடைச்சங்க முடிபு நெருங்கிவரு மந்நாளிலே பாவலர் கலிநீங்கப் பொன்மாரி சொரிந்தாதரித்துக் கொடைச்சிறப்பாற் கடையெழு வள்ளல்களெனப் பெயர் வாய்ந்த சிற்றரசர் எழுவரிருந்கனர். இவர் காலத்துக்கு முன்னிருந்த கொடை வள்ளல்களெழுவர் இடையெழு வள்ளல்க ளெனப்படுவர். அவர்க்கு முந்திய எழுவர் தலையெழு வள்ளலெனப்படுவர். மிகப் பூர்வமாகிய பிங்கலந்தை யென்னு நிகண்டிலே இவ்விருபத்தொருவர் பெயரையும் காணலாம். பிந்திய சூடாமணி முதலிய நிகண்டுகள் சில பெயர்களை வேறுபடுத்திக் கூறும்.

கேட்குமுன் குறிப்பறிந்து கொடுத்தல் உத்தமக் கொடையென்றும், கேட்டபின் கொடுத்தல் மத்திமக்கொடையென்றும் இன்சொல்லியம்பிப் பன்னாளிலைந்து கேட்டுத்திரிந்த பின் கொடுத்தல் அதமக்கொடையென்றும் வழங்கப் பெறலின், முற்கூறிய இருபத்தொரு வள்ளல்களும் அவ்வவர் வழங்கிவந்த கொடைநிலைச் சிறப்புக்கேற்ப முதலிடைகடை யாயினரென்று சிலர் மயங்குப. பரையாது கொடுப்போன் வள்ளலாகலானும் இவ்விருபத்தொருவள்ளல்களும் முன்பின் சமமுறச்சிறந்த கொடையாளராகலானும், முதலிடைகடை யென்று கூறுமிடத்துக் கொடை விகற்

பங் குறிபாமல், முற்காலத்தும், நடுநீனும், பிற்காலத்தும் இருந்தவரெனப் பொருள்படும்.

கடையெழு வள்ளல்களாவார்:—

பாரி

ஓரி

காரி (மலையன்)

அதியன் (எழின்)

பேகன்

ஆய்

நள்ளி

பாரி. மாரி போற் கொடையிற் சிறந்த பாரி என்பான் வேளாள குலத்தைச் சார்ந்தவன். வளம் பொருந்திய பரம்பு என்னும் மலைராட்டுக்கும் அதனைச்சூழ்ந்த முந்தூறு கிராமங்களுக்கும் அதிபதியாயிருந்தனன். பிற்காலத்தில் சுந்தரர் பாடிய பதிகமொன்றில் கொடையின் மறுதலையாகிய உலோபகுணத்தைக் கீட்டுவான் “கொடுக்கலாதானைப் பாரியேயென்று கூறினுங் கொடுப்பாரிலை” என்றனர். இவரது கூற்றால் பாரியின் கொடைச்சிறப்பு இனிது விளங்கும். இத்தகைச் சிறந்த பாரியானவன் தன்பேரில் அதிகம் பொறாமைகொண்டு முரணிய தமிழ்வேந்தர் மூவரும் படையெடுத்தொருங்கு கூடி நடாத்திய பெரும்போர் முகத்தில் எதிர்த்தாடி நின்று பந்து வர்க்கங்களுடன் மடிந்தனன். இவன்பால் அதிக உதவி பெற்றிருந்தவரும் மிக்க நட்புடையவருமாகிய கபிலர் இவனுடைய புதல்வியர் இருவரையுந் தம்மக்கள் போற் பேணி வளர்த்துப் பருவகாலத்தில் வதுவை செய்விக்க முயன்று “விச்சிக்கோ,” இருங்கோவேள்” என்பார் இருவரையுங் கேட்டபோது அவர்கள் மறுத்தலும் சினந்து அவர்களைச் சபித்தவிட்டு அப்பால் இரு பிராமணர்களைத் தெரிந்து மணம் முடிப்பித்து வைத்தனர்.

ஓரி. ஓரி என்பான் கொல்லிமலைக் கரசனாயிருந்தான். பாணர்களுக்குப் பெரும்பான்மையுஞ் சிறந்த யானைகளை வெகுமதியாகக் கொடுப்பான். இவனைக்குறித்தொரு புலவன் சொல்லுள்ளான்:—

ஈயென விரத்த விழிந்தன் றதனெதிர்
 ஈயே நென்ற லதனினு மிழிந்தன்று
 கொள்ளெனக் கொடுத்த னுயர்ந்தன் றதனெதிர்
 கொள்ளே நென்ற லதனி னுயர்ந்தன்று
 தெண்ணீர்ப் பரப்பி னிமிழ்திரைப் பெருங்கடல்
 உண்ணு ராகுப றீர்வேட் டோரே
 ஆவு மாவுஞ் சென்றுணக் கலங்கிச்
 சேரெடு பட்ட சிறுமைத் தாயினும்
 உண்ணீர் மருங்கி னதர்பல வாகும்;
 புள்ளும் பொழுதும் பழித்த லல்லதை
 உள்ளிச் சென்றோர் பழியல ரதறற்
 புலவேன் வாழிய ரோரி விசும்பிற்
 கருவி வானம் போல
 வரையாது ஈரக்கும் வள்ளியோய் நின்னே.

காரி. காரியென்றும் மலையமான்காரி யென்றும் பெயர்பெற்றவன் பெண்ணாற்றருகுள்ள திருக்கோயிலூரி விருந்து சிற்றரசு புரிந்தவன். மலையமான் என்னும் பெயர்கொண்ட ஒரு சிறந்த புரவி இவனிடமிருந்த காரணத்தால் மலையமான் காரி யெனப் பெயர் பெற்றான்.

தமிழ் வேந்தர் குதிரைகளிலும் யானைகளிலும் மிக விருப்புள்ளவர்கள். நல்லிலக்கணங்க ளமைந்தவைகளை எவ்விடையெனக் கொடுத்தும் வாங்கிப் பந்தியில் சேர்ப்பர். அரசர்க்குப் பொருந்திய இலக்கணமுடைய புரவி அரசபரி அல்லது இராசகுதிரை என்று சொல்லப்படும். அதனிலக்கணம், பெண்களது மணம்போல மிக்க

மணத்ததாய், வாழைமடலைப் போலச் செவியுளதாய், நான்கு காலும் பிடரும் முகமும் முதுகும் முன் புறமும் வெண்ணிறமாய், எண்பத்திரண்டு விரலுயரமுடைத்தாயிருக்கும்; பட்டத்தியானை “அரகுவா” எனப்படும். அதனிலக்கணம், நான்கு காலும், துதிக் கையும், கோசமும் வாலுமாகிய ஏழுறுப்பு நிலத்திற் றேய்வன வாய், பாலையுஞ் சங்கையுமொத்த வெண்ணிறமான கானகமுடைத் தாய், கால்களாலும், துதிக்கையாலும், சரீரத்தாலும், வாலாலும், கொம்பாலும் கொல்லவல்லதாய், ஏழுமுழ முயர்ந் தொன் பது முழ நீண்டு, பதின்முன்று முழஞ் சுற்றுடைத்தாய்ச் சிறிய கண்களையுஞ் சிவந்த புள்ளிகளையுமுடையதாய் முன்புயர்ந்து பின்பு தாழ்ந்திருப்பது.

மலையமன்காரி பாவலர்க்குப் பரிசாகப் புரவிகளை மனமு வந்து நல்குவான். பிராமணர்கள்மீது மிக்க அன்பும், ஆதரவுங் காட்டி வந்தமையால் ஆரியர் பலரும் அவன்பாற் சூழ்ந்திருப்பர். மாற்றலரை அடக்கத் தமிழ்வேந்தர் படைதிரட்டிச் செல்லும் போதெல்லாம் அவர்களுடனே இவனுர் துணைபாதலுண்டு. ஒரு முறை ஓரியுடன் போர்புரிந்து அவனைக் கொன்று அவனு டைய ராச்சியத்தைச் சோழனுக்குச் சேர்த்தவைத்தான். இன் னோன்ன வெற்றித் திறமைகளால் பிற்காலத்தில் சற்றே கர்வ முண்டாகித் தனியரசு நடத்தவெண்ணி முடிபுனைந்தான். அது முதல் “திருமுடிக்காரி” என்று வழங்கப்பட்டனன். இவ்வெ டெப்பு சோழனுக்கு மிக்க கோபத்தை விளைத்தமையால் அவன் படைதிரட்டிச் சென்று போராடிக் காரியை முறியவடித்து அவ னுடைய இராச்சியத்தைக் கைப்பற்றினன். இக்காரி செழிப்புற் றோங்கி யிலக்கிய காலத்திலே தன்பால் வருபவர்க் கெல்லாம் மட் டிமிதமிஞ்சித் திரவியங்களை யள்ளிச் சொரிந்து வருவான். இவ் வழக்கத்தைக் கண்ணுற்றுவந்த கபிலர் அவ்விதஞ் செய்தல் சரியன்றெனப் பின் வருமாறு கூறினர்:—

ஒருதிசை யொருவனை யுள்ளி நாற்றிசைப்
 பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்
 வரிசை யறிதலே வரிதே பெரிது
 மீத லெளிதே மாவண் டோன்ற
 லதுநன் கறிந்தனை யாயிற்
 பொதுநோக் கொழிமதி புலவர் மாட்டே.

அதியன். அதியன் அல்லது அதிகன் என்றும் அதிய
 மான் நெடுமானஞ்சி பென்றும் பெயர்ப்படைத்த வள்ளல் ஆதியென்
 பாள் வயிற்றில் பகவற்குப் பிறந்த பிள்ளைகளி லொருவன்; வஞ்சி
 யர் கோனால் (சேரன்) வளர்க்கப்பட்டுத் தகரீரென்னும் பதியில்
 சிற்றரசு புரிந்துவந்தான். தமிழ் மொழியில் மிக்க அபிமானங்
 கொண்டிருந்தமையால் பாவலர் பலரும் அவன் கொலுமண்டபத்
 தில் என்றுங் குழுமியிருப்பார்கள். அன்றோ பலருள்ளுந் தனது
 சகோதரியாகிய ஔவையாரை மிகவும் நன்குபாராட்டி ஆதரித்து
 வந்தான். ஒருமுறை சஞ்சீவிக் குச் சமனாகிய நெல்லிக்கனி
 பொன்று இவனுக்குக் கிடைக்க அதனைத் தான் அருந்தி நலம்பெ
 ருமல் ஔவையார் மேற்கொண்ட ஆதரவால் அவளுக்கே யுதவி
 னன், அந்தக்கனியைப் பெற்றருந்திய ஔவையார் சொல்கின்
 றனர்:—

வலம்படு வாய்வா ளேந்தி யொன்றார்
 களம்படக் கடந்த கழறொடித் தடக்கை
 யார்கலி நறவி னதியர் கோமான்
 போரடு திருவிற் பொலந்தா ரஞ்சிப்
 பால்புரை பிறைநுதற் பொலிந்த சென்னி
 நீல மணிமிடற் றொருவன் போல
 மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலைப்
 பெருமலை விடரகத் தருமிசைக் கொண்ட
 சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியா

தாத னின்னகத் தடக்கிச்
சாத னீங்க வெமக்கீர் தனையே.

பின்னு மொருமுறை இவன் குணத்தை வியந்து, யானையா
னது நீர்த்துறையிற் படியும்பொழுது பாகற் கடங்கித் தனது
வெண்மருப்பை யாரும்பற்றிக் கழுவக் கொடுத்துக் கிடந்தும்,
மதங்கொண்டெழும்புழி யாருமணுகக்கூடா வச்சத்தைப் பயப்
பது போலும் அன்பும் பகையுமுடையா யென்பது போதரச்
சொல்கின்றனர்;—

ஊர்க்குறு மாக்கள் வெண்கோடு சழாஅலி
னீர்த்துறை படியும் பெருங்களிறு போல
வினியை பெரும வெமக்கே மற்றதன்
றுன்னருங் கடாஅம் போல
வின்னா பெருமநி னென்னா தோர்க்கே.

ஒளவையார் கல்வியின் மாத்திரமன்று அரசியன் முதலிய
பலவற்றினும் விவேக சாதாரிய முடையவரெனக் காணப்பட்டமை
யால், ஒருமுறை தொண்டைமான் காஞ்சிக்கு விசேடதூது போக்க
வேண்டி நேரிட்டபொழுது இவரையே தெரிந்தனுப்பினன்.

பலரையுங் கெடுத்த பேராசை இவனையு மீற்றில் பற்றிக்
கொண்டமையால் தனது இராச்சியத்தைப் பெருப்பிக்க முயன்
றனன். அதனற் சேரனுக்குக் கோபம்பிறந்து தகலீரைத்தாக்கி
இவனையும் போரிற்படுத்தான். இவன் இறந்தபின் அளவிலாத்
துயரின் முழுகிய ஒளவையார் அவ்வூர் துறந்து தமிழ்நாட்டின்
பிறவிடங்களிலே சென்று சஞ்சரித்தனர்.

பேகன். பேகன் என்பான் நல்லூரில் சிற்றரசு புரிந்தவன்
கபிலர், பாணர், அரசிற்கிழார் முதலிய சங்கப் புலவர் பலர்க்கும்
பரிசுதவி ஆதரித்து வந்தனன். மன்னுயிர்மேல் மாத்திரமன்று

மற்றெவ்வுயிர் மாட்டுஞ் சீவகாருண்ணிய முடையவன் என்பதற்குச் சான்று அவன் பதியிலுள்ள மயில்கள் யாவும் குளிர்கொண்டு நலியாமல் வாழ அவைகளுக்குச் சட்டைகளணிவித்துக் காப்பாற்றிய தருமச் செய்கையேயாம். இவன் மாத்திரமன்று இவனுடைய மனைவி கண்ணகி என்பாளும் தான தருமங்கள் செய்வதில் மிக முபற்சியுடைய பெருமாட்டியா யிருந்தாள். ஆயினும், கர்ம வசத்தால் இவளுக்குக் கணவனுக்கு மிடையில் யாதோ மனவெறுப்புண்டாக அதனை நீக்கிச் சமாதானப்படுத்தப்பலர்கூடி முயன்றும் வாய்க்கவில்லை.

ஆய். ஆய் என்பான் பொதிகை மலைபிற் சிற்றரசு புரிந்த ஒரு வேளாள குலாதிபன். யானை முதலிய பரிசுகளெல்லாம் பலருக்கும் மனங்கோணாமல் கொடுத்து வருவான். கைம்மாறும், எதிர்ப்பலனுங் கருதாமல் திரவிபங்களை இவன் பஊர்க்கு முதலுதலைக் கண்ட உறையூர் ஏணிச்சேரீ முடமோசியார் பின்வருமாறு வியந்து கூறினர்.—

இம்மை செய்தது மறுமைக் காடுமனும்
 அறிவிலை வாணிகன் ஆய் அல்லன்
 பிறருஞ் சான்றோர் சென்ற நெறியென
 வாங்கு பட்டன் றவன்கை வண்மையே.

கொடையின் மாத்திரமன்று போரிலும் மிகச் சிறந்த வீரராயிருந்தான். ஒருமுறை சேரன் அனுப்பிய சேனைத் திரளைப்புறமுதுகிட்டோட வடித்தான். நாகர் கோனிடம் பெற்று வைத்திருந்த நீலவர்ணச் சட்டையொன்றைக் கல்லாஷின் கீழ் ஞானகுருவா யெழுந்தருளிய சிவபெருமானுக் குதவினகைச் சிறுபாணாறுப்படை கூறும்.

நள்ளி: நள்ளியென்னும் மலைநாட்டு வள்ளல்பேரிற் புகழ்க்கவிதைகள் பலவுளவாய்க் காண்கிலம். ஆயினும் புறநானூற்றில்

குமுணன்மேற் சொல்லியுள ஒரு பாடலைக்கொண்டும் சிறுபாணற்றுப் படைபில் ஓரிடத்துச் சட்டப்பட்டதைக் கொண்டும் இவனுமொரு சிறந்த கொடையாளனென்பது தெரிகின்றது;

.. .. ஆர்வ முற்று
உள்ளி வருநர் உலைவுநனி தீரத்
தள்ளா தீயுந் தகைசால் வண்மைக்
கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளியும். (புறநானூறு; 158)

.. .. கரவாது
நட்டோ ருவப்ப நடைப்பரி காரம்
முட்டாது கொடுத்த முனைவிளங்கு தடக்கைத்
துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு
நளிமலை நாடன் நள்ளியும், (சிறுபாணற்றுப்படை)

மேற்சொல்லிய வள்ளல்களே யன்றிப் பண்டைக்காலத் தரசர்களைப் போலப் பிரசைகளுள்ளுந் திரவியமுள்ளார் பலரும் காவின்றித் தம்மாலியன்றளவு பாவலர்க்கும் வறிஞர்க்கு முத்தவி செய்து வந்தனர்.

தொண்டை நாட்டிலே வல்ல மென்னு மூரிலே காளத்தியப் பன் என்னுமொரு பிரபு இருந்தான். அவன் தன்மீது ஒரு பிரபந்தம்பாடிப் பாற்பசுக்கேட்ட ஒரு புலவனுக்கு, ஒவ்வொரு கவிக்கும் ஒவ்வொரு பசுவும், அப்பசுவுக்கு மேய்ப்பவனும், கறவையாளரும், பால்காய்ச்சுவனுமாக மும்முன்றாளும், அவர்களை யெல்லாம் தாபரித்தற்குப் போதுமான திரவியமுங் கொடுத்துதவினன். தற்காலம் ஐயாயிரப்பிரபந்த மொன்றை இயற்றிக்கொண்டு அரைத்துள்ளிபாலுக் கலைந்து திரிந்தாலும் பெறுதலரிதாகும்.

தொண்டை நாட்டிலுள்ள கூவமென்னு மூரிலே நாரணன் எனப்பெயரிய தட்டானொருவன் இருந்தான். அவனைக் கூவத்து

நாரணனென்பார். அவன் பெருங் கொடையாளனாதலின் அவன் ஊரும் “சுபாகசமுத்திரம்” எனப் பெயர் பெற்றது. ஒரு ஏழை வலைஞன் அவ்வூர்ச் சிற்றேரியில் தூண்டிலிட்டு மீன்பிடித்துக் தாலக்கழிவு செய்துவந்தான். அவன் வறுமை நோயைத்தீர்க்கவெண்ணிய நாரணன் பொன்னினு லொருமீன்செய்து அதனைக் கொண்டு போய் அவ்வேரியிலிட்டு வலைஞன் தூண்டில் அகப்படும்படி செய்தான். இதுவன்றிக் தமிழ்ப்புலவர்களுக்குக் கைசலியாது பொன்மாரி வழங்கிவந்தனன்.

தொண்டைநாட்டைச் சார்ந்த வீரோல் “வீரோன்” அல்லது “வீரோமுதலி” என்னும் பெயரொடு ஒரு வேளாளப் பிரபு இருந்தான். இவன் தமிழ்ப்புலவர்க்குத் “தாதா” வென்று தன் வாயிலிலே கொடி கட்டித் தன்னிடம் வரும் புலவர்க்கெல்லாம் பெருந்துணைப்பொருள் வழங்கிவருநாளில், ஒருநாள் ஒரு புலவன்போய்த்தனது நுண்புலமை நிலைநாட்ட, அப்புலவனைப் புகழ்ந்து மெய்ச்சி உமக்கு வேண்டுவதைக் கேட்டநாளுமென்ன, புலவன் உமது பிரிய நாயகியை யெனக்குத் தரல்வேண்டு மென்றான். அதுகேட்ட பிரபு சற்றும் மனம்வருந்தாமல் கற்பிற்சிற்றந்த தன் மனையாளையழைத்து உன்னை இப்புலவர் பெருமானுக்குக் கொடுத்துவிட்டேன், இன்றுமுதலாக நீயெனக்கு மனைவியல்லே, தாயாகின்றாய் என்றான். அது கேட்ட புலவன் நெஞ்சந் துணுக்குற்று, புருட சிகாமணியே உன்மனதைச் சோதிக்கும்பொருட்டு நான் கேட்ட தேயன்றி வேறல்ல, என் குற்றத்தைப் பொறுத்தருளி என் புத்திரியாகிய இவ்வுத்தமியைப் பழைப்படியே மனைவியா யங்கிகரித்துக்கொண்டு இன்று முதலாக என்னை உமது மாமனாகக்கொண்டு என்மீது அன்புசெய்து வரக்கடவை, இதுவே நீயெனக்குச் செய்யவேண்டிய உபகாரமும் பரிசிலு மாகுமென்றான். பிரபுவும் புலவன் சொல்லை மறுக்காமல் அங்கீகரித்தான். இச்சம்பவம் தொண்டைமண்டல சதகத் துள்ளுங் கூறப்பட்டுள்ளது.

இன்னோன்ன கொடையாளரின் சரிதங்களை யெல்லாம் முறைமையிலெடுத்து விரித்துச் சொல்லின் மண்ணினும் மிக மல்கிப் பெருகும்.

வைஷ்ணவர்களும் அவர்கள் மதச் சித்தாந்த நூல்களும்.

சைவர்கள் தங்கள் சித்தாந்த கிரந்தங்களைப் பன்னிரு திரு முறைகளாகக் கோவைப்படுத்தியவாறே வைஷ்ணவர்களுந் தங்கள் மத சித்தாந்த நூல்களைத் திரட்டி நாலாயிரப் பிரபந்தமென்ப பெயரிட்டார்கள். இப்பிரபந்தம் கம்பர்காலத்தவராகிய நாடாமுனி யென்பவரால் தொகுக்கப்பட்டது. இதன்கண் ணடங்கிய நாலாயிரஞ் செய்யுட்களும் ஆழ்வார் பன்னிருவராலும் பாடப்பட்டவைகள். இப்பன்னிருவரில் பராங்குசர் என்றும் நம்மாழ்வாரென்றும் பெயர்கொண்ட ஒருவர் இருந்தனர். பின் பழகிய மணவாளசீயர் எழுதிய குருபரம்பரையிலே இவர் ஆறாம் ஆழ்வாராகக் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். இவர் திருக்குருகூர் வேளாள வேந்தனாகிய காரியென்பவற்குப் புத்திரனாக அவன் மனைவி உடைநங்கை யென்பாள் வயிற்றிற் பிறந்து பாலருந்தாமலும் கண்விழியாமலும் வாய் திறவாமலும் பதினாறாம் பிராயமளவும் ஒரு புளிய மரத்தடியில் யோக நிலையிலிருந்தனர். பன்னிரு ஆழ்வாரில் மற்றொருவராகிய மதுரகவி ஆழ்வாரென்பவர் இவரை வந்து கண்டு வணங்கியபொழுது முதன் முதலாக வாய்திறந்து பேசினர். அப்பால் விஷ்ணு காட்சி தந்தருள உடனே நம்மாழ்வார் அவர்பேரிற் பாடத் தொடங்கினர். அவரின் பாடல்களை யெல்லாம் மதுரகவியாழ்வார் கிரமமாக ஏட்டில் எழுதினர். முதன் முதலாகத் திருவிருத்த மென்னும் நூறு செய்யுட்கள் இருக்குவேத சாரத்தை யமைத்

துப் பாடினர் அதன்பின் அசர்வேத சாரத்தையடக்கித் திருவாசிரியமெனப் பெயர் பெறும் ஏழு செய்யுட்களை இயற்றினர். அப்பால் அதர்வணவேத சாரத்தைப் பொதிந்து பெரிய திருவந்தாதி யென்னும் எண்பத்தேழு செய்யுட்களைச் செய்தனர். மேலுஞ் சாமவேத தாற்பரியந் திகழத் திருவாய் மொழியென்னும் பெயருடன் பதிற்றுப்பத்தடங்கிய பத்துப்பிரபந்தங்களில் ஆயிரம் பாடல்களையமைத்தருளினர். இப்பாடல்களைத்தினுந் தோன்றா நின்ற விசேட வுள்ளுறைபாடுகளில் கடவுளைப் போற்றலும், பொய்மையாகிய பிறப்பறுத்து நித்திபானந்த வாழ்வைத் தரும் படி பணிந்திரத்தலும், இடையிடையே குறையிரந்து வேண்டலும், தலைவி தலைவனை வேண்டி யிரங்குமாறிரங்கலும், புண்ணிய தலங்களிலுள்ள விஷ்ணு மூர்த்தங்களைத் துதித்தலுமேயாம்.

பின்வரு மூன்று செய்யுளுந் திருவாய் மொழியிலிருந்து மா திரிக் கெடுக்கப்பட்டன;—

அற்றது பற்றெனி
 லுற்றது வீடுயிர்
 செற்றது மன்னுறி
 லற்றிறை பற்றே.

இலிங்கத் திட்ட புராணத் தீருஞ் சமணருஞ் சாக்கியரும்
 வலிந்து வாது செய்வீர்களு மற்றுந்தெய்வமு மாகிசின்றான்
 அலர்ந்து செந்நெல்கவரி வீசுந் திருக்குருக ரதனுள்
 பொலிந்து நின்ற பிரான்கண்ட ரொன்றும்பொய் யில்லைப் போற்
 (றுமினே.

நன்றாய் ஞானங் கடந்துபோய்
 நல்லிந் திரிய மெல்லமீர்த்
 தொன்றாய்க் கிடந்த வரும்பெரும்பா
 முலப்பி லதனை யுணர்ந்துணர்ந்து

சென்றும் கின்பத் துன்பங்கள்
 செற்றுக் களைந்து பசியற்றால்
 அன்றே யப்போ தேவீ
 டதுவே வீடு வீடாமே.

நம்மாழ்வார் பாடிய நான்கு நூல்களையும் வைஷ்ணவர்கள் தங்கள் மதத்திற்குரிய சதுர் வேதங்களாகவும் அந்நான்கையுந் தழுவிப் பன்னிரண்டாமாழ்வாராகிய திருமங்கையாழ்வார் பாடிய ஆறு நூல்களையும் தங்கள் வேதாங்கங்களாகவும் போற்றிப் பேணுவர்.

ஆழ்வாருட் சிலர் சைவமதத்தைக் குறித்து யாதும்பேசாது மௌனஞ் சாதிக்க, மற்றஞ்சிலர் புகழாமலும் இகழாமலும் ஒரு வாறு குறிப்பிட்டேகத், திருமழிசையாழ்வாரென்பவரோ சன்னப் பிரசன்னராய் ஆவேசங் கொண்ட பைசாசம்போல யாண்டுஞ் சிவ பெருமானை வாய்கொண்ட மட்டுந் தாக்கி நிந்தித்தனர். ஓரிடத்தில்,

நான்முகனை நாரா யணன்படைத்தான் நான்முகனுந்
 தான்முகமாய்ச் சங்கரனைத் தான்படைத்தான்-யான்முகமாய்
 அந்தாதி மேலிட் டறிவித்தே லுழிபொருளைச்
 சிந்தாமற் கொண்டினீர் தேர்ந்து

என்றுபாடி நாரணனை யாவர்க்கும் மேலாகிய தெய்வமென்றும் அவன் பிரமனைப் படைக்கப் பிரமன் சங்கரனைப் படைத்தானென்றுஞ் சாதித்தனர். நாராயணன்மேல் வைத்த பத்தி வையாக்கிய மே மற்றையத் தெய்வங்களைத் தாழ்த்தி நிந்திக்கத் தூண்டியது போலும்.

இத்திருமழிசையாழ்வார் கணிகண்ணன் எனப் பெயரிய ஒரு வனுடன் மிக்க அன்பு பாராட்டி வந்தனர். ஒரு முறை பள்ளவ ராசனுடன் சில மனஸ்தாபங்கொண்டு கணிகண்ணன் வேற்றாருக்

குப் பயணமாக அது கண்டு மனஞ் சகிக்காத் திருமழிசையாழ்வார்,

கணிகண்ணன் போகின்றான் காமருபூவ் கச்சி
மணிவண்ணா நீகிடக்க வேண்டாந்—துணிவுடைய
செந்நாப் புலவனுஞ் செல்கின்றே னீயுமுன்றன்
பைந்நாகப் பாய்சுருட்டிக் கொள்,

என்று நாணனையும் அருட்டித் தாமும் புறப்பட, அரசன் மிகவுமஞ்சிக் கணிகண்ணனைச் சமாதானப்படுத்தி யிருக்கச் செய்து புலவர் கோபத்தையுந் தணித்தனனென்ப.

பொய்கையர் என்னும் வைஷ்ணவகவிஞர் திருமுனைப்பாடிநாட்டில் அவதாரஞ் செய்தவர், இவரும் அந்நாட்டிற் பிறந்த பூதத்தாரும் பேயருமாகிய மூவரும் ஆழ்வார் பன்னிருவரில் பழமையோராவர். பெயாழ்வார், பூதத்தாழ்வார் அவதரித்த மற்ற்றைநாள் திருமயிலையில் ஒரு வாயிலே செவ்வல்லி மலரில் அவதரித்தனரென்று கூறுப.

பாவருந் தமிழாற் பேர்பெறு பனுவற் பாவலர் பாதி
நாளிரவின்—மூவரு நெருக்கி மொழிவிளக்
கேற்றி முகுந்தனைத் தொழுத நன்னாடி.

என்று வில்லிபுத்தூர்பாரதச் சிறப்புப்பாயிரத்தில் வரந்தருவார் சுட்டிய மூவரும் இவர்களேயாம்.

ஒரு முறை திருவண்ணாமலைக்குச் சமீபத்திலுள்ள திருக்கோயிலுர்க்கு யாத்திரை சென்ற பொய்கையர் பொழுது அஸ்தமனமானதால் ஓரிடத்திற் சென்று படுத்துக் கொண்டிருப்பச் சிறிது நேரத்தின் பின் பூதத்தாருந் தங்குதற் கிடந்தேடி அங்ஙனங் குறுகினர். அவ்விடமோ ஒருவர் சாயவும், இருவராயின் இருக்கவும், மூவராயின் நிற்கவும் மாத்திரமே பேரதுமானதால்

பொய்கையர் எழுந்திருந்து வந்தடைந்த பூதத்தாரையும் இருக்கச் செய்து இருவரும் பல கதைகளையும் பேசிக் கொண்டிருந்தனர். இன்னுஞ் சிறிது நேரத்தின் பின்னர் பேயரும் அவ்வயின் குறுகி இடங்கேட்ப, இருவரு மெழுந்து நின்று அவருக்கும் நிற்க இடங் கொடுத்தனர். அப்பாலுஞ் சிறிது நேரஞ் செல்ல நாரணனுங் குறுகி நடுநின்று நெருக்க, மூவரும் இடம்போதாமல் கஷ்டமுற்று இது திருமாவின் விநோதமெனத் தெளிந்து அவரின் புகழைய மைத்த பாக்களினால் திருவிளக்கேற்றித் தொழுதனர். இவர்கள் பாடல்களை நாலாயிரப் பிரபந்தத்தில் காணலாம். மாதிரிக்கு இவ் விரண்டு செய்யுட்கள் இங்ஙனந் தருகின்றும்:—

(பொய்கையர்)

வையந் தகளியாய் வார்கடலே நெய்யாக
வெய்ய கதிரோன் விளக்காகச்—செய்ய
சுடராழி யானடிக்கே சூட்டினேன் சொன்மலை
இடராழி நீங்குகவே யென்று.

மனமாசு தீரு மருவியுஞ் சாரா
தனமாய தானேகை கூடும்—புனமேய
பூந்துழா யானடிக்கே போதொடுநீ ரேந்தித்
தாந்தொழா நிற்பார் தமர்.

(பூதத்தார்)

அன்பே தகளியா யார்வமே நெய்யாக
வின்புருகு சிந்தை யிடுதிரியம்—நன்புருகி
ஞானச் சுடர்விளக் கேற்றினே ஞாணற்கு
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்

சிறியார் பெருமை சிறிதின்க ணெய்தும்
அறியாருந் தாமறியா ராவர்—அறியாமை

மண்கொண்டு மண்ணுண்டு மண்ணுமிழ்ந்த மாயனை
வெண்கொண்ட நெஞ்சே யிரு.

(பேயர்)

திருக்கண்டேன் பொன்மேனி கண்டேன் திகழும்
அருக்க னணிநிறமுங் கண்டேன்—செருசுகளும்
பொன்னாழி கண்டேன் புரிசங்கங் கைக்கண்டேன்
என்னாழி வண்ணன்பா ளின்று.

மனத்துள்ளான் மசகடல் ிருள்ளான் மலரான்
தனத்துள்ளான் தண்டுழாய் மார்பன்—சினத்துச்
செருருசுச் செற்றுசந்த தேங்கோதை வண்ணன்
வருநாகந் தீர்க்கும் மருந்து.

கல்விப் பிரியம்.

இந்நிலவுலகின் கண்ணை செறிந்துள்ள உயிர்வருக்கங்களுள்
ஐம்புல வுணர்வோடு நன்மை தீமைகளைப் பகுத்துணர வல்ல மன
வுணர்ச்சியுமுடையாய் முதன்மைபெறு மக்கள் நன்குறுதற்கு
வேண்டற்படுஞ் சவிகற்ப ஞானத்தைப்பயக்கும் வியஞ்சக ஞான
காணமாய் விளங்குவது கல்விபேயாம். ஆதலின் கல்வியின் மே
லாகச் சிறந்தது முவுலகினு மில்லையென்க. அப்பெற்றித்தாகிய
கல்வியும் ஆரியம், தமிழ் என்னு மிருமொழியினிடத்துண்டன்றிப்
பிற பாடையில் இல்லை.

பண்டு தொட்டுச் சமீபகாலவரையும் தமிழ்மக்கள் கல்வியில்
பேரபிமான முடையராயிருந்தனர். இவ்வபிமானம் நாளடைவில்
அரசமாற்றம் முதலிய காரணங்களாற் குறைவுபட்டுத் தற்காலம்
மிக்க கேவல நிலையை எய்திவிட்டது. ஆதரித்துப் போற்றிப்

பேணுவாரின்மையால் அநேக அரும்பெரும் நூல்களுங் கலைஞர்
னங்களும் மறைந்துவிட்டன.

பண்டையோர் நாடுநாடாகத் திரிந்தும், தக்க குரவரைத்தேடி
யடைந்து தமிழ்ந்து பணிந்து அடிமையிற் குற்றேவல் செய்து வழி
பட்டுச் சொற்படி யொழுகிப் பொருளுதவியும், இயன்றன புரிந்
தும், எவ்வகைக் கஷ்டங்களைச் சகித்தும் பொறுமையொடு கல்வி
பைக் கிரமமாகக் கேட்டுப் பயின்று வருவார்கள். தெய்வசங்களை
நோக்கிப் பசிகிடந்து தவநோற்றுங் கல்விப்பொருளைத் தேடுவர்
தேடிப்பெற்ற கல்வி ஞானங்களை தம்மளவிலேயடங்கி வைக்காமல்
பிறருங்கற்றுய்ய நூல்முறை வழிப்படுத்தியும் உதவுவார்கள்.

இற்றைக்கு எண்ணூறு வருடங்களுக்கு முன்னர் தத்துவரா
யர் எனப்பெயரிய ஒருவர் வீரை என்னுந் தலத்தில் பிராமண
குலத்திலே அவதரித்து வடமொழி தென்மொழி இரண்டினும்
வல்லவராய் ஞான குருவைத்தேடித் தமது சகாத்யாயாகிய சொ
ரூபாநந்தரோடு வெளிப்பட்டனர். இருவரும், தம்முள் யார் முத
லில் குருவையடைவாரோ அவரே மற்றவர்க்குக் குருவாயமையக்
கடவரென்றேற்பாடு செய்து கொண்டு ஒருவர் வடநாட்டிலும் மற்ற
வர் தென்னாட்டிலுஞ் சென்றனர். தெற்கில் சென்ற சொரூபா
நந்தர் ஒரு குருவையடைந்து ஞானநூல்களை ஓதி மெய்யுணர்ந்
தார். முன் செய்துகொண்ட ஏற்பாட்டின்படியே, தத்துவராயர்
சொரூபாநந்தரைக் குருவாகக் கொண்டு ஞானசாத்திரங்களைக்
கேட்டுத் தமக்கியற்கையாயுள்ள கவன சக்தியால் பாண்டித்திய
மெய்தி லோகோபகாரமாகச் சசிவர்ணப்போதம், பாடுதுறை, சிவப்
பிரகாச வெண்பா, தத்வாமிர்தம், அமிர்தசாகரவண்பா, ஞான
விநோதன் கலம்பகம், தசாங்கம், நெஞ்சவிடு தூது, கவிமடல்,
கவித்துறையந்தாதி, அஞ்சுவதைப்பரணி முதலிய பலநூல்களைச்
செந்தமிழாற் பாடியருளினர்.

இவர்க்கு முன்னும் பின்னும் காலந்தோறும் இவரைப்போன்றாரும் மிக்காருமாகிய வித்துவ சிரோமணிகள் பல்லாயிரவாயிரவர்கள் வான்வளர் சோதி நட்சத்திரங்களைப் போலத் தமிழ் நாடுக்கணும் விரவிப் பரம்பிச் சொலித்து விளங்கினர்.

தற்காலத்தில் தக்கராவர் வாய்த்தலோ மிகவரிது; நூல்களையாவர்க்குக் குருக்களாயின. அக்காலத்தில் அறிந்தவர் சிலர், அறியாதார் பலர். இக்காலத்தில் அறிந்தவர் பலராகும்; பலராயினும் அப்பலரும் அறிந்தும் அறியாதாரேயாம்.

கற்றற்குரிபனவற்றை எவ்வழியினும் முயன்று தேடிக் கசடறக்கற்றுக், கற்றவழி மெய்ஞ்ஞானந் தலைக்கூடித் தவநெறிச்சேறி இகபர சுகங்களையடைதலேமன்னுயிர்ப்பிறந்தார்க்கிசைந்த நல்வழியாம். போலிக்கல்விப் பயிற்சியால் அடையக்கூடிய பலன் யாதாமில்லை.

பாடையியல் முற்றிற்று.

இலக்கணவியல்.

தமிழ் மொழி இலக்கணம், இலக்கியமென இருதிறப் பட்டு நடக்கும். இவ்விரு திறத்தனும் முக்கியது எது பிந்தியது எது வென்று ஆராய்க்கால், இலக்கியங்கண்டு அன் றன் மையைக் கூறுவது இலக்கணமாகவின் இலக்கியமே முற்பட்ட தென்றும், இலக்கண அமைதியாய் நிலைபெறுவது இலக்கியமாக வின் இலக்கணமே முற்பட்டதென்றும் பேசுத்துக்கூறுவர். இவ் விரு திறக்கூற்றும் பொருட்பேறுடையன வாயினும் நியாயத்தன வாய்த் தோற்றவில்லை.

இலக்கியத்தின் செவ்விய தன்மையைக் கண்டு வரைந்து அத னொடு சியதமாய் ஒப்பிற்கும் பண்பு இலக்கணமாகும். அவ்வி லக்கணத்தின் அமைதியாய் நடைபெறுவது இலக்கியமாகும். ஆக வே, இலக்கணம் குணமும், இலக்கியங் குணமுடைப் பொருளு மாய் முன்னையதற்குப் பின்னையது பற்றுக்கோடாகவின் இவ்வி ரண்டிற்கும் முற்பிற்பாடு சொல்வது நியாய நெறியாகாது.

தமிழ் மொழிக்கு இலக்கணம் காலந்தோறும் பற்பலர் வகுத் தனர்: வகுக்கப்பட்டவைகளுட் சில எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, அலங்காரம் முதலிய பல பகுதிகளையும் விரிக்கும்; வேறுசில எழுத்தையுஞ் சொல்லையும் மூத்திரம் விளக்கும். மற்றவை பொருள், யாப்பு, அணி, அலங்காரமாதிய பாகங்களைத் தனித்தனி கூறுவனவாகும்.

வசன ரூபமாகவும், வினாவிடையாகவும் இலக்கணச் சுருக் கங்கள் பலப்பல சமீப காலங்களில் எழுதப்பட்டுலாவுகின்றன.

அகத்தியம்முதல் அதன் வழித்தோன்றிய நூல்களுள்ளும்
பிற இலக்கணங்களுள்ளும் விசேடமான சிலவற்றின் விவரங்களை
இங்ஙனஞ் சுருக்கித் தருகின்றும்.

அகத்தியம்.

அகத்தியம் என்னு மிலக்கணநூல் பாடையியலுட் கூறிய
வாறு முனிசிரேட்டராகிய அகத்தியரால் இயற்றப்பட்டது. இதன்
கண் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் முதற்
மீழ் இலக்கணங்களும் விவரிக் கூறப்பட்டன. இயற்றமிழ் எனி
னும் சத்தநூ லெனினு மொக்கும்; இசைத்தமிழ்மொனினும் சீத
நூலெனினு மொக்கும்; நாடகத்தமிழ் எனினுங் கூத்து நூலெனி
னுமொக்கும்.

1. இயற்றமிழாவது, எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு,
அணி என்னும் இலக்கணம் ஐந்துந்தமுனி வருவது. அது வசன
நடையாகவும், பத்திய கத்தியச் செய்யுள் நடையாகவும் வழங்கப்
படு தமிழ்மொன்க. (வசன நடை ஒன்றே இயற்றமிழ் என்றும்,
செய்யுளே இசைத்தமிழ் என்றும், அவையிரண்டும் முறையே
பத்திய கத்திய மெனப்படுமென்றுஞ் சிலர் மயங்குவர். இயற்ற
மிழாகிய செய்யுளே பத்திய கத்திய மென்றிரு வகைப்படுவது.
பத்தியமாவது இலக்கண மமைந்த பாதங்களால் நடைபெறுஞ்
செய்யுள்; கத்தியமாவது இலக்கணமின்றி இலக்கணச் செய்
யுளைப் போன்று நடைபெறுங் கட்டுரைப் போலியுஞ் செய்யுட் போ
லியுமென இருவகைப்படும். அவையாவெனில், யானைத்தொழில்
முதலாயின் வெல்லாங் கட்டுரைப்போலி, ஒருபோகு முதலியன
வெல்லாஞ் செய்யுட் போலியென்க).

2. இசைத்தமிழாவது, சுருதி, சுரம், வண்ணம், என்பன தழுவி வருவது. அது பண்ணமைத் திராக முதலிய திகழ்ப்பாடுஞ் சங்கீதத் தமிழென்க.

3. நாடகத்தமிழாவது, இயலிசைகளோடு தாளம், அபிநயம், அணி, சுவை, என்பன தழுவிவருவது. அது பாதநாட்டியங்கட்கிசையு மிராக தாளங்களுடன் அபிநயித்துப் பாடும் இயலிசைத் தமிழென்க.

முன்னைய விரண்டுங் கேள்வியின்பமும், பின்னையது கேள்வியின்பத்தோடு காட்சியின்பமுந் தருவது.

எழுத்தொடு சொற்பொருள் யாப்பணி யென்ற
வழுத்துஞ் சுருதிசுரம் வண்ணம்—அழுத்தும்
தனியொத்துப் பாவஞ் சரச மிரசம்
பனிரண் டிலக்கணமாம் பார். (மதிவாணர் வெண்பா)

அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்ப் பிரிவுள் எழுத்தாமாறும், அவ் வெழுத்து, சொல்லாய்ப் பொருளுணர் த்த மாறும், அப்பொருள் அகம்புறமென்னும் பதினாற்றிணைப் பகுதியவாமாறும், அச்சொற் பொருள்களால் செய்யுள் யாக்குமாறும், அச்செய்யுள் அணியுறு மாறுங் கூறப்படும்.

இசைத்தமிழுள் மாபூத முதலியவற்றால் புற்கலமாய் இசைக் காதாரமாமாறும், அவ்வாதாரந் தொடங்கியெழுஞ் குக்குமநாதம் ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, யென்னும் எழுத்திசை ஏழாய்ப் பிறக்கு மாறும், அவ்வெழுத்திசைகளை மாத்திரைப்படுத்துத் தொழில் செய்தலாற் சட்சம், ரிஷபம், காந்தாரம், மத்திமம், பஞ்சமம், தைவதம், நிடாதமென்னும் ஏழிசைகள் பிறக்குமாறும், இவற்றுள்ளே பண்பிறக்குமாறும், அப்பண்கள் நூற்றுமூன்று பேதமா மாறும். அவற்றினை இன்பம்பட மிடற்றுக்கருவியால் டரப்புக்கரு

விழுதலிய பற்றிப் பாடுமாறும், நாப்புக்கருவி முதலியன செய்யு
மாறும், பிறவுங் கூறப்படும்,

நாடகத்தமிழுள் கூத்து விகற்பமும், அவினய விகற்பமும்,
தோரியமகளிர் முதலிய கூத்தியரிலக்கணமும், குழலோன், யா
ழோன், இசையோன், கவிஞனென்பாரிலக்கணமும், ஆடாங்
கிலக்கணமும், ஆட்டிலக்கணமும், பிறவுங்கூறப்படும். இன்னும்
இக்கூத்துறாற்பொருள் சாந்திக்கூத்து, விநோதக்கூத்து, என்று
இருதிறத்தாற் பலவகைப்பட்டு, அறுவகை நிலையும், ஐவகைப்
பதமும், பதினாறங்கக் கிரியையும், நான்கு வருத்தனையும், முப்
பான் நிருத்தக்கையு முடைத்தாய்ப், பொருள், யோனி, விருத்தி,
சந்தி, சவை, சாதி, குறிப்பு, சத்துவம், அவினயம், சொல்,
சொல்வகை, வண்ணம், வரி, சேதமென்னும் பதினான்கு விலக்
குறுப்போடும் புணர்வுற்று நடப்பதாம்.

மேற்கூறிய இலக்கண மரபிற்கு மாறாகச் சிற்சிலர் ஆண்
டாண்டுரைத்தனர். அவர் கூற்றனைத்துந் தமிழ் வரன்முறையறி
யாப் போலியுரையென மற்றுச் சிலர் மறுத்துக் கண்டித்தனர்.

முன்னர்ப் படையியலுட் கூறியவாறு சிலபல சூத்திரங்க
ளன்றி இந்நூல் முழுவதும் அழிந்துவிட்டது.

காணப்பெற்ற சூத்திரங்கள் தொல்காப்பிய இளம்பூரணவுரை,
இலக்கணவிளக்கவுரை, நன்னூல் விருத்தியுரை, வேதகிரி முதலி
யார் செய்த இலக்கணக் களஞ்சியம் முதலியவற்றில் அகத்தியம்
என்ற பெயருங்காட்டி எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஆயினும், அவை
அகத்தியச் சூத்திரங்களல்லவென்று பலர் கூறுவர். கற்பவர் பார்க்
கும்பொருட்டு இரண்டு சூத்திரங்களை இங்ஙனம் தருகின்றும்.

(சொல்லிலக்கணம்)

வயிர ள்சியு மயன்வினை யிரும்புஞ்

செயிரறு பொன்னைச் செம்மைசெய் யாணியும்

தமக்கமை கருவியுந் தாமா மவைபேரல்
உரைத்திற முணர்த்தலு முரையது தொழிலே.

(கலிப்பா விலக்கணம்)

இருவயி னோர்க்கு மொவ்வா வியலினும்
தெரியிடை மகளிரொடு மைந்தரிடை வருஉம்
கலப்பே யாயினும் புலப்பே யாயினும்
ஐந்திணை மரபி னறிவரத் தோன்றிப்
பொலிவொடு புணர்ந்த பொருட்டிற முடையது
கலியெனப் படுஉங் காட்சித் தாகும்.

தொல்காப்பியம்.

தொல்காப்பியம் எனப்பெயரிட இலக்கணநூல் பாடையியலுட் சுட்டியபடி, அகத்தியமுனிவரின் சிரேட்டமாணக்கர் தொல்காப்பியரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூல் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களாகவும், ஒவ்வொரு அதிகாரம் ஒன்பது பிரிவுகளாகவும் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. எழுத்ததிகாரத்தின் ஒன்பது பிரிவுகளாவன நூன்மரபு, மொழிமரபு, பிறப்பியல், புணரியல், தொகைமரபு, உருபியல், உயிர்மயங்கியல், புள்ளிமயங்கியல், குற்றியலுகரப் புணரியல் என்பனவாம்.

1. நூலினது மரபுபற்றிய பெயர் கூறுவது நூன் மரபு.
2. ஒரெழுத் தொருமொழி, ஈரெழுத் தொருமொழி, தொடர்மொழி என்னும் மூவகை மொழியினது மரபு கூறுவது மொழிமரபு.
3. எழுத்துக்களினது பிறப்பிலக்கண முணர்த்துவது பிறப்பியல்.

4. மூலகை மொழிகளுள் செய்கையோத்துக்களுட் புணர்தற்குரிய கருவியியல் கூறுவது புணரியல். அக்கருவியாவன மூன்றுதிரிபும், ஓரியல்பும், வேற்றுமை அல்வழியும், எழுத்துஞ்சாரியையு மென்றித்திறக்கன. மூன்று திரிபாவன; நிறுத்த சொல்லுங் குறித்துவரு கிளவியுந் தம்மிற் புணர்வுழி ஆண்டு இல்லாத வெழுத்துத் தோன்றுதலும், உள்ள வெழுத்து மற் றொன்றாக மாறுதலும், கெடுதலுமாம்.

5. மேல் அகத்தோத்தினுள் இருபத்து நான்கேற்றினும் விரித்துப் புணர்த்து முடிப்பனவற்றை யெல்லாந் தொகுத்துப் புணர்க்கு முடிபு கூறுவது, தொகை மரபு.

6. உருபுகளோடு பெயர் புணரும் இயல்பு கூறுவது உருபியல்.

7. உயிரீறு தின்று பெரும்பான்மை வன்கணத்தோடுஞ் சிறு பான்மை மென்கணம், இடைக்கணம், உயிர்க் கணங்களோடும் மயங்கிப் புணருமாறு கூறுவது உயிர் மயங்கியல்.

8. புள்ளியீறு பெரும்பான்மை வன்கணத்தோடுஞ் சிறு பான்மை பிறகணத்தோடும் புணருமாறு கூறுவது புள்ளிமயங்கியல்.

9. குற்றியலுகரவீறு வருமொழியோடு புணருமியல் கூறுவது குற்றியலுகரப் புணரியல்.

சொல்லதிகாரத்தின் ஒன்பது பிரிவுகளாவன கிளவியாக்கம், வேற்றுமையியல், வேற்றுமைமயங்கியல், விளிமரபு, பெயரியல், வினையியல், இடையியல், உரியியல், எச்சவியல், என்பனவாம்.

1. தனிமொழி தொடர்மொழியாகிய சொற்களை வழக்களாந்து ஆக்கிக் கொள்ளுமுறையை விரிப்பது கிளவியாக்கம். 'ஆக்கம்—அமைத்துக் கோடல்.'

2. எழுவாய், செயப்படு பொருள் முதலியவாகப் பெயர்ப் பொருளை வேறுபடுத்துணர்த்துவது வேற்றுமையியல்.

3. தன் பொருளிற்றீராத பிறிதொன்றன் பொருட்கட் செல்லும் பொருண் மயக்கமும், தன்பொருளிற்றீர்ந்து செல்லு முருபு மயக்கமு மென்னு மிருவகை மயக்கமுமாகிய வேற்றுமை மயக்கமுணர்த்துவது வேற்றுமை மயக்கியல்.

4. ஈறுதிரிதல், ஈற்றயனீடல், பிறிதுவந்தடைதல், இயல் பாதல் ஆகிய விளிவேறுபாடு பலவற்றையும் விளக்குவது விளி மரபு.

5. பெயர்ச் சொல்லினது சிறப்பிலக்கண முணர்த்துவது பெயரியல்.

6. வினைச்சொல்லின் சிறப்பிலக்கண முணர்த்துவது வினையியல்.

7 இடைச் சொல்லின் சிறப் பிலக்கண முணர்த்துவது இடையியல்.

8. உரிச்சொல்லின் சிறப்பிலக்கண முணர்த்துவது உரியியல்.

9. கிளவியாக்கம் முதல் உரியியலீறாகக் கிடந்த பிரிவுகளுள் உணர்த்துப்படாது எஞ்சி நின்ற சொல்லிலக்கண மெல்லாந் தொகுத்துணர்த்துவது எச்சனியல்.

பொருளதிகாரத்தின் ஒன்பது பிரிவுகளாவன:— அகத்திணையியல், புறத்திணையியல், களனியல், கற்பியல், பொருளியல், மெய்ப்பாட்டியல், உவமனியல், செய்யுளியல், மரபியல் என்பனவாம்.

1. ஒத்தவன்பால் ஒருவனு மொருத்தியுங் கூடுங்காற் பிறக்குமின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் இன்னவாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் யாண்டும் உள்ளத்துணர்ச்சி நுகர்வதாவதோர்

பொருளாகலின் அது அகம் எனப்படும். எனவே, அகத்தே நிகழ்ச்சின்ற வின்பத்திற்கு அகம் என்பது ஒர் ஆகு பெயராம். திணை என்பது ஒழுக்கம்: இயல் என்பது இலக்கணம். எனவே இன்பமாகிய ஒழுக்கத்தினது இலக்கணத்தை விரிப்பது அகத்திணையியலென்க.

2. இன்பமொழிந்த மற்றியாவும் ஒத்தவன்புடைய வராலன்றி எல்லாராலுந் துய்த்துணரப் படுதலானும் இவை இவ்வாற்றுந்தவெனப் பிறர்க்குக் கூறப்படுதலானும் அவை புறம் எனப்படும்: எனவே, அவற்றின் ஒழுக்க விலக்கணங்களை விரிக்குந்துறை புறத்திணையியலெனப்படும்.

இன்பமேயன்றித் துன்பமும் அகத்து நிகழ்வதொன்றாமெனில், அது புறத்தார்க்குப்புலனாதன் மறைக்கப்படாமையின் புறத்திணைப் பாலதாமென்க.

3. இன்பத்தின் சிறப்பிலக்கணமாகிய களவு கற்பென்னுங்கைகோளிரண்டனுட் களவின் முறைகளை விரிப்பது களவியல்.

4. கற்பின் சிறப்புகளை யுணர்த்துவது கற்பியல்.

5. பொருளிலக்கணங் கூறுவது பொருளியல்.

6. மெய்ப்பாடு என்பது பொருட்பாடு. அஃதாவது உலகத்தார் உள்ள நிகழ்ச்சி ஆண்டு நிகழ்ந்தவாறே புறத்தார்க்கு முகவேறுபாடு, உரைவேறுபாடு முதலியவாற்றான் வெளிப்படுதல். இவ்வியல்களை விரிப்பது மெய்ப்பாட்டியல்.

7. ஒரு பொருளோடொரு பொருளை ஒப்பித்துரைத்தல் உவமமெனப்படும். உவமவிலக்கணங்களை யுணர்த்துவது உவமவியல்.

8. அசை, சீர், தளை, அடி முதலிய செய்கை விகற்பத் தால் அணிபெறப் பொருட்கிடகை இயற்றப்படுவது செய்யுள். செய்யுளினிலக்கண முணர்த்துவது செய்யுளியல்.

9. மாபென்ற பொருண்மை யென்னையெனில், கிளவியாக் கத்து மாபென்று வரையறுத்தோதப்பட்டனவுஞ் செய்யுளியலுண் மாபென்று வரையறுத் தோதப்பட்டனவு மன்றி, இருகிணைப் பொருட் குணமாகிய இளமையும், ஆண்மையும், பெண்மையும், பற்றிய வரலாற்று முறைமையும், உயர்திணை நான்கு சாதியும் பற்றிய மரபும், அஃறிணைப் புல்லுமரணும்பற்றியமரபும், அவை பற்றிவரும் உலகியன் மரபும், நூன்மரபுமென இவையெல்லாம் மாபெனப்படு மென்பது, இம்மாபை விரிக்குந்துறை மரபியல் எனப்படும்.

தொல்காப்பியத்துள் எழுத்து, சொல், பொருள் என்னும் மூன்றதிகாரங்களிலும் முறையே 483, 463, 666, (மொத்தம் 1612) சூத்திரங்கள் அமைந்துள்ளன.

தமிழ் இலக்கணங்கள் எவற்றுள்ளும் பொருளை விடாக்தும் பகுதியே மிக விசேடமுடைத்து. பிறபாடை இலக்கணங்களொன்றும் பொருட்டுறையிற் றலையிடுவதில்லை. உற்று நோக்குங்கால் மன்பதைக்குரிய நால்வகைப் புநுடார்த்தங்களும் இப்பகுதியின் கண்ணே அடங்காமல் அடங்கி நிற்கக்காணலாம்.

தொல்காப்பியர் பொருளை அகம்புறமென இருவகைப்படுத்தினரென்று முன்னர்க் கூறினாம். ஒரு பொருளால் சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம், என்னும் மீம்புலன்களையும் ஒரே காலத்தில் அனுபவித்தற் சிறப்புடைத்தாகிய காமவிற்பத்தினை, அகப் பொருட் பகுதி விரிக்கும். இவ்விற்பம், ஒத்தலும், ஒவ்வாமை யுமென்றிரு திறப்படும். பிணி மூப்பிறப்புகளில்லாமல் எந்நாளும்

ஒரு தன்மையராய் உருவும். திருவும், பருவமும், குலமும், குணமும், அன்பும் முதலானவைகளாலே தம்முள் ஒப்புமையுடைய ராகிய தலைவனுர் தலைசீயும், பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவுமில்லாமல் ஊழ்வகையால் தாடீம எதிர்ப்பட்டுப் புணர்ந்து வருதல் பொருத்தமுடைக் காமம். அதற்கு மறுதலையாகிய ஒவ்வாக்காமம், ஒருதலைக் காமமாகிய கைக்கிளையென்றும், பொருந்தாக் காமமாகிய பெருந்திணை யென்றும் இருவகுப் புடைத்து. ஒப்புமைக்காதல் ஐவகைப்படும்—அவ்வகைகள் முறையே புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல், எனப்படும். இவ்வைந்துக்கு மிசைய நிலமும் முறையே ஐவகை பிரிவுபடும். ம்லையடுத்த நாடாகிய குறிஞ்சி புணர்தற்குரிய இடம், சுரமாகிய பாலைநிலத்திலே பிரிவு நிகழும்; வனமடுத்த முல்லைநிலம் புணர்ந்து பிரிந்தவள் தனித்திருக்குமிடமாகும்; கடலடுத்த நெய்தல் நிலம் புணர்ந்து பிரிந்து தனித்திருப்பவள் இரங்குமிடமாகும், பண்ணைகளும் பயிர்களுஞ் செறிந்த மருதநிலம் புணர்ந்து பிரிந்து தனித்திருந் திரங்குபவள் ஊடல் கொள்ளுமிடமாகும். மேலும், ஒப்புமைக்காமம், கற்பென்றுங் களவென்றும் இருகிறமாய் இப்பகுப் பைந் தொடு மியைந்து முறையே ஐவகைக் கற்பும் ஐவகைக் களவுமாகிய பத்து வகைப்படும்.

புறப்பொருள் அரசியல் முதலியனவற்றைக் கூறும். இதனையும் ஒருவாறு அகப்பொருட் கிசையத் தொல்காப்பியர் எழுவகைப்படுத்தினர். அவை முறையே குறிஞ்சிக்கிசைய நிரைகவர்தலாகிய வெட்சியென்றும், முல்லைக்கிசையப் போர்க்கெழுதலாகிய வஞ்சியென்றும், மருதத்துக்கிசைய முற்றிக்கையிடுதலாகிய உழிஞையென்றும், நெய்தற்கிசையப் போர் புரிதலாகிய தும்பையென்றும், பாலைக்கிசைய வெற்றிகொள்ளலாகிய வாகையென்றும், பெருந்திணைக்கிசையக் காஞ்சியென்றும், கைக்கிளைக்கிசையப் பாடாண் என்றுஞ் சொல்லப்படும்.

செய்யுளிலக்கணமாகிய யாப்பு முதலியனவும் பொருள திகா ரத்திற்குநே கூறப்பட்டன.

பின்னெழுந்த இலக்கணசிரியர்கள் பொருளை மூவகையாக வும், நால்வகையாகவும், பல்வகையாகவும் வேறு படுத்தியும், வேறுபடுத்தித் தொகுத்தற் கடங்கா எண்ணிறந்த வகையுளவென் றுங் கூறுவர்.

பொருட்படலத்தைச் செவ்வே கற்றுத் தெளிதல் அக்காலச் சங்கப்புலவர்க்கே மிக்கவல்லையுஞ் சங்கடமுமா யிருந்ததென்றல் இக்காலத்தார்க் கப்படலம் இருட்படலம் போலு மென்னுது பிறி தென் னொக்குமென் றியம்பத்தகும். தமிழின் இயற் சிறப்புகளை உள்ளவாறுணரா வெள்ளறிவாளர் அகப்பொருள் விரிக்கும் காம வியலைக் கண்டவுடன் அருவருத் திஃதென்னை! அரோசன மென் பார். உணர்ந்து தெளிந்த நுண்ணறிவாளரோ அப்பொருள் வழியே மறைந்து கிடக்கும் மேலாய பரிசுத்த போதங்களைக் கண்டு தெளிந்து மகிழ்வடைவர். விலங்கு, பறவை, ஊர்வன, நீர் வாழ்வன ஆகிய சிற்றறிவுயிர்ப் பரப்புக்கெல்லாம் இன்பந்தரு கா மப்புணர்ச்சி பொதுவான தொன்றே யாயினும், மன்பதைக்குரிய காமம் அவ்வியற் சிற்றின்பத் துணையிலடங்காமல் பலப்பல பிரிவு களடையும். கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்தறியும் ஐம்புலன் களும் கணந்தொறும் தனித்தனி தினைப்பது காமமே; உறக்கத் தின் அயர்வும், விழிப்பின் பராக்கும், சிறப்பின் மகிழ்வும், இறப் பின் கலுழ்வும் மற்றெவையுங் காமவயத்கா னிகழ்வனவேயாம். ஆண் பெண் கலந்து நுகரும் போகமொன்றே காமமென்று மயங் கற்க. சுருக்கியுரைப்பின், சராசரவுல கெல்லாந் தோன்றிநின் றொ டங்குவது காமத்தாலென்னில், அதனினும் விழுமியதென்று சொல்லத்தக்க வேறொன்று யாண்டுமில்லை. அத்துணைச் சிறப் பினதாகிய காமத்தை ஆன்றோர் கடனீர்ப் பெருக்கைக் கைக் கொண்டள்ளிய நீரிடைக் காட்டுவது போலத் தொகுத்துப் பொ

நுள் என்னுந் தலைக்கீழ் வகுத்தனர். அவர் கருத்தை யுள்ளபடி தக்க குரவர் முன்னிலையில் ஆராய்ந்துணராமலும், ஆராய்ந்துணர்ந்தோர் உணர்ந்தவழிச் சிவணக் கற்புலங்காரங்க ளமைத்தி யற்றிய காவியங்களைத் தூஷிப்பதூஉம் மிக்க பேதமையன்றோ!

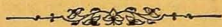
சமீப காலத்திலிருந்த சிவனடியாராகிய முத்துத்தாண்டவர் பாடிய கீர்த்தனங்க ளனைத்துஞ் சிற்றின்ப கீதங்கள் போன்று விளங்குவனவாயினும், அவற்றுட் பொலிந்து மலிந்த கருத்தெல்லாம் பேரின்பத்துய்க்கு மாற்றலுடைய தென்பது பலரு மறிந்த காரியமே. இவ்வாறே யாதொரு நூலைக் கற்கினும் அதன் கண்ணடங்கி மறைந்துள மெய்ப்பொருளைக் கண்டு தெளிதல் அறிவுடை மேன்மக்கட்குரிய நன் மரபாகவும் மற்றையோர் முதுகாட்டிற் பிணந்தேடி காக்கையொத்து மையல்தேடி மையலிற்படிவார்.

தொல்காப்பியச் சூத்திரமொன்று வருமாறு:—

(உரியியல்)

உரிச் சொற்களவி விரிக்குங் காலே
யிசையினுங் குறிப்பினும் பண்பினுந் தோன்றிப்
பெயரினும் வினையினு பெய் தடுமாறி
யொருசொற் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பல சொல் லொருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலா தவற்றைப் பபின்றவை சார்த்தித்
தத்த மரபின் சென்றுநிலை மருங்கி
னெச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்

அதங்கோட்டாசிரியம் முதலியன.

அருந்தவக் கொள்கை அகத்தியனின் முதல் மாணக்கர் பன்னிருவருள் தொல்காப்பிய ரொழிந்த ஏனைப் பதினொருவரு மியற்றிய இலக்கணங்கள் முறையே அவ்வவர் பெயரால், அதன்

கோட்டாசிரியம், தூரலிங்கம், செம்பூட்சேயம், வையாப்பிகம், வாய்ப்பியம், பனம்பாரம், களாரம்பம், அவிநயம், காக்கைபாடினியம், நற்றத்தம், வாமனம் எனப்படும்.

தொல்காப்பியர் முதல் பன்னிருவருங் கூடி ஒவ்வோர் படலமாக இயற்றிய புறப்பொருணூல், புறப்பொருட் பன்னிரு படலமெனப்படும்.

இவ்வியற்றமிழ் இலக்கணங்களன்றிச் சங்கத்துதித்த இசைத் தமிழ் இலக்கணநூல்கள் பெருநாரை, பெருங்குருகு, இசைநுணுக்கம் முதலியனவாம். நாடகத்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் முறுவல், சயந்தம், குணநூல், செயிற்றியம் முதலியனவாம்.

மேற்குறித்த நூல்கள் யாவற்றுள்ளும் காக்கைபாடினியம் முதலிய இரண்டொரு நூல்களன்றி மற்றியாவும் இறந்துபட்டழிந்து போயின.

பன்னிரு படலத்தில் ஒரு சூத்திரமும் செயிற்றியத்தில் ஒரு சூத்திரமுந் தருகின்றும்:—

(பன்னிருபடலம்)

ஆன்ற சிறப்பி னறம்பொரு ளின்பமென
மூன்றுவகை நுதலிய துலக மவற்றுள்
அறனு மின்பமு மகலா தாகிப்
புறனெனப் படுவது பொருள்குறித் தன்றே

(செயிற்றியம்)

(மெய்ப்பாட்டியலிற் கூறப்பட்ட நகை முதலிய எண்வகைச் சுவைகளுள் நகைதோன்றுமிடம் இவையெனக்கூறுவது)

உடனிலை தோன்று மிடமியா தெனினே
முடவர் செல்லுஞ் செலவின் கண்ணும்

மடவோர் சொல்லுஞ் சொல்லின் கண்ணும்
 கவற்சி பெரிதுற் றிசைப்போர் கண்ணும்
 பிதற்றிக் கூறும் பித்தர் கண்ணும்
 குறவி கூறும் மழலைக் கண்ணும்
 மெலியோன் கூறும் வலியின் கண்ணும்
 வலியோன் கூறு மெலியின் கண்ணும்
 ஒல்லார் மதிக்கும் வனப்பின் கண்ணும்
 கல்லார் கூறுங் கல்விக்க கண்ணும்
 பெண்பிரி தன்மை யலியின் கண்ணும்
 ஆண்பிரி பெண்மைப் பேடி கண்ணும்
 களியின் கண்ணுங் காவாலி கண்ணும்
 தெளிவிலா ரொழுகுங் கடவுளர் கண்ணும்
 அறியார் கூறுந் தமிழின் கண்ணும்
 காரிகை யறியாக் காழுகர் கண்ணும்
 கூனர் கண்ணுங் குறளர் கண்ணும்
 ஆன்ற மரபி னின்னுழி யெல்லாந்
 தோன்று மென்ப துணிந்திசி னேரே.

தொல்காப்பியவுரைகள்.

தொல்காப்பியத்திற்கு இளம்பூரணர், கல்லாடர், பேராசிரியர், சேனாவரையர், நச்சினூர்க்கினியர், என்னுமைவரும் உரையியற்றினர். இவருள் முதற்கண் உரை இயற்றியவர் இளம்பூரணர். அவர் உரையில் தற்காலம் எழுத்துச் சொல்லென்னு மிரண்டதிகாரங்களின் உரை மாத்திரமே நிலவுகின்றது. பேராசிரியர் உரையும் கல்லாடர் உரையும் ஒவ்வோர் பகுதிக்கன்றி முழுதும் நிலைபெறக்காணவில்லை. சேனாவரையர் சொல்லதிகாரத்துக்கு மாத்திரமே உரையியற்றினர். நச்சினூர்க்கினியர் மூன்றதிகாரங்களுக்கு

மியற்றினர். சொல்லதிகாரத்திற்குச் சேனாவரையர் எழுதிய உரையும் மற்றிரண்டதிகாரங்களுக்கு நச்சினூக்கினியர் எழுதிய உரையும் மற்றவர்களுரையினுள் சிறந்தனவாம்.

தொல்காப்பியப் பாயிர விருத்தி.

முதற்கூத்திர விருத்தி.

வடமொழி தென்மொழி யிரண்டினும் வல்லுநராய சிவஞான யோகிகள், தொல்காப்பியப் பாயிரச் சூத்திரத்திற்கும், அதன் எழுத்ததிகார முதற் சூத்திரத்திற்கும் மாபாடிய ரூபமான விருத்திகள் தனித்தனி இயற்றியிருக்கின்றனர். இவ்விருத்திகள் மேற்படி சூத்திரப் பொருண் முடிபை யெல்லாம் இனிது விளக்கும்.

களவியல்.

களவியல் என்னுமிந்நூல் “இறையனார்களவியல்” என்றும் “இறையனாகப்பொருள்” என்றும் வழங்கப்படும்.

இது பொருளதிகாரம் பெருமற் புடைபடக் கவன்று வருந்திய பாண்டியனது மனக்கவற்சியைத் தீர்க்கும் பொருட்டு மதுரை ஆலவாயில் அழனிநக்கடவுள் மூன்று செப்பிதழில் வரைந்து தமது பீடத்தின் கீழ்வைத்து அங்ஙனம் அலகிட்ட அருச்சுகரின் கைக்குச் சேர்ப்பித்து அவர் மூலமாகப் பாண்டியனுக்குக்கொடுக்கப்பட்ட நூலென்ப. “அன்பினைந்திணைக் களவெனப்படுவ—தந்தணரறுமறைமன்ற லெட்டினுட்—கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்” என்பது முதலாகக் “களவு கற்பெனக் கண்ணியவீண்டை

யோ—ருளநிகழன்பினுயர்ச்சிமேன” என்பதீராகவுள்ள அறுபது சூத்திரங்களால் அகப்பொருட்டிறனெலாம் இனிது விரிக்குயிர் நூல் தனக்குத் தானே நிகராவதன்றிப் பிறிதோரிணையு மற்றது. இதற்கு மெய்யுரை கண்டவர் நக்கீரர்.

உலகிய னிறுத்தும் பொருண்மர பொடுங்க
மாறணும் புலவரும் மயங்குறு காலை
முந்துறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கா
லன்பிணைந் திணையென் றறுபது சூத்திரங்
கடலமு தெடுத்துக் கரையில்வைத் ததுபோற்
பரப்பின் றமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்,

என்னுங் கல்லாடத்தானும் பிறவற்றினும் இந்நூல் வான் முறை யிதுவெனத் தெளிக.

வெண்பாமாலை.

வெண்பாமாலை எனப் பெயரிய இந்நூல்,

துன்னருஞ் சீர்த்தித் தொல்காப் பியன்முதல்
பன்னிரு புலவரும் பாங்குறப் பகர்ந்த
பன்னிரு படலம் பழிப்பின் றுணர்ந்தோன்

எனப் பாயிரத்தில் கிளந்தோதப்பட்ட ஐயனூரிதலார் என்பவரால் இயற்றப்பட்ட ஓர் புறப்பொருணூல். இஃது புறப்பொருளினை வெட்சித்திணை, கரந்தைத்திணை, வஞ்சித்திணை, காஞ்சித்திணை, நொச்சித்திணை, உழிஞைத்திணை, தும்பைத்திணை, வாகைத்திணை, பாடாண்டிணை, பொதுவியல், கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை, எனப் பன்னிரண்டாக வகுத்துக் கூறும். இதற்குரை கண்டவர் மாகறனூர்த் தேவநாயகர்.

(வெண்பாமாலைச் செய்யுள்)

ஒன்றி வீரண்டாய்ந்து மூன்றடக்கி நான்கினால்
வென்று களங்கொண்ட வேல்வேந்தே—சென்றுலாம்
ஆழ்கடல்குழி வையகத்து னேந்துவென்றறகற்றி
வழ்கடிந் தின்புற் றிரு.

அகப்பொருள் விளக்கம்.

இந்நூல் அகப்பொருளிலக்கணங்களைச் சுருக்கி 251 சூத் திரங்களால், அகத்திணையியல், களவியல், வரைவியல், கற்பியல், ஒழிபியலென ஐந்தியல்களாய்ப் பகுத்துக் கூறுவது.

இந்நூலாசிரியர் பாண்டிநாட்டுட் பொருநையாற்று வடகரையருகிலுள்ள திருப்புளிங்குடி என்னுந் திருப்பதியிற் பிறந்து விளங்கிய நம்பிரயினார். இவர் தமது புலமைத் திறமைகொண்டு நாற்கவிராச ரென்னுஞ் சிறப்புப் பெயரும் பெற்றமையால் நாற்கவிராசநம்பி என வழங்கப்படுவார். இவரது சமயம் சைனம். இவர் தந்தையார் பெயர் உய்யவந்த நயினார். இந்நூல் அரங்கேறிய இடம் குலசேகர பாண்டியன் அவைக்களம்.

இந்நூலு முரையுஞ் சில வருடங்களின் முன்னர் சென்னையில் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டன. அதன் பின்னர் 1913-ம் ஆண்டு மதுரைச் செந்தமிழ்ப் பிரசுரமாகப் பத்திராசிரியர் ஸ்ரீ திரு: நாராயணையங்காரவர்கள் முயற்சியால் அச்சிட்டு வெளிவந்த பதிப்பு மிகவும் சிறப்புடையது.

இந்நூலின் முதலேந்து சூத்திரங்கள் வருமாறு;—

1. மலர்தலை யுலகத்துப் புலவோ ராய்ந்த
அருந்தமி முகப்பொருள் கைக்கீளை யைந்திணை
பெருந்திணை யெனவெழு பெற்றித்தாகும்.

2. அதுவே,
புனைந்துரை யுலகிய லெனுந் திற மிரண்டினுந்
தொல்லிபல் வழாமற் சொல்லப் படுமே.
3. அவற்றுட்,
கைக்கிளை யுடைய தொருதலைக் காமம்.
4. ஐந்திணை யுடைய தன்புடைச் காமம்,
5. பெருந்திணை யென்பது பொருந்தாக் காமம்.

யாப்பருங்கலம்.

இது யாப்பிலக்கணத்தைச் சூத்திர யாப்பினால் தெளிவாக வுணர்த்துமோர் நூல். இதற்குச் சிறந்த விருத்தியுரையு மொன்றுளது.

இரண்டு சூத்திரம் வருமாறு:—

செய்யுட்டாமே மெய்பெற விரிப்பிற்
பாவே பாவின மென விரண்டாகும்.

வெண்பா வாசிரியங் கலியே வஞ்சி
பண்பாய்ந் துரைத்த பாநான் கும்மே.

யாப்பருங்கலக் காரிகை.

இது ஆசிரியர் அமுதசாகரர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. செய்யுளிலக்கணத்தை உறுப்பியல், செய்யுளியல், ஒழிபியல் என்னும் மூன்றியல்களால் விளக்குவது. ஆசிரியர் குணசாகரர் இதற்கு உரையியற்றினர்.

1893-ம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்து உடுப்பிட்டி ஸ்ரீ. அ. சிவசம்புப் புலவர் இந்நூலுக்கோர் உரை எழுதி அச்சிட்டனர். பதிப்பின் முகவுரையில்,

“செந்தமிழிமானச் செல்வர் பலருபகரித்த திரவிய சகாயத்தைக் கொண்டு, ஆசிரியர் குணசாகரருரையைத் திருத்தியும் விளக்கியுஞ்சிறக்குமாறு காட்டியும்.....பிரசரிப்பித்தோம்” என்று கூறினர். குணசாகரர் எழுதிய உரையை உள்ளபடியே தந்து திருத்தவேண்டியவற்றைச் சுட்டிக்காட்டி, தனது கருத்தையுந் திருத்தங்களையுந் செய்வது முறைமை யாகுமேயன்றி ஒருவர் எழுதிய உரையை அவரின் கருத்தையும், நியாயத்தையும் நோக்காது தன்மனம் போனவழியிற்றிருத்தித் தன்னுரையெனக் காட்டிப் பிரசுரஞ் செய்தல் யார்க்கும் அடாத காரியமேயாம்.

முகவுரையில் இன்னுமோர் விசேடமிருக்கின்றது. ஓரிடத்தில் “இவ்வுரையைச் சிறிது திரித்துத் தன்னுரையெனப் பிரசரிப்பிப்போனைச் சோர்வில் வந்த அவியெனச் சான்றோர் சாற்றுவர்” என்றோர் நூதன குளுமுரைத்தனர். காலஞ்சென்ற குணசாகரரின் உரையைத் திருத்திப் பேதப்படுத்தத் தனக்கிருந்த அதிகாரம் தன்னுரையளவில் பிறர்க்குச் செல்லாது தடைபட ஆணை தந்து நிறுத்தற்கிருந்த நியாயமும் மிகப்பெரு மிறும்பூதே.

இவ்வுரை வெளிவந்த சில வருடங்களின் பின் யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகப் புலவர் ஸ்ரீ அ. குமாரசுவாமிப் பிள்ளையவர்கள் வேற்றுரை ஒன்றெழுதிப் பிரசுரஞ் செய்திருக்கின்றனர். இவர் நூற்பெயரைப் பழய ஆசிரியர் இட்டபடியே “யாப்பருங்கலக்காரிகை” யென்றனர். உடுப்பிட்டிப் புலவர் ‘காரிகை’ யென்றனர்.

இந்நூற் செய்யுள் யாவும் கவித்துறை—பாயிரத்துக்காப்பாடிய முதற் செய்யுள் வருமாறு;—

கந்த மடிவில் கடிமலர்ப் பிண்டிக்கண் ணர்நிழற்கீ
மேந்த மடிக ளிணையடி யேத்தி யெழுத்தசைசீர்
பந்தமடி தொடை பாவினங் கூறுவன் பல்லவத்தின்
சந்த மடிய வடியான் மருட்டிய தாழ்குமுலே.

வெண்பாப் பாட்டியல்.

இந்நூல் திரிபுவன தேவன் என்னும் அரசன் காலத்திலே
களந்தையென்னும் பெரும்பதியில் விளங்கிய வச்சணந்தி முனிவர்
என்பவரால் அவ்வூர்க் குணவீர பண்டிதர் என்பவரைக்கொண்டு
செய்விக்கப்பட்டது. புத்தமித்திரனைக் கொண்டு வீர சோழன்
இயற்றுவித்த இலக்கணம் அவ்வரசன் பெயரையேற்று வீரசோ
ழியமென வழங்கப்படுவதுபோல, இந்நூலும் அதனைச் செய்வித்
தவர் பெயரைக்கொண்டு வச்சணந்திமாலை யெனவும் வெண்பா
வரல் செய்யப்பட்டமையின் வெண்பாப் பாட்டியல் எனவும் வழங்
கப் படும்.

இது முதன்மொழியியல், செய்யுளியல், பொதுவியலென
மூன்றியல்களை யுடைத்து. இம்மூவியல்களிலும் முறையே 23, 47,
30 (ஆக நூறு) வெண்பாக்கள் உள்ளன. இந்நூறு வெண்பாக்
களும் அந்தாதித் தொடையாகப் பாடப்பட்டிருத்தலின் “வச்ச
ணந்தி மாலை” என்றாயிற்று.

இந்நூல் இந்திரகாளி யென்னும் பாட்டியல் மரபின் வழித்
தோன்றியது. (சிலப்பதிகார வுரையில் அடியார்க்கு நல்லார்
பிரஸ்தாபிக்கும் இந்திரகாளியம் யாமனேந்திரரற் செய்யப்பட்ட
இசைத்தமிழ் நூலாகலின், வெண்பாப் பாட்டியலின் முன்னூலா
கிய இந்திரகாளி மற்றோர் நூலாயிருக்கவேண்டும்.)

மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தார் பதிப்பித்திருக்கும் பன்னிரு பாட்டியலும். சிதம்பரப்பாட்டியலும், பாட்டியற் கொத்தென் னும் புத்தகத்திற் காணப்படும் நவரீத பாட்டியலும் பாட்டியன் மரபு கூறும் வேறு நூல்கள். இலக்கண விளக்கத்துள்ளும் செய யுளியலுக்குப் பின் பாட்டியல் என்னும் இயலுள் பாட்டியன் மரபு கூறப்பட்டது.

வெண்பாப் பாட்டியல் என்னும் இந்நூலின் கண்ணே பாடு வோனுக்கும் பாடப்படுவோனுக்கும் நன்மையுண்டாதற் கிசைந்த மங்கலப் பொருத்தம், சொற்பொருத்தம், எழுத்துப்பொருத்தம், தானப்பொருத்தம், பாற்பொருத்தம், உணப்பொருத்தம், வரு ணப்பொருத்தம், நாட்பொருத்தம், கதிப்பொருத்தம், கணப் பொருத்தம் என்னுந் தசப்பொருத்தங்களி னிலக்கணங்களும், ஆனந்தம் முகலிய குற்றங்களும், நச்செழுத்து, அமுதவெழுத் தென்ற பாகுபாடுகளும், பிரபந்தங்களி னிலக்கணமும், பிறவுங் கூறப்படும்.

இந்நூலின் முகற் செய்யுள் வருமாறு:—

தொகுத்துரைத்த மங்கலஞ் சொல்லெழுத்துத் தானம்
வகுத்தபா லுண்டி வருணம்—பகுத்தநாள்
தப்பாக் கதிகணமென் றீரைந்சின் றன்மையினைச்
செப்புவதா முன்மொழியின் சீர்.

வரையறுத்த பாட்டியல்.

இச்சிறு நூல் சீர் முதலிய மங்கலச் சொற்களுக்குப் பொருந் திய பெயர்களைப் பத்துக் கலித்துறையாலுணர்த்துவது; சம்பந்த மாமுனி என்பவரால் பாடுவிக்கப்பட்டது. அதுபற்றிச் சம்பந்தப் பாட்டியலென்று மிந்நூலை வழங்குவர்.

முதற் செய்யுள் வருமாறு:—

பார்கொண்ட சோதியன் சம்பந்த மாமுனி பாதமலர்
நேர்கொண்ட டிறைஞ்சி நிகழ்த்துகின் நேனெடு நூல்சுருக்கி
யேர்கொண்ட சொற்புல வேர்செய்த பாட்டியல் கற்கமிக்க
சீர்கொண்ட மாமதி யில்லாதவர்க்குத் தெரிவுறவே.

தண்டியலங்காரம்.

இது அணியிலக்கணங் கூறுநூல்; பொதுவணியியல், பொருளணியியல், சொல்லணியியல், என மூன்றியல்களுடைத்து. இது வடமொழியிலுள்ள காவ்யாதரிசு மென்னும் அலங்கார சாஸ்திரத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. மொழி பெயர்த்தவர் இன்னாரெனத் தெரியவில்லை, வடமொழியிற் செய்தவர் தண்டி. மொழி பெயர்த்தவர் பெயரும் மற்றோர் தண்டியெனச் சிலர் கூறுப.

இந்தூற் சூத்திரமொன்று வருமாறு:—

சொல்லின் கிழத்தி மெல்லிய விணையடி
சுந்தைவைத் தியம்புவல் செய்யுட் கணியே.

சுவலயானந்தம்.

இது வடமொழியிலிருந்து தமிழின்கண் மொழி பெயர்க்கப்பட்ட ஓர் அலங்கார சாஸ்திரம். இதன்கண்ணே உவமையணி முதல் ஐதுவணியீராக நூறணிகள் கூறப்பட்டுள்ளன. இது எட்டயபுர மகாராசாவின் கேள்விப்படி மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. உதாரண கவிகள் அவ்விராசனது சமஸ்தான வித்துவான் மீனாட்சி சுந்

தரக்கவிராயரால் பாடப்பட்டன. இந்நூற் சூத்திரமொன்று வருமாறு:—

இலக்கணக் கருத்தே யிலக்கிய மறிநெறி
இலக்கிய மென்ப திலக்கணத் தியைந்
தந்நெறி யானே யமைவ தென்ப.

மாறனலங்காரம்.

இது மிகவுஞ் சிறந்ததோர் அலங்கார நூல். இந்நூல் “செந்தமிழ்” ப் பத்திராசிரியராகிய வித்துவக் களஞ்சியம் ஸ்ரீ திரு; நாராயணையங்கார் அவர்களால் சிலகாலத்திற்கு முன் செந்தமிழ்ப் பிரசுரமாக அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியர் திருக்குகைப்பெருமாள் கவிராயர். மற்றைய விவரங்களைப் பின்வரு சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுளாற் றெளிக;—

உலகம் யாவையு முறுபயன் விளைப்பா
னலகில் சோதி யணிகளர் திருவுரு
வுணர்வுயி ரெனக்கலந் துத்தமர் நித்தர்
கணமக லாதபொற் கவின்பதி நின்று
முரவுநீர் வளைத்த வென்பானுட் டென்புலப்
பரதகண் டத்துட் பழம்பதி யெனப்புகும்
விண்டொட நிவந்த பொழில்வட வேங்கடந்
தெண்டிரை கறங்குதென் குமரியென் றுயிடை
யமிழ்தினும் வான்சுவைத் தாகிய மும்மைத்
தமிழ்தெரி புலமைச் சான்றோர் மதிக்கு
முதுமொழித் தெண்டி முதனூ லணியொடும்
புதுமொழிப் புலவர் புணர்த்திய வணியையுந்

தனது துண் ணுணர்வாற் றருபல வணியையு
 மனதுறத் தொகுத்தும் வகுத்தும் விரித்தும்
 பொதுவியல் பொருள்சொல் லணியெச்ச வியலெனச்
 சதுர்பெற விரண்டிடந் தழீஇயசார் பெனலாய்க்
 காரிதந் தருள்கலைக் கடலியற் பெயர்புனைந்
 தாரியர் துவன்ற வவைக்களத் துரைத்தனன்
 சிற்சுணச் சீதி வாதனின் னருளா
 னற்பொருண் மூன்றையு நலனுற வுணர்வோன்
 பெருநிலம் புகழ்ச்சிருக் குருகைப் பெருமா
 ளருள்குரு கூர்வரு மனகன் செழுந்தேன்
 மருக்கமழ் சீரகத் தார்வணி கன்புகழ்த்
 திருக்குரு கைப்பெரு மாள்கவி ராய
 னருட்குணத் துடன்வளர் சடையன்
 பொருட்டுடாட் நவம்புணர் புலமை யோனே.

இந்நூலின்கண் வரும் உல்லேகம்; அசங்கதி முதலிய சில
 அலங்காரங்களும், இரதபந்தம், கடகபந்தம் முதலிய சில சித்
 திரக்கவிகளும் தண்டியலங்காரம் முதலிய தமிழ் அலங்காரங்களி
 லில்லை.

இந்நூலாசிரியர் மாறனகப்பொருள், மாறன்கிளவிமணிமாலை,
 குருகர்மான்மியம் முதலிய பிரபந்தங்களுஞ் செய்தவர்.

தொன் னூல்விளக்கம்.

இது நெவ்: பெஸ்ஷி (வீரமாமுனிவர்) என்பவரால் தொல்
 காப்பியத்தைத் தழுவிச் செய்யப்பட்ட பஞ்சலக்கணம்; பொரு
 ளாதிகாரத்தைச் சுருக்கியும் யாப்பணிகளை விரித்துங் கூறும்.

முதற்பதிப்பு 1838-ம் ஆண்டில் களத்தூர் வேதகிரி முதலியாரால் பார்வையிடப்பட்டுப் புதுவைமாநகரில் அச்சிடப்பட்டது. இரண்டாம் பதிப்பு 1891-ம் ஆண்டு சென்னையில் செய்யப்பட்டது. இந்நூல் 370 சூத்திரங்களையுடையது. சூத்திரங்கள் தமிழ்ப்பாவலர்களின் செய்யுட்களை யொப்பச் சந்தவிற்பம் பொருட்சுவை நலன் முதலியனவின்றி வலிந்திழுத்தமைத்த சொற்றொடர்ப் புணர்ச்சியுடைத்தா யிருக்கின்றன. மாதிரிக்கு இந்நூற் சூத்திரங்களில் இரண்டையும், அவற்றின் பொருளுணர்த்து நன்னூற் சூத்திரங்களையும், ஒப்பிட்டுப்பார்க்க இங்ஙனம் தருகின்றம்:—

(தொன்னூல்விளக்கச்சூத்திரம்.)

எழுத்தியல்.

தோற்றமும் வகுப்புந் தோன்றும் விகாரமுஞ்
சாற்றுழித் தோன்றுந் தானெழுத் தியல்பே.

உயிரிடை யினமிட றுரம்வலியுச்சி மெலியிவை
முதலிட மாயிதழ் முக்கணம் பன்னு
வைந்துணை யிடத்தா மகரப் பிறப்பே.

(நன்னூற்சூத்திரம்.)

நிறையுயிர் முயற்சியி னுள்வளி தூர்ப்ப
எழும்னுத் திரளுந் கண்ட முச்சி
முக்குந் நிதழ்நாப் பல்லணத் தொழிலின்
வெவ்வே ரெழுத்தொலி யாய்வரல் பிறப்பே,

அவ்வழி,

ஆவி யிடமை யிடமிட றாகும்
மேவு மென்மைமுக் குரம்பெறும் வன்மை.

நேமிநாதம்.

இது தொண்டைநாட்டுக் களத்தூரில் விளங்கிய குணவீர பண்டிதர் என்னும் ஆருகதர் செய்த தமிழ் இலக்கணநூல்; எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம் என்னும் இரண்டு பகுதிகளை யுடையது. இவ்விரண்டு பகுதிகளினு மடங்கிய வெண்பாக்கள் தொண்ணூற்றாறு. இது சின்னூல் எனவும்படும். ஒரு வெண்பா வருமாறு:—

ஆவியகாமுத லாறிரண்டா மாய்தமிடை
மேவுங் ககரமுதன் மெய்களா—மூவாறுங்
கண்ணு முறைமையாற் காட்டியமுப் பத்தொன்று
நண்ணுமுதல் வைப்பாகு நன்கு.

வீரசோழியம்.

இந்நூல் வீரசோழன் என்னு மாசனூல் பொன்பற்றியூர் புத்தமித்திரனைக்கொண்டு செய்விக்கப்பட்டது. எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி யென்னு மைந்திலக்கணமு முணர்த்து மோர் சிறந்த நூல். இந்நூற் செய்யுள் யாவுந் திலதக்கலித்துறை.

பாயிரம்	செய்யுள்	3
1-வது. எழுத்ததிகாரம்					
சந்திப்படலம்	28
2-வது. சொல்லதிகாரம்					
வேற்றுமைப்படலம்	9
உபகாரப்படலம்	6
தொகைப்படலம்	8

தத்திதப்படலம்	8
தாதுப்படலம்	11
கிரியாபதப்படலம்	13
3-வது. பொருளதிகாரம்				
பொருட்படலம்	21
4-வது. யாப்பதிகாரம்				
யாப்புப்படலம்	36
5-வது. அலங்காரம்				
அலங்காரப்படலம்	41
				184

(பாயிரச்செய்யுள் 3. நூற்செய்யுள் 181.)

இந்நூலின் செய்யுட் டொகையும் உரைகண்டவர் பெயரும் பின்வரு மந்தச் சிறப்புரைச்செய்யுளாலறிக:—

தடமார் தருபொழிற் பொன்பற்றி காவலன் றுன் மொழிந்த
படிவீர சோழியக் காரிகை நூற்றெண் பஃதொடொன்றின்
திடமார் பொழிப்புரை யைப்பெருந் தேவன் செகம்பழிச்சகக்
கடனாக வேரவின் றுன்றமிழ் சாதலிற் கற்பவர்க்கே.

ஸ்ரீ கச்சியப்பசிவாசாரியர் பாடிய கந்தபுராணம் அரங்கேற்
றும்பொழுது “திடகசக்கரம்” என்னும் புணர்ச்சி முடிபிற்கு
விதி இந்நூல்கொண்டு காட்டப்பட்டதென்று சிலர்கூறுப. இவர்
கூற்றுச் சிறிதும் பொருத்தமுடையதாய்த் தோற்றவில்லை. வீர
சோழியம், தொல்காப்பியம் முதலிய முன்னூல்களைத் தழுவிப்
பிறந்த வழிநூல். தொல்காப்பியம் முதலிய நூல்களிலே முகரத்
தின்முன் வந்து புணருங் க. ச. த. ப. க்கள் இருவழியினும்
இயல்பாயும், வல்லெழுத்து இரட்டியும் புணர்ச்சியுறுமன்றித்
திரியாவெனத் தெளிவாய் ஒதப்பட்டிருத்தலின், “—பதினைந்
தொடெண்ணிரண்டாய்த் தோன்றுடற் பின்னர்த் தகரம்வரினி
ரண்டுந் தொடர்பா— லான்றவைந்தா முடலா முன்பிலொற்றுக்

கழிவுமுண்டே” [வீர; சந்திப்படலம் 15-ம் செய்யுள்] என்று புத்தமித்திரன் வீரசோழியச் சந்திப்படலத்துட் கூறியது தவறென்க. பிற்காலத் திலக்கியங்களில் அங்ஙனம் போந்த பிரயோகங்கண்டு அவ்வாறு கூறப்பெற்றானேயெனில் சங்கநூல்களுள்ளும் பிற ஆன்றோரிலக்கியங்களுள்ளும் அவ்வாறு பிரயோகம் யாண்டுங் காணப்படவில்லை. காணப்படின, அது தொல்காப்பிய மாறுகோளாகலின் வழுவென்று களையப்பட வேண்டுவதன்றி இலக்கணமென்று தழுவப்படாது. கந்தபுராண இலக்கியப்பிரயோகங்கண்டு புத்தமித்திரன் அவ்வாறு கூறினனெனில், அது கந்தபுராண விலக்கிய பிரயோகம்பற்றி வீரசோழியத்தில் அங்ஙனம் இலக்கணங் கூறப்பட்டது, வீரசோழிய இலக்கணவிதிபற்றிக் கந்தபுராணத்தில் இங்ஙன மிலக்கியஞ் செய்யப்பட்டதென ஒன்றினையொன்றுபற்றுதலென்னுங்குற்றத்திற்கிடனாகும். ஆயின், “கிகடசக்கரம்” என்னும் புணர்ச்சி வழுவாமோவெனில், அது வழுவென்று, இப்புணர்ச்சி தொல்காப்பியவிதிக் கமைந்ததேயன்றி வீரோதமாவதன்று. விகடசக்கரன் என்னும் எதுகை நோக்கி முகரம் டகரமாயிற்று. இத்தகைச் செய்யுட்டிரிபுகள் “கிளந்தவல்ல செய்யுளிட்டிரிநவும்” என்னு மதிகாரப்புறனடையாலமைத்துக் கோடற்பாலனவென்றுணர்க. இங்ஙனமாகலின் புலவர்மயங்கித் தடைநிகழ்த்தியதும் வீரசோழியங் கொடுவந்து காட்டப்பட்டதும் அசாத்தியமேயாம்.

இந்நூற்செய்யுள் மாதிரிபார்க்கச் சந்திப்படலத்து முதலிடு செய்யுட்களை இங்ஙனந் தருகின்றும்;—

அறிந்த வெழுத்தம்முன் பன்னிரண் டாவிக ளானகம்முன்
பிறந்த பதினெட்டு மெய்நடுவாய்தம் பெயர்த்திடையா
முறிந்தன யம்முத லாறு ஈருண நமனவென்று
செறிந்தன மெல்லினஞ் செப்பாத வல்லினந் தேமொழியே.

இறுதிமெய் நீங்கிய வீராறி லைந்து குறினெடிலேழ்
பெறுவரி யானெடு நீர்மை யளபு பிணைந்தவர்க்க
மறுவறு வல்லொற்று மெல்லொற்று மாம்வன்மை மேலுகர
முறுவது ரையுந் தொடர்மொழிப் பின்னு நெடிற் பின்னுமே.

நன்னூல்.

இது எழுத்து, சொல்லென்னு மிருபகுதிகளையுஞ் சுருக்கி
எளக்குமோ ரியற்றமிழ் இலக்கணநூல்; பெரும்பான்மையும்
தெல்காப்பிய மரபுநிலை திரியாமல் எழுத்துஞ் சொல்லு முணர்
த்தி அதற்கோர்வழிநூல் போன்று எளிங்கும். ஆயினும் ஓர்
ரிடங்களில் தொல்காப்பிய விலக்கணமரபுநிலை திரிதரக்கொண்டு
கூறிய இலக்கணங்களுஞ் சில இதனகத்துள்ளன. அவற்றைச்
சூத்திரவிருத்திகாரர் தொல்காப்பியமரபுநிலைத் திரிபாமென்றெ
டுத்து மறுத்திட்டார். இந்நூல் சீயகக்கன் கேள்விப்படி இயற்
றிய ஆசிரியர் பவணந்திமுனிவர். விருத்தியுரை எழுதியவர் கயி
லாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துச் சுவாமிநாதகேசி
கர் மாணாக்கர் சங்கரநமசிவாயப்புலவர். தமிழ்க்கல்வி பயிலும் மா
ணாக்கர் பலராலும் இந்நூல் விரும்பிக் கையாடப்பட்டு வருகின்
றது. இராமானுசர்என்பவர் இந்நூற்கு எழுதிய காண்டிகையுரை
'இராமானுசர் காண்டிகை'யென்று வழங்கப்படும்:—

நன்னூற்குத்திரம் மாதிரிக்கு மூன்றுதருகின்றும்:—

1. மொழிமுதற் காரண மாமணுத் திரளொலி
எழுத்தது முதல்சார் பெனவிரு வகைத்தே.
2. உயிருமுடம்புமா முப்பது முதலே.
3. உயிர்மெய் யாய்த முயிரள பொற்றள

பல்கிய இ உ லீ ஓ ள ம ளீ கான்
றனிநிலை பததுஞ் சார்பெழுத் தாகும்.

நன்னூலாசிரியவிருத்தம்.

இந்நூல் தொண்டைமண்டலத்துச் செஞ்சியஞ்சீர்மையைச்
சேர்ந்த ஊற்றற்கால் ஆண்டிப்புலவரால் இயற்றப்பட்டது. இதனை
உரையறி நன்னூல் எனவும் வழங்குவர். இது நன்னூற் சூத்திர
ரங்களை ஆசிரியவிருத்தத்தால் விளக்குவது. ஒரு செய்யுள் வரு
மாறு:—

செம்மையுங் கருமையும் பசுமையும் வெண்மையுந்
திண்மையு நுண்மையுடனே
சிறுமையும் பெருமையுங் குறுமையு நெடுமையுந்
தீமையுந் தூய்மையுமலால்
வெம்மையுங் குளிர்மையுங் கொடுமையுங் கடுமையும்
மீமன்மையுங் கீழ்மையும்பின்
மெய்மையும் வறுமையும் பொய்மையும் வன்மையும்
மென்மை'யும் நன்மையுஞ்சொல்
மீம்மையும் பழமையும் புதுமையு மினிமையும்
அணிமையு நிலைமையுஞ்சேர்
ஆண்மையு மும்மையு மொருமையும் பன்மையும்
அருமையு மிருமையுமிக்க
கைம்மையுங் கூர்மையுங் கேண்மையுஞ் சேண்மையுங்
கடியவள மையுமிளமையுங்
காணரிய முதுமையும் பண்புப் பகாப்பதங்
காட்டுமின் னனையமாதே.

இது நன்னூற் பதவியலிலே வரும். “செம்மை சிறுமை”
என்னுஞ் சூத்திரத்தில் “இவற்றெதி ரின்னவும் பண்பிற் பகாநி
லைப் பதமே” என்பத நூரையாகும்.

இந்நூலாகிரியர் ஆசிரியனிருத்த யாப்பினாலே ஆசிரிய நிகண்டு என்றோர் நூலுஞ் செய்திருக்கின்றனர்.

பிரயோக விவேகம்.

இந்நூலும் உரையுஞ்செய்த வாசிரியர் சுப்பிரமணிய தீக் கிதர். இது வடமொழிச் சத்த சாத்திரத்தைக் காரகபடலம், சமா சபடலம், தத்திதபடலம், திங்நுப்படலம் என நான்கு படலங் களாக வகுத்து, அவற்றைத் தென்மொழி யிலக்கணத்தோ டொப்பித்துக் கூறுமுகத்தானே வடமொழிக்குந் தென்மொழிக் கும் இலக்கண மொன்றென்று நிலையிட்டுரைக்கும். இவ்வாற்றால், வடமொழிவல்லார் தென்மொழியிலக்கண மறிதற்கும், தென் மொழிவல்லார் வடமொழியிலக்கணமறிதற்குந் தக்கதோர் கரு வியாய்ச் சிறப்பதிந்நூலென்றுணர்க. இதன் செய்யுள் ஒன்று வருமாறு:--

விடைய மொரோவழி மேவுத லெங்கும் வியாபகமென்
றடையனீம் மூன்று வகையான் விரியு மதிகரணம்
பெடைமயி லேயநி ராகருத் தாவும் பிரேரகமுங்
கொடையெதிர் கூற்றது மந்தாவு மாமென்பர் கொள்பவனே.

இலக்கணக்கொத்து.

இந்நூல் கயிலாயபரம்பரைத் திருவாவடுதுறைச் சுவாமிநாத தேசிகரா வியற்றப்பட்டது. இது வேற்றுமையியல், வினையியல், ஒழிபியலென்னும் மூன்றியல்களில் 131 சூத்திரங்களால் தொல் காப்பிய விலக்கணநூலினும் பழங் காப்பியங்களினும் அருகிக்

கிடந்த விதிகளைப் பெருகத்திரட்டிச் சொல்லிலக்கண நுட்பங்களை விளக்குமோர் சிறப்புடை நூல். பலர்நூல்களினும் பலர் உரைகளினுஞ் சிதறிக்கிடந்த சிலவிதிகளை ஒவ்வொரு சூத்திரத்தால் ஒருங்கே யறியக்கிடத்தலின் இலக்கணக்கொத்தென்று காரணப்பெயர் பெற்றதென்க.

இந்நூற்பாயிரத்துள் ஆசிரியர் கூறிய அவையடக்கம் சற்றே விரிந்ததாயினும் விழுமிய பொருட்சிறப்புநோக்கி அதனை ஈண்டு தருகின்றும்:—

பத்தொ டொன்பது பாடை நூல்களு
 மாறு படுதல் வழக்கே யன்றியு
 மொவ்வொரு பாடையி னுள்ளே யோரிற்
 பலநூன் மாறு படுமே யன்றியு
 மொவ்வொரு நூற்கட லுள்ளே யோரி
 னெழுத்துச் சொற்பொருள் யாப்பணி யைந்தனு
 ளொன்றனை யொன்றே யொழிக்கு மன்றியு
 மோரதி காரத் துள்ளே யோரி
 னோரிபல் விதியினை யோரிய லொழிக்கு
 மோரிய லதனி னுள்ளே யோரி
 னொருசூத் திரவிதி யொருசூத்திரவிதி
 கண்ணைத் தடுத்ததுத் தள்ளு மன்றியு
 மொருசூத் திரத்தி னுள்ளே யோரி
 னொருவிதி யதனை யொருவிதி யொழிக்கு
 நூலா சிரியர் கருத்தினை நோக்கா
 தொருசூத் திரத்திற் கொவ்வொரா சிரிய
 ரொவ்வொரு மதமா யுரையுரைக் குவரே
 யவ்வரை யதனு ளடுத்தவா சகங்கட்
 கவர்கருத் தறியா தவரவர் கருத்தினுட்
 கொண்ட பொருள்படப் பொருள்கூ றுவரே

யொருவிதி தனக்கே பலபெயர் வருமே
 யொருபெயர் தனக்கே பலவிதி வருமே
 னூலுரை போதகா சிரியர் மூவரு
 முக்குண வசத்தான் முறைமறந் தறைவரே
 யிம்முறை யெல்லா மெவர்பகுத் தறியினு
 மவத்தை வசத்தா லலைகுவர் திடனே
 யதிமதி நுட்பமோ டதிகலை கற்பினும்
 விதியது வசத்தால் விதிவிலக் கயர்ப்பா
 ராகையா ளளவிட லரிதே யன்றியுஞ்
 சொல்லின் கூட்டமும் பொருளின் கூட்டமு
 மவ்விரண் டனையு மளவிடப்படாவே
 யிந்நால் வகையினு ளென்னு வியன்றது
 சிறப்பா யுள்ளன சிலதே டினனவை
 மறப்பெனும் பகைவன் வாரிக் கொண்டன
 னவன்கையி லகப்படா தடங்கின வவற்றுஞ்ஞ
 சிறிதினைச் சிறியேன் சிறிய சிறுர் தமக்
 குரைத்தன னன்றியீ தொருநூ லன்றே
 யிவ்வழக் கறிந்தோ ரிகழுதல் வழக்கே
 யிவ்வழக் கறியா ரிகழுதல் வழக்கே.

இலக்கண விளக்கம்.

இந்நூலும் உரையும் இயற்றிய ஆசிரியர் வைத்தியநாத தே
 சிகர். இது எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம்
 என மூன்றதிகாரங்க ளுடைத்து. பொருளதிகாரத்திற்றானே யாப்
 பும் அணியும் கூறப்படுகின்றன. தொல்காப்பியம், நன்னூல்,
 தண்டியலங்காரம், யாப்பருங்கலம், பாட்டியல் முதலியவற்றைத்
 தழுவிச் செய்யப்பட்ட இந்நூல் கற்பவர்க் கினிதாய் அமைந்து

விளங்கி நிலவுகின்றது. இந்நூலிறுதியில் பாட்டியலென்ற தோரியலும் யாத்துக் கோக்கப்பட்டுள்ளது. (இது செய்தவர் நூலாசிரியரின் இரண்டாம்புத்திரர் தியாகராசதேசிகர்.)

இந்நூற் சூத்திரமொன்று வருமாறு:—

பெயரெனப் படுபவை தெரியுங் காலை
யிடுகுறி காரண மரபோ டாக்கந்
தொடர்ந்து தொழிலல காலந் தோற்ற
வேற்றுமைக் கிடனாய்த் திணைபா விடத்தொன்
றேற்பவும் பொதுவு மாகிப் பாற்படப்
பொருள்புலப் படுப்பன வென்மனார் புலவர்.

இலக்கண விளக்கச்சூருவளி.

இது ஆசிரியர் சிவஞான யோகிகளால் மேலைய இலக்கண விளக்கத்தில் மலைவு முதலிய குற்றங்களி ருப்பனவாக எடுத்துக் காட்டி எழுதப்பட்ட ஓர் மறுப்புநூல். இதிற்காட்டிய குற்றங்கள் சில, குற்றங்கள்போலத் தோன்றவில்லை.

இலக்கணவிளக்க மங்கலவாழ்த்தில் பிரயோகிக்கப்பட்ட “மலைமகள்” என்னுஞ் சொல் அமங்கலமுடைத்தென்று சூருவளிபார் சாதிக்கின்றனர். இவர் தாமியற்றிய மற்றோர் நூல் மங்கலவாழ்த்தில் “மலைமகள்” என்னும் அந்தச் சொல்லையே தாமும் பாவித்திருப்பதை முற்றும் மறந்துவிட்டனர். இதனைக்குறித்துச் “செந்தமிழ்” 10-ம் தொகுதி 7-ம் பகுதியில் மிக விரிவா யெழுதியிருக்கின்றும். யோகிகளின் நியாயநெறிகளை ஆண்டுக் கண்டு தெளிக.

முத்துவீரியம்.

இது எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் ஐந்திலக்கணமும் கூறுதல். இயற்றியவர் திரிகிரபுரம் உறையூர் வித்துவான் முத்துவீர உபாத்தியாயர். உரைசெய்தவர் திருநெல் வேலி திருப்பாற்கடனாதன் கவிராயர்.

இதன் சூத்திரங்கள் சில வருமாறு:—

1. எழுதப் படுதலி னெழுத்தா சூர்மே.
2. எழுத்தொலி வடிவரி வடிவையு மேற்கும்.
3. இரேகை வரிபொறி யெழுத்தின் பெயரே.
4. அதுமுதல் சார்பென வாமிரு பாலன.
5. உயிருட லெனமுத லேரிரு வகைய.
6. அகர முதலுயி ராரிரண் டாகும்.

இலக்கணச்சுருக்க விஞ்ஞானிகை.

இந்நூல் விசாகப்பெருமானையர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டு கி. வ. 1821-ம் ஆண்டு சென்னப்பட்டினம் “சேர்ச் மிசியோன்” அச்சுக்கூடத்திற் பதிப்பிக்கப்பட்டது. அதற்குப் பிந்திய புதுப் பதிப்புகளும் நடந்தனவோவென்று தெரியவில்லை.

இந்நூற்பதிக்கத்தில் “எழுத்துச் சொற் பொருள் யாப்பு அணி யென்னும் ஐந்திலக்கணங்களையும் யாவரு மெளிதிற் கற்றறிந்துகொள்ளுமாறு தொல்சாப்பியம், நன்னூல், இலக்கணவிளக்கம் இவைமுதலாகிய இலக்கணநூல்களின் மூலங்களையு முரைகளையுங் குற்றமற்ற உலகவழக்கிலுஞ் செய்யுள்வழக்கிலு மமைந்து

கிடந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட சிறப்பாயுள்ள சிலவற்றின் விதிகளைப் தமிழில்வந்து பயன்படத்தக்க வடநூல் விதிகளிற் சிலவற்றையுஞ் சேர்த்து என்னாவியன்றமாத் திரம் உரைவாசகநடையிற் சுருக்கி வினையும் விடையுமாக இந்நூலைச் செய்தேன்” என்று நூலாசிரியர் கூறுவதைக் கொண்டு இந்நூலின் விவரங்களைத் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

இந்நூலிலே வினாவிடை நடைபெறுமாதிரி காட்டற்காய் ஒரு வினாவையும் அதன் விடையையும் இங்ஙனம் தருகின்றும்:—

வினா—காரணப்பெயரென்பவை யாவை?

விடை—யாதேனுமொரு காரணம்பற்றிப் பொருள்களை யுணர்த்தி நிற்கும் பெயர்களாம். உ-ம், பொன்னையுடையவனைப் பொன்னென்றும், பறத்தலையுடைய புள்ளைப் பறவையென்றும், அணியப்படுவதை அணியென்றும் வழங்குவன காரணப் பெயர்களாம். பிறவுமன்ன.

இன்னும் அணியென்பது இடுவன, தொடுவன, கட்டுவன, கவிப்பன முதலியவாபரணங்கள் பலவற்றிற்கும் பொதுவாய் நிற்கையாற் காரணப் பொதுப் பெயரென்றும், முடி, கழல் என்பன முடியிற் கவிப்பதுங் கழலிற் கட்டுவதுமாகிய வொவ்வொன்றினையே யுணர்த்தலாற் காரணச் சிறப்புப் பெயரென்றும் பெயர் பெறுமெனக் கூறுவர்.

போப்பையர் என்பார் இலக்கணநூற்சுருக்கம் மூன்றுபகுதிகளாய் வசனநடையில் வினாவிடையாகச் செய்திருக்கின்றனர். முதலாம் இரண்டாம் இலக்கணங்கள் சிறுவர்க்கும், மூன்றாம்

இலக்கணம் வயதேறிய மாணுக்கர்க்கும் மிக்க பயன்படத்தக்கவைகளாம்.

மூன்றாம் இலக்கணம் முப்பிரிவாக்கப்பட்டு, முதற்பிரிவில் எழுத்து, சொல், சொற்றொடர், யாப்பு, அணி, பொருள் என்னும் ஆறு அதிகாரங்கள் வினாவிடையாக வசனநடையினும், இரண்டாம்பிரிவில் நன்னூற் சூத்திரங்கள் மூலமும் பொழிப்புரையும், மூன்றாம்பிரிவில் யாப்பருங்கலச் சூத்திரங்களும் தரப்பட்டிருக்கின்றன. இந்நூல் மாணுக்கருக்கு மிகப் பிரயோசனமானது.

மூன்றாம் இலக்கணத்து வினாவொன்றும் அதன் விடையும் வருமாறு:—

வினா—விகாரம் என்பதென்ன?

விடை—மொழியோடு மொழி, வேற்றுமை வழியிலாவது, அல்வழியிலாவது பொருந்தும் பொழுது நிலை மொழியின் ஈற்றெழுத்தாகிலும், வரு மொழியின் முதலெழுத்தாகிலும் அவ்விரண்டெழுத்துகளுமாகிலும் திரிவதுங்கெடுவதும் வேறே எழுத்துத் தோன்றுவதுமே விகாரம் எனப்படும்.

விகாரம் ஒன்றும் பலவும் வரப் புணர்வது, விகாரப்புணர்ச்சி ஆம். விகாரம் இன்றிப் புணர்வது இயல்புப்புணர்ச்சி ஆம்.

(நன்னூல். 153—157)

 இவைகளை அறியவேண்டுமென தென்னவெனில்; “மலர்க்கணை தொடுத்தான்” என விகாரம் உண்டான வழியில், மலராகிய கணையைத் தொடுத்தான் என்று பொருள் கொள்ளும்.

“மலர் கணை தொடுத்தான்” என இயல்பாக வந்த வழியில், மலரையுங் கணையைந் தொடுத்தான் என்று பொருள்கொள்ளும்.

இவ்வாறு விகாரத்தினால் பொருள் வேறுபடுதலைக் காண்க.

இவையன்றி இலக்கண நூலைச் சுருக்கி வசனரூபமாகத் தென்னிந்தியாவில் வேறுஞ் சிலர் எழுதியிருக்கின்றனர். இலங்கையிலும் பூநீலபூநீ ஆறுமுக நாவலரும் பிறரும் இலக்கணச்சுருக்கங்கள் செய்திருக்கின்றனர். இவையெல்லாம் ஒருவாறு இளம்பருவ மாணாக்கர்களுக்குப் பயன்படத்தக்கவைகளாம்.

இலக்கணவியல் முற்றிற்று.

இலக்கியவியல்.

தமிழ்நாட்டிலே கல்வியிற்சிறந்து காலந்தோறும் வான் வளர் மீனிற் சொனித்து விளங்கிய ஆன்றோர் பலரும் உலகோ பகாரங்கருதிச் செய்துதவிய இலக்கியங்கள் அனேகமாம். அவற்றுள் பல இலக்கியங்கள் வழக்கற்றுச் சிதைந்தழிந்து மறைந்து போகத் தற்காலம் நிலைபெற்று நிலவுவன மிகச் சிலவேயாம். தலைச்சங்கம் மருவிய முதுநாரை, முதுகுருகு, களரியாவிரை, வேத்துணையோர்பரிபாடல் முதலிய இலக்கியங்களும், இடைச்சங்கம் மருவிய கலி, குருகு, வெண்டாளி, வியாழமாலை, முதலியனவும், கடைச்சங்க விலக்கியங்களுள் தொகுக்கப்பட்ட பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை பதினெண்கீழ்க்கணக்கும் பிற சிலவுமொழிந்த ஏனைய நூல்களும் இறந்துபட்டு மறைந்துபோயின.

இலக்கியங்கள் எல்லாவற்றையும் முறையே கிரமமாக வரிசைப்படுத்தி இங்ஙனம் தந்து விவரித்தல் அமையாது. தமிழ் மொழியானது பாயிரத்துட் சுட்டியபடி ஒரு நிலைக்களத்திற்றங்கிக் கட்டுண்டு ஓரியல்பாய் நிற்காமல் நாளாவட்டம் வளர்ச்சியுறுவதொன்றாகலின் அதன் வான்முறை கூறுநூலும் பூர்த்தியாய் முற்றுமாறின்றி வளர்ந்து விரிந்து செல்லவேண்டியதாகும். ஆகலின் காலத்துக்கொப்பச் சில இலக்கியங்களை மாத்திரம் தெரிந்தெடுத்து அவற்றுள் விசேடமானவைகளின் விவரங்களைச் சிறிது விரித்தும் மற்றவற்றின் விவரங்களைச் சுருக்கியும் இங்ஙனம் தரலுற்றும்.

தேவாரம் முதலிய அருட்பாக்கள் கடவுளுக்குப் பிரீதியைக் கொடுக்கும் மாட்சிமையுடைத்தாகலின் அவற்றைத் திரு

முறையிலக்கியமென்னுந் தலைக்கீழும் அவற்றுக்கடுப்பச் சிறந்த நீதிநூல்களைத் திருமுறைக்கடுத்த வேற்றிலக்கியமென்னுந் தலைக்கீழும் முன்னர்த்தந்து, கடவுளரருளிய வேதாகம வழிவழித் தோன்றி முத்திரெறிக்குய்க்குஞ் சாதகவுறுதிகளை மக்கட்கினிது பயக்கும் வேதாந்த சாத்திரங்களையுஞ் சித்தாந்த சாத்திரங்களையும் முறையே அவற்றின் பின்னரும், சிந்தாமணி முதலிய காப்பியங்களைக் காவிய விலக்கியமென்னும் பிரிவின்கீழும், பத்துப்பாட்டு முதலிய தொகைகளைக் கடைச்சங்க விலக்கியமென்னும் பிரிவினுள்ளும், அப்பால் இதிகாசங்களையும் புராணங்களையும், முறையே இதிகாசவிலக்கியம், புராணவிலக்கியம் என்னுந் தலைவேறுகளின் கீழும் இவ்வெண்பிரிவுகளினும் அடங்கா நூல்களைப் பல்வகைப் பிரபந்தவிலக்கியமென்னும் பகுதியின்கீழும் நிரைத்து நவகண்டப்படுத்திக் கூறுவாம்.

திருமுறையிலக்கியம்.

திருமுறையிலக்கியங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டன.

1-ம் திருமுறை	}	இம்முன்று திருமுறைகளும் ஆளுடைய பிள்ளையார் (திருஞானசம்பந்தர்) அருளிச்செய்த 384 தேவாரங்களுடையன.
2-ம் ,,		
3-ம் ,,		
4-ம் ,,	}	இம்முன்று திருமுறைகளும் வாகீசர் (திருநாவுக்கரசர்) அருளிச்செய்த 311 தேவாரங்களுடையன.
5-ம் ,,		
6-ம் ,,		
7-ம் ,,		நம்பியாரூரர் (சுந்தரமூர்த்தி) அருளிச்செய்த 100 தேவாரங்களுடையது.

- 8-ம் திருமுறை திருவாதவூரடிகள் (மாணிக்கவாசகர்) அருளிச்செய்த திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் அடங்கியது.
- 9-ம் ,, திருமாளிசைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர் அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும் அவருட் சேந்தனர் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டு மடங்கியது.
- 10-ம் ,, திருமுலநாயனர் அருளிச்செய்த திருமந்திரம்.
- 11-ம் ,, திருவாலவாயுடைய சிவபிரான் முதலாயினார் அருளிச்செய்த திருமுகப்பாசரம் முதல் திருநாவுக்கரசுதேவர் திருவேகாதசமாலையீறான நாற்பது பிரபந்தங்களை யுடையது.
- 12-ம் ,, அருண்மொழித் தேவர் அருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் புராணம்.

முதற் பதினொரு திருமுறைகளும் அபயகுலசேகர சோழமன்னவன் வேண்டிடத் திருநாரையூர் நம்பியாண்டார் நம்பி வகுத்தருளினர். அவ்வரசன்காலத்திற்குள்ளே திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாணர்மரபிற் பிறந்த பெண்மகனொருத்தி தேவாரமுறைகள் ஏழிற்கும் பண்ணடைவு வகுத்தனர். இவ்வரலாறு திருமுறைகண்ட புராணத்துட் காண்க. பன்னிரண்டார் திருமுறை, திருத்தொண்டர்புராணக் கூற்றுப்படி அநபாய சோழவரசன் கட்டளைப்படி வகுக்கப்பட்டது.

ஆலவாய்ப்புராணக் கூற்றின்படி வாதவூரடிகளின் திருவாசகமும் திருக்கோவையும் ஆரிமர்த்தன வழிதியின் காலத்தவத

ரித்தன. அவற்றின்பின்னர் தேவாரமுறைகள் முன்னாலும் முடத் திருமாறன் காலத்தும், ஏழாவதாகிய நம்பிபாரூர் தேவாரமுறை அவன் வழித்தோன்றலாகிய மற்றோர் பாண்டியன் காலத்துந் தோன்றின.

திருமுறைகள், வேதாகம முதலான விரண்டினையும் மூலமாகக் கொண்டு அவற்றின் சாரமாய் அவதரித்தமையின் தமிழ்வேதமென்றும் வழங்கப்படும். தமிழ்வேதங்கணுதலும் பழம்பொருள், அயன், அரி அரன் என்னு முவரையுந்தோற்றுவித்து நடத்துர் தனிமுதலிறைவாகிய பரமசிவனும்.

தேவாரம்.

தே ஆம், தேவாரமென்றாயிற்று. தெய்வத்தன்மை பொருந்திய பாமாலை என்றவாறு. அல்லது தேவ ஆம் தேவாரமென்றாயிற்றெனினு மமையும். ஆம்--மாலை. கடவுளுக்கு நாரினுலே தொடுத்துச் சாத்தப்படும் பூமாலைபோலப் பத்திமையாகிய நாரினுல் தொடுத்துச் சாத்தப்படும் சொன்மாலையாதலால் இது தேவாரம் எனப்பட்டது. திருஞானசம்பந்தர் முதலிய மூவராலும் பாடப்பட்ட சொன்மாலை தேவாரமெனப்படும். அவை தொண்ணூற்றாறுபிரம் பதிகங்கள். அவற்றுள் இறந்தொழிந்தன போக எஞ்சியுள்ளன முற்குறித்தபடி எழுநூற்றுத் தொண்ணூற்றைந்து பதிகங்கள்.

தேவாரத் தோன்றிநின்று நிலவுங்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் பகையரசர் படையெடுத்துவந்து எரியூட்டியுஞ் சூறையாடியும் நாட்டைக்கலக்கியபோது தேவாரத்திருமுறைகளெல்லாம், நெருப்புக்கிரையாகியும் பிறநாட்டிற் சென்றுங் சூறைந்தொழிந்தன. அதன்பின்னர் முற்குறித்த அப்பகுலசேகர சோழன் தன் சபை

யில் வந்த புலவர் வாயினால் ஒவ்வொரு தேவாரப்பாக்களைக்கேட்டு அவற்றின் இனிமையையும் பெருமையையும் அறிந்து பேராசையுற்று அத்திருமுறைகளை எங்குந் தேடிக்கிடைக்கப்பெறுதலாய் நம்பியாண்டார் நம்பியிடத்திற் சென்று இப்போதுள்ள 795 பதிகங்களைபுஞ் சிதம்பரத்தில் மூவர் கையடையாளமுடைய ஓர் அறையில் இருந்தெடுத்துக் கொடுக்கப்பெற்றான். அவைபெற்ற காலம் இற்றைக்கு 710 வருடங்களுக்கு முன்னரென்ப. குறித்த அறையிற்றானே எஞ்சிய பதிகங்களெல்லாம் செல்லரித்துச் சிதைந்துகிடப்பக் கண்ணுற்ற அரசன் மனமிகவருந்தலும் “வேந்தர் பெருந்தகையே! தேவாரப்பதிகங்களுள் இக்காலத்துக்கு வேண்டுமவைதம்மை நிறீஇ ஏனையவற்றைச் செல்லுணச் செய்தாம்” என்றோர் திருவாக்கு அந்தரத்தெழுந்ததென்றங் கூறுப.

சிவாலயமுனிவர் தேவாரப்பதிகங்களை சித்தலும் பாராயணஞ்செய்த லியலாதெனக்கண்டு அகத்தியரையடைந்து வேண்ட, அவர் அப்பதிகங்களுள் இருபத்தைந்தினை வாங்கித் திரட்டிக் கொடுத்து, இவ்விருபத்தைந்தினையும் பாராயணஞ் செய்வோர் அடங்கன்முறை முழுதையும் பாராயணஞ்செய்தார் எய்தும்பயனை ஒருதலையாக எய்துவரென்று விதித்தருளினர். அவ்விருபத்தைந்தும் அகத்தியர் தேவாரத்திரட்டென்று வழுவங்கப்படும்.

“தோடு கூற்றுப் பித்தா மூன்றும்
பிடுடைத் தேசிகன் பேரரு ளாகும்
நீற்றுப் பதிக நிகழ்த்துங் காலை
மாற்றுப் பரையின் வரலா ருகுந்
துஞ்சல் காதல் சொற்றுணை மற்று
மஞ்செழுத் துண்மை யருளிய தாகு
மாளுர் தில்லை காட்டேர் மூன்றுஞ்
சீரார் கோயிற் றிறமைய தாகு
மோருரு வரிய பாளை வடிவே

மருவா ரென்ற வண்டமி மைந்துந்
 திருவார் மேனிச் செய்திய தாகும்
 பொடியுடை யரவணை யந்த னுள்
 னடியிணை தந்த வருளே யாகும்
 பந்து வேற்று கொன்றிவை மூன்று
 நந்தலி லருச்சனை நாட்டிய தாகும்
 வேய்குலச் தில்லை யெனுமிவை மூன்று
 நாயனு மடிமையு நாட்டிய தாகும்
 இப்பரி சகத்திய முனிவ னிருநிலத்
 தொப்பரு மூவ ரோதுதே வார
 முழுதையுஞ் சிவாலய முனிக்கறி வித்துப்
 பழுதிலா வவையுட் பரிந்தெடுத்த திருபத்
 தைந்துயர் பதிகமு மறிவுறத் திரட்டி
 யெண்ண ரு மடங்கல் யாவையு முண்டும்
 புண்ணிய மிவைகொடு பொருந்து மென்றவன்
 றனக்கருள் செய்தனன் றகவுற வதனாற்
 றீ திலா வகத்தியத் திரட்டினை யுலகி
 லோதின ரடங்கலு மோதின ராவரே.

இத்திரட்டின் மூவர்தேவாரங்களுள் இவ்விரண்டு இங்ஙனந்
 தருகின்றும் :—

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி.

(பண்-கௌசிகம்.)

காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
 யோது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
 வேத நான்கினு மெய்ப்பொரு ளாவது
 நாத னும நமச்சி வாயவே.

(பண்-காந்தாரபஞ்சமம்.)

பந்துசேர் விரலாள் பவளத்துவர் வாயினாள் பனிமாமதி போன்மு
 தந்தமில் புகழாண் மலைமாதொடு பாதிப்பிரான் [மலர்
 வந்து சேர்விடம் வானவ ரெத்திசையுந் நிறைந்துவலஞ் செய்துமா
 புந்திசெய் திறைஞ்சிப் பொழிபூந்தராய் போற்றுதுமே.

திருநாவுக்கரசர்.

(பண்-காந்தாரபஞ்சமம்.)

சொற்றுணை வேதியன் சோதி வானவன்
 பொற்றுணைத் திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழக்
 கற்றுணைப் பூட்டியோர் கடலிற் பாய்ச்சினு
 நற்றுணை மாவது நமச்சி வாயவே.

(பண்-கொல்லி.)

பாளையுடைக் கழுக்கோங்கிப் பன்மாட நெருங்கி யெங்கும்
 வானையுடைப் புனல் வந்தெறி வாழ்வயற் றில்லைதன்னு
 ளாளவுடைக் கழற்சிற் றம்பலத்தா னுடல்கண்டாற் [ன்னே.
 பினையுடைக் கண்களாற் பின்னைப்பேய்த்தொண்டர்காண்பதெ

சுந்தரமூர்த்தி.

(பண்-இந்தளம்.)

பித்தா பிறைசூடி பெருமானே யருளாளா
 வெத்தான்மற வாதே நினைக் கின்றேன் மனத்துன்னை [றையு
 வைத்தாய் பெண்ணைத் தென்பால்வெண்ணெய் நல்லூரருட்டு
 ளத்தாவுனக் காளாயினி யல்லேனென லாமே.

(பண்-பழம்பஞ்சரம்.)

மற்றுப்பற்றெனக் கின்றிநின்றிருப் பாதமேமனம் பாளித்தேன்
பெற்றலும்பிறந் தேணினிப்பிற வாததன்மைவந் தெய்தினேன்
கற்றவர்தொழு தேத்துஞ்சீர்க்கறை யூரிற்பாண்டி க்கொடுமுடி
நற்றவாவுணை நான்மறக்கினுஞ் சொல்லுநாநமச் சிவாயவே.

காசிவாசி ஸ்ரீ செந்திரநாதையார்கள் தேவாரங்களுக்கும்,
உபயவேதங்கள் முதலியனபாற் காணப்படும் பிரணவம், விபூதி,
உருத்திராக்ஷம், பஞ்சாக்ஷரம், அன்புநெறி, சரியை கிரியை யோக
ஞானபாதங்களிவற்றின் உண்மைகளுக்கும் பிறவற்றுக்கும் பொ
ருளொற்றுமைகண்டு தேறச் சரிதங்கள் முதலியன வெடுத்துத்
தொகுத்து 112 விஷயங்களாகப் பகுத்துத் “தேவாரம் வேதசா
ரம்” என்னு மகுடமுஞ்சூட்டி ஓர் நூலியற்றி அச்சிடுவிர்த்திருக்
கின்றனர்.

திருவாசகம்.

திருவாசகம் என்பது திருமயமான, அல்லது அருள்நாதவடி
வான, அல்லது அழகிய வாசகம் என்னுங் கருத்துடைத்தாய்,
வாதவ்யாடிகள் அருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்திற்குக் காரணக்குறி
யாயிற்று. இத் திருவாசகமாட்சினோக்கி இதனையருளிய வாதவ்யா
டிகளை “மாணிக்கவாசக” ரென்றும், அரிமர்த்தன பாண்டியன்
சூட்டிய பட்டங்கொண்டு “தென்னவன் பிரமராயன்” என்றும்
வழங்குவர். திருவாசகத்திலே “எந்து”, “அச்சன்”, “அச்
சோ”, “பப்பு”, என்பவை முதலிய மலையாளச்சொற்கள் பிரயோ
கிக்கப்பட்டிருப்பதைக் கொண்டு இவர் மலையாளத்திருந்து வந்து
பாண்டியிற் குடிகொண்டனரென் றனுமானிப்பாருமுளர்;

இவர் “நமச்சிவாய வாஅழக” என்பதுமுதலிய நான்குதிருவகவல் முதற்கொண்டு திருச்சதகம், நீந்தல்விண்ணப்பம், திருவெம்பாவை, திருவம்மாணை, திருப்பொற்சுண்ணம், திருக்கோத்தும்பி, திருத்தெள்ளேணம், திருச்சாழல், திருப்பூவல்லி, திருவுந்தி, திருத்தோணைக்கம், திருப்பொன்னூசல், அன்னைப்பத்து, குயிற்பத்து, திருத்தசாங்கம், திருப்பள்ளியெழுச்சி, கோயின்முத்திருப்பதிகம், கோயிற்பதிகம், செத்திலாப்பத்து, அடைக்கலப்பத்து, ஆசைப்பத்து, அதிசயப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்து, வாழாப்பத்து, அருட்பத்து, திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம், கண்டபத்து, பிரார்த்தனைப்பத்து, குழைத்தபத்து, உயிருண்ணிப்பத்து, அச்சப்பத்து, திருப்பாண்டிப்பதிகம், பிடித்தபத்து, திருவேசறவு, திருப்புலம்பல், குலாப்பத்து, அற்புதப்பத்து, சென்னிப்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம், யாத்கிரைப்பத்து, திருப்படையெழுச்சி, திருவெண்பா, பண்டாயநான்மறை, திருப்படையாட்சி, ஆனந்தமாலை, அச்சோப்பதிக மீறாக மீம்பத்தொருவகைப்படுத்துச் செந்தமிழ்வேத மருளிச்செய்தனர். பதிகங்கள் செய்தருளிய தலங்களும், அப்பதிகங்களின் உட்கருத்தும் அதனதன் முகத்திற்காண்க. புறத்தீத நிகழக்கண்ட பலப்பல செயல்களையுஞ் சிவஞானச்செயல்களாய் ஒப்பச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கும் முறைமை மிகவும் வியக்கற்பாலதேயாம். பாடல் எல்லாம் ஞானப்பொருள்குறித்த வருவங்களா மென்பதற்கு, “வையகமெல்லா முரலதாக மாமேருவென்னு முலக்கைநாட்டி, மெய்யெனுமஞ்ச ணிறையவட்டி” எனவருந் திருவாக்கு முதலியன சான்றும்.

வாதவ்யாடிகளின் மனமுஞ் செயலும் எங்கேயழுந்திக் கிடந்தனவென்பது,

“எங்கையுனக் கல்லா தெப்பணியுஞ் செய்யற்க்
கங்குல்பகலெங்கண் மற்றொன்றுங் காணற்க்

விக்கிப்பரிசே யெமக்கெங்கோ னல்குதியே
லெக்கெழிலென் ஞாயிறெமக்—” என்றும்,

“உன்னைப் பிரானாகப் பெற்றவுன் சீரடியோ
முன்னடியார் தாள்பணிவே மாங்கவர்க்கே பாங்காவோ
மன்னவரே யெங்க ணவராவா ரவருகந்து
சொன்னபரிசே தொழும்பாய்ப் பணிசெய்வோம்,

என்றும் வருபல திருவாக்குகளா லுணரப்படும்.

பாடல்களின் மெய்ஞானபோத வாற்றலோவென்றால் அஃ
தெடுத்துரைக்குந் தாதத்தினதன்று. கல்லையுமுருகக் கனிக்குந்திவ்
விய வாய்க்கனிமொழிபைச் சொல்லென்றுரைத்தல் தகாதென்றே
மாணிக்கவாசகமென் நிவ்வுலகு தலைமேலேற்றிப் போற்றுவதா
யிற்று. திருவாசகச்செய்யுள் ஒவ்வொன்றும், உற்றுநோக்குங்
கால், வேதோபநிடதங்க ளெல்லாவற்றையும் ஒருக்கே யளக்குந்
துணையதாய் விளங்கும். இப்பெருஞ்சிறப்பு மாற்றலு முடைய
திருவாசகம், தன்னை அன்புடனோதுவாரைப் பிறவிக்கடலினெ
டுத்து முத்திரெறிச் செலுத்துமென்பது,

“தொல்லை யிருபிறவிச் சூழந் தனோக்கி
அல்லலறுத் தானந்த மாக்கியதே—எல்லை
மருவா நெறியளிக்கும் வாதவூ ரெங்கோன்
திருவா சகமென்னுந் தேன்” என்னு மானரோர் அனுபவ

வாக்கானறிக.

இப்பெற்றித்தாகிய திருவாசகத்தைச் சிலவருடங்களின்முன்
போப்பையர் ஆங்கிலபாடையில் மொழிபெயர்த்தனர். எவ்வளவு
சாதுரியமாய் மொழிபெயர்த்திருந்தாலும், தக்க பொருட்பொலி
வுடைய சொற்கள் ஆங்கிலத்தில் இல்லாமையால் மூலப்பொரு
ளின் வலியுந் திறனுஞ் சுவையும் பொருணலனும் பலவிடங்களிற்
குன்றிவிட்டன.

இக்கிருமுறையை ஆங்கிலத்திலே சரிவா மொழிபெயர்த்தல் யார்க்குமரிதெனக் காட்டுமாறு அதன்கண்ணுள்ள திருச்சதகம் 71-ம் செய்யுளையும் அதன் பொருளையும் ஓர் உதாரணமாக இங்ஙனம் தருகின்றும்:—

‘புணர்ப்ப தொக்க வெந்தை யென்னை
யாண்டு பூண நோக்கினுப்
புணர்ப்ப தன்றி தென்ற போது
நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம்
புணர்ப்ப தாக வன்றி தாக
வன்பு நின்க ழற்கணை
புணர்ப்ப தாக வங்க ணா
புங்க மான போகமே.

(இதன்பொருள்)—“புணர்ப்பதொக்க”—ஆண்டவனோடு மாறுகொண்டு திரிகின்ற அடிமையானவனை அந்த ஆண்டவன் சதுர் வித உபாயங்களினாலும் தன்னடிமையென்று தன்னோடு கூட்டிக் கொள்வதொப்ப,

“எந்தை யென்னை யாண்டு பூண நோக்கினுப்”— திருவடிக்கருகராகிய மெய்யடியார் குணங்களொன்று மில்லாதவனுப்க்காம வெகுளி மயக்கங்களினால் பிரபஞ்சத்தை மெய்யென்று சுழல்கின்ற என்னைக் கிருபையினாலே ஆசாரிய மூர்த்தமா யெழுந்தருளிவந்து தடுத்தாட்கொண்டு, மெய்யடியார்கண்மேல்வைக்குங் கிருபானோக்கத்தை அடியேன் போதத்துக் குள்ளும் புறனுமாய் அழுந்தவைத்தருளிச்செய்தாய்,

‘புணர்ப்பதன்றி தென்ற போது’—அரிபிரமாதிகட்குங்கிடையாத இந்தக் கிருபானோக்கம் ஒன்றுக்கும் பற்றாத வெனக்குக்கிடைப்பதன்றென்று கிருபையருமையை யறிந்தபோது,

“நின்னொ டென்னொ டென்னிதாம் புணர்ப்பதாக”—என்னதாகியிருந்த சகசமலமொன்றும் நின்னொடு மென்னை யிரண்டற்ற அத்துவிதமாய்க் கூட்டுவதாகவும்,

“அன்றிதாக வன்புதின் கழற்கணை புணர்ப்பதாக” — முன் யான், எனதாய் நின்ற பிரபஞ்சமான இது, இப்போது யானென தன்றாகவும், இப்பிரபஞ்சத்தின் மேனின்ற அன்பு சுவாமிகள் திருவடிக்கண்ணை மீளாது நிற்பதாகவுமாயின,

“அங்கணா புங்கமான போகமே” — அழகிய கண்ணா, அரிபிரமாதிரி போகங்களையும் கடந்திருப்பதான சிவானந்த போகமே, இந்தக்காருண்ணியத்துக்கு நாயேனாற் செய்யற்பாலதாகிய கைம்மாறு முண்டுகொல்லோ! — என்றவாறு.

“ஆண்டு பூணரோக்கியம்” என்றமைபான் “புணர்ப்ப தொக்க” என்ற உவமைக்கு ஆண்டவனடிமை வருவிக்கப்பட்டது. பூணரோக்குதல் — போதம்பதையாது வைத்த ரோக்கம்; கிருபையருமையை யறிந்தபோது தற்செயல் முழுதுமிறந்து சிவத்தோடத்துவிதமானபடியினாலே “நின்னொடு மென்னைப் புணர்ப்பதாக” என்றார். “என்னொடும்” என்ற மூன்றனுருபை, என்னை யென்னு மிரண்ட னுருபாகக் கொள்க. உம்மைகளும் ஆயின வென்னும் ஆகரமுந் தொக்குநின்றன. பொருளை இன்னும் நெடிது விரிக்க லாம். விரித்த அளவில் பெறக்கூடிய துட்ப திட்பங்களெல்லாவற் றையும் மொழிக்குமொழி பொருந்தப் பெயர்த்துச் செல்லும் மொழிபெயர்ப்பிலே அமைத்துக் காட்டற்கியலுமோ வென்பது ஐயம். பிரபஞ்சம், கிருபை, போதம், அழுத்தல், சகசமலம், அத்துவிதம், சிவானந்தபோகம், காருண்ணிபம் என்னுஞ் சொற் களுக்கெல்லாம் ஆங்கிலத்தில் இணைமொழிகள் அமைவர எடுத் துக்கொண்டாலும் அவைகள் சரிநின்று முழுப்பொருள் வன்மை யுமுணர்த்து மாற்றலுடையன வாகாவாம். ஆதலின், இவ்வாறே மொழிபெயர்ப்பெல்லாம் பெரும்பான்மையும் “அவலைநினைத்து உரையிடிக்குஞ்” செயல்போல்வ தொன்றெனத் தெனிக.

திருக்கோவை.

திருக்கோவை யென்பது அழகிய (அல்லது அருண்மயமாகிய) வடம் எனப் பொருள்படும். வாதவூரடிகள் இத் திருக்கோவைநூலை அறிவனூற் பொருளும் உலகநூல் வழக்குமென இரு பொருள் நுதலியியற்றியருளினார், அறிவனூற் பொருள்—ஆகமப் பொருள்; உலகநூல்வழக்கு—களவு கற்பென்னும் பாசுபாடுடைய அகணைந்திணையின்பவரலாறு. களவு கற்பென்னு மிருகைகோளால், இயற்கைப்புணர்ச்சி, பாங்கற்கூட்டம், இடந்தலைப்பாடு, மதியுடன்படுத்தல், இருவருமுள்வழியவன் வரவுணர்தல், முன்னுறவுணர்தல், குறையுறவுணர்தல், நாணநாட்டம், நடுங்கனாட்டம், மடல், குறைநயப்பித்தல், சேட்படை, பகற்குறி, இரவுக்குறி, ஒருவழித்தணத்தல், உடன்போக்கு, வரைவுமுடுக்கம், வரைபொருட்பிரிதல், மணஞ்சிறப்புரைத்தல், ஓதற்பிரிதல், காவற்பிரிதல், பகைதணிவினைப்பிரிதல், வேந்தற் குற்றுழிப்பிரிதல், பொருள்வயிற்பிரிதல், பாத்நையிற் பிரிதல் என்னுமீவ் விருபத்தைந்நு கிளவிக்கொத்துக்கள் கொண்டி கோக்கப்பட்டமையால் இந்நூல் கோவையெனப்பட்டது. இந்நூற் பெருமையை,

“உருவாரூர் தமிழ்ச்சங்கத் தடம்பொய்கைத் தோன்றியுயர்ந்தோங்கு மெய்ஞ்ஞான வொளியையுடைத் தாகி, மருவாரூங்கிளவியிதழ் நானூராகி மதுப்பொருள்வாய் மதிப்புலவர் வண்டாயுண்ணத், தருவாரூம் புலியூரி னுலகய்யக் குனிப்போன் றடங்கருணை யெனுமிரவி தன்கதிராலலருந், திருவாதவூராளி திருச்சிற்றம்பலவன் றிருவடித்தாமரைச் சாத்துந் திருவளர்தாமரையே” என்று அபியுத்தனார் கூறிய வாக்கானும், நம்பியாண்டார்நம்பி, சுவாமிநாததேசிகர் முதலியோரின் மதிப்புரைச் செய்யுட்களானும் இனிதுவிளங்கும். அன்றியும் இந்நூல் இயற்றமிழ் ஆராய்ச்

சிக்கும் நியாயவாராய்ச்சிக்கும் வாய்ப்புடைய சொல்வழக்கும் பொருள்வழக்கும் நன்குணர்த்தும் மாட்சியுடைய தென்பதைப் பின்வரு செய்யுளாற் றெளிக:—

“ஆரணங் காணென்ப ரந்தனர் யோகிய ராகமத்தின்
காரணங் காணென்பர் காமுகர் காமநன் னூலிதென்பர்
ஏரணங் காணென்பர் எண்ணர் எழுத்தென்ப ரின்புலவோர்
சீரணங் காயசிற் றம்பலக் கோவையைச் செப்பிடினே.”

ஏரணம்—நியாயம்; எழுத்து—இயற்றமிழ்.

இப்பெருஞ் சிறப்புடைத் திருக்கோவையில் மாதிரிக்கிரண்டு செய்யுள் இங்ஙனந் தருகின்றும்:—

குருநாண் மலர்பொழில் சூழ்தில்லைக் கூத்தனையேத்தலர் போல்
வருநாள் பிறவற்க வாழிய ரோமற்றென் கண்மணிபோன்
றெருநாள் பிரியா துயிரிற் பழகி யுடன்வளர்ந்த
வருநா ணழிய வழல்சேர் மெழுகொத் தழிகின்றதே.

நீங்கரும் பொற்கழற் சிற்றம்பலவர் நெடுவிசம்பும்
வாங்கிருந் தெண்கடல் வையமு மெய்தினும் யான்மறவேன்
நீங்கரும் பும்மமிழ் துஞ்செழுந் தேனும் பொதிந்து செப்புங்
கோங்கரும் புந்தொலைத் தென்னைபு மாட்கொண்ட கொங்கை
களே.

திருவிசைப்பா.

திருவிசைப்பா என்பது அழகிய இசைபொருந்திய பாக்களை யுடையதென அன்மொழித்தொகையாய் இந்நூற்றுக் காரணக்கு றியாயிற்று. இது திருமாளிகைத்தேவர், சேந்தனர், கருஆர்த் தேவர், பூந்துருத்திரம்பி, காடநம்பி, கண்டராதித்தர், வேணுட் டடிகள், திருவாலியமுதனர், புருடோத்தநம்பி, சேதிராயர் என்

னும் ஒன்பது நாயன்மாராலும் பலதலங்களிலும் அருளிச்செய்யப்பட்டது.

“அடைவுறுமானிகைத்தேவர் நான்கு சேந்தரன்புறு பல்லாண்டொன்றே டிசைப்பாமுன்று, திடமுடைய கருவூர்ப்பத்து வீறிற் சிறந்த காடவிரிண்டு கண்டர்வேணுடர், படிபுகழொவ்வொன்று திருவாலினான்குபன்னுபுருடோத்தமனா ரிரண்டுசேதிராய, ருடையதிருக்கடைக்காப்பொன்றாக விருபத்தொன்பா னேதுசெய்யுண்டிருநூற்றறுபதிலேடைந்தே”,

என்னுஞ் செய்யுட்படி ஆதியிற் பாடப்பட்ட திருவிசைப்பாப்பதி கங்கள் இருபத்தெட்டு, திருப்பல்லாண்டுப்பதிகம் ஒன்று, கூடியபதிகங்கள் இருபத்தொன்பதிலும் அடங்கிய திருப்பாடல்கள் முந்நூற்றறுபத்தைந்தாகும். ஆனால் தற்காலம் நிலைபெறுவன, திருவிசைப்பாப்பதிகங்கள் இருபத்தெட்டிலும் இருநூற்றைம்பத்தேழு திருப்பாடல்களும், பல்லாண்டொருபதிகத்தில் பதின்மூன்று திருப்பாடல்களும் கூடிய முந்நூற்றொரு திருப்பாடல்களேயாம். எஞ்சிய அறுபத்துநான்கு திருப்பாடல்களும் இறந்து விட்டன.

திருவாசகம் “மாணிக்கவாசக” மாயின் திருவிசைப்பாவும் அன்னதேயாம். பொருட்பொலிவானுஞ் சுவைநலத்தானும் ஒன்றற்கொன்று தாழாதென்பதைக் காட்டுமாறு இவ்விரண்டு செய்யுட்களை இங்ஙனந் தருகின்றும்—

(திருவாசகம்.—பிடித்தபத்து)

—*—

அருளுடைச் சுடரே யளிந்ததோர் கனியே
பெருந்திற லருந்தவர்க் கரசே
பொருளுடைக் கலையே புகழ்ச்சியைக் கடந்த
போகமே யோகத்தின் பொலிவே

தெருளிடத் தடியார் சிந்தையுட் புகுந்த
 செல்வமே சிவபெருமானே
 யிருளிடத் துண்ணைச் சிக்கெனப் பிடித்தே
 னெங்கெழுந்தருளுவ தினியே.

(திருவிசைப்பா.—திருமாளிகைத்தேவர்.)

ஓளிவளர்விளக்கே யுலப்பிலா வொன்றே
 யுணர்வுசூழ் கடந்ததோ ருணர்வே
 தெளிவளர்பளிங்கின் றிரண்மணிக் குன்றே
 சித்தத்துட் டித்திக்குந் தேனே
 யளிவளருள்ளத் தானந்தக் கனியே
 யம்பலமாடரங் காசு
 வெளிவளர் தெய்வக் கூத்துகந்தாயைத்
 தொண்டனேன் விளம்புமா விளம்பே.

(திருவாசகம்.—அருட்பத்து.)

எங்கணையகனே யென்னுயிர்த் தலைவா
 வேலவார் குழலிமா ரிருவர்
 தங்கணையகனே தக்கநற் காமன்
 றனதுட றழலெழ விழித்த
 செங்கணையகனே திருப்பெருந் துறையிற்
 செழுமலர்க் குருந்த மேவியசீ
 ரங்கண வடியே னாதரித்தழைத்தா
 லதெந்துவே யென்றரு ளாயே

(திருவிசைப்பா.—சேந்தனார்.)

ஏகநாயகனை யிமையவர்க் கரசை
 யென்னுயிர்க் கமுதினை யெதிரில்
 போகநாயகனைப் புயல்வணற் கருளிப்
 பொன்னெடுஞ் சிவிகையா வுர்ந்த
 மேகநாயகனை மிகுதிருவீழிமிழலை
 விண்ணிழி செழுங்கோயில்
 யோகநாயகனை யன்றி மற்றொன்றுமுண்டென
 வுணர்கிலேன் யானே.

திருப்பல்லாண்டு.

இது தனிமுதற்கடவுளாகிய பரமசிவனைப் பல்லாண்டு வாழ்
 கென மனநிறைந்த வன்பினாற் பாட்டருளிச் செய்தலின் பல்லாண்
 டென்றாயிற்று. பலவாண்டு பயத்தலைச் செய்வது பல்லாண்டெ
 னக் காரணக்குறியாய் இந்நூற்கமைந்தது.

இது திருவிசைப்பா அருளிச்செய்த ஒன்பது நாயன்மாரில்
 ஒருவராகிய சேந்தனரால் அருளப்பட்ட பதின்மூன்று திருப்பா
 டல்களைக் கொண்ட ஒரு பிரபந்தம்.

பல்லாண்டுகடந் தெல்லாம் வல்லுராய் எஞ்ஞான்றும் நிலவும்
 பரமசிவனார்க்குப் பல்லாண்டு கூறுதலெற்றுக்கெனின், சில்லாண்
 டிற் சிதைந்தழியுந் தேவர் சிறுநெறிக்கட செல்லா நெஞ்சத்திற்
 பல்லாண்டென்னும் பதங்கடந்த பரமசிவன்பாற் படரும் பேரன்பு
 பழுத்துப் பூர்த்தியா யுண்டென்னும் பரிசைப் பரிந்து காட்டுமா
 றென்க. அதுபற்றியே சேந்தனாரும் திருப்பல்லாண்டிற் பின்வரு
 மாறு கூறினர்;—

சொல்லாண்ட சுருதிப் பொருள் சோதித்த
 தூய்மனத் தொண்டருள்வீர்
 சில்லாண்டிற் சிதைபுஞ் சில தேவர்
 சிறு நெறி சேராமே
 வில்லாண்ட கனகத்திரண் மேருவிடங்கள்
 விடைப்பாகன்
 பல்லாண்டென்னும் பதங்கடந்தானுக்கே
 பல்லாண்டு கூறுதுமே.

திருமந்திரம்.

இந்நூல் வந்த வரலாறும், நூலாசிரியர்க்குத் திருமுல்ர் என்
 னு நாமமேற்பட்டவாறும் பாடையியலுட் “திருத்தொண்டப்புல
 வர்” என்னும் அத்தியாயத்திலே கூறியிருக்கின்றும்.

அறுபான்மும்மை நாயனாருள் ஒருவரான இந்நூலாசிரியர்
 (திருமுலநாயனர்) நந்தி திருவருள் பெற்ற நான்மறை யோகிகள்
 லொருவரும், அணிமா முதலாக வரு மென்பெருஞ் சித்திகள்
 கைவந்த சித்தருமாகலின், இவர் மூவாயிரவருடம் யோகநிலையி
 லிருந்து வருடமொரு பாட்டாக மூவாயிரஞ் செய்யுட்களைப் பாடி
 னாரென்னு முண்மைக்கண் ஐயப்பாடி சிறிதுமில்லை. ஐயங்கொள்
 வார் அணிமா முதலிய அட்டமா சித்திகளின் இயலையும் ஆற்றலே
 யும் சித்தர்கள் பெருமையையும் தக்கார் முன்னிலையில் ஆராய்ந்து
 தங்கள் மயக்கங்களைத் தீர்த்துத் தெளியக்கடவர்.

இங்ஙனந் தெரிக்கப்புகின் இடம் மிகவிரியும்.

நாயனர் சிறிவிவிடந்தீர்த்து தமிழுலகமூய்ய ஞானம் முதலிய
 நான்கும் மலர்கின்ற நற்றிருமந்திர மாலையாகத் தந்தவீந்நூல்பாயிர

முட்பட ஒன்பது தந்திரங்களை யுடைத்து. இதன்கண் வேதப் பொருள் அருகியும் ஆகம நாற்பாதப்பொருள் பெருகியும் வரும். முதற் செய்யுளானது நூற்பொருளை ஒருவாறு தன்னகத்தடக்கி நின்றவின் வருபொருள் தெரிக்கு மலங்காரமாம். அது வருமாறு;—

ஒன்றவன் றானே யிரண்டவ னின்னருள்
நின்றனன் மூன்றினுள் நான்குணர்ந் தானேந்து
வென்றன னாறு விரித்தன னேழும்பர்ச்
சென்றனன் றானிருந் தானுணர்ந் தெட்டே.

ஒன்று—பாமசிவன்.

இரண்டு—சிவமும் (இன்னருட்டாதான்மிய) சத்தியும்.

மூன்றாய் நின்றல்—சீவான்மாக்களை மலப்பிணியினீக்கி வாழ்வித் தற்பொருட்டு இலயபோக வதிகார அவத்தையுற்று முறையே சத்தன், உத்தியுத்தன், பிரவிருத்தன் என மும்முதலாய் நின்றல்.

நான்குணர்தல்—அங்ஙனம் நின்று, ஆன்மாக்கள் மெய்யுணர்ந்து வீடுபேறு கூடுதற் பொருட்டுச் சுத்தமாயைக் காரியப் படுத்து வேதாசமமென்னு முதலான்களாலே அறம் முதலிய உறுதிப்பொருள் நான்கையும் நன்குணர்த்தல்.

ஐந்துவெல்லல்—அவ்வாற்றால் ஐந்தவத்தையும் உயிர்களுக்கு விளைத்தும் பஞ்சபாசவுபாதி தனக்கிலனாய் அமலனாய் நின்றல்.

ஆறுவிரித்தல்—ஆன்மாக்கள் கன்மபோக நுகர்ந்து மலபரிபாக மெய்துதற் பொருட்டு மந்திர முதலிய அத்துவாக்கள் ஆறினையு நித்த பரிக்கிரகசத்தியான ஆம்மாயையினுனை விரித்திடல்.

ஏழம்பர்ச்செல்லல்—ஐவகை முத்தொழிலையும் அதி சூக்குமமாயும், சூக்குமமாயும், தூலமாயும் நடாத்தவேண்டுதலின் அவ்வத்துவாக்களினிடனாய்ச் சிவன், நாத சிவன் எனவும், சதாசிவன் எனவும், மகேசன், உருத்திரன், மால், அயன், எனவும் முறையே அருவம், அருவுருவம், உருவமென்னு முக்கூற் றெழுவகைத் திருமேனிகளையுமுற்று மேலா யோங்குதல். (“எழுபார்” என்பது பாடமாயின், எழுவகை ஞான பூமிகளையும் வியாபித்தலென்க. ஏழு ஞான பூமிகளாவன, சுபேச்சை, விசாரணை, தனுமானசி, சத்துவாபத்தி, அசஞ்சத்தி, பதார்த்தபாவனை, துரியகை என்பனவாம்.

எட்டுணர்ந்திருத்தல்—அப்பெற்றியரூப முதல்வன் முற்றறிவு முதலிய எண்குண் சொரூபனாயுணரப்பட்டு என் உள் ளத்தின் கண் சோகம் பாவனையால் துவிதமற்று ஏகனாயிருத்தல்.

ஆகலின் அவன் நிருவருளாலே வேதாகமப் பொருள்களையெடுத்துத் தமிழுலக மெளிதினுணர்ந்துய்தற்பொருட்டு இங்ஙனந்திருமந்திரமலை செந்தமிழாற் கூறலுற்றமென்பது குறிப்பெச்சம்.

பதினொன்ற் திருமுறைப்பிரபந்தங்கள்.

இது திருமுகப்பாசர முதற் திருவேகாதச மாலையீறான நாம்
பது பிரபந்தங்களைத் தன்னுட்கொண்டது.

அவை வருமாறு:—

பிரபந்தப் பெயர்:

அருளிச்செய்தவர் பெயர்.

1. திருமுகப்பாசரம்	...	திருவாலவாயுடையார்
2. திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்
பதிகம்	...	காரைக்காலம்மையார்
3. திருவிரட்டைமணிமலை	...	„
4. அற்புதத் திருவந்தாதி	...	„
5. க்ஷேத்திரத்திருவெண்பா	...	ஐயடிகள் காடவர்கோன்
6. பொன்வண்ணத்தந்தாதி	...	சேரமான்பெருமானாயனார்
7. திருவாரூர் மும்மணிக்கோவை	...	„
8. திருக்கையாரு நானவலா	...	„
9. கைபாதி காளத்திபாதி
யந்தாதி	...	நக்கீரதேவர்
10. திருவீயங்கோய்மலையெழுபது	...	„
11. திருவலஞ்சுழி மும்மணிக்
கோவை	...	„
12. திருவெழுசூற்றிருக்கை	...	„
13. பெருந்தேவபாணி	...	„
14. கோப்பிரசாதம்	...	„
15. காரெட்டு	...	„
16. போற்றித்திருக்கலிவெண்பா	...	„

17. திருமுருகாற்றுப்படை ... நக்கீரதேவர்
18. திருக்கண்ணப்பதேவர் திரு
மறம் ... ,,
19. திருக்கண்ணப்பதேவர் திரு
மறம் ... கல்லாடனார்
20. மூத்தநாயனார் திருவிரட்டை
மணிமாலை ... கபிலதேவர்
21. சிவபெருமான் திருவிரட்டை
மணிமாலை ... ,,
22. சிவபெருமான் திருவந்தாதி ... ,,
23. சிவபெருமான் திருவந்தாதி ... பரணதேவர்
24. சிவபெருமான் திருமும்மணிக்
கோவை ... இளம்பெருமானடிகள்
25. மூத்தபிள்ளையார் திருமும்
மணிக்கோவை ... அகிராவடிகள்
26. கோயினான்மணிமாலை ... பட்டணத்தடிகள்
27. திருக்கமூலமும்மணிக்
கோவை ... ,,
28. திருவிடைமருதூர் மும்மணிக்
கோவை ... ,,
29. திருவேகம்பமுடையார் திரு
வந்தாதி ... ,,
30. திருவொற்றியூர் ஒருபா வொரு
பஃது ... ,,
31. விநாயகர் திருவிரட்டைமணி
மாலை ... நம்பியாண்டார் நம்பி
32. கோயிற்றிருப்பண்ணியர்
விருத்தம் ... ,,
33. திருத்தொண்டர் திருவந்தாதி ... ,,

34. ஆளுடையபிள்ளையார் திரு
வந்தாதி ... நம்பியாண்டார் நம்பி
35. திருச்சண்பை விருத்தம் ... ,,
36. திருமும்மணிக் கோவை ... ,,
37. திருவுலாமாலை ... ,,
38. திருக்கலம்பகம் ... ,,
39. திருத்தொகை ... ,,
40. திருநாவுக்கரசு தேவர் திருவே
காதசமாலை ... ,,

இவற்றுள்ளே திருமுகப்பாசுரமொன்று உமாபதி சிவாசாரி
யர் சரித்திரங் கூறியவிடத்தும், கானைக்காலம்மையார் பாடல்
அவ்வம்மையார் சரித்திரங் கூறியவிடத்தும் தந்திருக்கின்றும்.

சேஷத்திரத் திருவெண்பா மாதிரிக்கொன்று வருமாறு:-

ஒடுகின்ற நீர்மை யொழிதலுமே யுற்றருங்
கோடுகின்றார் மூப்புங் குறுகிற்று—நாடுகின்ற
நல்லச்சிற் றம்பலமே நண்ணுமு னன்னெஞ்சே
தில்லைச்சிற் றம்பலமே சேர்.

பொன்வண்ணத்தந்தாதி, திருக்கலம்பகம் முதலிய சிலவற்
றின் செய்யுட்கள் பல்வகைப் பிரபந்தமென்னும் பிரிவுட் காண்க.
எஞ்சிய நூற் செய்யுட்கள் நூல்களைப் பெற்றுழிக் கண்டுதெனிக.

பெரியபுராணம்.

இந்நூலைப்பற்றிப் படையியலுட் கடைச்சங்க காலத்துத்
திருத்தொண்டர் என்னும் பிரிவின் கீழ் சிறிது குறித்திருக்கின்
றும்.

இது பெரியபுராண மெனவும் திருத்தொண்டர் புராணமென்
வும் வழங்கப்படும். பெரியபுராணம்-பெருமையை அறிவுறுக்கும்
புராணம்: யாவர் பெருமை யென்னு மவாய்க்கலைக்கட் டிருத்தொ
ண்டர் பெருமையென்பது தானே போதரும். இவ்விரு திருநா
மங்களு மிந்நூற்கு அதன் ஆசிரியராலே கொடுக்கப்பட்டதென்
பது “எடுக்குமாக்கதை” எனவும், இங்கிதனாமங்கூறின் * * *
செங்கதிரவன் போனீக்குந்-திருத்தொண்டர் புராணமென்பாம்.”
எனவும் போந்த பாயிரத்தாலறிக.

இந்நூலை இயற்றிய ஆசிரியர் சேக்கிழார். இவர் தொண்
டை நாட்டைச் சார்ந்த குன்றத்தூரிலே சேக்கிழார் மரபில் அவ
தரித்தவர். இவர் அம்மரபை விளக்கின காரணம்பற்றிச் சேக்
கிழார் என்னும் பெயர் இவருக்கேற்பட்டது.

இவரது கல்வியறிவொழுக்கங்களை யறிந்த அநபாயச் சோழ
மகாராசன் இவரையழைப்பித்துத் தமக்கு மந்திரியாகவமைத்து
“உத்தமசோழப்பல்லவ” ரென்னும் வரிசைப் பெயரையும் கொடு
த்தான். இவர் பாடிய புராணச்சிறப்பை நோக்கி “அருண்மொழித்
தேய”ரென்னு நாடமுழைப்பட்டது.

அரசனது சபையிலே புறச்சமயக் காப்பியமாகிய சீவக சிந்
தாமணிபைச் சொற்சுவை பொருட்சுவை நோக்கிப் பலரும்
பயின்று பொழுதுபோக்கி வந்தனர் இது சேக்கிழார்க்கு மிக
வெறுப்பையும் மனவருத்தத்தையும் கொடுத்தது இதனை நிறுத்
துமாறு அரசன் வேண்டுகோட்படி இம்மை மறுமைப் பயன்களை
ஒருங்கே தரவல்ல சிவனடியார் சரித்திரங்களைத் திரட்டிப் பெரிய
புராணமெனப் பெயரிட்டுப் பாடினர். இது சிதம்பரத்தில் சபா
நாயகர் சந்திரியினின்று மொழந்த அசரீரி வாங்காகிய “உலகெலா
முணர்ந் தோதற்கரியவன்” என்னும் அடியை முதலாகக்கொண்டு
பாடப்பட்டது.

முதற் செய்யுள்,

உலகெ லாமுணர்ந் தோதற் கரியவ
னிலவு லாவிய நீர்மலி வேணிய
னலகில் சோதிய னம்பலத் தாடுவான்
மலர்சி லம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்.

இந்நூல் முதற்றொடங்கி நமிநந்தியடிகள் புராணமீறாக ஒரு காண்டமாகவும், ஆளுடைய பிள்ளையார் புராணமுதல் வெள்ளாணைச் சருக்கமீறாக மற்றொரு காண்டமாகவும் வகுக்கப்பட்டது. இவ்விரு காண்டங்களுட் சருக்கங்கள் பதின்மூன்றாகப் பிரித்து முறை தெரிக்கப்பட்டன. இதன் நிருவிருத்த முழுத்தொகை நாலாயிரத்து முந்நூற்றாறு.

பரமசிவனருட் பத்தினான அருளொழுக்க சரித்திரமுணர்த்து மிவ்வருட் காவியம், அகம்புற மென்னும் இருதிறத்துப் பதினாற்றிணை வழக்கும், மனு முதலிய ஆன்மீரார் வகுத்த வருணாச்சிரம வழக்கும், புறநெறிச் சமய பூர்வபக்க வழக்கும், அகநெறிச் சமய ஆசாரவழக்கும், வைதிக சைவ மெய்ந்நெறி வழக்கும், உண்மைச்சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மையோக, உண்மை ஞான வழக்குகளும், குருலிங்க சங்கம வழிபாட்டு வழக்கும் பிறவும் ஒருவாறு தெரித்துச் செல்லும்.

திருமுறைக்கடுத்த வேற்றிலக்கியம்.

திருமுறை இலக்கியப் பன்னிரு வகுப்பையும் மேலே விவரித்தாம். அவ்விலக்கியங்கட் கொப்புமையுடைத்தாய்ச் சொற்கவை பொருட்சுவைகளாற் சிறந்து சிலவு பிறநூல்களும்பலவுள. அவற்றுட் சிலவற்றை இங்ஙனம் விவரிப்பாம்.

திருத்தொண்டர்புராண வரலாறு.

இந்நூல் பெரியபுராணத்தினது வரலாற்றினையும் மகிமைகளையும் எடுத்துக் கூறுவது. உமாபதி சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது.

திருத்தொண்டர்புராண சாரம்.

இதாவும் உமாபதி சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது. திருத்தொண்டர்களின் சரித சரரத்தைச் சுருக்கி யாவரும் எளிதில் விளங்க உணர்த்துவது.

திருத்தொண்டர் திருநாமக்கோவை.

இந்நூல் சிவஞான யோகிகளாற் செய்யப்பட்டது. தொண்டர்களின் திருநாமங்களைக் கோவைப்படுத்திக் கவிவெண்பாவாற் கூறுவது.

திருமுறைகண்ட புராணம்.

இந்நூல் திருமுறைகளைத் தேடிப் பெற்றுக்கொண்ட வரலாற்றையும் அவற்றை வகுத்துக்கொண்ட முறைமையையும் விவரிப்பது.

திருநகூத்திரக்கோவை.

இந்நூல் அறுபான்மும்மை நாயன்மாரும் பரிபூரணமெய்திய நகூத்திரங்களைக் கோவைப்படுத்திக் கூறுவது.

திருப்பதிக் கோவை.

இந்நூல் நாயன்மார் பிறந்த புண்ணிய தலங்களையும் பிறசேத் திரங்களையும் கூறுவது.

திருப்பதிகக் கோவை.

இந்நூல் திருமுறைக்கண்ணடங்கிய பதிகங்களை விவரிப்பது.

மேற்குறித்த விலக்கியங்களெல்லாம் திருமுறை ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாக் கருவிகளாம்.

திருப்புதும்.

இது அறுமுகக்கடவுட் டிருவருட் செல்வரான அருணகிரி நாதர் அருளிச்செய்தது. அறுமுகக்கடவுளின் புகழைப் பலவகையானும் புகழ்ந்து கூறுவது. பதினொறியிரம் பாடலுள்ளது. இத்தொகை இவ்வளவிற்குற்தல்.—“எம்மருணகிரி நாதனோடு பதினொறியிரத்திருப்புதும்முதுமே” என்னும் விரிஞ்சிபுரத்துப் பிள்ளைத்தமிழ்க் காப்புப்பருவச் செய்யுளானும் பிறவுரைகளானுந்தெளிக.

இந்நூலின் முதலிரண்டு பாகங்கள் ஸ்ரீ வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்களது முயற்சியால் வெளிப்போந்தன. இந்நூலாகிரியாகிய அருணகிரிநாதர் கந்தரந்தாதி முதலிய வேறு பிரபந்தங்களும் பாடியிருக்கின்றனர். இவர் பாடல்களெல்லாம் நவரசங்கலந்த மதுரச்சுவையுடையன.

(திருப்புகழ்ச் செய்யுள்)

இருவினையின் மதிமயங்கித் திரியாதே
 எழுநாகி லுழலுநெஞ்சத் தலையாதே
 பரமகுரு வருணினைந்திட் டினர்வாலே
 பரவுதரி சனையென்றற் கருள்வாயே
 தெரிதமிழை யுதவுசங்கப் புலவோனே
 சிவனருளு முருகசெம்பொற் கழலோனே
 கருணை நெறி புரியுமன்பர்க் கெளியோனே
 கனகசபை மருவுகந்தப் பெருமானே.

(கந்தரந்தாதிச் செய்யுள்)

வாரணத்தானை யயனைவிண் ணோரை மலர்க்காத்து
 வாரணத்தானை மகத்துவென் றோன் மைந்தனைத்துவச
 வாரணத்தானைத் துணைநயந்தானை வயலருணை
 வாரணத்தானைத்திறைகொண்ட யானையை வாழ்த்துவனே'

திருக்குறள்.

இந்நூல் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேறியது.

நாலடி நான்மணி நானூற்பு தைந்திணைமுப்
 பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாமூல
 மின்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
 கைநிலைய வாங்கிழ்க் கணக்கு,

என்னும் வெண்பாவில் எடுத்தோதப்பட்ட “முப்பால்” என்றது திருக்குறளா மெனக்கொண்டு அது பதினெண் கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றுமென் றதனை அவற்றோ டொப்பிப்பர் ஒருசாரார். திருக் குறள் பெரியதமிழ் வேதமாதலின் அதனை நாலடி முதலிய சிறு

நூல்களோடு உடனெண்ணித் தொகைகோடல் சாலாமையின், ஆண்டு “முப்பால்” என்றது திருக்குறள் அன்றென்று மறுத்து ரையாடுவர் மற்றொரு சாசார். ஆண்டு “முப்பால்” என்பது திருக்குறள் எனக்கொள்ளினும் அதனை ஏனையவற்றோடொப்பித்தல் பொருந்தாதென்பது,

அறமுத னுன்கு மகலிடக்கீதோ ரெல்லந்
திறமுறத் தேர்ந்து தெளியக்—குறள்வெண்பாப்
பன்னிய வள்ளுவனார் பான்முறைநே ரொவ்வாதே
முன்னை முதுவோர் மொழி,

என்று கடைச்சங்கப் புலவர் கோவூர்க்கிழார் கூறியதனானும் பிறருரைகளானும் நன்கு தெளியப்படும். அன்றியும்,

தேவர் குறளந் திருநான் மறைமுடிவு
மூவர் தமிழு முனிமொழியுங்—கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்,

என்று ஓளவைப்பிராட்டி இந்நூலை வியந்த முறைமையையும், பிற சிறப்புக்களையும் நோக்கி, இதன் விவரத்தைச் சங்கவிலக்கியத்துட் கலவாமல் திருமுறைப் பின்னர் இங்ஙனம் தருகின்றும்.

திருக்குறள்—திருவள்ளுவ நாயனார் அருளிச்செய்த அழகிய குறள் வெண்பாக்களையுடைய நூல். இப்பெயர் அன்மொழித் தொகையாய் நூலிற்குக் காரணக்குறியாயிற்று.

இது அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பாலை விரித்த வின் முப்பானூலென்றும், நான்மறைக்கும் பின்மறையா யெழுந்தமையின் உத்தரவேதமென்றும், தெய்வவருளாற்பிறந்தமையின் தெய்வநூலென்றும், பொய்யா மொழியானடத்தலின் பொய்யா மொழியென்றும், அறம், பொருள், இன்பம் வாயுறுத்தருளிச்

செய்தலின் வாயுறை வாழ்த்தென்றும், தமிழ்மொழியால் மறைந்
துகிடந்த பொருள் கிளத்தலின் தமிழ் மறையென்றும், அந்தணர்,
அரசர், வைசியரென்னும் முக்குலத்தார்க்குரிய நான்மறை போலா
காது நான்கு வருணத்தும் பிற குலத்துமுள்ள நன்மக்கள் யாவர்க்
கும் ஒதுதற்கமைந்த பொதுவியலுடைத்தாதலின் பொது மறை
பென்றும், திருவள்ளுவாற் செய்யப்பட்டமையின் திருவள்ளு
வர் என்றும் பெயர்பெற்று நிலவுகின்றது.

இந்நூலாசிரியர் வேதத்துப் பலவிடங்களினும் இலை மறை
காய்போலப் புலப்படா திருந்த நற்பொருள்க ளெல்லாவற்றையுந்
தொகுத்தெடுத்து உலகுக்குதவிய காரணத்தால் திருவள்ளுவரென்
றும், அறமாதிய வுறுதிப் பொருளியல்களை உலகுணர்ந்துய்ய
அருள்வினோதத்திற்கு கூறினமையால் தேவர் என்றும், முற்றுணர்
வாற் சொற்பொரு டெரிந்து எப்பாவலர்க்கும் மேலாகி முதற்பா
வாகிய வெண்பாவால் நூல் செய்தமையின் முதற்பாவலர் என்றும்,
தெய்வானு கூலத்தா லெய்திய புலமையுடைமையின் தெய்வப்புலவ
ரென்றும், தலைமக்களுக்கெல்லாம் தாய்போல முப்பாலைத் தண்
ணளியாற் கரந்தருளினைமையின் மாதானுபங்கியென்றும், அறம்
பொருளின் பமாந் தெளிதேனை அரிதபச் சொரிதரு செந்நாப்போ
துடைமையின் செந்நாப் போதரென்றும், அறமாதிய வற்றைத்
தனித்தனி கொண்டு நூல் செய்யுஞ் சிறுநாவலர்கள் போலாகாமல்
முப்பாலைபுற ஒருங்குகொண்டு அறம் பொருள் இன்பம் வீடுன்
னு நான்கு பொருளுடைக்கத் தமிழ்வேத நூல் செய்தலின் பெரு
நாவலரென்றும் உலகத்தாரால் போற்றப்படுகின்றனர்.

திருக்குறள் கடைச்சங்கத்தில் அரங்கேறிய தென்பதற்குச்
சான்று, அச்சங்கத்துப் புலவர் யாவருந் தனித்தனி இதன் பெரு
மையை நிலையிட்டியற்றிய கிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்களேயாம்.
உக்கிரப்பெருவழுதியுஞ் சங்கப்புலவர்களும் வணங்கிக் கீழிருந்து
கேட்பத் திருவள்ளுவ நாயனார் உருத்திரசன்மனாரோடு சங்கப்

பலகை வீற்றிருந்து இந்நூலை அரங்கேற்றினார். இறையனார் முதலியோராலுஞ் சங்கப்புலவர்களாலுங் கொடுக்கப்பட்ட சிறப்புப் பாயிரச் செய்யுட்களைத் திருவள்ளுவ மாலையிற் காண்க.

திருக்குறள், அறம் பொருள் இன்பமென்னும் முப்பாலையும் விரிக்குமேயன்றி நான்காவதாகிய வீட்டைக்குறித்தியாதும் பேசவில்லை யென்று சிலர் கூறுவர். அவர் கூற்று நுணுகி ஆராயாமையைக் காட்டும். வீடென்பது சிந்தையும் மொழியுஞ் செல்லாநிலைமைத்தாதலின் காரணவகையாற் கூறத்தக்கதேயன்றி, இலக்கணவகையாற் கூறுவதற்கமையாது. ஆதலின் நாயனார் துறவறமாகிய காரணவகையால் வீட்டியலைக்கூறிச் சென்றனர். இப்பெற்றியைச் சங்கப்புலவருந் தெளிந்தமையானன்றோ. “* * ஆனுவறமுதலந்நான்கு—மேனோருக் கூழினுரைத்தார்க்கு” என்று நக்கீரனாரும், “அறம் பொருளின்பம் வீடென்னு நான்கின்றிறந்தேறிந்து” என்று மாமுலனாரும், “இன்பம் பொருளறம் வீடென்னு மிந்தான்கும்” என்று நரிவேருஉத்தலையனாரும், “மும்மையின் வீடவற்றினான்கின் விதிவிளங்க” என்று இழிகட்பெருங்கண்ணனாரும், “தருமமுதனான்கும்” என்று களத்தூர்க்கிழாரும், “அறனறிந்தே மான்ற பொருளறிந்தே மின்பின் நிறனறிந்தேம் வீடு தெளிந்தேம்” என்று கொடிஞாழன்மாணி பூதனாரும், வீட்டையமுட்படுத்திச் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களி னோதினர். அன்றியும், உரையாசிரியர் பரிமேலழகியார் “வீடென்பது சிந்தையு மொழியுஞ் செல்லா நிலைமைத்தாதலின் துறவறமாகிய காரணவகையாற் கூறப்படுவதல்லது இலக்கணவகையாற் கூறப்படாமையின், நூல்களாற் கூறப்படுவன ஏனைய மூன்றுமேயாம்” என்று கூறியதையு முணர்ந்து தெளிக.

திருக்குறள் பாயிரம், அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் என நான்கு பகுதிகளையுடையது. பாயிரம், கடவுள் வாழ்த்து, வாண்சிறப்பு, நீத்தார்பெருமை, அறன்வலியுறுத்தல்,

என்னு நான் கதிகாரங்களுடைத்து. அறத்துப்பால், இல்லறவியல், துறவறவியல் என இரண்டியல்களுடைத்து. இல்லறவியல், இல்வாழ்க்கை முதல்புகழ் ஈராகிய இருபது அதிகாரங்களுடைத்து. துறவறவியல், வீரதம், ஞானம் என இரண்டு பிரிவாகும். வீரதம் அருளுடைமை முதல் கொல்லாமை ஈராகிய ஒன்பது அதிகாரங்களுடைத்து. ஞானம், நிலையாமை முதல் அவாவறுத்தல் ஈராகிய நான்கதிகாரங்களுடைத்து. அறத்துபாவீரண்டியல்களுக்கு மடுப்ப வருவது ஊழ் என்னுமதிகாரம். பொருளதிகாரம் அரசியல், அங்கவியல், ஒழிபியலென்று மூன்றியல்களுடைத்து; அவற்றுள் அரசியல் இறைமாட்சி முதல், இடுக்கணழியாமையீராகிய இருபத்தைந்து அதிகாரங்களுடைத்து. அங்கவியல், அமைச்சு முதல் மருந்தீராகிய முப்பத்திரண்டதிகாரங்களுடைத்து. ஒழிபியல், குடிமை முதல் கயமை யீராகிய பதின்மூன்று அதிகாரங்களுடைத்து. காமத்துப்பால் களவியல், கற்பியல் என்னு மிரண்டியல்களுடைத்து. களவியல் தகையணங்குறுத்தல் முதல் அலரறிவுறுத்தலீராகிய ஏழதிகாரங்களுடைத்து. கற்பியல், பிரிவாற்றாமைமுதல் ஊடலுவகை யீராகிய பதினெட்டதிகாரங்களுடைத்து.

அதிகாரங்களின் மொத்தத்தொகை...	133
ஒவ்வொன்றின் செய்யுள்	10
மொத்தச்செய்யுள்	1330

மாதிரிக்கைந்து செய்யுள் இங்ஙனந் தருகின்றும்;—

(அறச்சிறப்பு)

சிறப்பீனுஞ் செல்வமு மீனு மறக்கீனூஉவ்
காக்க மெவனே வுபிர்க்கு.

(செய்ந்நன்றி.)

எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டா முய்வில்லைச்
செய்ந் நன்றி கொன்ற மகற்கு.

(ஒழுக்கம்.)

ஒழுக்கம் விழுப்பந் தரலா னொழுக்க
முயிரினு மோம்பப் படும்.

(தீயொழுக்கம்.)

தீயவை தீய பயத்தலாற் றீயவை
தீயினு மஞ்சப் படும்.

(பொறை.)

அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
யிகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை.

இத்திருக்குறளுக்குரை பலவுளவேனும் பரிமேலழகியார்
இயற்றிய உரையே அவற்றினு ளெல்லாம் சிறந்து நூலின் மெய்ப்
பொருள் தெரிப்பதாம்.

இந்நூல் ஆங்கிலம் முதலிய சில இதரபாடைகளினும் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இகளை மேற்கொள்ளாத நூலும்
புகழாத மாந்தரும் எவ்விடத்துமில்லை.

இந்நூலின் வெண்பாக்களை முதுமொழியாகக் கொண்டு அவற்
றுக்கெடுத்துக் காட்டிலக்கியங்க ளமைத்துச் சோமேசர் முது
மொழி வெண்பா வென்றும், அரங்கேசர் வெண்பா வென்றும்
முருகேசர் வெண்பாவென்றும் மூவர் பாடியிருக்கின்றனர்.

திருவள்ளுவ மாவலி.

திருவள்ளுவ மாவலி யென்பது திருக்குறளின் சிறப்புப் பாயிரம். இது இறையனார், நாமகள், அசரீரி, உக்காய்ப்பெருவழுதியாகிய நால்வராலும் நக்கீரர் முதலிய நாற்பத்தொன்பது சங்கப்புலவர்களாலும் தனித்தனி இயற்றிக் கொடுபட்ட ஐப்பான் மூன்று திருவெண்பாக்களுடையது.

ஆத்திருடி முதலியன.

நாயனாரின் சகோதரியாகிய ஔவைப் பெருமாட்டி அருளிச் செய்த ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நல்வழி முதலிய செந்தமிழ் நூல்களும் திருக்குறள் போல நீதிமார்க்கங்களை யுணர்த்தும் பொய்யா மொழிகளாகலின், அவைகளும் போற்றிப் பேணற்பாலனவேயாம்.

இந்நீதி நூல்களிலுள்ள அநேக செய்யுட்கள் முன்னோர் வாயில்வந்த மூதுரைகளையே மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டவைகள் போல் தோன்றுகின்றன. “செந்தமிழ்” 10-ம் தொகுதி, 11-ம் 12-ம் பகுதிகளில் “ஔவையாரதுநீதி நூல்கள்” என்னும் முகவுரையுடன் வெளிவந்த வியாசத்தில் இவ்வுண்மையும் பிறவும் விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

சிவப்பிரகாசப் பெருந்திரட்டு.

இது ஒரு சிறந்த பழைய நூற்றிரட்டு. இத்திரட்டிற் சேர்ந்த நூல்களிலே பல இக்காலத்தில் சிதைந்து மறைந்து விட்டனபோ

லும். நிலை பெறுபவைகள் சமாதி, பூரணப்பிரகாசம், மெய்ம் மொழி. தத்துவரக்நாவளி, தோன்றி, ஞானசாரம், பரமார்த்த தரிசனம், ஞானசித்தி, தத்துவதரிசனம், தத்துவப்பிரகாசம், மெய்ஞானவிளக்கம், வினாவிளக்கம், குறுந்திரட்டு முதலியனவாம். இதோபதேசம், ஞானமீர்தம் முதலிய நூல்களும் இப்பெருந்தி ரட்டில் சேர்ந்திருக்கின்றன.

இப்பனுவல்களைக் கண்ணுற்றிலார் அவற்றின்செய்யுள் நடை காணுமாறு ஒவ்வோர் செய்யுள் இங்ஙனம் தருகின்றும்:-

ச ம ன தி .

கரையின்மெய்ஞ் ஞானவின்பப் பிரமமாங் கடலினுள்ளே
ஒருவன துள்ளமொன்றி யொடுங்குமே லவனைப்பெற்றோர்
பெரிபபேறெல்லாம் பெற்றார் பேணுமுக்குலமுந் தூய்தாம்
பொருவிலா னிருந்ததேயம் புண்ணிய பூமிதானே.

பூரணப்பிரகாசம்.

புண்ணியபாவ பலன்களுங் கருதார்
பூசியார் புனறனின் மூழ்கார்
பண்ணிய பதுமை தெய்வமென் றுணரார்
பட்டினி விடார் மகம் பண்ணார்
மண்ணிய மணிமந் திரமருந் தறியார்
வடிவிலோர் குறிகொளார் மற்று
மெண்ணிய கரும மியாவையும் புரியா
ரிம்மையு மறுமையு மிகழ்ந்தார்.

மெய்ம்மொழி.

சத்திய முரைக்க நாளுஞ் சசுலபல் லுயிர்கட் கெல்லா
ரித்தலு மிதமே செய்க நினைப்பது சிவத்தை யென்று
மத்தன்வே தாகமத்தி னருளிய பொருளிம் மூன்று
மெத்திறச் சமயத் தோர்க்கு மெம்மதங்களுக்குமிட்டம்.

தத்துவரத்நாவளி.

தன்னெஞ்சந் தனக்குச் சான்றதுவாகச்
சத்திய நன்குணராதே
வன்னெஞ்சனாகிக் கூடமே புரிவோன்
வஞ்சகக் கூற்றினுங் கொடியோன்
பன்னுங்கா லவன்றன் றெரிசனம்
பரிசம் பழுதற நிரய வேதுவுமாம்
புன்னெஞ்சா லவனும் போய் நாகெய்திப்
பூமியுள்ளளவு மேறானல்.

தோன்றி.

ஆடையு மலருஞ் சாந்து மகிற்புகை தீபமுன்னாக்
கோடிவே தியரைப் பூசை குறைவறச் செய்தறனும்
பீடுறு ஞானி தன்கை பிடித்தி ம் பிச்சைதானு
நாடிடிற் சமமா மென்றே நாதனா னவிலுந்தானே.

ஞானசாரம்.

வேத மாகமங்கண் மிருதிநூல் புராண
மிக்க வெக்கலைகளும் பயின்று

போதமே சொல்லிப் போதமங்குணராப்
 புலையருங் கழுதையு நிகராங்
 கோதிலா வாரங் குங்குமம் பளிதங்
 குலவிய புகழுடை பாணி
 யேதமே சமந்த கழுதையீங் கிவனி
 நேற்றமாம் வஞ்சமின்மையினால்.

பரமார்த்த தரிசனம்.

யாதொரு பொருளை யெல்லா வுயிர்களு மிருள்போற் காணார்
 ஓதரு ஞானியத்தை யுளங்கையிற் கனிபோற் காணும்
 யாதொரு பொருளையெல்லா வுயிர்களு மென்றுங் காண்பார்
 காதலின் ஞானியத்தைக் கண்ணினுற் றெரியக்காணன்.

ஞானசித்தி.

மறைமுதற் கலைக ளியாவையு முணர்ந்து
 மாசற வுரைத்து மாசொடுந்தான்
 கறையுறும் விடயக் கடுவெனுங் கடலிற்
 கருத்தறா ததின் விழுமாகில்
 அறைதரு மவனே கன்ம சண்டாள
 னறிவற விருமையு மிழந்த
 பொறியிலி யிவனைப் போலும்பா தகரிப்
 புனியினி லொருவரு மிலையே.

தத்துவ தரிசனம்.

நற்றவ வேடங் கொண்டற முரைத்து
 நானிலத் துணைவதின் பொருட்டாற்
 பற்றறு மவர்கள் போலவே நடித்துப்
 பற்றவா வொடும் பிறர் கடையின்

முற்றவே யுழலு முடருமவரை
யடைந்திடு முடரு மொக்கச்
சுற்றியே பாசப் பவக்கடற் பட்டுக்
கறங்கெனச் சமுல்வர் வீடிலரே.

தத்துவப்பிரகாசம்.

ஒழுக்கமே புரிந்தோனாத லதனைவிட் டொழிந்தோனாதல்
இழுக்கஞ்செய் மூர்க்கனாதல் பண்டிதனாதலெண்ணில்
பழிப்பரு ஞானந்தன்னின் முயல்பவன் பணியத்தக்கோன்
தொழத்தகு ஞானியென்றே சொல்லவேண் டுவது முண்டோ

மெய்ஞ்ஞான விளக்கம்.

கூறுக வாய்மை கோறல் களவுகட் காமம் பொய்மை
மாறுக வெவர்க்குந் தம்மால் வல்லவா பகுத்தேயுண்க
ஆறுக வாசை யைந்து மடக்குக வறிஞர்ச் சேர்க
தேறுக விதுவே முத்தி செறிவுறு நெறி வேறின்றே.

வினாவிளக்கம்.

ஊரொடும் பேரும் விட்டா ருலகியன் முழுதும் விட்டார்
ஆரொடு மார்வம் விட்டா ரதனினுஞ் செற்றம் விட்டார்
பாரொடு விண்ணுந் துன்ப மெனப்பழு தறவே விட்டார்
தேரிய வெவையும் பொய்த்தே ரெனநகை செய்து விட்டார்

குறுந் திரட்டு.

பலங்கள் வேண்டிய பரிசெலாம் பளிப்பது பரம தத்துவஞானி
நலங்கொ ணாமமே மந்திர நாடொறு நயந்தவனீராடுஞ்
சலங்கடர் த்தமா மவன்றிரு மேனியே சகலதெய்வமுஞ் செவ்வாய்
மலர்ந்த வாசக மேமது பிறப்பென வருபிணி மருந்தாகும்.

வேதாந்த சாத்திரவிலக்கியம்.

தமிழ் வேதாந்த சாத்திரங்கள் வடமொழி உபநிடதங்களைத் தமக்குமுலமாகக்கொண்டு தோன்றி நடப்பனவென்ப. அவைகள் ஈசரகீதை, பகவற்கீதை, பிரமகீதை, கைவல்லியம், வேதாந்த சூடாமணி, வாசிட்டம், பிரபோதசந்திரோதயம் முதலியனவாம்.

ஈசர கீதை.

இந்நூல் பரமேசுவரன் சனற்குமாரர் முதலிய முனிவ கணங்கட் கருளியது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடியவர் தத் துவராய முனிவர். இகன்கண் சாங்கியயோகம், பரபத்தி, விசுவ ரூபம், சிவசத்தி முதலிய பலவும் எடுத்தோதப்படும்.

ஒருசெய்யுள் வருமாறு:—

பூதமைத்தோ டிரவிமதி புருட னாகிப் புணர்ந்தென்றும்
பேதமில்லா வறிவுருவாய்ப் பிறங்குகின்ற பேரொளியோன்
ஆகிமூவர்க் கறிவரியோ னரிவைபாக னுமமலன்
பாதபங்க யங்கடலை வைத்தே பணியும் பரிசினனால்.

பகவற்கீதை.

இந்நூல் கண்ணபகவான் அருச்சுனர் கறிவுறுத்தியது. இது பாரதப் போர்முகத்தில் அருச்சுனன் சீவகாருண்ணியங் கருதிப் போர்துறந்து சோக முற்று நிற்ப, அவன் சோகத்தை நீக்கிப் போரிலேவும் பொருட்டுக் கண்ணபிரான் கூறிய கருமயோக ஞான வரலாறும், பிரவஞ்சகுணவிகார முதலியவற்றின் வரலாறும் பொரு ளாகவுடையது. இதன்கண்ணடங்கிய செய்யுட்டொகை 545. ஒருவன் பலவகைக் கன்மங்களைச் செய்துகொண்டும் பலபேகைக்

யின்றி ஞானியாயிருக்கலா மென்பதே இந்நூற்றுணிபு. இந்த உபதேச நூலைக்கேட்டிருந்து வெளியிட்டவர் சஞ்சயமுனிவர். சங்கராசாரியர் ராமானுசாச்சாரியர் முதலியோர், இதற்குப் பாஷியங்களு மெழுதியிருக்கின்றனர். தமிழில் மொழிபெயர்த்தவர் சீபட்டர். ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் பலரும் தங்கள் பாடைகளினும் மொழி பெயர்த்திருக்கின்றனர். மாதிரிக்கு இதன் செய்யு ளொன்று தருகின்றும்:--

எரிநிகர் வெகுளி பொங்க மயக்கம்வந் தெய்து மெய்தத்
தெரிபவை சிகையு முள்ளந் தெரிந்தவை சிதைந்த போதே
யுரியதன் னுணர்வு மாயு முணர்வுமாய்ந் தொழிந்த வாறே
யரியவென் றறிஞர் பேச மனைத்துமாய்ந் தொழியு மன்றே.

பிரமகீதை.

இந்நூல் பிரமதேவரால் முனிவகணங்கட் கருளப்பட்டது. இதரேயம், தைத்திரியம் முதலிய பல உபநிடதப்பொருள்களை அறிவுறுப்பது. தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடியவர் தத்துவ ராயமுனிவர். (பிரமசூத்திரம் அல்லது பிரமமீமாம்சை என்பது வேதவியாச முனிவரால் செய்யப்பட்ட வேறோர் வேதாந்த நூல்)

ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

இரவியு மதியும் வானும் வாயுவு மனலு மப்பு
முரவிய மண்ணு மற்றை யுணர்பவன் றுனுமாகிப்
பரவிடுங் கரணம் பன்னான் காயுமன் றுயுநின்றே
யுரைமன மிறந்து ளோங்கு மொளியினை வணங்கல்
செய்வாம்.

கைவல்லிய நவநீதம்.

இந்நூல் நாராயணதேசிகர் மாணாக்கர் தாண்டவராய மூர்த்தி சுவாமிகள் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இது தத்துவவியக்

கப்படலம், சந்தேகந் தெளிதற்படலம் என இரண்டு படலங்களும், 293 செய்யுட்களுமுடைத்து.

இந்நூலுக்கு பிரசை அருணாசலசுவாமிகள் ஒரு உரைசெய்தனர். அவ்வுரையைத் தழுவி இராமலிங்க சுவாமிகள் என்பவர் விசேட உரை ஒன்று எழுதினர். அகன்பின் கோயிலூர் பொன்னம்பல சுவாமிகள் தத்துவார்த்தீப மென்னும் ஒரு உரை எழுதினர். இம்மூவர் உரைகளையும் ஸ்ரீ இராமநாதர் அருளம்பலமவர்கள் ஆராய்ந்து தெள்ளிய ஒரு பொழிப்புரையும் இங்கிலீஷ் மொழிபெயர்ப்புஞ் செய்து வருகின்றனர். இது முற்றுப்பெற்றுப் பிரசுரஞ் செய்யப்படுங்கால் ஞானநூல் ஆராய்பவர்களுக்கு மிக்க துணையாயிருக்கும்.

இந்நூற் செய்யுட்களில் இரண்டு வருமாறு;—

பொன்னில மாதராசை பொருந்தினர் பொருந்தா ருள்ளர்
தன்னிலந் தரத்திற்சீவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கு
மெந்நிலவ் களிணுமிக்க வெழுநில மவற்றின் மேலா
நன்னில மருவுமேக நாயகன் பதங்கள் போற்றி.

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லென்னும்
லந்தத் தேவனால் வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்க
ளிந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா மிவன்செய லல்லாம
லந்தத் தேவனா லன்றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே.

வேதாந்த சூடாமணி.

இந்நூல் வேதாந்த சூடாமணி எனவும் வேதாந்த சூளாமணி யெனவும் வழங்கப்படும். இது வடமொழியிலே சங்கராசாரியர் இயற்றிய விவேக சிந்தாமணியிலுள்ள பத்துப் பரிச்சேதங்களில் ஒன்றாகிய வேதாந்த பரிச்சேதத்தின் மொழிபெயர்ப்பாகும். மொழிபெயர்த்தவர், துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் மொழி

பெயர்க்கப்பட்ட இந்நூல் சிறப்புப்பாயிரம், பொதுப்பாயிரத்துடன் திருக்குவிவேகம், திருசியவிவேகமென்னு மிரண்டு விபாகங்களுடையது. திருக்கு என்பது அறிவுருவான பிரமம், திருசியமென்பது அப்பிரம விவர்த்தன மாயாகாரியமாயறியப்படும் அசைதனப் பிரவஞ்சம். இந்நூல் செய்யுட்சிறப்பு பொருள் ஆழம் முதலிய வற்றால் மிகச் சிறந்தது. ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

தருணமா துமைமுகத் தாமரைக் கெழு
மருணனு மெனவுதித் தடியர் பாற்புரி
கருணைமா மதமெனக் காட்டு மாமுகன்
சரணவா ரிசமலர் தலையிற் கொள்ளுவாம்.

ஞானவாசிட்டம்.

இந்நூலியற்றியவர் வீரை ஆளவந்தார். இது வைராக்கியப் பிரகரணம், முழுட்சுப்பிரகரணம், உற்பத்திப்பிரகரணம், திருவாணப்பிரகரணம், என்னு நான்கு பிரகரணங்களால் முறையே சீவகாருண்ணியம், பாசவைராக்கியம், ஈசுரபத்தி, பிரமஞான மென்பவற்றிற் கிலக்கணங்கூறி அவ்வவற்றிற் கெடுத்தாக்காட்டி லக்கியமூகக்கதைகள் பலவுங்கூறி அவற்றினியல்பு விளக்குவது. இதன் செய்யுட்டொகை 2056. இந்நூற்குப் பிறைசை அருணாசல சுவாமியவர்கள் உரை கண்டனர். செய்யுள் மாதிரிக்கிரண்டு இங்ஙனத் தருகின்றும்:—

எத்திறத்தோ ரெவ்வனமா மிடையூற்றைக்
கடந்தெளிதி னேறவல்லோ
ரத்திறத்தோ ரேபுருடரவர்களே
தொழற்குரியோரவோ சான்றோர்
மெய்த்திறத்தோர் சேரிடமாய் விநயநிதி
படைத்தருளால் விளங்காநிற்குஞ்
சுத்தகுண வெவ்வனமில் வுலகிலுள
தோவிசம்பிற் சூழ்காடுண்டோ.

செயலுந்துயருற்றுலுஞ் செயத்தகாச் செயல்களாகா
 விபல்பலா வழியாலுண்ண விராகுவையமுதற்கொன்ற
 தயலெலாம் வசமாயாபத் தனைத்தும்போ யென்றுநன்ற
 முயலு நற்குணங்களாலே மொய்புகழெய்தினோர்க்கே.

பிரபோத சந்திரோதயம்.

இது வடமொழியில் இற்றைக்கு ஆயிரத்து முந்நூற்றுப்
 பத்து வருடங்களுக்கு முன்னே கிருஷ்ணமிசிர பண்டிதரால் செய்
 யப்பட்ட அற்புதமான ஒரு வேதாந்த நாடகம். தமிழிலே விருத்
 தப்பாவால் மொழிபெயர்த்தவர் மாதை-திருவேங்கடசுவாமிகள்.
 இந்நூல் ஆன்மாக்களுடைய காமக் குரோதாதிகளையும் சாந்தம்
 முதலியவைகளையும் உருவகப்படுத்திப் பாரதக்கதை போலப் பிர
 விர்த்தி நிவிர்த்தியென இரண்டுபாலாக வகுத்து, மோகன் முதலி
 யோரைப் பிரவிர்த்திப் படைத்தலைவராகவும், விவேகன் முதலி
 யோரை நிவிர்த்திப்படைத் தலைவராகவு நிறுவி நாடுகவர்தல், காட்
 டுக்கோட்டல், தூதுபோக்கல், போர்புரிதல், வாகைசூடல், ஞான
 முடிசூட்டல் என்னு முட்பிரிவுகளால் நீதிரெறிகளை இனிதாய்
 விளக்குவது. இதிலடங்கிய செய்யுள் 2018. மாதிரிக்கிரண்டு
 செய்யுள் இங்ஙனம் தருகின்றும்;--

நெஞ்சக முருகுந்தன்மை நீடறிவுடையார்க்கன்றி
 வஞ்சகர் திறத்துமுண்டா மென்னினு மொவ்வார் மாத
 ரஞ்சன விழியாலுள்ள மறிவிலார் குழைவரீசன்
 றஞ்செனு மருட்க ணைக்காற் றம்முளங் கரைவர் சான்றோர்.

அகங்காட்டுந் தங்கபட மவரவருள்

ளொளித்தாலு மடுத்தபேர்க்கு

முகங்காட்டு மல்லவெனின் மொழிகாட்டும்

விழிகாட்டு முறுவல் காட்டுஞ்

சுகங்காட்டு வதுபோன்று துக்கமிகப்
பின்காட்டுந் தொழிலாமாபோ
ஸிகங்காட்டு நமத்யன்மே லெண்ணிலா
நெடுந்துயருக் கேதுவாமல்.

ஒழிவிலொடுக்கம்.

இந்நூல் கண்ணுடைய வள்ளல் என்பவரற் செய்யப்பட்டது. பத்து இயல்களையுடையது. இது ஆன்மா பாசவுபாதியினீங்கி அருளில் அமுந்திக் தூய்மையுறுதற்குக் கருவியான ஒரு ஞான நூல். வேதாந்த சித்தாந்த மிரண்டையுந் தம்முண் முரணை வாறு அவ்விரண்டன் பொருளையும் பெரும்பான்மையா னொருப் படுத்துரைப்பது. 257 செய்யுட்களையுடையது. மாநிரிக்கிரண்டு செய்யுட்கள் இங்ஙனந் தருகின்றும்:—

நாயேறி வீழ்ந்தென் னடாத்துகிலென் ஞானிக்குப்
பேயாஞ் சகம் பழித்தென் பேணுகிலென்—ரோயார்
பெருமை சிறுமையிலை பின்னுமுன்னுமில்லை
வரைவற்று வேண்டியசெய் வார்.

நாடுநகர் வீடுடையா டாய்தந்தை நட்புமக்கண்
மாடுசூலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள்—கூடத்
தொடுத்தவலைக் கண்ணித் தொடக்கதனையிப்போ
விடப் பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல்.

வைராக்கியசதகம்முதலியன்.

வைராக்கிய சதகம், வைராக்கிய தீபம், அளிரோத வுந்தி, சிவஞான தீபம், சித்தாந்த சிகாமணி, அத்துவித வெண்பா என் பன லீக்கியவாத சைவக் கொள்கைகளைப் போதிக்கு நூல்களாம்.

(வைராக்கியசதகச் செய்யுள்)

என்னை கண்டுநீ மாதார வடிவமீ திச்சைவைத் துழல்கின்றாய்
பொன்னையுந் துகிலையும் பிரித்திடில் வெறும் புழுமலக்கூடல்லாற்
பின்னையுண்டுகொல் கண்டுநீ மயங்குதல் பிராந்தி சங்கரன்பாதந்
தன்னை நாடுதி நெஞ்சமே பாச கோத்தியுறப் பெறலாமே.

(வைராக்கியதீபச் செய்யுள்)

இளமையிற் பிணிபற் றொருகுடை நிழற்கீ ழிருநில
முழுவதும் புரக்கும்
வளமை பெற்றுடைய மகற்கு மெப்பொழுது
வருங்கொல் கூற்றெனும் பயத்தா
னுளமிகப்பறைநின் றறையுமேற் புவிமீ
துடையரோ மற்றையரின்பங்
கனிமிகுத் திருப்பர் தெளிவிலா மையின்மேற்
காரியங் கருதுறாரே.

விசாரசாகரம் முதலியன.

விசாரசாகரம், விசாரசந்திரோதயம், விருத்திப்பிரபாகரம்,
தத்துவாநு சந்தானம், தத்துவபோ தினி, ஆன்மபுராணம் முதலிய
நூல்களெல்லாம் முன்னர்க் காட்டிய கைவல்லிய நவநீதத்தைப்
போன்ற ஞானநூல்கள். இவற்றையெல்லாம், பரமான்மாவல்லாத
ஆன்மாவைப் பரமான்மா என்று விபரீதமாக வுரைக்கும் ஏகான்ம
வாதபரமாய் எழுந்த உபநிடத பாஷ்யம், பிரம்மசூத்திரபாஷ்யம்,
கீதாபாஷ்யம், என்பனவற்றை அநுசரித்துத் தமிழிலே இயற்றப்
பட்ட நூல்களாகவின், அருணாலாகிய தமிழ்வேதம்போல் நிரக்
குணப் பிரமஉபாசனை உணர்த்தும் ஆற்றலுடைய உயர்ந்த நூல்க
ளல்லவென்று சிலர் தாழ்த்திக்கூறுப. இவர்கூற்று நூல்களின்
மெய்ப்பொருள் உணராப் பெற்றியில் எழுந்ததுபோலும்.

சித்தாந்தசாத்திரவிலக்கியம்.

வேதாந்தத்தினது தெளிவு சித்தாந்தமெனப்படும். வேதத்திற்கூறும் கருமகாண்டப் பொருட்கு இன்றியமையாது வேண்டப்பட்டு எஞ்சிநின்றனவாய் பொருள்களையும், வேதமுடிபாய உபநிடதத்தின் சாரமாயுள்ள பொருள்களையும் வேறு எடுத்துக் கொண்டு இனிது விளக்குதலின் சிவாகமம் சித்தாந்தசாத்திரம் என்று வழங்கப்படும். இச்சித்தாந்த ஆகமங்கள் சரியாபாதம், கிரியாபாதம், யோகபாதம், ஞானபாதம் என நான்குபாதங்களை யுடையன.

இவற்றுள் சரியாபாதத்துள் பிராயச்சித்த விதியும், பவித்திரவிதியும், சிவலிங்க விலக்கணமும், நந்தி முதலிய கணநாதர் இலக்கணமும், செபமலை, யோகபட்டம், தண்டம், கமண்டலம் முதலியவற்றின் இலக்கணமும், அந்தியேட்டி விதியும், சிரார்த்த விதியும் கூறப்படும்.

கிரியாபாதத்துள் மந்திரங்களினது உத்தாரணம், சந்தியாவர்தனம், பூசை, செபம், ஓமங்களும், சமயம், விசேடம், நிருவாணம்; ஆசாரியாபிடேகங்களும், புத்திமுத்திகளுக்குப் குபாயமான தீக்கையும் கூறப்படும்.

யோகபாதத்துள் முப்பத்தாறு தத்துவங்களும், தத்துவேசாரும், ஆன்மாவும், பாமசிவனும், சத்தியும், சகத்திற்குக் காரணமாகிய மாபை மாமாயைகளைக் காணும் வல்லமையும், அணிமாவாதி சித்திகள் உண்டாகு முறைமையும், இயமம், நியமம், ஆசனம், பிராணாபாமம், பிரத்தியாகாரம், தாரணை, தியானம், சமாதிசுநிலைய முறைமையும், மூலாதாம் முதலிய ஆதாரங்களின் முறைமையும் கூறப்படும்.

ஞானபாதத்துள் பரமசிவனுடைய சொரூபமும், விஞ்ஞான கலர், பிரளயாகலர், சகலர் என்னும் ஆன்மாக்களின் சொரூபமும், ஆணவம், காமியம், மாயேயம், வைந்தவம், திரோதான சத்தி என்னும் பாசங்களின் சொரூபமும், சத்தியின் சொரூபமும், சிவதத்துவம்முதற் பிருதிவிதத்துவம் வரையுமுள முப்பத்தாறு தத்துவங்களினது உற்பத்தியும், இவை ஆன்மாக்கள் போகம்புகிக்கைக்குக் கருவியாம் முறையும், புவனங்கள், புவனேசுவரர் சொரூபங்களும், புவனங்களின் யோசனைப் பிரமாணங்களும், அதமப்பிரளயம், மத்திமப்பிரளயம், மகாப்பிரளயங்களின் சொரூபங்களும், அதமப்பிரளயங்களின் பின்னர்ச் சிருட்டியாம் முறைமையும், பாசுபதம், மாஹிதம், காபாலிகம் முதலிய மதங்களின் சொரூபங்களும் கூறப்படும்.

மேல்விவரித்த நாற்பாதங்களில் முன் மூன்றையு முணர்த்துஞ் சைவநூல்கள் ஞானோமிர்தம், சிவதருமோத்தரம், சைவசமய நெறி முதலியனவாம்.

ஞானோமிர்தம்.

இது நிறைந்த நாயனார் சந்தானத்துப் பரமானந்த முனிவர் அருள்பெற்ற வாகீசர் அருளிச்செய்தது. பதி, பசு, பாசவியல் களைத் தருக்கமுறையா லெடுத்தினிது விளக்குவது. “வேண்டி ரைக் கருங்கடலேழும் விண்டொட” என்னுஞ் செய்யுண்முதலாக “ஆறாக்கூறிய வத்துவாமற்” நென்பதீராக எழுபத்தைத்து அக வற்பாக்களுடையது. பாநெறி சங்கச் செய்யுட்களைப் போலச் சொற்சுவை பொருட்சுவைகளால் சிறந்துளது. மாதிரிக் கொரு பா இங்ஙனந் தருகின்றும்;—

பொய்ப்பொறி புணர்க்கு முப்பொறி யுள்ளு
முள்ளச் செய்தி தெள்ளிதிற் கிளப்பி
லிருடர் காட்சி யருளொடு புணர்தல்

பெரும்பொறை தாங்கல் பிறன்பொருள் விழையாமை
 செய்தநன் றறிதல் கைதவங் கடிதல்
 பால்கோ டாது பகலிற் றேன்றன்
 மானம தாணி யாணிற் றுங்க
 லழுக்கா நின்மை யவாவிற் றீர்த
 லருந்துய ருயிர்கட் கிருந்த காலை
 யழறேய் வன்ன ராகி யானுக்
 கழலு நெஞ்சிற் கையற் றினைதல்
 பன்னருஞ் சிறப்பின் மன்னுயிர்த் தொகைகட்
 கறிவும் பொறியுங் கழிபெருங் கவினும்
 பெறற்கருந் துக்கமு பிறப்ப லுங்குத்
 தம்மினும் வேண்டுமென் றெண்ணரும் பெருங்குணம்
 வாக்கொடு சிவணிய நோக்கின் மீக்கொள
 வறம்பெரி தறைதல் புறங்கூ ருமை
 வாய்மை கல்வி தீமையிற் றிறம்ப
 ளின்மொழி யிசைத்தல் வன்மொழி மறத்த
 லறிவனால் விரித்த லருமறை கழற
 லடங்கிய வறைதல் கடுஞ்சொல் விடுத்தல்
 பயனின்ற படித்தல் படிற்றுரை விடுத்தல்
 காயத் தியைந்த வீயா வினையு
 ளருந்தவந் தொடங்க றிருந்திய தானங்
 கொடைமடம் படுதல் படைபுடன் படாமை
 யமர்ப் பேண லாகுகி யருத்த
 லொழுக்க மோம்பும் விழுப்பெருங் கிழமை
 யுடம்பிடி யேந்தி யுடறடிந் திடுமா
 ரடைந்த காலை யவணிய றுயரந்
 தேரா ரல்லர் தெரிந்து மாருயிர்
 பெரும்பிறி தாக விரும்பிண மிசைஞரி
 னோரங்குப் படாஅ மாசில் காட்சி

யைம்பெரும் பாதகத் தாழி நீந்த
 லிந்தியப் பெரும்படை யிரிய நூறும்
 வன்றறு கண்மை வாளிட் டாங்கு
 நோவன செய்யினு மேவன விழைத
 றவச்சிறி தாயினு மிகப்பல விருந்து
 பாத்தூண் செல்வம் பூக்கம ழிரும்பொழி
 றன்மனைக் கீழத்தி யல்லதைப் பிறர்மனை
 யன்னையிற் றீரா நன்ன ராண்மை
 கார் கோ ளன்ன கயம்பல கிளைத்தல்
 கூவ ரெட்ட லாதுலர் சாலை
 யறங்கரை நாவி னுன்றோர் பள்ளி
 கடவுள் கண்ணிய தடவுநிலைக் கோட்ட
 மினையவை முதல நினைவருந் திறத்த
 புரத்தன் மாதோ வறத்துறை மறத்துறை
 யிவற்றின் வழிப்படா தெதிர்வன கெழீஇ
 யுளுற்றன் மொழிப வுணர்ந்திசி னோரே.

சிவதருமோத்தரம்.

இது சுப்பிரமணியக்கடவுள் அகத்தியமுனிவர்க் கருளிச்
 செய்த ஓர் உபாசமம். வடமொழியில் “சிவதருமோத்தராகமம்”
 எனப்படும். அப்பெயரையே வைத்துத் தென்மொழியில் மொழி
 பெயர்த்துப் பாடியவர் மறைஞானசம்பந்தர். இந்நூல் பாமதரு
 மாதியியல், சிவஞானதானவியல், ஐவகையாகவியல், பலவிசிட்ட
 காரணவியல், சிவதருமவியல், பாவவியல், சுவர்க்கநாகவியல்,
 சனனமரணவியல், சுவர்க்கநாகசேடவியல், சிவஞானயோகவியல்,
 பரிகாரவியல், கோபுரவியல் எனப் பன்னிரண்டியல்க ளுடைத்து.
 இவ்வியல் பன்னிரண்டினுள்ளுமடங்கிய செய்யுள் 1208, மாதிரிக்
 கிரண்டு செய்யுள் இங்ஙனம் தருகின்றும்:—

கன்னிகையை விற்பார்கள் பரதாரத்தனைக் காழுறுவர் மனை
விசுறை கண்டறிந்துந் துறவார், பொன்வினைசெய் கொல்லர் மாக்
கொல்லர் பொருட்பெண்டிர் புலைவிலைஞர் மதுவிலைஞர் புரந்தாரை
மறந்தார், தென்னெனவே பாடுமவ ராடுமவர் வாளாற்சேவிப்பார்
பூவிற்பார் செக்கார் சொக்கடுவா, ரென்னுமிவ ரெழுவாயரன்னுதி
யருந்தே விழக்கான வனமுளத்தை யழுக்காக்கிவிடுமே.

உண்ண ஆனை விரும்பி யுயிர்க்கொலை
யெண்ணு வான்கொலை கண்டிரங் கான்கொலை
பண்ணு வாரைத் தடுத்துப் பகர்கிலா
னண்ணு வானிவ ரோடெனு நால்வரும்.

சைவசமயநெறி.

இந்நூலியற்றிய ஆசிரியர் மறைஞானசம்பந்தர். இது ஆசிரியரிலக்கணம், மாணாக்கரிலக்கணம், பொதுவிலக்கணமென்னும் மூன்றுபிரிவுகளால் சிவாகமச் சரியை, கிரியை, யோகபாதப்பொருளைத் தொகுத்தெடுத்து விளக்குதல். ஞானபாதத் தடத்தப் பொருள் சிலவு மெடுத்தோதும்.

மேற்கூறியவைகளன்றிச் சரியை கிரியாயோக பாதங்களை யுணர்த்துஞ் சைவநூல்கள் இன்னும் பலவுள. நித்தியகரும நெறிக் குறள், பரமதகிமிரபானு, தத்துவப்பிரகாசம் முதலிய பலவும் அன்னவேயாம். அவற்றையெல்லாம் பெற்றுழிக் கண்டுதெளிக.

நான்காவதாகிய ஞானபாதப்பொருளுணர்த்து நூல்களுந் தமிழ்மொழியிற் பலவுள. அவற்றுட் டலையானவை,

“உந்தி களிறு வுயர்போதஞ் சித்தியார்
பிந்திருபா வுண்மை பிரகாசம்—வந்தவருட்
பண்புவினா போற்றிகொடி பாசமிலா நெஞ்சுவிடு
உண்மைநெறி சங்கற்ப முற்று,

என்னும் வெண்பாவிற்கு குறிக்கப்பட்ட பதினான்குமேயாம்.

இவற்றின் வரலாற்றினைப் பாதையியலுள், கடைச்சங்கத்திற்குப் பிந்தியகாலம் என்னும் பிரிவின்கீழ் உமாபதி சிவாசாரியார் முதலியோரைப்பற்றிக் கூறியவிடத்து ஒருவாறு சுருக்கிக்காட்டியிருக்கின்றும். ஆண்டுக் கூறியவற்றொடு மேலுஞ் சொல்லக்கூடிய விவரங்களையும் சேர்த்து விவரித்தற்குரிமையாகிய இவ்விடத்துத் தந்துசெல்வாம்.

சித்தாந்த சாத்திரங்களுட் சிறந்து தலைநிற்பது சிவஞான போதமாயினும், அது திருவுந்தியார்க்கு 75 வருடங்களுக்கும், திருக்களிற்றுப்படியார்க்கு 45 வருடங்களுக்கும் பின்னர்த்தோன்றியதால், மேலைய வெண்பாவில் மூன்றாவதாக நிறுவப்பட்டது. இவ்வெண்பாவில் பதினான்கு நூல்களும் பெருமை சிறுமை நோக்கி நிறுத்தப்படாமல் தோன்றியகால முதுமை இளமைப்படி வரிசையாக்கிக் குறிக்கப்பட்டிருத்தலின், நாமும் அவ்வரிசையையே தழுவி விவரிப்பாம்.

திருவுந்தி.

இந்நூல் பதி, பசு, பாசமென்னும் முப்பொருள்களின் சொர்ணபவியல்புகளைத் தொகுத்துணர்த்துவது. திருவியலூர் உய்யவந்த தேவநாயனரால் சாவிவாகனசகாப்தம் 1070ல் இயற்றப்பட்டது. 45 கவித்தாழிசைகளை யுடையது. மாதிரிக்கொரு செய்யுள் வருமாறு:—

அகளமா யாரு மறிவரி தப்பொருள்
சகளமாய் வந்த தென்றுந் தீபற
தானாகத் தந்த தென்றுந் தீபற.

திருக்களிற்றுப்படி.

இந்நூலியற்றிய ஆசிரியர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவநாயனர். இவர் மேற்கூறிய உய்யவந்த தேவநாயனரின் மாணாக்கர். இந்நூல் திருவுந்தியின் கருத்தை இனிதுவிளக்க வெழுந்து அதற்கு வழிநூலாய் நிலவுவது.

இந்நூலின் தெய்வத்தன்மையை விளக்கவேண்டி ஆசிரியர் இதனைத் திருவம்பலத்தின் கண்ணதான திருக்களிற்றுப்படியில் ஏற்றி வணங்கிநிற்ப அத் திருக்களிற்றுக்கை நிமிர்ந்து இதனை வாங்கி நடராசர் திருவடியிற் சேர்த்ததென்றும் அதுபற்றி இதற்குத் திருக்களிற்றுப்படி யென்னுந் திருநாமங் கொடுக்கப்பட்டதென்றும் கூறுப. இது 100 திருவெண்பாக்களை யுடையது. சாலிவாகனசகாப்தம் 1100ல் செய்யப்பட்டது. இந்நூல் வெண்பா ஒன்று வருமாறு:—

அம்மையப்ப ரேயுலகுக் கம்மையப்ப ரென்றறிக
வம்மையப்ப ரப்பரிசே வந்தளிப்ப—ரம்மையப்ப
ரெல்லா வுலகுக்கு மப்புறத்தா ரிப்புறத்து
மல்லார்போ னிற்பா ரவர்.

சிவஞான போதம்

நூல்வரலாறு:—சிவபெருமான் மகா சங்கரகாலத்தின் இயத்தியிலே உலகங்களை மீளப்படைத்து வேதாகமங்களையுந் தீதாற்றுவித்துச் சீகண்டருத்திரர் வாயிலாக நந்திபெருமானுக்கு இருபத்தெட்டாகமங்களையுந் செவியறிவுறுத்தருளினார். அவற்றைக் கேட்டருளிய நந்திபெருமான் சீகண்டருத்திரரை வணங்கிவின்று சிவாகமந்தோறும் சரியையாதி நாற்பாதப்பொருள்களும் சிறுபான்மை வெவ்வேறுகக் கூறப்பட்டன. அவற்றுள் உண்மையா

வது இதவென்று அருளிச்செய்யவேண்டுமென்று இரந்து விண்ணப்பஞ்செய்து வினாபவழிச் சீகண்டருத்திரர் கருணைமீக்கூர்ந்து நன்றே வினாயினாய் அனந்ததேவர் எமக் கருளிச்செய்தவாறே கூறுகின்றும் கேட்பாயாக வென்று அருளிச்செய்து, கற்பந்தோறும் படைப்பு வேறுபாடும் கேட்போர் கருத்து வேறுபாடும்பற்றி அவற்றிற் கியைச் சரியை முதலிய மூன்று பாதப் பொருள்களும் ஆகமங்களில் வெவ்வேறாகக் கூறப்பட்டன. ஆகலான், அவற்றுள் எவ்வாகமத்தின் முறையார் தீக்கைபெற்றார், அவர் அவ்வாகமத்தின் முறையறுட்டித்தொழுகற்பாலர். இனி, ஞானபாதமாவது பொருட்டன்மை யுணர்த்துவதாகலின் அது வேறுபடுதல் பொருந்தாமையான் அவையெல்லார் தூலாருந்ததிரெறிபற்றிக் கூறப்பட்டனவன்றி மாறுகொளக் கூறப்பட்டன வல்ல வென்பதை வகுத்துணர்த்துதற்பொருட்டு இரொளவாகமத்துட்பன்னிரு சூத்திரத்தார் கூறப்பட்டது சிவஞான போதமென்பதோர் படலம். அது கேட்டார்க்கு எல்லா ஆகமப் பொருள்களும் வேறுபாடின்றி இனிது விளங்குமெனக் கூறி, அச்சிவஞானபோதத்தை நந்திபெருமானுக்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். நந்திபெருமான் அதுகேட்ட துணையானே எல்லா ஐயமு நீங்கி மெய்ப்பொருள்தெளிந்து, பின்னர் அதனைத் தம்மாணக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சனற்குமாரமுனிகட்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். அவர் தம்மாணக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த சத்திபஞான தரிசனிகளுக்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். அவர் தம்மாணக்கர் பல்லோருள்ளுஞ் சிறந்த பரஞ்சோதிமுனிவர்க்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். அவர் திருவெண்ணைய் நல்லூரில் அவதரித்து மெய்யுணர்வின் முற்றுப்பேறுடையராய் எழுந்தருளியிருந்த மெய்கண்டதேவர்பால் வந்து சிவஞானபோதத்தைக்கொடுத்து “இதனை ஈண்டுள்ளோர் உணர்ந்துய்தற்பொருட்டுத் தமிழின் மொழிபெயர்த்துச் செய்து பொழிப்புரைக்க” என்றருளிப் பொழிப்புரைக்குமாறுஞ் சத்தியஞான தரிசனிகள்பால்

தாங்கேட்டவாறே செவியறிவுறுத்தருளி நீங்க, அவரும் அவ்வாறே மொழிபெயர்த்துப் பொழிப்புறையுள் செய்தருளித் தம்மாணக்கர் பல்லோருள்ளுள் சிறந்த அருணந்திசிவாசாரியர்க்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். அவர் தம்மாணக்கர் பல்லோருள்ளுள் சிறந்த கொற்றவன்குடி உமாபதி சிவாசாரியர்க்குச் செவியறிவுறுத்தருளினார். இஃது இந்நூல்வந்த வரலாறெனக் கொள்க.

கண்ணாவர், கருக்கர் முதலிய பண்ணைவகணங்கட்கு வேதப் பொருள் அறிவுறுத்தற்பொருட்டு எழுந்தருளிவந்த தகுகிணை மூர்த்தி தமது திருக்காத் திற் றரிக்கப்பெற்றது இச் சிவஞான போதமே.

மாணிக்கவாசகசுவாமிகளை ஆட்கொண்டருளித் தீக்கைப்பேறளிக்கச் சிவபெருமான் பரமாசாரிய மூர்த்தியாய்த் திருப்பெருந்துறையிலோர் குருந்தமர நிழற்கண் எழுந்தருளியபொழுது தமது திருக்காத் திற் றுங்கப்பெற்றதும் இச்சிவஞானபோதமே. அங்ஙனம் எழுந்தருளிய பரமாசாரியரை அடைந்த மாணிக்கவாசகர் “செங்கைமீது * * * பொருத்தமுறும் புத்தகமேதையா” என்று வினவ, அப்பிராணர் “பொய்ம்மையிலாச் சிவஞானபோதம்” என்று விடையிறுக்க “என்றலுமே சிவமேது ஞானமே திங்கிலங்கியிடும் போதமே தியம்புவீரே” என்று மாணிக்கவாசகர் மீட்டும் வினவ, “நின்றசிவ மொன்றதனைத் தேர்தன் ஞான நிகழ்போதந் தேர்ததனைத் தெளிதலாம்” என்று விடையருளப் பெற்றதூஉம் இச் சிவஞானபோதமே.

இந்நூல் பொதுவும் சிறப்புமென இரண்டு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பொதுவியலுள் முன்னுறு சூத்திரமும் சிறப்பியலுள் பின்னறு சூத்திரமும் அடங்கும். பொதுவியற்சூத்திரம் ஆறனுள் முன்முன்று பிரமாணவியல், பின்முன்று இலக்கணவியல்; சிறப்பியற்சூத்திரம் ஆறனுள் முன்முன்று சாதனவியல், பின்முன்று பயனியல்.

இப்பன்னிரு சூத்திரங்களுக்குமூரிய அதிகாரணம் அல்லது சூர்ணிக்கொத்து முப்பத்தொன்பதாகும்.

மூன்று நான் கேழு மூன்றே முடிந்தபி னிரண்டிரண்டே
மூன்றுநான் மூன்றுநன்றாய் முடிந்தபி னிரண்டிரண்டே
என்றநான் கீறுதாமே யிவையீரா றிலக்கத்துள்ளே
என்றமுப் பாடுனப்பாண யெனக்கர னிரங்கினே,
என்னுஞ் செய்யுளா னறிக.

இவ்வதிகாரணங்கள் முப்பத்தொன்பதிலும் அடங்கிய வெண்பா (சூத்திரவெண்பா பிறநீங்கலாக) எண்பத்தொன்று.

ஐயொருப தேழேழு மாங்கமைந்த நாலாறு
மையொன்ப தோரெட்டோ டாறாறுந்—துய்யவெட்டோ
டெண்பத்து மொன்றுஞ் சிவஞான போதத்தின்
மன்னருளும் வெண்பா வகை,
என்னுஞ் செய்யுளானறிக.

சூர்ணிக்கொத்து.

(முதற்சூத்திரம்.)

1. சகம் பிறப்பிருப்பிறப்பாகிய முத்தொழிலுடையது.
2. அது அராலே யுடையது.
3. மற்றிருவரும் முத்தொழிற் படுவர்கள்.

(இரண்டாஞ்சூத்திரம்.)

1. அரன் உயிர்களில் இரண்டற நிற்பன்.
2. உயிர்களுக்கு கண்மபலனை அரனை கொடுப்பன்.
3. உயிர்கள் அச்சுமாதியே பிறக்கும்.
4. அரன் சருவவியாபகன்.

(மூன்றாஞ்சுத்திரம்.)

1. இல்லையென்கிற அறிவுடனே சொல்லுகையினாலே அறிவு யிர் உண்டு.
2. எனது உடல் என்று பொருட்பிரிதின் கிழமையாகச் சொல்லுகையினாலே, உடற்குவேறாய் உயிர் உண்டு.
3. ஐந்தையும் ஒருவனே அறிதலின், ஒவ்வொன்றை மாத்திரம் அறிகிற ஐந்திற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
4. கனவுடலை விட்டு நனவுடலிலே வருகையினாலே அக்கனவு டற்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
5. நித்திரையிலும் பிராணவாயுத் தொழில்பண்ணவுஞ்சாரித் துக்குப் புகிப்புந் தொழிலும் இல்லாதபடியினாலே, பிராணவாயுவுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
6. மறந்து மறந்து நினைக்கிறபடியினாலே மறவாமல் இருக்கிற அரனுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
7. எல்லாத் தத்துவங்களுக்கும் வேறு வேறு பெயர் இருக்கையினாலே, அந்தந்தத் தத்துவங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.

(நான்காஞ்சுத்திரம்.)

1. அந்தக்கரணங்களுக்கு உயிர் உட்கூடினானறித் தொழில் இல்லாதபடியினாலே, அந்தக்கரணங்களுக்கு வேறாய் உயிர் உண்டு.
2. மலமறைப்பால் உயிருக்கு அறிவு இல்லை.
3. உயிர் மூன்றவத்தைப்படும்.

(ஐந்தாஞ்சுத்திரம்.)

1. உயிராலே தத்துவங்களெல்லாந் தொழில்செய்யும்.
2. அரனாலே உயிர்களெல்லாம் அறியும்.

(ஆறாஞ்சூத்திரம்.)

1. உயிரறிவினாலே அறியப்பட்டதெல்லாம் அழியும்.
2. அப்பிரமேயமாக அறியப்பட்டவனே ஆன்.

(ஏழாஞ்சூத்திரம்.)

1. ஆன் பாசத்தை அனுபவியான்.
2. பாசம் அரணை அனுபவியாது.
3. உயிர் அவ்வாணையடையும்; அனுபவிக்கும்.

(எட்டாஞ்சூத்திரம்.)

1. உயிருக்கு நல்லறிவு தவத்தினாலேயே வரும்.
2. உயிருக்குச் சற்குருவாய் வருவது அரணே.
3. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களைப் பற்றுக்கையினாலே தன்னையும் அறியமாட்டாது.
4. உயிர் பஞ்சேந்திரியங்களிலேபற்றற்றூல்தன்னையும் அறியும்.

(ஒன்பதாஞ்சூத்திரம்.)

1. உயிர் ஆன்ஞானத்தினாலேயே அரணைக்காணும்.
2. உயிர் பாசத்திலே பற்றற்றூல் ஆன் வெளிப்படுவன்.
3. பஞ்சாக்ஷா செபம்பண்ணினால் வாசனாமலம் போம்.

(பத்தாஞ்சூத்திரம்.)

1. ஆனுடன் ஒன்றாகிநில்.
2. உன்றொழில் எல்லாம் ஆன்பணி என்றுகொள்.

(பதின்னாஞ்சூத்திரம்.)

1. ஞானிக்கு வருகிற விடயங்களை அரணே அனுபவிப்பன்.
2. அரணைமறவாமல் அன்பு இருந்தால் அவனிடத்திலே ஐக்க மாய்ப்போவன்.

(பன்னிரண்டாஞ்சுத்திரம்.)

1. மும்மலங்களையுங் களைக.
2. சிவஞானிகளுடனே கூடுக.
3. சிவஞானிகளையுந் சிவலிங்கத்தையுந் சிவனெனவே தேறி
வழிபடுக.
4. வழிபடாமையை ஒழிக.

ஆக சூத்திரம் 12-க்குச் சூர்ணிக்கொத்து 39.

இத்துணைப் பெருமைவாய்ந்த சிவஞான போதத்திற்கு ஆசிரியிலே திருநாரையூரில் எழுந்தருளிய பொல்லாப்பிள்ளையாரால் சூர்ணி ஆகிய கருந்துரையும், மெய்கண்டதேவநாயனரால் வார்த்திகம் எனப் பெயரிய பொழிப்புரையுந் செய்தருளப்பட்டன.

பின்னர்ப் பாண்டிப்பெருமான் என்னும் ஆசிரியரால் ஓர் உரை இயற்றப்பட்டது. அதன்பின்னர்த் திருக்கைலாச பரம்பரைத் திருவாவடுதுறை ஆதீனத்து மாதவச் சிவஞானயோகிகளால் ஒரு சிற்றுரையும் சிவஞானபோதமாபாடியம், எனப் பெயரிய ஒரு பேருரையுந் செய்தருளப்பட்டன. இப்பேருரை வடமொழியிலே சிவாக்கிரயோகிகள் செய்தருளிய பாஷியத்தின் மொழிபெயர்ப்புப்போலும். அதனைப் பதிப்புரைகாரர் பின்வருமாறு பாராட்டுகின்றனர்.

“இது வேதாந்த சூத்திரத்திற்கு லீகண்டபாடியம் முதலியனபோலப் பொருள்களை விஷயம், சம்சயம், பூர்வபகூதம், சித்தாந்ததிரிணயம், சங்கதி என்னும் ஐந்துறுப்புக்களையும் உடைய அதிகாரணங்களாகப் பகுத்து, எவரும் ஒருசிறிதும் சந்தேகமுறாவண்ணம் தருக்க விபாகரண மீமாஞ்சைகள் கொண்டும் வேதாகமங்களாகிய அதிப்பிரபலப் பிரமாணங்கள் கொண்டும் நன்கு தெளியுமாறு கடாவிடைகளால் இனிது விளக்கிக் காட்டுதலின் திராவிடமாபாடியம் என்று எவராலுந் சிறப்பித்துச் சொல்லப்படும்.”

“சுவேதாச் சுவதரம் முதலிய சைவோபநிட தங்களெல்லாம் சுத்தாத்துவித சித்தாந்தப் பொருளையே சாதிப்பன என்பதை அவ்வவற்றின் வாக்கியங்களால் இனிதுவிளக்கி, வேத முஞ் சிவாகமமும் வேறென்று கூறிப் பிணங்குவோர் பிணக்கை மாற்றுவது”

“சிவாகம வாக்கியங்களைத் தத்தமக்கு வேண்டியவாறெல்லாம் இடர்ப்படுத்தி நலிந்து பொருள்கொண்டு அதனையே மெய்ப்பொருள் என்றுகாட்டி வஞ்சிக்கும் சமவாதசைவர்கொள்கையை வேரோடு களைவது”.

“எல்லா மதங்களின் சொரூபங்களையுந் தன்னுள் அடக்கிக்காட்டுவது”

“புறப்புறம், புறம், அகப்புறம், அகம் என்னுஞ் சமயக்கொள்கைகளை அளவைகளான் மறுத்துச் சுத்தாத்துவித சித்தாந்தத்தைத் தாபிப்பது”

“தேவாரம், திருவாசகம் முதலிய பன்னிரு திருமுறைகளிலுள்ள திருப்பாடல்களை ஆங்காங்கு எடுத்துக்காட்டி, அவற்றின் மெய்ப்பொருளை வெள்ளிடைமலைபோற் றெள்ளித் திற்புலப்படுத்துவது.”

“இலக்கண இலக்கியப் பொருட்டிறவுகோலாயுள்ளது.”

“கற்போர்க்கு உண்ணவுண்ணத் தெவிட்டாத தெள்ளமுதம்போல்வது.”

“பத்திரசமும்முத்திரசமும் பழுத்தொழுகு பன்மையது”

“சைவசமயிகளுக் கெல்லாம் கிடைத்தற்கரிய பெரிய சிந்தாமணிபாயுள்ளது.”

இந்நூலியற்றப்பட்டதரால் சாவிவாகன சகாப்தம் 1145.

இதன் முகநூற்சுத்திரத்தையும் அச்சுநூற்சுத்திரத்து முதலதிரண வெண்பாவையும் இங்ஙனம் தருகின்றோம்:—

சூத்திரம்.

அவனவ ளதுவெனு மவைமு ளீனைமையிற்
ரேற்றிய திதியே பொடுங்கி மலத்துளதா
மந்தமாதி யென்மனார் புலவர்.

முதலதிகரணம்.

பூதாதி யீறு முதலுந் துணைபாகப்
பேதாய் திதியாகும் பெற்றிமைபி--தேகாரோ
வொன் றென்றிற் றேன்றியுளதா யிறக்கண்டு
மன்றென்று முண்டென்ன வாய்ந்து.

இந்நூல் கற்பவர் பொருள் நுட்பங்களைச் செவ்விதி லுண
ருமாறு காசிவாசி ஸ்ரீ. செந்திராதைபரவர்கள் “சிவஞானபோத
வசனாலங்கார தீபம்” என்றோர் நூலை வசனநடையில் எழுதி
அச்சிடுவித்திருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு சூத்திரத்தையும் ஒரு
வாறு விளக்கி அதனதன் இறுதியில் வினாக்களும் அவற்றின்
விடைகளை உணருமாறு அவற்றின் எண்களும் குறிக்கப்பட்டி
ருக்கின்றன.

சிவஞானசித்தி,

—•—

இந்நூல் மெய்கண்ட சிவாசாரியரின் முதன்மாணுக்கரும்
சகலாகம பண்டிதரென்னுங் காரணப்பெயர் பெற்றவருமாகிய
அருணந்திசிவாசாரியரால் சிவஞானபோதத்தை முசனூலாகக்
கொண்டு, அதன்பொருளைப் பிற்காலத்தார்க் கினிதுவிளக்குமாறு
விருத்தயாப்பாற் செய்யப்பட்ட வழிநூல். 628 திருவிருத்தங்
களையுடையது.

“சிவத்துக்கு மேற் றெய்வமில்லை. அதுபோலச் சிவஞான
சித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை” எனவும் “பார்விரித்த நூலெல்

லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே—யோர்வீருத்தப் பாதிபோதும்” எனவும் ஆன்றோர் எடுத்துப் போற்றிக்கூறியவாற்றால் இந்நூற் பெருமை இனிது பெறப்படும்.

இந்நூல் பரபக்கம் சுபக்கமென இருபகுதிகளையுடையது. பரபக்கத்தில் உலகாயதன் முதலிய பாசமயத்தோர் மதங்களும் அம்மதங்களின் மறுப்புக்களும் கூறப்படும். சுபக்கத்தில் பதி பசு பாசவியல்களை ஐயத்திரிபறக் கடாவிடைகளால் விளக்கும். இதுபோற் சிறந்த திரிபதார்த்தநூல் வேறொன்றில்லை.

இந்நூலின் முற்பாகமாகிய பரபக்கத்திற்குத் திருவொற்றி யூர் தத்துவப்பிரகாசத் தம்பிரான்சுவாமிகள் உரையிட்டருளினர். பிற்பாகமாகிய சுபக்கத்திற்குத் திருவாவடுதுறை யாதீனத்துத் திராவிடமாபாடிய காராகிய சிவஞானயோகிகள் அருளிச்செய்த பொழிப்புரையின்படி அவ்வாதீனத்துச் சுப்பிரமணியதேசிக சுவாமிகள் பதவுரையிட்டருளினர்.

இந்நூல் செய்யப்பட்ட காலம் சாலிவாகன சகாப்தம் 1175.

(சிவஞானசித்தி—காப்பு.)

ஒருகோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த னால்வாயைங்காத் தலையு- தருகோட்டம் பிறையிதழித் தாழ்சடையான் றரு மொருவா ரணத்தின்றாள்-ஒருகோட்டன் பொடும்வணங்கி யோவாதே யிரவுபக லுணர்வோர் சிந்தைத்-திருகோட்டு மயன்றிருமால் செல்வமுமொன் றேவென்னச் செய்யுந் தேவே.

(பரபக்கம்.)

அருவமே யிறைவனாகி லறிவின்றா காயமாகு முருவமே பென்னிற்சூதக் கூட்டத்தி லொருவனாகு மருவிய விரண்டுங்கூடி நிற்பவ னென்னின் மண்மே விருவிசும் பொருகல்லேந்தி நிற்குமோ வியம்பிடாயே.

(சுபக்கம்.)

ஒருவனோ டொருத்தியொன்றென் றுரைத்திடு முலகமெல்லாம்
வருமுறை வந்துகின்று போவது மாதலாலே
தருபவ னொருவன் வேண்டிந் தான்முத லீறுமாகி
மருவிடு மநாதிமுத்த சித்தரு மன்னிசின்றே.

இருபாவிருபது.

பத்து வெண்பாவும் பத்து அகவலும் கொண்டு இந்நூல்
முடிந்தமையால் இதற்கு இருபாவிருபது என்னும் பெயர் ஏற்பட்
டது. இது அருணந்திசிவாசாரியரால் சாலிவாகன சகாப்தம்
1176-ல் இயற்றப்பட்டது.

(நேரிசை வெண்பா.)

மதிநின்பா விந்த மலத்தின்பா னிற்க
விதியென்கொல் வெண்ணெய்வாழ் மெய்ய—பதிநின்பால்
வந்தா விதில் வரத்தில் வந்திரண்டும் பற்றுக்கிலே
னெந்தா யிரண்டாமா நென்.

(நேரிசையாகிரியப்பா.)

எண்டிசை விளங்க விருட்படாம் போக்கி
முண்டக மலர்த்தி மூதறி வருளு
மேதினி யுதய மெய்கண்ட தேவ
கோதி லமுத குணப்பெருங் குன்ற
வென்னி னார்தலு மகறலு மென்னைகொ
லுன்னி லுன்னி யுணவிடிற் பெயர்குவ
மென்னு மதுவே நின்னியல் பெனினே
வியங்கோ ளாளனு மாகி யியங்கலு
முண்டெனப் படுவை யெண்டோன் முக்கண்
யாங்கணும் பிரியா தோங்குநின் னிலையின்
யான்வந் தணைந்து மீன்குவ னாயி

னாற்றுத்துய ருற்றோ ரணிநிழ னசைஇ
 வீற்றுவிற் றெழுதர வேண்டலும் வெறுத்தலு
 மின்றிச் சாயைக்கு நன்றுமன் னியல்பே
 யனையை யாகுவை நினைவருங் காலே
 யிந்நிலை யதனி னேழையேற் கிரங்கி
 நினை வெளிப்படுத் தொளிப்பை நீயே
 லருண்மா றாகும் பெருமவஃ தன்றியு
 நிற்பெற் றவர்க்கு முற்பவ முண்டெனுஞ்
 சொற்பெறு மஃசித் தொல்லுல கில்லை
 யவ்வவ் வமைவுஞ் சோர்வு மயர்வறச்
 சொல்லிற் சொல்லெதிர் சொல்லரச்
 சொல்லே சொல்லுக சொல்லிறந் தோயே.

உண்மை விளக்கம்.

இந்நூல் மெய்கண்ட சிவாசாரியர் மாணாக்கருள் ஒருவரான
 திருகை மனவாசகங்கடந்தார் என்பவரால் சாலிவாகன சகாப்தம்
 1177ல் இயற்றப்பட்டது. இது ஆசிரியரை முன்னிலையாக்கிச்
 சித்தாந்தநூல் கூறுந் தத்துவ ரூபாதிகளின் றிறஞ்செய்யவது.
 54-திருவெண்பாக்களை யுடையது. ஒருவெண்பா வருமாறு:--

படைப்ப னயனளிப்பன் பங்கயக்கண் மாயன்
 றுடைப்ப னுருத்திரனுஞ் சொல்லிற்—றிடப்பெறவே
 யென்றுந் திரோபணிப்ப நீசர் சதாசிவரு
 மன்றே யநுக்கிரக ராம்.

சிவப்பிரகாசம்.

இந்நூல் உமாபதி சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்டது. இது
 முசுனாலும் வழிநூலுமாகிய சிவஞானபோதம் சிவஞானசித்தி

யென்னும் இரண்டின் பொருள்களை யினிது விளக்கும்பொருட்டு அவ்விரண்டிற்கும் புடையாகச் செய்யப்பட்டமையின் அவற்றின் புடைநூலாய்த், தன்னை ஒதியுணரும் பக்குவர் அறிவிலே சிவம் பிரகாசிக்கச் செய்தலின் சிவப்பிரகாசமென்னும் பெயர்த்தாய் நிலவுமோர் சித்தாந்த ஞானநூல். நூற்றொரு திருவிருத்தங்களை யுடைபது. இதுசெய்யப்பட்டகாலம் சாலிவாகன சகாப்தம் 1228. ஆங்கிலமொழியிலும் இந்நூல் மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன் செய்யுள் ஒன்று வருமாறு:—

பலகலையா கமவேதம் யாவையினுங் கருத்துப் பதிபசுபா சந்தெரித்தல் பதிபரமேயதுதா-னிலவுமரு வருவன்றிக் குணங்குறிக ளின்றி நின்மலமா யேகமாய் நித்தமாகி-யலகிலுயிர்க்குணர்வாகி யசலமாகி யகண்டிதமா யானந்த வருவாயன் றிச்-செலவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்த் திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து னோரே.

திருவருட்பயன்.

இந்நூல் உமாபதி சிவாசாரியரால் சாலிவாகன சகாப்தம் 1229ல் இயற்றப்பட்டது. உலகம் பாசவிருட்பந்தந் தீர்த்து திருவருட்பயனைத் தலைக்கூடுமாறுணர்த்துவது. பதிமுதுகிலை, உயிரவைகிலை, இருண்மலகிலை, அருளதுகிலை, அருளுகிலை, அறிவுநெறி, உயிர்விளக்கம், இன்புறுகிலை, ஐந்தெழுத்தருணிகிலை, அணைந்தோர்தன்மை என்னு மதிகாரங்கள் பத்துடைத்தாய் நூற்றொரு திருக்குறள் வெண்பாவா லமைந்து விளங்குவது. ஒரு குறள் வெண்பா வருமாறு:—

அகர வுயிர்போ லறிவாகி யெங்கு
சிகரி விறைநிற்கு நிறைந்து.

வினுவெண்பா.

இந்நூல் உமாபதி சிவாசாரியரால், தமது ஞானசாரியரான மறைஞானசம்பந்த சிவாசாரியரை முன்னிழி வினுவரையால் பாசமொருவித் திருவருணைசந் தலைக்கூடநாடிப் பதின்முன்று திருவெண்பாக்களால் (சாலிவாகன சகாப்தம் 1330ல்) இயற்றப் பட்ட சித்தாந்த ஞானநூல். இந்நூலின் ஒருவெண்பாவருமாறு:—

நீடு மொளியு நிறையிருளு மோரிடத்துக்
கூட லரிது கொடுவீனையேன்—பாடி தன்முன்
ஒன்றவார் சோலை யுயர்மதிதச் சம்பந்தா
நின்றவா நெவ்வாறு நீ.

போற்றிப்பஃரொடை.

இதுவும் உமாபதி சிவாசாரியரால் (சாலிவாகன சகாப்தம் 1231ல்) இயற்றப்பட்ட ஒரு சித்தாந்த ஞானநூல். 190 அடிக ளையுடையது. நாலடிகள் வருமாறு:—

பூமன்னு நான்முசுத்தோன் புத்தேளி ராங்கவர்கோன்
மாமன்னு சோதி மணிமார்ப—ஞமன்னும்
வேதம்வே தாந்தம் விளக்கஞ்செய் விந்துவுட
ஞதநா தாந்த நடுவேதம்—போதத்தா,

கொடிக்கவி.

இந்நூலும் மேற்படி உமாபதிசிவாசாரியரால் சாலிவாகன சகாப்தம் 1232ல் இயற்றப்பட்டது. ஒரு கவித்துறையும் முன்று திருவெண்பாக்களு முடையது. ஞான முதலிய சாதனங்களையும் அவற்றை அடைந்தார் பெறும் பயனையும் எடுத்துக் கூறுவது. சிதம்பர நடராசரது உற்சவத்தொடக்க மொன்றிலே ஏறாது நின் றிருந்த துவசம் ஏறும்படி இந்நூலைச் செய்தனரென்ப. இதன் செய்யுளொன்று வருமாறு:—

ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடமொன்று மேலிடிவொன்
றொளிக்கு மெனினு மிருளடராதுள் ஞாயிர்க் குயிராய்த்
தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துளதேனுந் திரிமலத்தீத
குளிக்கு முயிராள் கூடும் படிக்கொடி கட்டினனே.

நெஞ்சுவிடுதூது.

இந்நூல் கவிவெண்பா 258 அடிகளை யுடையது. மேற்படி
உமாபதிசிவாசாரியரால் சாலிவாகன சகாப்தம் 1233ல் செய்யப்
பட்டது. தலைவன்பாற் றலைவி தூதுய்க்குமாறு நெஞ்சினைச்செலுத்
தலின் நெஞ்சுவிடுதூதென்றாயிற்று. நான்கு அடிகள் பின்வரு
மாறு:—

பூமேவு முந்திப் புயல்வண்ணன் பொற்பமைந்த
நாமேவு மாதபுணர் நான்முகத்தோன்—றாமேவிப்
பன்றியு மன்னமுமாப் பாரிடந்தும் வான்பறந்து
மென்று மறியா வியல்பினு—னன்றியும்,

உண்மைநெறிவிளக்கம்.

இந்நூல் ஆறு திருவிருத்தங்களினால் சுற்பவர் தத்துவரூபமு
தல் சிவபோக மீறாயுள்ள தசகாரிபமு முணர்ந்து சிவானுபூதி
கைகூடுமாறு மேற்படி உமாபதிசிவாசாரியரால் சாலிவாகனசகாப்
தம் 1234ல் இயற்றப்பட்டது. ஒரு விருத்தம் வருமாறு:—

மண்முதற் சிவமதீராய் வடிவுகாண் பதுவேரூப
மண்முதற் சிவமதீராய் மலஞ்சட மென்றல்காட்சி
மண்முதற் சிவமதீராய் வகையதிற் றுணிலாது
கண்ணுத லருளானீங்கல் சுத்தியாய்க் கருதலாமே.

சங்கற்ப நிராகரணம்.

இந்நூல் இருபது திருவாசிரியங்களுடையது. இதனை இயற்றியவர் மேற்படி உமாபதிசிவாசாரியர். மாயாவாதி ஐக்கியவாதி முதலிய பல்லோர் சங்கற்பங்கூறி அளவைமுன்றானும் பொருந்துமாற்றானு நிராகரித்துச் சித்தாந்த மேன்மை தெளிவுறுத்துவது. இது சாவிவாகனசகாப்தம் 1235ல் இயற்றப்பட்டது. ஒரு ஆசிரியம் வருமாறு:—

ஈசன தருளாற் பாசத் தொகுதி
செறிவுறு செம்பிற் கறையுறு களிம்பு
குளிகை தாக்க றொளிபெற் றுங்கு
நித்த சுத்த முத்த ராக
வைத்தன ருலகின் மறைவல் லோரே.

மேலையச் சாத்திரங்கள் பதினான்கையும் அவற்றின் உரைகளையும் காஞ்சி பூர். நாகலிங்க முதலியாரவர்கள் பரிசோசித்துத் திரட்டி 1897-ம் ஆண்டு சென்னையில் அச்சிடுவித்திருக்கின்றனர். மற்றொருவர் மூலங்களை மாத்திரம் திரட்டிப் பிரசுரஞ்செய்திருக்கின்றனர்.

காவிபவிலக்கியம்.

தமிழ்மொழிக்கண் காவி யிலக்கியங்களா யுள்ளன சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, குண்டலகேசி, வளைபாபதியென்னும் பெருங்காப்பியங்களைந்தும், யசோதரகாவிபம், நாககுமாரகாவிபம், உதயனகாவிபம், சூளாமணி, நீலகேசியென்னுஞ்சிறுகாப்பியங்களைந்தும், இரகுவம்மிசம், நைடதம் முதலிய பிற பல காப்பியங்களும். இவைகள் தொல்காப்பியவியல் வழிபட்

டுச் சங்கத்தமிழ்ச் சொற்பிரயோகம் பெரும்பாலு மருவி நவரசங் களுட் சிலவும் பலவும் தங்கணமைவரக் கொண்டு உலகியல் நீதி முதலியவைகளை யறிவுறுத்தும்.

சிந்தாமணி.

இக்காவியம் சைனமுனிவரான திருத்தக்கதேவர் என்பவரால் இயற்றப்பட்டது. இதனைச் சிந்தாமணியென்றும், சீவகசிந்தாமணி யென்றும் வழங்குவர். இது கடைச்சங்ககாலத்தை யடுத்த நூல். இந்நூற்றலைவன் சீவகன் எனப்பெயரிய ஓர் அரசன். அவன் பிறப்புமுதல் கதிகூடியவரையும் நிகழ்ந்த சம்பவங்களை இந்நூல் வரிசைப்படுத்தி மிக வனப்புறக் கூறும். இது கடவுள் வாழ்த்து, அவையடக்கம், பதிகமென்பவற்றோடு, நாமகளிலம்பகம், கோவிந்தையிலம்பகம், காந்தருவதத்தை யிலம்பகம், குணமாலையிலம்பகம், பதுமையிலம்பகம், கேமசரியிலம்பகம், கனகமாலையிலம்பகம், விமலையிலம்பகம், சுரமஞ்சரியிலம்பகம், மண்மகளிலம்பகம், பூமகளிலம்பகம், இலக்கணையிலம்பகம், முத்தியிலம்பகமென்னும் பதின்மூன்றிலம்பகங்க ளுடைத்து. விருத்தப்பரவானடக்கு மிந்நூற் செய்யுட்டொகை 3175.

நாமகளிலம்பகம்—சச்சந்தன் என்பான் ஏமாங்கதநாட்டில் இராசமாபுரத்திலே பிறந்து செங்கோல் கைக்கொண்டு விசையை யென்பானை மணந்து பட்டத்தரசியாக்கி வாழ்தலும், கட்டியங்காரன் என்னும் அமைச்சனை அரசுநடத்த நிறுவி அவனாற் கொலையுண்ணப்பட்டதும், அவன் மனைவி விசையைபாற் சீவகன் பிறந்து தெய்வானுகூலத்தால் உய்ந்து வளர்ந்து பலகலையின்று நிலிபது உம் கூறுவது. சீவகன் நாமகளைக்கூடிய வரலாறு தெரித்தலின் நாமகளிலம்பகமென்றாயிற்று. நாமகளைக் கூடல்—கலைப்பயிற்சி தலைக்கூடலென்க.

கோவிந்தையிலம்பகம்—சீவகன் நிரைமீட்டுப் புக்ழ்மலை சூடித் தன்றேழன் பதுமுகனுக்கு நந்தகோபன்மகள் கோவிந்தை என்பாளை மணஞ்செய்வித்த வரலாறு கூறுவது.

காந்தருவதத்தையிலம்பகம். சீவகன் வித்தியாதரவேந்தன் மகளொருத்தி காந்தருவதத்தை யென்பாளை வீணைவாசிக் குந் திறமையால் வென்று மணமாலேசூடி அதுபொறுத அரசரைப் போரிற் புறங்கண்டு அவளை மணந்தவரலாறு கூறுவது.

குணமாலையிலம்பகம்—சீவகன் பொழில்விளையாட்ட யர்ந்த குணமலை, அசனிவேகமென்னுங் கட்டியங்காரன் பட்டக் களிற்றெதிர்ப்பட்டஞ்சுழி அதனெதிரேறிச் செருக்கடக்கி விலக்கி அவளை மணமுடித்த வரலாறு கூறுவது.

பதுமையிலம்பகம்—சீவகன் கட்டியங்காரனால் சிறை வைக்கப்பட்டு அச்சிறையினின்றும் தப்பியோடிப் பரதேசயாத்திரைசெய்து, பல்லவதேயச் சந்திராபகரடைந்து, அந்நகர்மன்னன் தனபதியென்பான் மகள் பதுமையைப் பாம்புவிடந் தீர்த்து மணம்புரிந்த வரலாறு கூறுவது.

கேமசரியிலம்பகம்—சீவகன் தக்கநாட்டுக் கேமமாபுரஞ் சென்று அந்நகர் வணிகன் சுபத்திரன் மகள் கேமசரி ஆடவற் பேணை ஆண்மையிற் பேதுறுத்து மணஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

கனகமாலையிலம்பகம்—சீவகன் மத்திமதேயத்து ஏம மாபுரஞ் சென்று அந்நகர் வேந்தனான தடமித்திரன் குமாரர்க்கு விவ்வித்தையிற்றி அவ்வித்தகங்காரணமாக அவன்குமாரி கனக மாலையை மணம்புரிந்த வரலாறு கூறுவது.

விமலையிலம்பகம்—சீவகன் தண்டகாரணிய மெய்தித் தனது தாய் விசையைத் தரிசித்து அவள் வரம்பெற்றுத் தன்

னகர் ஏமாங்கதநாட் டிராசமாபுரத்தி னோர்பாற் செல்லுழி ஆண் டுள்ள சாகரத்தன்மகள் விமலையின் கண்வலையிற் சிக்கி அவளை மணந்த வரலாறு கூறுவது.

சுரமஞ்சரியிலம்பகம்—சீவகன் ஆடவர்கூட லோம்பே னென்று விரதஞ்சாதித்த சுரமஞ்சரியை வேடமறைந்து சென்று கீதநாடகங்காட்டி மயக்கி விவாகஞ்செய்த வரலாறு கூறுவது.

மண்மகளிலம்பகம்—சீவகன் மறலியை வரவழைத்தல் போலத் தன்மாமனை வரவழைத்த கட்டியங்காரன் ஓலைகண்டு அவர் பொருது கோறற் கிதுவே வாய்த்த சமயமென்றெண்ணித் தம்பியர் தோழமார் தம்மொடுஞ் சதர்வகைப் படைதிரட்டிச் சென்று இராசமாபுரத் தோர்பால் வைகியதும், கட்டியங்காரனை அவன் படையறப் பொருதுகொன்று மண்மகளுரிமை பெற்ற தூஉங் கூறுவது.

பூமகளிலம்பகம்—சீவகன் இராசமாபுர வரண்மனைக் கெய்தி வேத்தவைசார்ந்து சிங்காசனமேறி மணிமுடி புனைந்து மன்பதை புரந்த வரலாறு கூறுவது.

இலக்கணையிலம்பகம்—சீவகன் தனது தேவிமார் யாவ ரையும் இராசமாபுரத் தரண்மனையிற் றலைக்கூடித் தன் மாமன்ம கள் இலக்கணையை மணந்து இம்மாதாரோ டின்புற்றிருந்து அரசாண்டு, தற்புரந்தார்க்கு எல்லாவளனும் வரிசையுமுதவி அங் கண்மாளுலமுவப்பச் செங்கோலோச்சிய வரலாறு கூறுவது.

முத்தியிலம்பகம்.—சீவகன் தனது தேவிமார் வயின் சற் புத்திரப் பெற்று மகிழ்வுறீஇ வாழ்நாளில் ஓர்நினம் நறுமண மலர்க்காபுக்கி விளையாட்டயர்ந் திருப்புழி, கடுவன்குரங் கொன்று தன்காதன்மந்திக்குப் பலவின் சுளைகீறி நல்காநிற்பச் சோலைகாப் பான் சென்று அக்கனியைக் கவர்ந்து கடுவனை மந்தியோ டோட் டிச் சிந்தைமகிழ்ந் துண்டலைக் கண்ணுற்றுச் சிந்திப்பானுகிப்

பொருணசை துறந்து, கைப்பழமிழந்த கடுவனொப்பான் நாடிழந்த
கட்டியங்காரனென்றும், அவனைக்கொன் றரசுகைப்பற்றிய தன்னை
யொப்பான் கனிகவர்ந்த சோலைகாப்பானென்றும் இவ்வகைத்தே
வலியார்வசத்ததாய் மாறிமாறிச் செல்லும் மாண்பிற்றாயது
அரசு ஆதலின் அதுபோற்றினென்று துறந்து அருகன் றிரு
வடியடையு மறமோம்பிக் கதியடைந்த வரலாறு கூறுவது.

இந்நூற்கு நச்சினூர்க்கினியர் நல்லுரைகண்டனர். அவர்
உரை செய்யுட்சுவின் பொழிப்புத்திரட்டிச் சொன்முடிபு கூறி
மேற்கோள்காட்டிப் பொருணுட்பந் தெளிக்கும்.

இந்நூலின் செய்யுட்கள் மூன்று இங்ஙனந் தருகின்றும்.

குழற்சிகைக் கோதைசூட்டிக் கொண்டவ னிருப்ப மற்றோர்
நிழற்றிகழ் வேலினானே நேடிய நெடுங்க ணானும்
பிழைப்பிலாட் புறந்தந்தானுங் குரவரைப் பேணல்செய்யா
தீழுக்கினு ரிவாசள்கண்டா யிடும்பைநோய்க் கிரைகளாவார்.

நட்பிடைக் குய்யம்வைத்தான் பிறர்மனை நலத்தைச் சேர்ந்தான்
கட்டழற் காமத்தீயிற் கன்னியைக் கலக்கினானு
மட்டுயி ருடலந்தன்று னமைச்சனா யரசுகொன்றான்
குட்டனோய் நரசுந்தன்னுட் குளிப்பவ ரிவாசள்கண்டாய்.

சாதலும் பிறத்தறானுந் தம்வினைப் பயத்தினாகு
மாதலு மழிவுமெல்லா மவைபொருட் கியல்புகண்டாய்
நோதலும் பரிவுமெல்லா நுண்ணுணர் வின்மையன்றே
பேதைநீ பெரிதும்பொல்லாப் பெய்வகைத் தோளியென்றான்.

சிலப்பதிகாரம்.

இந்நூல் செங்குட்டுவன் என்னுஞ் சோழமன்னவன் இள
வலாகிய இளங்கோவடிகளால் இயற்றப்பட்ட ஓர் ஷசனகாவியம்.
கடைச்சங்கத் தமிழ்ப்புலவருள் ஒருவரான சீத்தலைச் சாத்தனா

புன் உளப்பாடுகொண்டு இளங்கோவடிகள் இயற்றி அவரைக்
 சேட்பித்த காவியமென்பது இந்நூற்பதிகத்தா லுணரப்படும்.
 காவியத்தலைவன் கோவலன். கோவலன் கண்ணகி என்னுமோர்
 உத்தம பத்தினியை விதிமுறைவேட்டு இல்லறநடாத்திவருநாளில்
 மாசுவிடுபென்னு நாடகக் கணிகையின் மையல்வலையிற் சிக்கிச்
 செல்வமெல்லா மிழந்து நல்குரவான் மெலிந்து மனைவி கண்ணகி
 யோடு மதுரைமாநகரையடைந்து ஆண்டு சீவனூர்த்தமாக மனை
 யவள் காற்சிலம்பொன்றைக் கூறி விற்கப்புகுதலும், தட்டாடு
 ருவனுடைய சூழ்ச்சிவலையிற் பட்டுப் பாண்டியன் காவலர்கை
 வாளுக்கிரையாகி மடிந்த வரலாறும், கண்ணகி காதலன் கொலை
 யுண்ட கடுந்துயரான் மதுரை தீயிட்டவண்ணமும், கணவனை மலை
 நாட்டுத் திருச்செங்குன்றிற் றெய்வவடிவிற்கண்டு தலைக்கூடிச்
 சுவர்க்கமெய்திய வண்ணமும், இவ்வதிசயங்கேட்ட செங்குட்டு
 வன் அவட்குக் கோயில்கண்டு அவளுருப் பதிட்டைசெய்து வழி
 பட்டவண்ணமும் பிறவும் வனப்புற வரிசையாய் இந்நூல் கூறும்.
 சிலம்பை முக்கியமாகக் கொண்டெழுந்த காவியமாகலின் சிலப்
 பதிக்காரம் எனப்பட்டது. இக்கதை புகார்க்காண்டம், மதுரைக்
 காண்டம், வஞ்சிக்காண்டமென மூன்றுவகைப்படுத்துக் கூறப்பட்
 டது. முன்னிரு காண்டங்கட்கும் அடியார்க்குநல்லார் நல்லுரை
 கண்டனர். இந்நூலின்கண் இயல் இசை நாடகமென்னும் முத்த
 மிழும் விரவி வருதலால் “இயலிசைநாடகத் தொடர்நிலைச் செய்
 யுள்” எனவும், உரைப்பாட்டும், இசைப்பாட்டும் இடையிடைவிரவி
 வருதலால் “உரையிடை யிட்ட பாட்டுடைச் செய்யுள்” எனவும்
 இது பெயர்பெறும். இந்நூலிற் சில அடிகள் பின்வருமாறு:—

நானைச் செய்குவ மறமெனி லின்றே
 கேள்வி நல்லுயிர் நீங்கினு நீங்கு
 மிதுவென வரைந்து வாழுநா ளுணர்ந்தோர்
 முதுநீ ருலகின் முழுவது மில்லை.

மணிமேகலை.

இந்நூல் மதுரைக் கூலவாணிகன் சாத்தனூர் இயற்றப் பட்ட ஓர் பௌத்த காவியம். கோவலன் காமக்கீழ்த்தியாகிய மாதவியின் மகள் மணிமேகலை என்பவளுடைய சரிதத்தைக் கூறுவதால் இந்நூல் மணிமேகலை யென்னும் பெயர்பெற்றது.

பொய்யடிமை யில்லாப் புலவரான சீத்தலைச் சாத்தனூர் இவ்வைதிக பௌத்த புறச்சமயப் பொருள்பற்றிக் காவியஞ் செய்த தென்னையெனில், இவர் மணிமேகலை வண்ணங்கண்ட புலவராக லானும், அக்காலவரசர் இதுபாடியருள்கென வேண்டினமையாலும், மணிமேகலை யாக்கைநிலையாமை மேலிட்டுத் தவம்பேணிய வரலாறு முதலிய உறுதிப்பொருள்களை உலகுக்குணர்த்தவேண்டுமென்ற விருப்பத்தானும் பாடினரென்க. அங்ஙனஞ் செய்தவிடத்தும் “நுதல்விழி நாட்டத் திறையோன் முதலாப்—பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வமீறாக—வேறு வேறுசிறப்பின் வேறு வேறு செய்வீனை—யாறறி மரபி னறிந்தோர் செய்யுமின்” என்று சிவபரத்துவமும் இந்நூற்கண் ணெடுத்தோதினார்.

இந்நூல் கதாநாயகியாகிய மணிமேகலை தனது தந்தையாகிய கோவலற்கு மவன்மனைவி கண்ணகிக்கும் முந்தைய பூழ்வழி நேர்ந்தற்ற வியாகுல சம்பவங்கேட்டு மனமழுங்கி வைராக்கிய மெய்தித் துறவுபூண்டு, புத்ததருமங்கற்றுப் பவத்திற மறுகென நோற்றதைப் பொருளாக வுடையது. இது விழாவறைகாதை, ஊரலருரைத்தகாதை, மலர்வனம்புக்ககாதை, பளிக்கறைபுக்க காதை மணிமேகலா தெய்வம் வந்து தோன்றியகாதை, சக்கர வாளக்கோட்ட முரைத்தகாதை, துயிலெழுப்பியகாதை, மணி பல்லவத்துத் துயருற்றகாதை, பீடிகை கண்டு பிறப்புணர்ந்த காதை, மந்திரங்கொடுத்த காதை, பாத்திரம்பெற்றகாதை, அற வணர்த்தொழுதகாதை, ஆபுத்திரன் நிறமறிவித்தகாதை, பாத்

திரமரபுகூறியகாதை, பாத்திரங்கொண்டு பிச்சைபுக்ககாதை, ஆகிரை பிச்சையிட்டகாதை, உலகவறவிபுக்ககாதை, உதயகுமாரனம்பலம்புக்க காதை, சிறைக்கோட்ட மறக்கோட்ட மாக்கியகாதை, உதயகுமாரனை வாளாலெறிந்தகாதை, கந்திற்பாவை வருவதுரைத்தகாதை, சிறைசெய்காதை, சிறைவிடுகாதை, ஆபுத்திரநாட்டைந்தகாதை, ஆபுத்திரனோடு மணிபல்லவமடைந்தகாதை, வஞ்சிமாநகர்புக்ககாதை, சமயக்கணக்கர் தந்திறங்கேட்டகாதை, கச்சிமாநகர்புக்ககாதை, தவத்திறம்பூண்டு தருமங்கேட்டகாதை, பவத்திறமறுகெனப் பாவைநோற்றகாதை, யென முப்பான்பகுதியுடைத்து.

இந்நூல் சொற்சுவை பொருட்சுவை முதலியவற்றால் மிகச் சிறந்ததென்பது துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாசசுவாமிகள் அருளிச் செய்த திருவெங்கைக் கோவையில் “மந்தா கிரியணி லீவணிப் பிரான்வெங்கை மன்னவரீ, கொந்தார் குழன்மணி மேகலை நுட்பங் கொள்வதெங்ஙன்—சிந்தாமணியுந் திருக்கோவையு மெழுதிக்கொளினும்—நந்தாவுரையை யெழுதலெவ்வாறு நவீன்றருளே” என்று கூறியவாற்றா வினிதுணர்க. இந்நூலின் சில அடிகள் வருமாறு;—

தவத்துறை மாக்கண் மிகப்பெருஞ் செல்வர்
 ஈற்றிளம் பெண்டி ராற்றாப் பாலகர்
 முசிரியா ரென்னு னிளைரியா ரென்னன்
 கொடுந்தொழி லாள்ன் கொன்றனன் குசிப்பவீவ்
 வழல்வாய்ச் சுடலை தின்னக் கண்டுங்
 சுழிபெருஞ் செல்வக் கள்ளாட் டயர்ந்து
 மிக்க நல்லறம் விரும்பாது வாழு
 மக்களிற் சிறந்த மடவோ ருண்டோ?

காதல ரிறப்பிற் கணையெரி பொத்தி
 யூதுலைக் குருகி னுயிர்த்தகத் தடங்கா

தின்னுயி ரீவ ரீயா ராயி
 னன்னீர்ப் பொய்கையி னளியெரி புருவர்
 னளியெரி புகாஅ ராயி னன்பரோ
 டெனுறை வாழ்க்கைக்கு நோற்றுடம் படுவர்
 பத்தினிப் பெண்டிர்

நரைமு தாட்டி யொருத்தியைக் காட்டித்
 தண்ணறல் வண்ணந் திரிந்துவே ருகி
 வெண்மண லாகிய கூந்தல் காண்ப்
 பிறைதுதல் வண்ணங் காணு யோநீ
 நரைமையிற் றிரைதோற் றகையின் ருயது
 விறல்விற் புருவ மிவையுங் காணு
 யிறவி னுணங்கல் போன்றுரீவ ருயின
 கழுநீர்க் கண்காண் வழுநீர் சுமந்தன
 குமிழ்முக் கிவைகா னுமிழ்சீ யொழுக்குவ
 றிரைமுத் தனைய நகையுங் காண்ப்
 சுரைவித் தேய்ப்பப் பிறழ்ந்துவே ருயின
 விலவிதழ்ச் செவ்வாய் காணு யோநீ
 புலவுப் பு ள்போற் புலால்புறத் திடுவது
 வள்ளைத் தாள்போல் வடிகா திவைகா
 னுள்ளூன் வாடிய வுணங்கல் போன்றன
 விறும்புது சான்ற முலையுங் காண்ப்
 வெறும்பை போல வீழ்ந்துவே ருயின
 தாழ்ந்தொசி தெங்கின் மடல்போற் றிரங்கி
 வீழ்ந்தன விளவேய்த் தோளுங் காண்ப்
 நரம்பொடு விடுதொ லுகிர்த்தொடர் கழன்று
 திரங்கிய விரல்க ளிவையுங் காண்ப்
 வாழைத் தண்டே போன்ற குறங்கிணை
 தாழைத் தண்டி னுணங்கல் காணு
 யாவக் கணைக்கால் காணு யோநீ

மேவிய நரம்போ டென்புறங் காட்டுவ
 தளிர்டி வண்ணங் காண யோநீ
 முளிமுதிர் தெங்கி னுதிர்கா யுணங்கல்
 பூவினுஞ் சாந்தினும் புலான்மறைத் தியாத்துத்
 தூசினு மணியினுந் தொல்லோர் வகுத்த
 வஞ்சகந் தெரியாய் மன்னவன் மகனென.

குண்டலகேசி.

இஃதோர் பௌத்தகாவியம். இந்நூல் முழுவதும் வெளிவந்
 துவகக் காணவில்லை. சிதைந்துவிட்டதுபோலும். இதன் செய்
 யுட்களில் ஒரோவொன்று சிவஞானசித்தி பரபக்கவுரையினும்
 பன்னூற்றிரட்டினும், பிறண்டும் எடுத்தோதப்படுகின்றது. இந்
 நூற்செய்யுட்கள்மூன்று வருமாறு:—

வாயுவினை நோக்கியுள மாண்டவய நாவா
 யாயுவினை நோக்கியுள யாக்கையவை யேபோற்
 நீயவினை நோக்குமியல் சிந்தனைபு மில்லாத்
 தூயவனை நோக்கியுள துப்புரவு மெல்லாம்.

வகையெழிற் றோள்களென்று மணிநிறக் குஞ்சி யென்றும்
 புகழெழு விகற்பிக்கின்ற பொருளில்கா மத்தை மற்றோர்
 தொகையெழுங் கா தறன்றாற் றுய்த்தியாந்துடைத்துமென்பா
 ரகையழ லழுவந்தன்னை நெய்யினு லவிக்கலாமோ.

அனலென நினைப்பிற் பொத்தி யகந்தலைக் கொண்டகாமக்
 கனவினை யுவப்புநீராற் கடையற வவித்து மென்றார்
 நினைவிலாப் புணர்ச்சிதன்னு னீக்குது மென்றுநிற்பார்
 புனவினைப் புனவினாலே யாவர்போ காமவைப்பார்.

வளையாபதி.

இதுவும் வழக்கின்றி வீழ்ந்த நூல்களிலொன்றுபோல் தோற்றுசின்றது. இதன் ஒவ்வோர் கூறு முன்னோர் உரைகளில் மேற்கோளாய் எடுத்தாளப்பட்டிருப்பதன்றி முழுநூலும் வெளிவந்து நிலவக்கண்டிலம். இந்நூற் செய்யுட்கள் மூன்று வருமாறு:—

நாடு மூரு நனிபுகழ்ந் தேத்தலும்
பீடு றும்மழை பெய்கெனப் பெய்தலுங்
கூட லாற்றவர் நல்லது கூறுங்காற்
பாடு சான்மிகு பக்தினிக் காவதே.

பொறையிலா வறிவு போகப் புணர்விலா விளமைமேவத்
துறையிலா வனசவாவி துகிலிலாக் கோலத் தூய்மை
நறையிலா மாலைகல்வி நயவிலாப் புலமை நன்னர்ச்
சிறையிலா நகரம்போலுஞ் சேயிலாச் செல்வமன்றே.

உயிர்க ளோம்புமி னூண்விழைந் துண்ணன்மின்
செயிர்க ணீங்குமின் செற்ற மிகந்தொரி இக்
கதிக ணல்லுருக் கண்டனர் கைதொழு
மதிகள் போல மறுவிலர் தோன்றுவீர்.

யசோதரகாवியம்.

இது வாதிராஜமுனிவரால் வடமொழியி லியற்றப்பட்ட “யசோதா சரித்திரம்” என்னுங் காவியத்தைத் தழுவித் தமிழிலே ஒரு சைனர் (பெயர் புலப்படவில்லை) பாடிய நூல். வடமொழிக்காவியத்தில் நான்கு சருக்கங்களாகப் பகுக்கப்பட்ட 296 சுலோகங்களும் தென்மொழிக்காவியத்தில் ஐந்து சருக்கங்களாகப் பிரிக்கப்பட்ட 320 செய்யுட்களுமுள்ளன.

சிலவருடங்களுக்குமுன்னர் ஐல்லையம்பூர் ஸ்ரீ. வேங்கடராம ஐயங்கரவர்களால் இந்நூல் அச்சிட்டு வெளியாக்கப்பட்டது.

வடமொழி யசோதரசரித்திரத்துச் சுலோகங்களையும் தென் மொழி யசோதரகாவியத்துச் செய்யுட்களையும் ஒன்றோடொன்று ஒருங்குவைத்து ஒப்புநோக்குங்கால் அவ்விரண்டிலும் பொருள் வேறுபாடு காணப்படவில்லை.

(வடமொழிச் சரித்திரச் சுலோகப்பொழிப்பு.)

பட்டினத்துக் குடிகள் அரசன தாணையால் எத்திசைகளி னின்றும் இரட்டையிரட்டையாகப் பலவகைப்பட்ட பிராணிகளே யுங் கொணர்ந்தனர். ஆடு, கோழி, எருமை, பன்றி, மாமயில் ஆகிய இவைகள் அத்தேவதையின் கோயிலில் தாமணிக்கயிற் றால் பிணிக்கப்பட்டு வாதனைப்பட்டுக் கூச்சலிட்டு நின்றன.

(தென்மொழிக்காவியச் செய்யுள்.)

மன்ன னாணையில் மாமயில் வாரணந்
துன்னு சூசர மாடுரு மைத்தொகை
யின்ன சாதி விலங்கி விரட்டைகள்
பின்னி வந்து பிறங்கின கண்டனன்.

(வடமொழிச்சரித்திரச் சுலோகப்பொழிப்பு.)

நல்லுருவம், கட்டழகு, காளைப்பருவம், நற்குடி என்றிவை களைப்பற்றி இப்பொழுது விசாரித்தல் தீயமதியேயாகும். காம தேவனருட்கு ஆட்பட்டவன் எவனோ அவன் மங்கையருக்குக் காமதேவனேயாவான். சிறந்த வடிவுழுவாலாகிய பயன் யாது? நங்கையர் நெஞ்சக மென்னும் நன்மணியைத் தான் பெறுதலே யன்றோ! அப்பயனை அவன் பெற்றானென்றால், பின்னரும் இவ்

விதயோசனையினு லென்னபயன்? காரியம் முடிந்தபின்னர் காரணம் காணல் வேண்டாததேயாகும்.

(தென்மொழிக்காவியச் செய்யுள்.)

என்றலு மிவற்றினுலென் னிறைவனே யவன்கணர்வஞ்
சென்றது சிறந்துமுன்னே திருவொடு திறலுந் தேசு
மொன்றிய வழகுங்கல்வி யொளிபமை குலத்தோடெல்லா
நின்றுசெய் பயனுநல்லார் நெஞ்சகம் பெறுதலன்றே.

காரிய முடிந்தபின்னுங் காரண முடிவுகாணல்
காரிய மன்றிதென்றே கருதிடு கடவுள் காமன்
யாருழை யருளைச்செய்யு மவனமக் கணையனாக
நேரிழை நினைந்துபோகி நீடலை முடியிதென்றாள்.

நாககுமார காவியம்.

இது வடமொழியில் உபயபாஷா சக்கிரவர்த்தி மல்லிஷேண
முனிவரால் இயற்றப்பட்ட நாககுமார காவியத்தைத் தழுவித்
தமிழில் இயற்றப்பட்டநூல்.

உதயனகாவியம்.

இதனை “உதயணன்கதை” என்றும் வழங்குவர். இது
பைசாசபாடையில் குண்டிய ரென்னு மகாபண்டித ரொருவரால்
முற்காலத்துச் செய்யப்பட்டுள்ள பிருகக்கதையின் மொழிபெயர்ப்
பாக வுள்ளதோர் நூல். வத்ஸராசன் என்பவனுடைய சரித்திரத்
தைக் கூறுவது.

சூளாமணி.

இது தோலாமொழித் தேவரால் இயற்றப்பட்ட ஒரு சைன காவியம். 2131 செய்யுட்க ளுடையது. காவியத்தலைவன் பயாபதி. இவன் புத்திரரைப் பெற்று அவர்களால் பகையரசர்களை வென்று ராஜபோக மனுபவித்துப் புத்திரற்கு முடிசூட்டித் துறவடைந்து அருகசரணம் பெற்ற வரலாறுகளை இந்நூ லெடுத் தோதும். இந்நூலின் செய்யுள் மூன்று தருகின்றும்:—

வென்றான் வினையின் றெகையாகி விரிந்துதன்க
 றென்றாய்க் கிடந்த வுணர்வின் றெழியாது முற்றுஞ்
 சென்றான் நிகழுஞ் சுடர்குழொளி மூர்த்தியாகி
 நின்ற னடிக்கீழ்ப் பணிந்தார்வினை நீங்கினின்றார்.

தொக்கிள மலர்துதை விலாத சோலையும்
 புக்கிளந் தாமரை நகாத பொய்கையு
 மிக்கிளம் பிறைவிசும் பிலாத வந்தியு
 மக்களை யிலாததோர் மனையு மொக்குமே.

கற்றவர் கடவுட்டானஞ் சேர்ந்தவர் களைகணில்லா
 ரற்றவ ரந்தனா ரன்றியு மனையநீரார்க்
 குற்றதோ ரிடுக்கண்வந்தாற் குதவுதற் குரித்தன்றயிற்
 பெற்றவீவ் வுடம்புதன்னுற் பெறுபயனில்லை மன்னே.

நீலகேசி.

இது ஒரு சைனநூல். பெளத்தம், சாங்கியம், வைசேடிகம், யோகம், வேதாந்தம் முதலியவற்றைக் கண்டித் தெழுதப்பட்டது.

இரகுவமிசம்.

இது வைதிக காவியம். இரகுவின் வமிசாவழி கூறவின் இப் பெயர் இதற்காயிற்று. ஈழநாட்டு யாழ்ப்பாண நல்லூர்க் கரசனான பராசசேகரன் மருகன் அரசகேசரி யென்பவனால் இயற்றப்பட்டது. விக்கிரமார்க்கன் வமிசத்தானாகிய போஜமகாராஜன் சமஸ்தானத்துச் சம்ஸ்கிருத வித்துவான்கள் ஒன்பதின்மருள் சிரேட்டனான மகாகவி காளிதாசன் வடமொழியி லியற்றிய இரகு வமிசத்தை மூலமாக வுடையது.

காவியத்தலைவர் இரகுபூபதியும் அவன் வழித்தோன்றல்களும். இந்நூல் சூரிய குலத்திற்பிறந்த இட்சுவாகு குலத்தோன்றலான திலீபன் தேனுவழிபாடாற்றி இரகுபூபதியைப் புத்திராகப் பெற்று அசுவமேதயாகம்புரிந்து கதியடைந்த வரலாறும், இரகு திக்குவிசயம் செய்த வரலாறும், அவற்கு மகனாக வுதித்த அயன் படைதிரட்டிச் சென்று பலதேச மன்னரை மடக்கித் திறைகொண்டு விதர்ப்ப வரசன் மகள் இந்துமதியை மணம்முடித்த வரலாறும், அதுபொறுது எதிர்த்த பகைவேந்தரைப் புறங்கண்டு தன்னக ரெய்தியவரலாறும், இரகுபூபதி கதியுற்ற வரலாறும், இந்துமதி தன்னாயகனோடு பொழில் விளையாட்டயருழி அந்தாதியங்கு நாரதன் வீணைமீதுகிடந்த கற்பகப் பூந்தார்மெப்பட்டுப் பிறப்புநீக்கிய வரலாறும், இந்துமதி வயிற்றிறீறென்றிய தசதான் வேட்டம்போய் முனிசாபமேற்ற வரலாறும், அவன் புத்திரவேள்வி புரிந்து ஸ்ரீராமச்சந்திரன் முதலிய நால்வரைப்பெற்ற வரலாறும், சீதை வனம்புக்க வரலாறும், இலவணன் சம்புகன் வதையுண்ட வரலாறும், ஸ்ரீராமர் அசுவமேதயாகம்புரிந்த வரலாறு, குசன் அயோத்திமாநகர் எய்திய வரலாறும் அவன் நாகராசன்கொடுத்த வாகுவலயங்கொண்டு நாககன்னிணையை வேட்டு முடிசூட்டி யுலகாண்ட வரலாறும் பிறவும் எடுத்தோதும். மாதிரிக் கிரண்டெய்யுட்கள் வருமாறு:—

இட்ட மெத்திய வெய்யவ ரிடுக்கண்வர் திறுத்தான்
முட்ட வத்தலைப் பகைவரா சுவரென முன்னோர்
பட்டு ரைத்தன காட்டுமா பானுவாற் பரியுங்
கட்ட கட்டலைக் கொட்டைவான் சரோருக்கக் களையே.

புன்கட் சூதவா வேட்டையி னவாவெறும் பொய்யேற்
றின்கட் பேரவா மாதா ரவாவீந்த விறைவன்
தன்கட் பட்டவா தழைத்தவா விலையெனிற் றவறில்
என்கட் பட்டவா வெய்திடு மனத்திடையிவற்கே.

நைடதம்.

வடமொழிப் பஞ்சகாவியங்களுள் ஒன்று “நைஷ்தம்” எனப்
படும். அது பூர்வீரர்ஷன் என்னு மகாகவியாற் செய்யப்பட்டது.
நிஷ்கதேசத் தாசனாகிய நளமகாராசன் சரித்திரத்தைக் கூறுவ
தால் அதற்கு “நைஷ்தம்” என்று பெயராயிற்று. அதனை அதி
வீரராமபாண்டியன் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து 1173 விருத்தப்
பாவில்பாடி “நைடதம்” என்றபெயரையுங்கொடுத்தனன். வைதிக
காவிபமாகிய இத்தமிழ்நூல் நளமகாராசனது குணமாட்சியும்,
அவன் விதர்ப்பநாட்டு வீமராசாவின் மகள் தமயந்தியைச் சுயம்
வரத்தாற் கூடிய வரலாறும். அதுகண்டு பொறாது பொரளதீர்ந்த
சராதிபரையு நராதிபரையும் போரிற் புறங்கண்டு வெற்றிமலை
சூடிய வரலாறும், புட்கரேனாடு சூதாடி நாடுநகரிழந்து தமயந்தி
யுடன் காடுசென்ற வரலாறும், ஆண்டுத் தீவினைவயத்தாற் றமயந்
தியைப் பிரிந்தவரலாறும், பின்னர் நல்வினைப்பயனால் தாதையூரில்
அவளைத் தலைக்கூடிய வரலாறும், மீட்டும் அரசரிமை எய்திய
வரலாறும் கூறும்.

இச்சரித்திரம் வியாசபாரதத்துள்ளுஞ் சுருக்கி யுரைக்கப்பட்
டிருக்கின்றது. சோழநாட்டைச்சார்ந்த ஓர் சிற்பூர் அரசன் சந்
திரன் சுவர்க்கிஎன்பானுடைய கேள்விப்படி புகழேந்திப்புலவர்

இச்சரிதத்தை வெண்பாவால் பாடினர். சொற்சுவைபொருட்சுவைகளால் இந்த நளவெண்பா தனக்கு நிகரற்றது. மற்றுயியாரோ ஒருவர் இச்சரிதத்தைக் கவித்துறையினும் பாடினர். அந்நூலில் இரண்டொரு செய்யுட்களேயன்றி முழுநூலும் வெளிவந்து நிலவவில்லை. அதன் முதற்காப்புச்செய்யுள் வருமாறு:—

“தழைவிரி கொன்றைத் தனிமுதலோன் செஞ்சடையில்
வைத்த--குழவி வெண்டிங்களை யிற்றநங் கோட்டின் குறை
யிதெனப்--புழைநெடுங் கையதனூற்பற்றிப் பொற்புற நோக்
கிநிற்கும்--மழைமதயானை முகத்தோனிநுசாண் வாழ்த்து
வனே.”

பாவினத்தாலன்றிப் பொருள் அமைவால் இக்கவித்துறைக் காப்புக்கும் நடைதவிருத்தக் காப்புக்கும் பேதமேயில்லை. நூல் முழுவதும் இவ்வண்ணமே நடைபெற்றிருந்தால் கவித்துறைப் பொருளை விருத்தம் அபகரித்து விழுங்கிற்றென்றும், விருத்தப் பொருளைக் கவித்துறை கவர்ந்ததென்றும் சொல்வ தரிதாகும். நடைதச்செய்யுள் மூன்று வருமாறு:—

சீலநம் றருமமெய் சிதைக்குந் தெண்டினா
வேலைமுற் றிருநிலக் கிழமை வீழ்த்திடு
மாலுறுத் திடுங்கவ ரூடன் மன்னகைள்
கோலிமுகக் கரசர்தங் கொள்கைத் தென்பவே.

ஐயநீ யாடுதற் கமைந்த சூதுமற்
றெய்துநல் குரவினுக் கியைந்த தூதுவெம்
பொய்யினுக் கருந்துணை டன்மைக் கீன்றதாய்
மெய்யினுக் குறுபகை யென்பர் மேலையோர்.

எள்ளாக சூதினை யிகலி வென்றதூஉங்
கள்ளமேற் கொடுவலை காந்து வேட்டுவ
ருள்ளுற வமைத்திடு முணவை யோர்கிலாப்
புள்ளின மருந்தின போலு மென்பவே.

(நளவெண்பா.)

காதல் கவறாடல் கள்ளுண்டல் பொய்மொழிதல்
நதன் மறுத்த விவைகண்டாய்—போதில்
சிணையாமை வைகுந் திருநாடா செம்மை
நிணையாமை பூண்டார் நெறி.

அறத்தையேவர் கல்லு மருநாகிற் சேர்க்கும்
திறத்தையே கொண்டருளைத் தேய்க்கும்—மறத்தையே
பூண்டுவினோ தஞ்செய்யும் பொய்ச்சூதை மிக்கோர்கள்
தீண்டுவினோ வென்றார் தெரிந்து.

உருவழிக்கு முண்மை புயர்வழிக்கும் வண்மைத்
திருவழிக்கு மாணஞ் சிதைக்கும்—மருவும்
ஒருவரோ டன்பழிக்கு மொன்றல்லச் சூது
பொருவரோ தக்கோர் புரிந்து.

ஆயம் பிடித்தாரு மல்லற் பொதுமகளிர்
நேயம் பிடித்தாரு நெஞ்சிடையே—மாயம்
பிடித்தாரின் வேறல்ல ரென்றுரைப்ப தன்றே
வடித்தாரி னாலோர் வழக்கு.

கடைச்சங்க விலக்கியம்.

மதுரையம்பதியில் நிலவிய கடைச்சங்கத்திருந்து தமிழா
ராய்ந்த நல்லிசைப்புலவரும் அவரொப்பச் சிறந்துவிளங்கிய பிற
ரும் இயற்றிய நூல்களில் சிதைந்தழிந்தன போக எஞ்சிநின்றபாற்
கடற்பரப்பில் கடைந்துதிரட்டிய தெள்ளமிழ்தம்போல் தொகுக்
கப்பட்டவை பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்ச்
கணக்கென்பனவாம். இவையெல்லாம் கற்பவர்நெஞ்சைக் கவர்ந்து

திறைகொள்ளும் சொல்வளம் பொருள்வள முடைத்தாய்ப் பண்டையோர் வழக்க பழக்கங்களைக் காட்டும் பிரதிமைப் படங்கள் போல்வனவாம்.

பத்துப்பாட்டு என்னுந் தொகையுள்ளடங்கிய பிரபந்தங்கள் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருநராற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பனவாம். இவைபத்துஞ் சிறுச்சிறு பிரபந்தங்களா யிருப்பினும், சந்தச்சுவை, சொற்சுவை, பொருட்சுவை முதலிய வளத்தால் ஒப்புமையின்றி நவரச கற்பனாலங்காரங்கள் அமைவரப் பொருந்திச் சிறந்து விளங்காநிற்கும். இவற்றின்கண் கற்பாறையொத்துக் கற்பார்க் கிடர்செய்யும் வன்மையபாகங்கள் பலவுளவாயினும் அவையெல்லாம் ரச்சினுர்க்கினியரின் உரையுளியால் உடைந்துதகர் தொருவாறு மென்மையவாயின.

இப்பத்துநூல்களின் செனனகாலம், கிறிஸ்துவருடம் நூற்றினுள்ளென்று பலரும் நிச்சயித்தனர். கரிகாற்சோழன்மீது பாடப்பட்ட பொருநராற்றுப்படையும் பட்டினப்பாலையும், காஞ்சிராசனாகிய இளந்திரையன்மேற் பாடப்பட்ட பெரும்பாணாற்றுப்படையும் மற்றைய ஏழு பிரபந்தங்கட்கும் முந்திய காலத்தனவாயிருக்கவேண்டும். இவைமூன்றுந் தோன்றியகாலம், கி. வ. 60ம் ஆண்டளவிலென்று சொல்லலாம். தேவர்குறள் உக்கிரப்பெருவழுதி காலமாகிய கி. வ. 80ம் ஆண்டளவில் அரங்கேறியது. கரிகாற்சோழன் உக்கிரப் பெருவழுதிக்கு முந்தியுள்ளான். திருமுருகாற்றுப்படை குறளுக்கு முந்தியதாகத் தோற்றலின் அதன் செனனகாலம் கி. வ. 70ம் ஆண்டளவிலென்று குறிக்கலாம். குறிஞ்சிப்பாட்டும் முல்லைப்பாட்டும் முன்பின் அக்காலத்திற்றுனே பிறந்திருக்கலாம். நெடுநல்வாடை மதுரைக்காஞ்சியென்னு மிருநூல்களுக்குந் தலைவனாகிய நெடுஞ்செழியன் உக்கிரப்பெருவழுதிக்குப்பின் அராசுக்கு வந்தவனாகலின் அவ்விரு நூல்களும் குறளுக்குப்

பின்னர் த் தோன்றியிருக்க வேண்டும். அவற்றுள்ளும் நெடுநல் வாடை தலையாலங்கா னத்துச் செருவென்ற சமீபகாலத்திற் றேன் றியது போல்வதின் கி.வ. 85ம் ஆண்டளவிலும், மதுரைக்காஞ்சி பிந்தியது போல்வதின் 87ம் ஆண்டளவிலும் பிறந்தனவென்று சொல்லலாம். சிறுபாணாற்றுப்படையும் மலைபடுகடாமும் கி. வ. 90-ம் ஆண்டளவில் பிறந்தனவென்று கூறலாம்.

திருமுருகாற்றுப்படை.

தமிழ்நியாசராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியவர்களால் தொகுக் கப்பட்ட திருமுறைகளில் பதினொராம் பனுவலாகி நிற்பதும் ஈண் டிச்சுட்டிய ஐயிருநூல்களில் தலைக்கண் ணிற்பதுமாகிய திருமுரு காற்றுப்படை 317 அடிகளையுடையது. வீடுபெறுதற்குச் சமைந்த ஓர் இரவலனை வீடுபெற்றா னெருவன் முருகக்கடவு ளிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அம்முருகக் கடவுளை மதுரைக் கணக்காய னார் மகனார் நக்கீரனார்பாடியது.

ஆற்றுப்படை—வழிப்படுத்தல். “புரவலன் பரிசு கொண்டு மீண்ட, வீரவலன் வெயிறெறு மிருங்கா னத்திடை, வறுமையுடன் வருடம் புலவர் பாணர், பொருநர் விறவியர் கூத்தர்க்கந்தப், புவல னாடீர் பெயர்கொடை பராஅ, யாங்குசீ செல்கென விடுப்பதாற் றுப்படை.” முருகக்கடவு ளிடம் வரங்கள் பெற்ற நக்கீரர் அக் கடவுளர்பாற் கந்தழிபெற விரும்பும் பிறர்க்கு, அவரின் குண தீசயங்களையும், அவர் எழுந்தருளியிருக்கும் திருப்பதிகளுட் சிறந்த திருப்பரங்குன்றம், திருச்சீரலைவாய் (திருச்செந்தூர்), திரு வாவினன்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோறூடல், பழமுதிர்சோலை (திருமாவிருஞ்சோலை அல்லது அழகர்கோயில்) என்னும் ஆறு திவ்விய தலங்களின் மகிமைகளையும் பிறவற்றையும் எடுத்துக் கூறுவதால் இந்நூல் திருமுருகாற்றுப்படை என்றாயிற்று. மதுராஞ் சேறிந்த அகவற்பாவா லமைந்து விளங்கு மிந்நூலின் கெம்பீர நடையானது கவிஞர்கள் நெஞ்சத்தைக் கவர்ந்து கொள்ளையிடா

நிற்கும். இதன்கண் விரவிய ஒப்புமைகளும் அணியலங்காரங்
களும் மெச்சுதற்கரிய பொருத்தமுடையனவாம். மயில்வாகனத்
தில் செவ்வேளாகிய முருகக்கடவுள் ஆரோகணித் தெழுந்துவரு
பவனியானது நீலநிற வேலைமுகட்டில் செங்கதிர்க்கடவுள் உதயஞ்
செய்தலை ஒக்குமென்பார். அக்கடவுளர் தரிசனத்தால் அஞ்ஞான
மகல்வது அருணகிரணத்தின்முன் இருள்நீங்குவதுபோலு மென்
பார். முருகக்கடவுளின் முநிருமுகத்துச் சிறப்பும் பன்னிரு
திருக்கரங்களின் றொழில்களும், அடியவர் பணியும், சூரபன்ம
னாகியார் முடிவும் பிறவும் இந்நூலில் எடுத்தோதப்பிடும். சுத்த
பிராமணர் இருகோத்திரத் தாய்தந்தை யுடையராய் அவ்விரு
மரபுந் தூயராய், உபநயனச் சடங்காற்று மிருபிறப் புடையராய்,
ஒன்ப்திழை வாங்கிய பூணூல் தரித்து வேதவிதிப்படி நாற்பா
னெட்டுப் பிராயமளவும் பிரமசரிய விரதங் காப்பவரா யிருப்ப
ரென்றும், அவர்கள் முருகவேளை வணங்கும்பொழுது ஸ்நானஞ்
செய்து, நனைந்த வஸ்திரர் தரித்துச் சிரமீது இருகரங்களையுங்
குவித்துக்கொண்டு “குமாராய நம” என்னுஞ் சடாட்சரமந்திரத்
தைப் பத்தியோடு வாயினு லோதுவரென்றும் இந்நூல் கூறும்.
மலைநாடுசார்ந்த வனசார்முதலிய பலரும் வழிபடவேண்டிய முறை
களையுந் தொகுத்தெடுத்தோதும்.

தேவர்கள் யாவர்க்கும் மேலாகியவர் முருகக்கடவு ளென்
பதும் யாதொருவர் எத்திதய்வத்தை வேண்டினும் அத்தெய்வ
மாகிவர் தருள்புரிவர் அவரே என்பதும் போதர “வேண்டுகர்
வேண்டியங் கெய்தினர் வழிபட ஆண்டாண்டுறைதலு மறிந்த
வாரே” என்றனர்.

ஒரு மலைக் குகையில் முன்னமே யடைக்கப் பட்டிருந்த
தொளாயிரத்துத் தொண்ணூற் றொன்பதினம் ரோடு சேர்த் துண்
ணக்கருதித் தம்மையும் அக்குகையில் அடைத்துவிட்டு உண்ணு
தற்கு நீராடப்போன ஒரு கொடியபூகத்தை வெல்லக்கருதி நக்கீர
னார் முருகக்கடவுளை இறைஞ்சி இத்திருமுருகாற்றுப் படைபையப்

பாடி அப்பூதத்தி னின்றும் விடுதல் பெற்றனரென்ப, இவ்வா
 லாற்றின் விரிவு சீகாளத்தி புராணத்துள்ள நக்கீரச் சருக்கத்தால்
 விளங்கும். முருகக்கடவுள் நக்கீரனரைச் சிறைமீட்டருளிய இந்த
 லீலை வருடந்தோறும் திருப்பரங்குன்றத்தில் பங்குனி மாசத்தில்
 நடக்கும் உற்சவத்து நான்காந் திருநாளில் கிரமமாக நடைபெற்று
 வருகின்றது. முருகக்கடவுளுடைய திருவருளைப் பெறவிரும்பு
 நா் இத்திருமுரு காற்றுப்படையை நியமமாக அன்புடன் பாரா
 யணஞ்செய்தல் நலமென்று பெரியோர் கூறுவர். அகவல்மாதிரிக்
 குப் பின்வரு மடிகளைக்காண்க:—

உலக முவப்ப வலனேர்பு திரிதரு
 பலர்புகழ் ஞாயிறு கடற்கண் டாஅங்
 கோவற விமைக்குஞ் சேண்விளங் கவிரொளி
 யுறுநர்த் தாங்கிய மதனுடை நோன்றூட்
 செறுநர்த் தேய்த்த செல்லுறழ் தடக்கை
 மறுவில் கற்பின் வாணுதல் கணவன்
 கார்கோண் முகந்த கமஞ்சூன் மாமழை
 வாள்போழ் விசம்பில் வள்ளுறை சிதறித்
 தலைப்பெய றலைஇய தண்ணறுங் கானத்
 திருள்படப் பொதுளிய பராரை மராமுத்
 துருள்பூந் தண்டார் புரளு மார்பினன்
 மால்வரை நிவந்த சேணுயர் வெற்பிற்
 கிண்கணி கவைஇய வொண்ணெஞ் சேறடிக்
 கணைக்கால் வாங்கிய நுசுப்பிற் பணைத்தோட்
 கோபத் தன்ன தோயாப் பூந்துகிற்
 பல்காசு நிரைத்த சில்கா மூல்குற்
 கைபுனைந் தியற்றாக் கவின்பெறு வனப்பி
 னாவலெடு பெயரிய பொலப்புனை யவிரிழைச்
 சேணிகந்து விளங்குஞ் செயிர்தீர் மேனித்
 துணையோ ராய்ந்த விணையீ ரோதீச்

செங்கால் வெட்சிச் சிறித ழிடையிடுபு
பைந்தாட் குவளைத் தூவிதழ் கிள்ளித்
தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்துத்
திலகந் தைஇய தேங்கமழ் திருநுதன்—

2. பொருநராற்றுப்படை.

இது 248 அடிகளை யுடையது. பரிசில் பெறக்கருதிய ஓர் பொருநனைப் பரிசில் பெற்றாரொருவன் இளஞ்சேட்சென்னி புதல்வனாகிய சோழன் கரிகாற் பெருவளத்தா னிடத்தே ஆற்றுப் படுத்தியதாக அக்கரிகாற் பெருவளனை முடத்தாமக்கண்ணியார் பாடியது. (பொருநர், ஏர்க்களம் பாடுவோர், போர்க்களம் பாடுவோர், பாணிபாடுவோ ரெனப் பலர்; அவருள் இப்பொருநன் போர்க்களம் பாடுவோன்). இது கரிகாற்பெருவளவன் கொடையையும், அவன் வீரத்தையும் அவனாண்ட சோழ நாட்டின் வளத்தையும் காவிரிநதி பயன்படுத்தலையும் பிறவற்றையுங் கூறும்.

ஒருமுறை பிராதுநேர்ந்த சிழுவ ரிருவர் அரசன் இளந்தையாகலின் சரிநீதி சொல்வனோ வென்று மனமறுகி நிற்ப, அதையுணர்ந்த அரசன் அவர்கள் முன்னிலையில் தானொரு வயோதிபக் சிழுவ கோலம்பூண்டு விளங்கி நடுநீதி பகர்த்தனனென்று சொல்லப்படுகின்றது. இச்சம்பவத்தைப் பழமொழிச் செய்யுள் ஒன்றிலுங் காணலாம். பொருநராற்றுப்படையின் அடிகள் சில வருமாறு;—

இரும்பனம் போந்தைத் தோடுங் கருஞ்சினை
யரவாய் வேம்பி னங்குழைத் தெரியலு
மோங்கிருஞ் சென்னி மேம்பட மிலைந்த
வீருபெரு வேந்தரு மொருகளத் தவிய
வெண்ணிற் றுக்கிய வெருவரு நோன்றூட்
கண்ணூர் கண்ணிக் கரிகால் வாவன்
றுணிழன் மருங்கி லணுகுபு குறுகித்

தொழுதுமுன் னிற்குவி ராயிற் பழுதின்
 றீற்றா விருப்பிற் போற்றபு நோக்கிநுங்
 கைபது கேளா வளவை யொய்யெனப்
 பாசி வேரின் மாசொடு குறைந்த
 துன்னற் சிதாஅர் நீக்கித் தூப
 கொட்டைக் கரைய பட்டுடை நல்கிப்
 பெறலருங் கலத்திற் பெட்டாங் குண்கெனப்
 பூக்கமழ் தேறல் வாக்குபு தரத்தா
 வைகல் வைகல் கைகவி பருகி
 யெரியகைந் தன்ன வேடி ருமரை
 சுரியிரும் பித்தை பொலியச் சூட்டி
 நூலின் வலவா நுணங்கரின் மாலை
 வாலொளி முத்தமொடு பாடினி யணியக்
 கோட்டிற் செய்த கொடிஞ்சி நெடுந்தே
 ளுட்டுளை துயல்வர வோரி துடங்கப்
 பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டிக்
 காவி னேழடிப் பின்சென்று கோலின்

இந்நூலில் வழங்கிய சிலபலசொற்கள் தற்காலம் வழக்கின்றி
 வீழ்ந்தன. “பால்புரை புரவி நால்குடன் பூட்டி” என்று வரும்
 அடியிலுள்ள “நால்கு” என்னுஞ் சொல்லை நோக்குக. நான்கு
 என்று தற்காலத்தமிழர் வழங்குவர். தெலுங்குப்பாடையில் ‘நால்கு’
 என்றே வழங்குகின்றனர். தெலுங்கு, மலையாளம், கன்னடம்,
 ஆகிய மற்றையத் திராவிடமொழிகள் பலப்பல பண்டையத் தமிழ்
 இலக்கியங்களில் விரவியிருத்தல் காணலாம்.

3. சிறுபாணாற்றுப்படை.

இது 269 அடிகளை யுடையது. பரிசில்பெறக் கருதிய பாண
 னொருவனைப் பரிசில் பெற்று னொருவன் ஏறுமாநாட்டு நல்விபக்

கோட னிடத்தே ஆற்றுப்படுத்திய தாக அந் நல்லியக்கோடனை இடைக்கழிநாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனர் பாடியது. (பாணர்—நரம்புக்கருவிகொண்டு பாடுவோர். இவர் இசைப்பாணர், யாழ்ப்பாணரென்னு மிருதிறத்தினர்).

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் இளந்திரையன்மீது பாடிய மற்றோர் பாணற்றுப்படை இதற்கு முந்திய தாதலானும் அடிப்பெருக்க முடைமையானும் அதனைப் பெரும்பாணற்றுப்படையெனவும் இதனைச் சிறுபாணற்றுப்படையெனவும் வழங்குவார்.

இச் சிறுபாணற்றுப்படை நல்லியக்கோடனது வள்ளன்மையையும் அவனுடைய நகரங்களாகிய எயிற்பட்டினம், வேலூர், ஆழார் முதலியவற்றின் இயல்பையும், அவற்றி னுள்ளாருடைய நற்குண நற்செய்கைகளையும், அவனது அரண்மனையின் சிறப்பையும், பல திறத்தினரும் ஏத்தும்படி பல குணவிசேடத் தோடு அவன் வீற்றிருத்தலையும் கூறுவ தன்றித் தமிழ்நாட்டு மூவேந்தருடைய இராசதானிக ளாகிய மதுரை, வஞ்சி, உறந்தையென்னும் மூன்று நகரங்களின் நிலைமையையும் பேகன், பாரி, காரி, ஆப், அசிகன், நள்ளி, ஓரி யென்னும் வள்ளல்கள் எழுவரும் இன்ன கோடையாற் பெயர்பெற்றார்க ளென்பதையும் கூறும். கடையெழு வள்ளல்களும் மடிந்தபின் தானொருவனாக அவ்வெழுவர் பொறையையுந் தாங்கிக் கொடைமாரி பொழிந்து யாவரையும் காத்துவந்தனனெனவும் அதுபற்றித் தமிழ்வேந்தர் மூவரினுஞ் சிறந்தோனெனவுங் கூறும். இந்நூலிற் சில அடிகள் வருமாறு:—

நறுநீர்ப் பொய்கை யடைகரை நிவந்த
துறுநீர்க் கடம்பின் றுணையார் கோதை
யோவத் தன்ன வுண்டுறை மருங்கிற்
கோவத் தன்ன கொங்குசேர் புறைத்தலின்
வருமுலை யன்ன வண்முகை யுடைந்து
திருமுக மவிழ்ந்த தெய்வத் தாமரை

யாசி லங்கை யாக்குத்தோய்ந் தன்ன
 சேயிதழ் பொதிந்த செம்பொற் கொட்டை
 யேம வின்றனை தழீஇயிற குளர்ந்து
 காமர் தம்பி காமாஞ் செப்புந்
 தண்பனை தழீஇய தளரா விருக்கைக்
 குணபுலங் காவலர் மருமா னென்ன
 ரோங்கெயிற் கதவ முருமுச்சுவல் சொறியுந்
 தூங்கெயி் லெறிந்த தொடிவிளங்கு தடக்கை
 நாடா நல்விசை நற்றேர்ச் செம்பிய
 னோடாப் பூட்கை யுடந்தையும் வறிதே—யதாஅன்ரு,

4. பெரும்பாணற்றுப்படை.

இது 500 அடிகளை யுடையது. பரிசில் பெறுதற்கெண்ணிய பாணனொருவனை அது பெற்று னொருவன் தொண்டைமான் இளந்திரைய னிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக அவ் விளந்திரையனைக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியது. இளந்திரையன் என்பான் காஞ்சிநகரத் திருந்த ஓரசன். நாக பட்டினத்துச் சோழ னொருவன் பிலத்துவார வழி நாகலோகஞ் சென்று நாககன்னியரி லொருத்தியைப் புணர்ந்த காலத்து அவள் யான்பெறு புதல்வனை என்செய்வேனென்று வினவ, தொண்டையை (தொண்டை—ஓர் கொடி) அடையாளமாகக் கட்டிக் கடலிலேவிட அவன்வந்து கரையேறின் அவற்கு யான் அரசவரிமை யெய்துவித்து நாடாட்சி கொடுப்பலென்று அரசன்கூற, அவளும் புதல்வனை அங்நனம் வரவிடத்திரைதருகலின் திரையனென்னும் பெயர்பெற்றனென்ப, இவன் (இந்நூலிற் சுட்டப்பட்டவன்) திரையர்களின் வழித்தோன்றலன்றி ஆதி திரையல்ல எனன்றும் திரையனென்னும் பெயர் வந்தகாரணம் வேறென்றும் மற்றுஞ் சிலர் கூறுவர்.

இந்நூலின்கண்ணே தொண்டைமா நாட்டுக் குறிஞ்சி, நெய்தல், முல்லை, பாலே, மருதமென்னும் ஐவகை நிலங்களும் அவற்றுள்ளாரின் உணவு, தொழில், நடை, ஒழுக்கம் முதலியனவும் பிறவுங் கூறப்படும். இந்நாட்டிலே கள்ளராலும், சற்பங்களாலும், வினைமிருகங் களாலும் யாதொருவகை இம்சையிலையென்றும், உணவுக்கேற்ற மாமிச போசனங்கள் யாண்டு முளவென்றும், இவ்வூர்க்குச் செல்லும் வழியடையாளங்களும் கூறப்படும். பிராமண சேரிகள் மிகப் பவித்திர முடையனவாகவும் வழிநடந்து களைத்தார்க்கு வேண்டிய சுவைக்கறி போசனவகைகள் உதவப்படுமிடங்களாகவும் விவரிக்கப்படும். பசுக்கள் பசும் புற்றரைதேடி மேயச் செல்ல அவற்றின் செழிய கன்றுகள் பந்தர்க் கால்களிற் கட்டப்பட்டு நிற்குமென்றுங் கூறப்படுவதால், அஞ்ஞான்றுப் பிராமணர்தங்கள் வேதகாரியங் சளுக்குப் பஞ்சகவ்விய முதவும் பசுக்களை மனைதொறும் வளர்ப்பார்க ளென்பது போதரும். கோழி, நாய் முதலியனவற்றைப் பிராமணர்கள் தங்கள் இல்லங்களில் நெருங்க விடமாட்டார்கள். கிள்ளைகள் வேதம்படிக்கும். அருந்ததியிற் சிறந்த கற்பும் நல்லொழுக்கமும் வளையலணிந்த கரங்களு முடைய பிராமணஸ்திரீகள் இடமறிந்து பக்குவமான சுத்தபோசனங்களை அடடுப்பாகஞ் செய்வார்கள். இராசான்னம் என்னு மோர்வகைச் சாதமும் மாதுளங்காய்களை வில்லைகளாக அரிந்து மிளகுதூள் பெய்து கருவேப்பிலைகூட்டிப் புத்துருக்கு நெய்யில்வெதுப்பிய பொரியல்களும் மாங்காய் ஊறுகாய்களும் பிறவும் வழங்குவார்கள். இன்றோன்ன நாட்டுவளப்பங்களைப் பாணன்சூறிப் பின்னர், காஞ்சி புரத்தைக் கிடும்பொழுது திருவெஃகா வென்னுமோர் கோயில் தோன்றுமென்றும் அக்கோயில்வாழ் கடவுளர்பேரிலும் சில இசைகளை யாழிற்பாடிச் செல்கென்றும் எதிர் நேர்ந்த பாணற் குரைத்துப் பின்னர் காஞ்சிபுரத்தின் சிறப்புகளை விரிப்பான். வெற்றி பொருந்திய பட்டண வீதிகள்தோறும் பலவகைச் சமயத்தாராலும் நடாத்தப்படு விழாக்கள் இடையறாமலென்றும் நிகழ்வன. நால்வகைச் சேனையுள் சிறந்த யானைகளுக்குச் சாதங்களைக்கவளங்

களாக நெய்யிற் குழைத்துத் திரட்டிக் கொடுப்பார்கள். பாகர்கள் சிறிது பராமுகங்கொள்ளில் அயற்சோலை மரக்கிளைகளில் வைக்கும் வானரங்கள் அச்சோற்றுக் கவளங்களைக் கரந்து கையாடி மரங்கள் மேற் செல்லும். கண்ணகன்ற மறுகுகள்தோறும் தேர்ச்சில்லு முதுசென்ற வரைகளைக் காணலாம். வெற்றிக்கொடி தாழ்த்தாச் சேனாதிபதிகள் வீடுகளும், மன்பதையும், பண்டபதார்த்தங்களும் பொதுளிரெருங்கிய ஆவணமறுகுகளும் அநேகம் விளங்கும். பட்டணம் முழுதுஞ் செங்கற்கோட்டை சூழ்ந்து வளர்ந்து நிற்கும்; என்றின்னவாறு பல அடையாளங்களுங் கூறியபாணன் அப்பால் தொண்டைமா னுடைய புகழை விரிக்கத் தொடங்கி, இம்மன்னனது கொடைச்சிறப்பு மற்றெல்லாக் கொடையாளர் சிறப்பையும் மறைக்கும்; ஏனெனில், யாவரும் இவனொருவ னிடமேயன்றிப் பிறர் எவரிடமுஞ் செல்வதில்லை யென்றும், இவன் பகைவர்க்கு அச்சத்தைக் கொடுக்கும் பகைஞனும் நட்பினர்க்கு அன்புயர்ந்த நண்பனென்றும், வீராதிவீரர்கோர் வெற்றிவீர னென்றும், இவனொடு பகையுற்றார் இராச்சியமனைத்தும் பாழாக; நட்புற்றார் இராச்சியமெல்லாம் செழித்தோங்கிச் செந்திருவாழப் பெறுமென்றும், இவனது நட்பைக் கோரிவரு மரச குழாங்கள் அரண்மனைவாயிலில் எந்நேரமும் நெருங்கியுறக் காணலா மென்றும், இவ்வகைச்சிறந்த பெருமானாயினும் பாணர்க்கு மிக்க இதங்காட்டிப் போசன முதலிய தானாக நின்றிடுவித்து வேண்டியபரிசுகல்ளுதவி ஆதரித்தனுப்புவானென்றும் புகழ்ந்து விபந்துகூறி வழிவிடுத்தனாக இந்நூலாற் பெறப்படும். இதன் அடிகள்சில பின்வருமாறு:—

செழுங்கன் நியாத்த சிறுதாட் பந்தர்ப்
பைஞ்சேறு மெழுகிய படிவ நன்னகர்
மனையுறை கோழியொடு ஞமவிதன் னாது
வனாவாய்க் கிள்ளை மறைவிளி பயிற்று
மறைகாப் பாள ருறைபதிச் சேப்பிற்
பெருநல் வானத்து வடவயின் விளங்குஞ்
சிறுமீன் புரையுங் கற்பி னறுநுதல்

வளைக்கை மகடே வயினறிந் தட்ட
சுடர்க்கடைப் பறவைப் பெயர்ப்படு வத்தஞ்
சேதா நறுமோர் வெண்ணெயின் மாதுளத்
துருப்புறு பசங்காய்ப் போழொடு கறிகலந்து
கஞ்சக நறுமுறி யனைஇப் பைந்துணர்
நெடுமரக் கொக்கி னறுவடி விதிர்த்த
தகைமாண் காடியின் வகைபடப் பெறுகுவிர்,

5. முல்லைப்பாட்டு.

இது 103 அடிகளை யுடையது. காவிரிப்பூம் பட்டினத்துப் பொன்வானிகனார் மகனார் நப்பூதனார் பாடியது. இச்சிறிய சிறந்த நூலானது தலைவன் மாற்றலர்மேல் படைதிரட்டிச் செல்ல, தலைவி தமிழளாய்ப் பொறுமையுற் றிருக்கும் இயலைவிரிப்பது. இவ்வியல் நிகழ்வது கீர்த்திணையி லொன்றாகிய முல்லைநிலத் தாதலின், இந்நூல் முல்லைப்பாட் டென்றாயிற்று.

தலைவனுடைய சிந்தனைமுழுவதும் படையெழுச்சிமேற் செல்வதைத் தலைவி காண்கின்றாள். அச் செலவானே சமீபத்துள்ள தன்மேல் நாட்டமின்றிப் பராமுகமாகின னென்னு முணர்வு அவளின் மனத்தை மிகவும் வாட்டுகின்றது. தன்னைப்பிரிந்து நெடுநூரத்துள்ள மாற்றலர் தேசத்துக்குப் படைகொடு சேறவால் எவ்வகை விபத்துக்கள் நேரிடுமோ வென்னுஞ் சிந்தாகுலத்தால் இவளதுதிரேகம் வாடுகின்றது. செங்கரத்திற்குரிய வளையல்கள் அக் கரமெலிவால் சோர்ந்து நழுவுகின்றன. மனமானது பதறுகின்றது. புலன்கள் சிதறுகின்றன. நெட்டுயிர்ப் பெறிகின்றாள். கணை பட்டலமரு மஞ்ஞைபோலத் துடிதுடிக்கின்றாள். காவிலர்போன்ற கண்களிலிருந்து பாயுங் கண்ணீர்த் திவலைகள் வெண்முத்துக்கள்போற் செந்தாமரை முகத்திற்குநீர்சித் சிதறுகின்றன. இவளின் இவ்வண்ணப் பரிதாபநிலையைக் கண்ணுற்ற தலைவன் தனது புக்

முங் கீர்த்தியும் நிலைபெறவேண்டுமாயின் தான் படையொடுபோய் வரல் ஆவசியகமென்று பலவாறு புத்திபுசுட்டித் தேற்றியும் மனந் தேறிலன். முதுமகளிர் கொற்றவை கோயில்புக்குத் தெய்வம் பரவி நர்சகுனங் கண்டனம் நினது கணவன் வெற்றிகொடு மீள் வான் அஞ்சற்கவென்று தேற்றுவார்கள். அவர்கள் தேற்றரவால் ஒருவாறு மனமிசைந்து தலைவனைப்பிரிந்து செல்லவிடுவாள்.

முல்லைநிலத்திலே இப்பிரிவு கார்காலத்தில் நிகழும். பிரிந்த தலைவி யானவள் ஏழ்நிலை யலங்காரமாளிகை யுயர்தளமே லிட்ட பஞ்சணைமெத்தையில் தனிக் கிடக்கின்றாள். அருகே ஒரு சுவர் ணப்பதுமை கரத்தில் மணிவிளக் கொரிந்துகொண் டிருக்கின்றது. காற்றுட னிரைந்து பெய்யும்மழை கூரையின்மேல் வீழ்ந்து சல சலவென்ற சத்தமுடன் நான்மருங்கும்பாயும். இவ்விதநிலையில் தனது கணவன் மீதோடிய கருத்தினளாய்ச் சயனமேற் கிடந்த கவினெடுங் கற்பினள் தனது கணவன் வெற்றிபெற்று மீளுநாள் என்றுகொவென்று சிந்தித்துப் பொறுமையுற்றிருப்பாள்.

இவள் நிலை இவ்வாறாகவும், மாற்றலர்மேற் படையூட்டிச் சென்ற தலைவனது கண்ணுங்கருத்தும் போர்மேல் நடவாநிற்கும், ஆயுதங்களை நிலத்திடை யூன்றி வளைந்தவோர் கோட்டைக்குள் தனது சேனைகள் யாவற்றையும் வகுத்துக் கொண்டான். அச்சேனைகண் மத்தியிலே அவ்வாறியற்றப்பட்ட மற்றோர் அரணுடைப் பாசறைக்குள் தனக்கிடப்பட்ட மஞ்சத்தின் மீதுருந்து ஒருகா மேற் றலையைச்சாய்த்து மறுகாத்தால் அதனைத் தடவிக் கொண்டு கண்களில் சிறிதும் உறக்கம்பிடியாமல் முதல்நாள் நடத்தியபோரின் நயநட்டங்களைச் சிந்தித்துக்கொண்டே யிருப்பான். காயம் வாங்கிய மதவேழங்கள் அக்காயத் துன்பத்தால் பிடிகளை நினையர் மல் வீரிட்டலறுவதைக் குறிக்கொள்வான். மாற்றலர் ஏவிய மத கரிப்படையின் றுதிக்காமறுத்துப் போராடிப் படுகளத்து வீழ்ந்த தன்பெரும் வயவரை நினைப்பான். கணைகள் பாய்ந்த வருத்தத் தால் உணவுகொள்ளாமல் கனைத்துழலும் புரவிகள் பரிவைக் கவ

னிப்பான். இத்துணை ரட்டங்கள் இன்று நேர்ந்தனவாயின், நாளை யப்போர் என்னாதுமோ வென்றாலோசிப்பான். இவ்வகை இராப் பொழுதுகழிக்கும்மன்னவன் கடைசிபாகுப்போரில் வெற்றி கொண்டவுடனே தனது மனையினைப் காண்பான் வினாந்து மீழ்கின்றான். அவன் நடாத்திவரு வாம்பரிக் கொடிஞ்சித் திண்டேரின் பேரொலி செவிப்படுதலுந் தலையினைவன் மனமகிழ் கின்றான். இதுவே முல்லைப்பாட்டின் பொழிப்பாகும். பாட்டின்மாதிரிக் குச்சில அடிகள் இங்ஙனம் தருகின்றும்:—

நனந்தலை யுலகம் வளைஇ நேமியொடு
வலம்புரி பொறித்த மாதாங்கு தடக்கை
நீர்செல நிமிர்ந்த மாஅல் போலப்
பாடிமிழ் புணிக்கடல் பருகிவல நேர்பு
கோடுகொண் டெழுந்த கொடுஞ்செல வெழிவி
பெரும்பெபல் பொழிந்த சிறுபுன் மாலை
யருங்கடி மூதூர் மருங்கிற் போகி
யாழிசை யினவண் டார்ப்ப நெல்லொடு
நாழி கொண்ட நறுவீ முல்லை
யருபம்வி மூலரி தூஉய்க்கை தொழுது
பெருமுது பெண்டிர் விரிச்சி நிற்பச்
சிறுதாம்பு தொடுத்த பசலைக் கன்றி
னுறுதுய ரலமர னோக்கி யாய்மக
ணடுங்குசுவ லசைத்த கையள் கைய
கொடுங்கோற் கோவலர் பின்னின் றுய்த்தர
வின்னே வருதுவர் தாய ரென்போ
ணன்னர் நன்மொழி கேட்டன மதனால்

6. மதுரைக்காஞ்சி.

இது 782 அடிகளை யுடையது. தலையாலங்கானத்துச் செரு வென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு வீடு பேறு நிமித்தம்

இகவாழ்வு நிலையாமையைச் செவியறிவுறுத்தி மாங்குடி மருதனார் பாடியது. இப்புலவர் பெருமான் பாண்டியன் மேல் மிக்க அபிமானமுடையவராயிருந்தனர். பாண்டியனும் இவர்மாட்டுத் தக்க மரியாதைகாட்டி இவர் யாதேனும் ஒருகவிதை தன்மேற் பாடுவாராயின் அது தனக்கு மிகுந்த கனதி விளைக்குமென் றெண்ணியிருந்தான். இவ்வரசன்பால் எல்லாவகைச் சுகிர்த லக்கணங்கள் அமைந்து பொருந்தியிருந்தும் இம்மையின்போக மனைத்துஞ்சுதமெனக் கோடுமோர் குறைவு நீங்கா திருந்தது. அக் குறையை அகற்றுவான் மாங்குடி மருதனார் தமது காஞ்சியில் இடையிடையே நன்மதிகள் பலவற்றையுந் தெருட்டிப் போந்தனர்.

காஞ்சியென்பது பன்னிரு படலப்படி நகர்வளைந்து பேரர்க்கறை கூவும் மாற்றலர்க்குப் பின்வாங்காமல் எதிர்த்து நிற்பதாம். இக்கருத்து இந்நூற்குப்பொருந்தாமையின் உரையாசிரியர் அதனை ஒழித்துப் “பாக்கருஞ் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும் நில்லாவுலகம் புல்லியநெறித்தே” என்னுந் தொல்காப்பிய விதிப்படி உலகமாட்சிகளின் நிலையாமையைத் தெருட்டிக் கந்தழிபெறுமாற்றுக் குய்ப்பதே காஞ்சியெனப் பொருள்கொண்டனர்.

தமது அன்பார்த்த மன்னவற்குப் போதிக்கப்புகு இந்நூலாசிரியர் புத்தியோடு தொடங்கிப் பிரதமத்தில் அரசனது நற்குண நற்செய்கைகளைப் பாராட்டுகின்றார், அரசனே! ஒப்புமையின் றிச் செங்கோலோச்சிய ராசபரம்பரையில் நீதோன்றினாய். நினது தேசத்திலே பருவந்தவறிப் பயிர்வளங் குன்றுவதில்லை. மாரிவளங் குறைவதில்லை. கழனிதொறுஞ் செந்நெல் ஒன்றுக் காயிரமடங்கு விளையும்; நினதுதேசத்தில் விபத்துக்கள் விளைவதில்லை. வைகையாற்றின் னிறைவால் மாரிவளங் கெடினும் அக்குறைவு தோன்றுவதில்லை. நினது பிரசைசுள்யாவரும் நிறைந்த தனவந்தராயிருக்கின்றனர். ஓ! தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நாதனே, கொற்கை மன்னவனே! நண்பினரை யுயர்த்திப் போர்முகத் தெதிர்த்த பகைஞரை வாட்டுகின்றாய், வளர்பிறைபோன்று நாடோறும் வளர்

வாயாக. நினதுபகைவர் தேய்பிறையொத்துத்திறங்குன்றுவராக; நின்வாக்கு ஒருபோதும் பிறழ்வதேயில்லை; போர்முகத்திலே மண்ணும்விண்ணு மொருங்குமீஇ யெதிர்ப்பினும் அணுவளவும் மனங்கூசிப் பின்வாங்க மாட்டாய். தருமவழியி னல்லாமற் நேடுபொருள்மேல் நீ ஆசைவைப்பதில்லை. பொருள் அளவிலே நின்மனம் ரம்மியப்பட்டு அடங்குமுறை மெய்யாக வியக்கற்பாலதே. கொடை வழங்குவதிலோ மிக்க பிரீதியுடையாய். "ஓ! எனது தாயினுமினிய நாதனே! யான் உனக்கொன்றுரைப்பேன்; அதனைக் கேட்பாயாக, நினது பாசபந்தங்களெல்லாம் அகல்வனவாக. நின்பெருஞ் சிறப்பு களுக்கும் நினக்கு மிடையேயுள்ள மெய்ச்சம்பந்தம் யாது? நினக்கீபான் காட்டற்கு விரும்புங்கந்தழி என்னாற் காட்டற்பாலதன்று. அதனை ஒரு ஞானகுரவனிடஞ் சார்ந்து வினவியறிவாயாக. நாற்றிசையும் புகழ்போக்கி மண்ணாண்ட வெற்றிமன்னரில் தங்கள் பிறவித்தொல்லையை அறுக்காமல் மடிந்தவர் தொகை கடற்கரை மண்ணினும் பெரிதாகும். நின்பெரும் புகழெல்லாம் நிலமிசை நீடுழி நிலைத்தோங்குக; என்றின்னபல போதனைகளைச் சிறப்புரைகளோடு கலந்து பொறித்துப் பின்னர் மூதூராகிய மதுரையம்பதியை வருணிக்கின்றனர்:—

பாண்டியன் பட்டினமாகிய மதுரை மலையடுத்த குறிஞ்சி, காட்டுத்தமுல்லை, வனமடுத்தபாலை, வயலடுத்தமருதம், கடலடுத்த நெய்தலாகிய ஐவகை நிலங்களின் மத்தியிலே சிங்கார நகரிகளும் கிராமங்களும் புடைசூழ ஒப்பற்று விளங்காநிற்கும். வைகையாற்றின் மருங்கிலே பலவகை விருட்சங்களும் உயர்ந்து வளர்ந்து நெடிய சினைகளை விசிறிநிற்கும். அழ்மசக்களைகளின் கீழே பாணர் என்னுங் கீழ்மக்கள் வாழுகுடிசைகள் விளங்கும். மதினைச்சூழ்ந்துள்ள அகழியானது புனல்நிறைந்த ஆழத்தால் நீலநிறம்பொருந்தித் தோன்றும். கோட்டையின் மதிங்கள் அண்டமுகட்டையளா விநிற்கும். நெய்ப்பூசிய சந்துக்களையடைய மதிக்கதவங்கள் சனங்களின் போக்குவரவால் ஆற்றொழுக்குப் போன் றிடையறாமல் அசைந்துகொண்டே யிருக்கும்.

விழாக்கொடிகளும் விருதுக் கொடிகளும் மலைமுகட்டிருந்து இடையறாமற்பாயும் நீரருவிபோல் விண்ணளாவி யசைந்துகொண்டிருக்கும். கல்வைக்கடல் மீதுணவு மரக்கலம் போன்ற மத்தகசங்களும் வாயுவேகக் குதிரைகள் பூண்ட தேர்களும், குதிரையேற்றத்திற்கிறந்த வாதுவர்களேறிச் செலுத்தும் பாராசாரிகளும், மதுவுண்டு களித்து மல்லாடிவரு போர்வீரர்களும் வரிசைவரிசையாய் ஆவணவீதியிற் செல்கின்ற அலங்காரங்களும் காணலாம். நறிய மலர்களும், பூமாலைகளும் வாசனைத் திரவியங்களும், வெள்ளிலை, பாகு, சுண்ணம் முதலியனவும் பிறவும் வீதிவாய் விலைபகருநர் ஆண்டுச் செல்லவருசதூங்க சேனைகள் தம்மீதுஞ் சாடுமோவென்றஞ்சி யொதுங்குவார்கள். அவைகள் சென்றபின் அச்சந்தீர்த்து மனமாறி உயர்ந்து விண்ணளாவிய மாடங்களின் மருங்குள்ள நிழற்கண்ணிருந்து பல பண்டங்களையும் விற்பனவுசெய்வார்கள். நரைமூதாட்டியர் வாசல்தோறுஞ் சென்று பரிமள சுகந்தவர்க்கங்களை மங்கையர் கொண்டணிந்து மகிழ்நரை மகிழ்விக்குமாறு மலிதரவிற்பார்கள். அந்திவேளைகளில் செல்வப்பிரபுக்கள் தங்கள் பரிவாரஞ் சூழ்வா ஆவணவீதியில் பவனிபோவார்கள். மாளிகையின் பலகணிதோறும் நின்று வேடிக்கைபார்க்கும் மங்கையரின் திருமுகங்கள் அசைந்துகொண்டிருக்குந்துவசங்களால் அடிக்கடி மறைக்கப்பட்டித்தோன்றல் முகனடுவிற்பூணசந்திரன் விளங்குமாறொக்கும். கோயில்களிலே சப்திக்கும்மேளவாத்தியங்கள் செனிகளைச்செனிடுமண்டச்செய்யும். ஆடவர்களும் மகளிருஞ் சிறுவர்களும் பரிமளபுஷ்பங்களைக் கரங்களிலேந்திப் புத்த கோயில்களுக்குச் செல்வார்கள். நந்தனவனங்கள் சூழ்ந்த சமணராலயங்களும் முனிவர் சாலைகளும் சன்மார்க்க போதகசாலைகளும் மற்றெல்லா வகை ஆலயங்களும் ஆரவார முடையனவாகவே யிருக்கும். பரதேசவர்த்தகச்சாமான்கள் விற்பவரும், குருக்கள்மாரும், சேனாதிபதிகளும், தூதுவரும், ஒற்றரும், சங்கறுத்து வளைசெய்பவரும், ரத்தினவேலைகாரரும், தட்டாரும், புடவை யாபாரிகளும், சித்திர வேலைகாரரும், சேணியரும், பல்வகைப் போசன பண்ட பதார்த்தங்கள் பகர்வா

ரும் பிறரும் குழுமுவதா லெழும்பு மோசையானது ஒருதோப் பிலே பொதுளிய பல்வகைப் பட்சிசாலங்கள் செய்யும் ஆரவாரவி கார ஒலியை நிகர்க்கும்.

காலேமலைகளில் ஆவணச்சிறப்பு இவ்வகைத்தெனக்கூறி அப் பால் இரவின் முதற் சாமத்தைக் குறித்துச்சொல்கின்றார்;— அரு ணன் அஸ்தமித்தவுடனே யாவர்மனமுங் களிப்புறப் பூரணசந்திர னானவன் உதயஞ் செய்கின்றான். மாதர்கள் மலர் தொடுப்பதும் பரிமள சுகந்தங்களைத் தேடுவதுமா யிருப்பார்கள். மறவர்கள் மது மாந்தி மறுகுகள்தோறும் கலாம்விளைத்துத் திரிவார்கள். அரிவை யர்களின் ஆடலும் பாடலும் யாண்டும் நடைபெறும்.

இரண்டாஞ்சாமந் தொடங்கலும், சங்கமுழக்கம் நின்றவிரும். கடைகளெல்லாந் சாத்தப்படும். பெண்கள் நித்திரைபோவார்கள். உணவுப் பொருள் முதலியன விற்பவர்கள் படுக்கையை நாடுவார் கள். நடனமாதர் ஆட்டொழிந்து களைப்பாறுவார்கள். பட்டணம் முழுவதும் திரையொலிநீங்கிய கடல்போல அமைதியாயிருக்கும்.

மூன்றாஞ்சாமமானவுடன் கள்வர்க்கு மறலிபோன்ற நகரி காவலர்கள் பரிசோதனை நடத்திவருவார்கள். இவர்கள் அச்ச மின்றி மிகுந்த துணிவுடன் இரைதேடும் புலிகள்போல மழை யென்றும் இருளென்றும் மறுகாமல் கள்வர்கள் பாழிகளிலும் மூலைமுடுக்குகளிலும் எங்கணும் களவாய்ந்து திரிவார்கள். காரி ருள்போற் கறுத்த கள்வர்கள் கரியுவஸ்திரந் தரித்துக் காலிற் றோற்செருப்பணிந்து கல்லையும் பிளக்கத்தக்க ஈட்டி கைப்பிடித் துச் சுவரேறித் தாண்டற் குபயோகப்படக்கூடிய கயிற்றேணி முதலியனவுங் கொண்டு கன்னமிடத்தக்க இடம்பார்த்துப் புதுங் கித் திரிவார்கள். காவலர்க ளெதிர்ப்புடன் கண்முடி விழிக்குமுன் மறைந்துவிடுவார்கள். காவலர்கள் கைவிற்கணைகளுந் கிவர்கள் தப்புவது மிக அருமைபாயிருக்கும்.

நான்காஞ்சாமமாகிய வைகறையில் பிராமணர்கள் எழுந்து தேனீக்கள் ஆரவாரித் திரைவபோல் வேதகீதங்களைப் பாடுவார்கள். சங்கீத வித்வாம்சர் யாழிலே மருதப்பண்ணிசைத்துப் பாடுவார்கள். கடைக்காரர் தங்கள் இடங்களைச் சாணகங்கொண்டு மெழுகுவார்கள். மதுக்கடைகளைத் திறந்து கள்ளுண்ண விரும்புநரை வம்மினென் றழைப்பார்கள். பாவைப் சேக்கையிற்றழுவிய கணவரைப் பிரிந்து துயினீத்தெழுந்து வீட்டுக்கருமங்கள் செய்யப்புகுவர். எங்கணுங் கதவங்கள் திறக்கு மோசைகேட்கப்படும். நகர்ப்பறை முழுங்கி வைகறையை யுணர்த்தும். சேவல்கள் கூவும். அரசமாளிகையின் அன்னப்பட்டசிகளும் மயில்களும் காமவோசைகாட்டும். காதற்பிழிகளின் சத்தங்கேட்டு மதவேழங்கள் கையெடுத்துத் தும். மிருகசாலையினிலுள்ள புலிகளும் கரடிகளும் தொனியெழுப்பி ஆரவாரஞ்செய்யும். இத்துணைச் சிறப்புடன் அருணன் உதயமாகுவான்.

சிற்பர்கள் கப்பங்கட்டக் கொடுவரு மத்தகசங்களும், புரவிகளும், ஆடுமாடுகளும் எவ்வேளையும் மதுரைப்பட்டணத்தில் நிறைந்துகொண்டிருக்கும். அப்பட்டணஞ் சுவர்க்கலோகத்தைப் போற் சிறப்புடையது. முத்திரைவதற்கேற்ற பதியாகும், என் றின்னவாறு பட்டணத்தை விவரித்தபின் மேலும் அரசனைப் புகழ்ந்து நூலாசிரியர் கூறுகின்றார்;—ஓ! நெடுஞ்செழியனே, இத்தகைச் சிறந்த பட்டணத்தின் அரசே! நீ வடிவின் மிகுந்த சுந்தா மெல்லியற்பாவையன்னார் தோள்தோய்ந் தின்பலனுகர்ந் திராக் காலங் கழித்துப் புலரியிலெழுந்து ஸ்னானஞ்செய்து ஆடை யாபரணந் தரிக்கின்றாய்; நிற்பொருட்டரசு காரியங்களைச் சாதுரியமாக நடத்திய சேவகர்களையும் வீரர்களையுஞ் சேனாதிபதிகளையும் வரவழக்கின்றாய்; அவர்களுக்கிணியவசனங்களைக்கூறி மேலும் மேலும் இராச சேவையில் ஊக்கமுண்டாகச் செய்கின்றாய், சங்கீத வித்துவான்களுக்கும் பாவலர்களுக்கும் திரவியம் அள்ளிச் சொரிகின்றாய். ஓ! என் அருமையான அரசனே வேதவிதிப்படி

பல யாகங்களை நடத்திமுடித்த நின் மூதாதையாகிய முதுகுடும்பியை நீயும் பின்பற்றி நடப்பாயாக; அவரைப்போல நீயுமொரு ஞானவேதியன்பாற் சென்று கந்தழிபெறும் மார்க்கத்தைக் கற்றுணர்வாயாக; இதுவே யான் நினக்குரைக்கக்கூடிய சுத்த போதகமாகும். நீலவேலைவிட்டெழுமிளங்கதிர்போலவும் தாரகாகணமத்தியில்வரு சந்திரனைப்போலவும் ஞானமுனிவர்கள் ஆசிபெற்று நீ விளங்குவாயாக என்று கூறி முடிக்கின்றனர்.

இந்நூற்பா மாதிரிக்குச் சில அடிகள் இங்ஙனம் தருகின்றும்.

முந்நீர் நாப்பண் ஞாயிறு போலவும்
பன்மீ னடுவட்டிங்கள் பேசலவும்
பூத்த சுற்றமொடு பொலிந்தினிது விளங்கிப்
பொய்யா நல்லிசை நிறுத்த புனைதார்ப்
பெரும்பெயர் மாறன் றலைவ னாகக்
கடந்தடு வாய்வா ளிளர்ப்பல கோச
ரியனெறி மரபினின் வாய்மொழி கேட்பப்
பொலம்பூ ணைவ ருட்படப் புகழ்ந்த
மறமிகு சிறப்பிற் குறுநில மன்ன
ரவரும் பிறருந் துவன்றிப் பொற்பு
விளங்கும் புகழவை நிற்புகழ்ந் தேத்த
விளங்கிழை மகளிர் பொலங்கலத் தேந்திய
மணங்கமழ் தேறன் மடுப்ப நாளு
மகிழ்ந்தினி துறைமதி பெரும
வரைந்துநீ பெற்ற நல்லூ ழியையே.

7. நெடுநல்வாடை.

இது 188 அடிகளையுடையது. பகைமேற் சென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பிரிந்து வருந்துந் தலைவிக்கு அவ்வருத்தந் தீரும்படி, அவன் பகையை வென்று விரைவில் வருவானென கொற்றவையைப் பாடிவாள் கூறிபதாக அவனை நக்கீரணர்பாடிய

இப்பாட்டிற்கு நெடுநல்வாடையென்று பெயர் கூறினார். இப்பெயர் நெடிதாகிய வாடையென விரிதலிற் பண்புத்தொகையாயிற்று. வாடையென வாடைக்காற்றிற் றேன்றிய கூதிர்ப்பாசறையை யுணர்த்தலிற் பிறந்தவழிக்கூறலென்னும் ஆகுபெயராய் நின்றது. தலைவனைப்பிரிந்து வருந்துந் தலைவிக்கு ஒருபொழுது ஒருழிபோல நெடிதாகிய வாடையாய்ப் பாலையாகிய உரிப்பொருளுணர்த்திற்று. அகத்தொடுங்கிப் போகம் நூகர்வார்க்குச் சிறந்த காலமாயினும் அரசன் போகம்வேண்டிப் பொதுச்சொற்பெறாமை அப்போகத்தின் மனமற்று வேற்றுப்புலத்துப் போந்திருக்கின்ற இருப்பாகலின் அவற்கு நல்லதாகிய வாடையாயிற்று. எனவே, காமத்திடத்து வெற்றி எய்தலின் வாகைத்திணையாயிற்று. இப்பாட்டுச் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொள்ளாமையின் அகப்பொருளாமேனும், “வேம்புதலையாத்த நோன்காழெஃகம்” என் றோரிடத்து அடையாளப்பூக் கூறினமையின் புறமாயிற்றென்க.

நெடுஞ்செழியன் மாற்றலர்மேற் படைதிரட்டிச் சென்று தலையாலங்கானத்தில் தண்டிறங்கி யிருத்தலும், அவன் மனைவி அரண்மனையிற் நமியளாயிருந்து வாடுதலுமாகிய இவ்விரண்டு சம்பவங்களுமே இந்நூலின் விசேட அதிகாரணங்களாகும். தலையாலங்கானப் பெரும்போர் பெருமழை நின்று சிறு தூற்றலொடு கூதிரும் வாடையும் தொடங்கிய கார்காலமாகிய ஐப்பசி மாசத்தில் நடைபெற்றது.

இந்நூல் தலைவன் பிரிவால் தனியிருந்து வாடித் தளர்வுந் தலைவிதுயரை மாற்றிக் களிப்புறத் தலைவன் வெற்றியொடு மீளக் கருணைபுரியென்று கொற்றவைபாற் குறையிரந்து வேண்டும் விண்ணப்பம் போல்வது.

மாரியடுத்துவரு கூதிர்ச்சிறப்பை ஆரம்பத்தில் விரிக்கின்றார்:—
மேற்போர்வையின்றிக் கட்டியகையொடு அனல்காயுமிடையர் தங்கள் பசுமந்தைகளையும் எருமைக்கூட்டங்களையும் வாடை வருத்

தத்தால் நீக்கத் தூரத்துள்ள காடுகளுக்குக் கொடுபோகின்றனர். இம்மந்தைகளுக்கு மேய்ச்சல் மேல் நாட்டமில்லை, வானரங்கள் குளிரிலே வருந்தி வாடுகின்றன. பறவைகள் குளிரில் விறைத்துக் கொப்புளினின்று நழுவிக்கீழே வீழ்கின்றன. பாற்பசுக்கள் தங்கள் மடிக்காம்புகளைக் கௌவிக் கன்றுகள் குடிக்கவிடுகின்றன. மலையிடமெல்லாம் குளிர் கிறைகின்றது. பின்னிப்படர்ந்த பிரக்கும் முசண்டையும் பொன்னிற வெண்ணிற மலர்களை நிரை நிரை மலர்கின்றன. சேற்றினும் நீர்நிலைகளினுமுள்ள கயல் மீன்களைச் செங்கால்நரைகள் கொத்தித்தின்னும். விளைந்த செந்நெற்கதிர்கள் பொறைக்கிடைந்து தலைதாழ்க்கும். பச்சிளங்கழுகின்முடி தொறு மடர்ந்த பசிய பாக்குக்குலைகள் சிவப்பேறிப் பழுக்கும். தோப்புகள் தோறும் மலர் செறிந்து நெருங்கிய விருட்சங்களிலிருந்து குளிர்ந்தநீரானது திவலை திவலையாக வீழ்ந்துகொண்டிருக்கும். இன்னபல கூறிப் பின்னர் மதுரைச் சிறப்பை விரிக்கின்றார்.

வானளாவிய மாட மாளிகைகள் இருமருங்கினுஞ் செறிய நெறிந்தகன்றுள்ள மதுரை வீதிகளெல்லாம் பேராற்றாவங்கள் போன்றிருக்கும். வைரித்த தேகமுடைய மிண்டர்கள் பூமலை தூளால் தங்கள் உடம்புகளை அலங்கரித்துக் கொண்டு ஈபொதுளிய நுரைமிகுத்த கள்ளை வயிராவுண்டு வெறிபிடித்துக் குளிரைக்கவனியாமல் மழையில் நனைந்துகொண்டு வீதிதோறுந் திரிவார்கள். மனக்கவரு மொய்யார நடையும் சிறந்த கண்களும் வளம்பொருந்திய கரங்களமுடைய மெல்லிநல்லார் தட்டுகளில் கொய்துவைத்திருக்குங் கன்னிமலர்கள் நறுமண முயிர்ப்பதால் இரவு சமீபித்த தென்றுணர்வார்கள். நெய்தோய்த்த திரிகளைக் கொழுத்தித் தீபங்களேற்றி, நெல் மணி பூ முதலியன குவித்து, மனையில்வாழ் தெய்வதங்களைப்பரவித் தொழுவார்கள். சேவற்கோழிகளும் பேடுகளும் வெளிப்போர் தாட்டயர்தலொழிந்து மனைமுன்றிலகத் தொதுக்கும். தனவந்தர்வாழும் கடிமனைதோறுங் குற்றேவற் சிறுவர்கள் தூரிக்கலவை செய்வார். வடதிசையிருந் தழைப்பித்த கற்களு

தென்றிசை நின்று கொடுவந்த சந்தனக் கட்டைகளும் பாவனை யின்றி மூலையிற்கிடக்கும். மாதர்கள் கொய்தபூக்களில் ஒன்றிரண்டைக் கொண்டையில் அணிவதன்றித் தொடுத்தமலை சேர்த்துக் குழன்முடிக்கார். சுகந்த வாசனைத் திரவியங்களை எவ்விடத்தும் புகைப்பார். வேளிற்காலத்துலவு தென்றிசை முன்றில்வாய்க் கதவங்கள் திற்படாமற் சாத்தப்பட்டிருக்கும். இளைஞரும் வயோதிபரும் மலர்வாய்க் கிண்ணத்துக் குளிர்ந்த நீர் ருந்தாராகித் தகழியி னிறைத்த அனற்கருகிருந்து குளிர்காய்வார். நடனமாதர் தங்கள் வெப்பம் பொருந்திய கொங்கைமேல் யாழைப் பொருத்துவதால் நரம்புகட்குச்சூடேற்றி நல்விசைகளைப் பாடுவார்கள். கணவரைப் பிரிந்து தமிழராயிருக்கும் பெண்கள் மிகவும் வருந்துவார்கள். கொடிய கூடிர்ப்பநுவலிலை இங்ஙனமாகவும், மழைவீழ்தலின் அரு வியின் ஆரவாரம் பொருந்திய மலைபோற் சிறந்தோங்கி விளங்கும் அரண்மனையிலே நிரைக்கப்பட்ட பதுமைவிளக்குத்தகழிச் சுடர்த் திரிகளால் இருளானது அகன்று நீங்கவும், யானைத் தந்தங்களா லமைத்து முத்துவடங்கள்நாற்றி, மெத்தையிட்டு வெண்மடி விரித் துப் பஞ்சனை பரப்பி நறுமலர் சிதறிய சேக்கையின் மீது தலைவி யானவள் கணவன்பிரிவாற் கொண்டதுயர் மிக்குடையளாய்க் கண் படைகொள்ளாது ஆபரணங்கள்கலையும் குழல்சோரவும் உடை நெகிழவும் மெல்லிநல்லார்கூழ்ந்து கால்வருடவும் செவிலித்தாயர் மருங்கிருந்து தேற்றுரைசெப்பவும் ஆற்றாளாகி வருந்துவள்.

போர்நாடிச் சென்ற தலைவனாவன் பாசறைக்கண் நள்ளிரவில் பள்ளிகொள்ளா தெழுந்து வெளிப் போந்து மணியிளக் கேந்திய வீரர்முன்செல்ல வாடையினுரத்தால் அசைவுறு முத்தரியத்தைக் கைகொடுமேலிற் பொருத்தி, வாளெடுப்பான் றோள்மிசை வலக் கையைவைத்து, வெண்கொற்றக்குடையானது மழைத்துளிகாக்க ரணகளத்தைச்சூழ்ந்து காயம்வாங்கியவீரரைச் சேனாதிபதி காட்டி வர அவர்களுக்கு அகமலர்ச்சி யுண்டாகும்படி பலப்பலவினவியும் இனியமொழிகூறி யுபகரித்துச் சுற்றித்திரியாநிற்பான். இந்நூல்

விரிக்கும்பொருள் இத்துணையதாம். இதன் பாமாதிரிக்குச் சில அடிகள் இங்ஙனந்தருகின்றார்:—

வையகம் பனிப்ப வலனேர்பு வளைஇப்
 பொய்யா வானம் புதுப்பெயல் பொழிந்தென
 வார்கலி முனைஇய கொடுங்கோற் கோவல
 ரேறுடையினநிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்
 புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோட
 னீடிதழ்க் கண்ணி நீரலைக் கலாவ
 மெய்க்கொள் பெரும்பனி நலியப் பலருடன்
 கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள்புடையூஉ நடுங்க
 மாமேயன் மறப்ப மந்தி கூரப்
 பறவை படிவன வீழ்க் கறவை
 கன்றுகோ ளொழியக் கடிய வீசிக்
 குன்றுகுளிர்ப் பன்னி கூதிர்ப் பாடை
 புன்கொடி முசுண்டைப் பொறிப்புற வான்பூப்
 பொன்போற் பிரமொடு புதற்புதன் மலர்ப்

8. குறிஞ்சிப்பாட்டு.

இது 261 அடிகளை யுடையது. தலைவியினது வேற்றுமை கண்டு வருந்திய செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்கும் பாங்கி கூற்றாக ஆரியவரசன் பிரகத்தனைத் தமிழறிவுறுத்தற்குக் கபிலர்பாடியது. இது களவென்னுங் கைகோள் பற்றி எழுதலிற் குறிஞ்சிப்பாட்டுடன் னும் பெயர் பெற்றது. இதள்கண் மலைவளங்களும், இல்லற முறைமையும், தலைவனுர் தலைவியுர் தம்முள் வைக்கத்தகும் அன் புடைமையும், கற்பின் சிறப்பும், மீக்கூறும். இதிலே நூற்றுக்கு மேற்பட்ட மலர் விசேஷங்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனைப் பெருங்குறிஞ்சி யென்றும் வழங்குவர். மேற்பாட்டுகளைப் போல உள்ளுறைப்பொருள் விரித்துச்செல்லின் இடம்மிகப் பெருகும்.

பாடலைக்கண்டுதெளிக, பாமாதிரிக்குச் சில அடிகள் இங்ஙனம் தரு
கின்றும்:—

அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை யொண்ணுத
லொலிமென் கூந்தலென் றோழி மேனி
விறவிழை நெகிழ்த்த வீவருங் கடுநோ
யகலு ளாங்க ணறியுநர் வினாயும்
பரவியுந் தொழுதும் விரவுமலர் தூயும்
வேறுபல் லுருவிற் கடவுட் பேணி
நறையும் விரையு மோச்சியு மலவுந்
றெய்பா மையலை நீயும் வருந்துதி
நற்கவின் றொலையவு நறுந்தோ ணைகிழவும்
புட்பிற ரறியவும் புலம்புவந் தலைப்பவு
முட்கரந் துறையு முய்யா வரும்படர்
செப்பல் வன்மையிற் செறித்தியான் கடவலின்
முத்தினு மணியினும் பொன்னினு மத்துணை
நேர்வருங் குரைய கலங்கெடிற் புணருஞ்
சால்பும் வியப்பு மியல்புங் குன்றின்
மாசறக் கழீஇ வயங்குபுகழ் நியுத்த
லாசறு காட்சி யையர்க்கு மந்நிலை
யெளிய வென்றார் தொன்மருங் கறிஞர்
மாதரு மடனு மோராங்குத் தணப்ப
நெடுந்தே ரெந்தை யருங்கடி நீவி
யிருவே மாய்ந்த மன்ற விதுவென
நாமறி வுறாவிற் பழியு முண்டோ
வாற்றின் வாசா ராயினு மாற்ற
வேணையுல சுத்து மியைவதா னமக்கென

9. பட்டினப்பாலை.

இது 301 அடிகளையுடையது. வேற்றுநாட்டுக்குச் செல்லத்
தொடங்கிய தலைவன் தனது நெஞ்சை நோக்கித் தலைவியை யான்

பிரிந்துவாரேனென்று செலவழுங்கிக்கூறியதாகக் காவிரிய்பூம்பட்டினத்தையும் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தானது பராக்கிரமத்தையும் அவனதுசெங்கோலையும் பேரழகுபயப்பச் சிறப்பித்துக் கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனார் பாடியது. பட்டினத்தைச் சிறப்பித்துக்கூறிய பாலைத் திணையாகலின் பட்டினப்பாலை யென்றாயிற்று. பாலையாவது பிரிதலும் பிரிதனிமித்தமும் கூறுவது. இந்நூற்கண் சோழநாடும் காவிரிநதியும் மிகச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுள்ளன. பாமாதிரிக்குச் சில அடிகள் இங்ஙனந்தருகின்றும்:—

வேறுவேறுயர்ந்த மூதுவா யொக்கந்
சாறயர் மூதூர் சென்றுதொக் காங்கு
மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேளத்துப்
புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையு
முட்டாச் சிறப்பிற் பட்டினம் பெறினும்
வாரிருங் கூந்தல் வயங்கிழை யொழிய
வாரேன் வாழிய நெஞ்சே கூருகிர்க்
கொடுவரிக் குருளை கூட்டுள்வளர்ந் தாங்குப்
பிறப்பினி யகத்திருந்து பீடுகாழ் முற்றி
யருங்கரை கவியக் குத்திக் குழிகொன்று
பெருங்கை யானை பிடிபுக் காங்கு
துண்ணிதி னுணர நாடி நண்ணார்
செறிவுடைத் திண்காப் பேறி வாள்கழித்
துருகெழு தாய மூழி நெய்தீப்

10. மலைபடுகடாம்.

இது 583 அடிகளையுடையது. இதற்குக் கூத்தராற் றுப்படை யெனவும் பெயருண்டு. பரிசில்பெறச்சமைந்த கூத்தனொருவனைப் பரிசில் பெற்றொருவன் பல்குன்றக் கோட்டத்துச் செங்கண் மாத் துவேள் நன்னன்சேய்நன்னிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதாக

அந்நன்னை இரணியமுட்டத்துப் பெருங்குன்றார்ப் பெருங்கொள
சிகளூர் பாடியது. (சூத்தர்—ஆடன்மாக்கள், இவருக்குச் சாதி
வரையறையில்லை. இவர்கள் எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின் கட்
பட்ட குறிப்புக்களும் புறத்துப்போந்து புலப்படஆடுவோர்.) இந்
நூல் நன்னனிடத்துச்செல்லும் வழியின்றன்மையையும், ஆங்காங்
குள்ள உணவின்வகைகளையும், அவனது மலை, சோலை, காடுகளின்
வளங்களையும், அவனது வள்ளன்மையையும், ஆற்றலையும், அவ
னது சுற்றத்தொழுக்கங்களையும், அவனது நாளோலக்க இருப்
பையும், அவனது நவீரமென்னும்மலையிற் காரியுண்டிக்கடவுளென்
னார் திருநாமத்தோடு எழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவபெருமானது
மகிமையையும், அவனுடைய முன்னோர் பெருமையையும், அவன்
ஊரின் இயல்பையும், அங்குள்ள சேயாறென்னும் ஆறுமுதலியவற்
றின் வளங்களையும் விளங்கக்கூறும். மலைக்கு யானைபைஉவமித்து
அதன்கட்பிறந்த ஓசையைக் கடாமெனச் சிறப்பித்தவதனால் இப்
பாட்டு மலைபடுகடாமெனப் பெயர்பெற்றது. பாமாதிரிக்குச் சில
அடிகள் தருகின்றும்:—

நிதியந் துஞ்சு நிவந்தோங்கு வரைப்பிற்
பதியெழ வறியாப் பழங்குடி செழீஇ
வியலிடம் பெறாஅ விழுப்பெரு நிரமத்
தியாறெனக் கிடந்த தெருவிற் சாறென
விகழூர் வெளுஉங் கவலை மறுகிற்
கடலெனக் காரென வொலிக்குஞ் சம்மையொடு
மலையென மழையென மாட மோங்கித்
துனிதீர் காதவி னினிதமர்ந் துறையும்
பனிவார் காவீற் பல்வண் டிமிரு
நனிசேய்த் தன்றவன் பழவிறன் மூதூர்
பொருந்தாத் தெவ்வ ரிருந்தலை துமியப்
பருந்துபடக் கடக்கு மொள்வாண் மறவர்
கருங்கடை யெல்கஞ் சாத்திய புதவி
னருங்கடி வாயி லயிராது புகுமின்.

மேற்காட்டிய பத்துப்பாட்டுக்களை நச்சினூக்கினியர் இயற்றிய உரையொடு பரிசோதித்த ஒரு புத்தசமாக்கி ஸ்ரீ. வே. சாமிநாதையர் 1889ம் ஆண்டு அச்சிடுவித்திருக்கின்றனர்.

எட்டுத்தொகை.

எட்டுத்தொகையுள்ளடங்கிய பிரபந்தங்கள் நற்றிணை, குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித்தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பனவாம்.

1. நற்றிணை.

இத்தொகை கபிலர்முதல் ஆலங்குடிவங்கனார் இறுதியாய் பல புலவர்களால் பாடப்பட்ட நானூறு செய்யுட்களுடையது. அகப்பொருட்பகுதிகளை மிகத் தெளிவாயுரைப்பது. இது தொகுப்பித்தான் பன்னாடுதந்த பாண்டியன் மாறன்வழுதி. இதற்குக் கடவுள் வாழ்த்து பாரதம்பாடிய பெருந்தேவனாரார் செய்யப்பட்டது. ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

மாநிலஞ் சேவடி யாகத் தூநீர்
வளைநரல் பெளவ முடுக்கை யாக
விசுப்புமெய் யாகத் திசைகை யாகப்
பசுங்கதிர் மதியமொடு சுடர்கண் னாக
இயன்ற வெல்லாம் பயின்றகத் தடக்கிய
வேத முதல்வ னென்ப
தீதற விளக்கிய திகிரி யோனே.

2. குறுந்தொகை.

இது திப்புத்தோளார் முதல் அம்முவுளா ரிறுதியாய் பல புலவர்கள் பாடிய நானூறு செய்யுட்களை யுடையது. இதுவும் அகப்பொருட் டிறைகளைத் தெரித்துரைப்பது. இதைத் தொகுப்பித்

தான் பூரிக்கோ. கடவுள் வாழ்த்தியற்றியவர் மேற்படி பெருந்தேவனார். இத்தொகையின் முந்நூற்றெண்பத்திரண்டு செய்யுட்களுக்குப் பேராசிரியரும் ஏனைய இருபது செய்யுட்களுக்கு நச்சினர்க்கினியரும் உரைகண்டனர். ஒருசெய்யுள் வருமாறு:—

தண்கடற் படுதிரை பெயர்த்தலின் வெண்பறை
நாரை நிரைபெயர்ந் தயிரை யாரும்
ஊரோ நன்றுமன் மாநகை
ஒருதனி வைகிற்புலம்பா கின்றே.

3. ஐங்குறு நூறு.

இத்தொகை ஐநூறு செய்யுட்களுடையது. மருதமுதன் முல்லையீறான ஐந்திணைப் பொருள்களை விரிப்பது. முதலானு செய்யுட்பாடியவர் ஓம்போகியார்; இரண்டானு அம்முலவனார்; மூன்றானு கபிலர், நாலானு ஒதலாந்தையார்; ஐந்தானு பேயனார், முறையே பாடினார். இது “மருதமோரம்போகி நெய்தலம் மூவன்—கருதுங் குறிஞ்சி கபிலர், கருதிய—பாலையோ தல்லாந்தை பன்முல்லை பேயனே—நாலையோ தைங்குறுநூறு” என்று செய்யுளா லுணரப்படும். இத்தொகை யானைக்கட்சேய் மாந்தாரன் சேரலிரும்பொறை விரும்பியபடி கூடலூர்க் கிழாரால் தொகுக்கப்பட்டது. பெருந்தேவனார் கடவுள் வாழ்த்துச் செய்தனர். ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

வாழி யாதன் வாழி யனினி
நெற்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க
வெனவேட் டோளே யாயே யாமே
நனைய காஞ்சிச் சினைய சிறுமீன்
யாண ஞரன் வாழ்க
பாணனும் வாழ்க வெனவேட் டேமே.

4. பதிற்றுப்பத்து.

இது பப்பத்துச் செய்யுளாக ஒவ்வொரு புலவர் சேரகுலத்

தாரைப் பாடியது இதுபற்றியே இத்தொகை பதிற்றுப்பத்தை வழங்கப்படுகின்றது. ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

அட்டா னான குட்டுவ னடுதொறும்
பெற்ற னான பரிசிலர் களிநே
வரைமிசை யிழிதரு மருள்பின் மாடத்து
வளிமுனை யவிரவருங் கொடிதுடங்கு தெருவிற்
சொரிசரை கவரு நெய்வழி புராவிற்
பாண்டில் விளக்குப் பருஉச்சுட ரழல
நன்னுதல் விறவிய ராடுந்
தொன்னகர் வரைப்பி னவனுரையா னுவே.

5. பரிபாடல்.

இது திருமால், செவ்வேள், கர்கோள், வையை, மதுரை மேல்முறையே பாடப்பட்ட எழுபது பாக்களை யுடையதென்பது

“திருமாற் கிருநான்கு செவ்வேட்கு முப்பத்
தொருபாட்டுக் கர்கோளுக் கொன்று—மருவினிய
வையையிரு பத்தாறு மாமதுரை நான்கென்ப
செய்யபரி பாடற் றிறம்” என்னுஞ்செய்யுளாலழிக.

6. கலித்தொகை.

இது நல்லத்துவரூர் வியற்றப்பட்டது. கலியின் பகுதிகள் ஒருவயிற் சேர்தலின் கலித்தொகை யென்னும் பெயர்பெற்றது. நூற்றைம்பது கலிப்பாக்களை யுடையது. பாலை, குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்னு மைந்தனைப் பொருளு மறிவுறுப்பது. இதற்கு நச்சினூர்க்கினியர் நல்லுரை கண்டனர். ஒரு செய்யுள் வருமாறு:—

திருந்திழாய் கேளாய்நம் மூர்க்கெல்லாஞ் சாலும்
பெருநகை யல்க நிகழ்ந்த தொருநிலையே
மன்பதை யெல்லா மடிந்த விருங்கக்கு
லந்துகிற் போர்வை யணிபெறத் தைஇரும்

மின்சாயன் மார்பன் குறிநின்றேன் யானாகத்
 தீரத் தறைந்த தலையுந்தன் கம்பலுங்
 காரக் குறைந்து கறைப்பட்டு வந்துநஞ்
 சேரியிற் போகா முடமுதிர் பார்ப்பாணைத்
 தோழிநீ போற்றுதி யென்றி யவனாகே
 பாராக் குறளாப் பணியாப் பொழுதன்றி
 யாரிவ ணின்றி யெனக்கூறிப் பையென
 வைகாண் முதுபகட்டிற் பக்கத்திற் போகாது
 தையாஅ றம்பலந் தின்றியோ வென்றுதன்
 பைக்கழித்துக் கொண்ட யெனத்தாலும் யாதொன்றும்
 வாய்வாளே னிற்பக் கடிதகன்று கைமாறிக்
 கைப்படுக்கப் பட்டாய் சிறுமிநீ மற்றியா
 னேனைப் பிசாசரு ளென்னை நலிதரி
 னிவ்வூர்ப் பவிநீ பெறாமற்கொள் வேனெனப்
 பலவுந் தாங்காது வாய்பாடி நிற்ப
 முதுபார்ப்பா னஞ்சின னாத லறிந்தியா
 னெஞ்சா தொருகை மணற்கொண்டு மேற்றாவக்
 கண்டே கடிதாற்றிப் பூசுறொடங் கினனாகே
 யொடுங்கா வயத்திற் கொடுங்கேழ்க் கடுங்க
 ணிரும்புவி கொண்டார் நிறுத்த வலையுளோ
 ரேதில் குறுநரி பட்டற்றாற் காதலன்
 காட்சி யழுங்க நம்முர்க் கெலாஅ
 மாகுல மாகி வினைந்ததை யென்றுந்தன்
 வாழ்க்கை யதுவாகக் கொண்ட முதுபார்ப்பான்
 வீழ்க்கைப் பெருங்கருங் கூத்து.

7. அகநானூறு.

இதன் கடவுள்வாழ்த்துப் பாடினார் பாரதம் பாடிய பெருந்
 தேவனார். ஏனைச்செய்யுட்கள் மாமூலனார்முதல் உலோச்சனாரீரூ
 சிய பலபுலவர்களா வியற்றப்பட்டன. இது நானூறு அகவற்பாக்
 களை யுடையது. அகப்பொருட் பகுதிகளைத் தெரித்துரைப்பது.
 இதன் முதற்கணுள்ள நூற்றிருபதுபாக்கள் களிற்றியானை நிரை
 யெனவும், இடைக்கணுள்ள நூற்றெண்பது பாக்கள் மணியிடை

பவளமெனவும், இறுதிக்கணுள்ள நூறுபாக்கள் நித்திலக்கோவையெனவும் வழங்கப்படும். இத்தொகை உக்கிரப் பெருவழுதியின் கேள்விப்படி உருத்திரசன்மரூரால் தொகுக்கப்பட்டது. இது அகமெனவும், அகப்பாட்டெனவும், நெடுந்தொகையெனவும் வழங்கப்படும். ஒருசெய்யுள் வருமாறு:—

கார்விரி கொன்றைப் பொன்னேர் புதுமலர்த்
தாரன் மாலையன் மலைந்த கண்ணியன்
மார்பி னஃதே மையி னுண்ணா
னுதலதி மையா நாட்டமிக லட்டுக்
கையது கணிச்சியொடு மழுவே மூவாய்
வேலு முண்டத் தோலா தோற்கே
யூர்ந்த தேறே சேர்ந்தோ ஞமையே
செவ்வா னன்ன மேனி யவ்வா
னிலங்குபிறை யன்ன விளங்குவால் வையெயிற்
றெரியகைந் தன்ன வவிர்ந்து விளங்குபுரிசடை
முதிராத் திங்களொடு சுடருஞ் சென்னி
மூவா வமரரு முனிவரும் பிறரு
மியாவரு மறியாத் தொன்முறை மரபின்
வரிகளர் வயமா னுரிவை தைஇய
யாழ்கெழு மணிமிடற் றந்தணன்
றாவி ருணிமுற் றவிர்ந்தன்றா லுலகே.

8. புறநானூறு.

புறப்பொருட் பகுதிகளைத் தெளித்துரைக்கு மிந்நூலைப்பற்றிப் பாடையியலுட் “சிற்றரசர்” என்ற தலைக்கீழ்க் குறித்திருக்கின்றும். இது நானூறு அகவற்பாக்களையுடையது. கடவுள் வாழ்த்து பெருந் தேவரூராலும், ஏனையச் செய்யுட்கள் முடிநாகராயர் முதல்கோலூர்க்கிழாராய பலபுலவர்களாலும் பாடப்பட்டவைகள். இது புறமெனவும், புறப்பாட்டெனவும் வழங்கப்படும். இந்நூல்

கொண்டு பண்டையோர் வழக்க பழக்கங்களும் பிறவும் ஒருவாறு அறியலாம். பாமாதிரிக்குச் சில தருகின்றும்:—

(கல்விச்சிறப்பு)

உற்றுழியுதவியு முறுபொருள் கொடுத்தும்
பிற்றைநிலை முனியாது கற்ற னன்றே
பிறப்போ ரன்ன வுடன்வயிற் றுள்ளுஞ்
சிறப்பின் பாலாற் றுயுமனந் திரியு
மொருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளு
மூத்தோன் வருக வென்னா தவரு
ளறிவுடை யோனா லரசுஞ் செல்லும்
வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பா லுள்ளுங்
கீழ்ப்பா லொருவன் கற்பின்
மேற்பா லொருவனு மவன்சுட் படுமே.

(செய்ந்நன்றியறிதல்.)

ஆன்முலை யறுத்த வறனி லோர்க்கு
மாணிழை ம்களிர் கருச்சிதைத் தேர்க்கும்
பார்ப்பார்த் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்
வழுவாய் மருங்கிற் கழுவாயு முளவென
நிலம்புடை பெயர்வ தாயினு மொருவன்
செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென
வறம்பா டிற்றே யாயிழை கணவ

(ஊழ்.)

யாது மூரே யாவருங் கேளிர்
தீது நன்றும் பிறர்தர வாரா
நோதலுந் தணிதலு மவற்றோ ரன்ன
சாதலும் புதுவ தன்றே வாழ்த
வினிதென மகிழ்ந்தன்று மிலமே முனிவி

வின்து தென்றலு மிலமே மின்னொடு
 வானந் துண்டிளி தலைஇயா னாது
 கல்பொரு திரங்கு மல்லற் பேர்யாற்று
 * நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோ லாருயிர்
 முறைவழிப் படுஉ மென்பது திறவோர்
 காட்சியிற் றெளிந்தன மாகலின் மாட்சியிற்
 பெரியோரை வியத்தலு மிலமே
 சிறியோரை யிகழ்த லதனினு மிலமே

* (இவ்வடி சிலபிரதிகளிலில்லை.)

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

இவற்றின் விவரங் காட்டற் பொருட்டு முன்னே ரிடத்திற்
 கூறிய வெண்பாவை இங்ஙனமுந் தருகின்றும்:—

“நாலடி நான்மணி நானாற்பு தைந்திணைமுப்
 பால்கடுகங் கோவை பழமொழி—மாமூல
 மெய்நிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
 கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.”

இச்செய்யுளின் மூன்றாமடி “இந்நிலைய காஞ்சியுட னேலாதி
 யென்பவே” என்றும்பாடமாம்.

இச்செய்யுள் கொண்டு பதினெண்ணூல்களையும் பிரிவுசெய்
 பவர்கள் இரண்டொருநூல்களில் மயங்குகின்றனர்.

“செந்தமிழ்” 15ம் தொகுதி 5ம் பகுதியில் “பதினெண்
 கீழ்க்கணக்கு” என்னும் வியாசத்தில் கடிதர்சாதித்த முடிபு பிற
 ரால் இன்னுங்கண்டிக்கப் படாமையின், அதன்வழிநின்று கூறுங்
 கால் பதினெண்ணூல்களும் வருமாறு:—

(வெண்பாவிற்சொல்லீய)

நாலடியார்	நாலடி-
நான்மணிக்கடிகை	நான்மணி
கார்நாற்பது	நானூற்பது
களவழிநாற்பது	”
இன்னாநாற்பது	”
இனியவைநாற்பது	”
ஐந்திணை ஐம்பது	ஐந்திணை
ஐந்திணை எழுபது	”
திணைமொழியைம்பது	”
திணைமலை நூற்றைம்பது	”
திணைமலை	”
திருக்குறள்	முப்பால்
திரிகடுகம்	கடுகம்
ஆசாரக்கோவை	கோவை
பழமொழி	பழமொழி
சிறுபஞ்சமூலம்	மாமூலம்
முதுமொழிக்காஞ்சி	காஞ்சி
ஏலாதி	ஏலாதி

(இதுகாறுங் கிடையாமலிருக்கும் ஐந்திணையின் ஐந்தாவது நூல், ஐங்குறுநூற்று முகவுரையிற் காட்டியிருக்கும் திணைமலையென்றும், இன்னிலைநாற்பது, இரும்பல்காஞ்சி, கைந்கிலைஎன்பன பதினெண்கீழ்க்கணக்கில் சேர்ந்த நூல்களல்லவென்றும் மேற்படி “செந்தமிழ்” வியாசத்தாலுணர்க)

இப்பதினெண் நூல்களும் உலகியல் நீதிமுதலிய உறுதிப் பொருள்களை மக்கட் கினிதெடுத்துத் தெளித்தோதுவனவாம். திருக்குறளின்விவரம் முன்னர்த் தந்திருக்கின்றும். மற்றயவைகளுட் சிலவற்றின் ஒவ்வோர் செய்யுள் மாதிரிக் கிங்ஙனந்தருகின்றும்;—

(நாலடியார்)

மழைதீளைக்கு மாடமாய் மாண்பமைந்த காப்பா
யிழைவிளக்கு நின்றிமைப்பி னென்னும்—விழைதக்க
மாண்ட மனையாளை யில்லாதா னில்லகங்
காண்டற் கரியதோர் காடு.

(நான்மணிக்கடிகை)

நிலத்துக் கணியென்ப நெல்லுங் கரும்புங்
குலத்துக் கணியென்ப தாமரை பெண்மை
நலத்துக் கணியென்ப நாணந் தனக்கணி
தான்செல் லுலகத் தறம்.

(பழமொழி)

புன்சொல்லு நன்சொல்லும் பொய்யென் றுணர்கிற்பார்
வன்சொல் வழியராய் வாழ்தலு முண்டாமோ
புன்சொ லிடர்ப்படுப்ப தல்லா லொருவனை
யின்சொ லிடர்ப்படுப்ப தில்.

(திரிகடுகம்)

தன்னை வியந்து தருக்கலுந் தாழ்வின்றிக்
கொன்னே வெகுளி பெருக்கலு—முன்னிய
பல்பொருள் வெஃகுஞ் சிறுமையு மிம்முன்றுஞ்
செல்வ முடைக்கும் படை.

(சிறுபஞ்சமூலம்)

இம்மை நலனழிக்கு மெச்சங் குறைபடுக்கு
மம்மை யருநரகத் தாழ்விக்கு—மெய்ம்மை
யறந்தேயும் பின்னு மலர்மகளை நீக்கு
மறந்தேயும் பொய்யுரைக்கும் வாய்

(இன்னொருநாற்பது.)

பகல்போலு நெஞ்சத்தார் பண்பின்மை யின்னா
நகையர்ய நண்பினார் நாரின்மை யின்னா
விகலி யெழுந்தவ ரொட்டின்னா வின்னா
நயமின் மனத்தவர் நட்பு.

(இனியவைநாற்பது.)

இளமையை மூப்பென் றுணர்த வினிகே
கிளைஞர்மாட் டச்சின்மை கேட்ட வினிகே
தடமென் பணைத்தோட் டளிரியலாரை
விடமென் றுணர்த வினிது.

(ஆசாரக்கோவை.)

அரச னுவாத்தியான் றுய்தந்தை தம்மு
னிகரில் குரவ ரிவரிவரைத்
தேவரைப் போலத் தொழுதெழுக வென்பதே
யாவருங் கண்ட நெறி.

(முதுமொழிக்காஞ்சி.)

1. இயைவது காத்தலிற் கொடுமை யில்லை
2. உரையில னாதலிற் சாக்கா டில்லை
3. நரையிற் பெரியதோர் நல்குர வில்லை
4. இசையிற் பெரியதோ ரெச்ச மில்லை
5. இரத்தவி னூஉங் களிவர வில்லை
6. இரப்போர்க் கீதவி னெய்துசிறப் பில்லை.

மேற்காட்டிய முத்தொகையினுஞ் சேராக்கடைச் சங்கவிலக்
கியம் பெருந்தேவனாற்பாரதம், தகடூர்யாத்திரை, கல்லாடம்முதலிய
பிறவும்பலவுள.

கல்லாடம்.

இது ஆலவாயுறை இறையனாரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொண்டு அகப்பொருட்டுறையில் கல்லாடரென்னும் ஒரு நல் விசைப்புலவரால் இயற்றப்பட்டதேரார் அரியநூல். இது கடவுள் வாழ்த்துட்பட நூற்றுமூன்று ஆசிரியப்பாக்களை யுடையது. சொற்சுவை பொருட்சுவை ஒருங்கே வாய்க்கப்பெற்றது.

இந்நூலியற்றினார் கடைச்சங்கப்புலவர் நாற்பத்தொன்மருள் ஒருவராகிய கல்லாடர் என்பர் ஒருசாரார். அவர் எடுத்துக்காட்டும் பிரமாணம் இந்நூலின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுட்களேயாம்.

மற்றொருசாரார் இந்நூலியற்றப்பட்டது கி. (வநு). 13-ம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்னிருந்த மற்றொரு கல்லாடராலென்றும், இது இயற்றப்பட்ட அனேக வருடங்களுக்குப் பின்னிருந்த ஒரு புலவர் இந்நூலின் மாட்சினோக்கி இது சங்கப்புலவருளொருவராகிய கல்லாடராலியற்றப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணிச் சிறப்புப்பாயிரஞ் செய்து சேர்த்தனரென்றும், நூலிற்சொல்லப்படு சம்பவங்கள் பல கடைச்சங்க காலத்திற்குப்பின் நிகழ்ந்தனவென்றுங் கூறுவர். “செந்தமிழ்” 15-ந் தொகுதி 3-ம் பகுதியின் முதல்வியாசத்தை நோக்குக. இந்நூற்பா மாதிரிக்குச் சில அடிகள் தருகின்றும்:—

எழுமலை பொடித்த கதிரிலை நெடுவேல்
வள்ளிதுணைக் கேள்வன் புள்ளுடன் மகிழ்ந்த
கறங்குகா லருவிப் பரங்குன் றுடுத்த
பொன்னகர்க் கூடற் சென்னியம் பிறையோன்
பொதியப் பொருப்பன் மதியக் கருத்தினைக்
கொங்குதேர் வாழ்க்கைச் செந்தமிழ் கூறிப்
பொற்குவை தருமிக் கற்புட னுதவி
என்னுளங் குடிகொண் டிரும்பய னளிக்குங்
கள் ளளிழ் குழல்சேர் கருணையெம் பெருமான்.

இதிகாசவிலக்கியம்.

தமிழ்மொழியில் வழங்கும் இதிகாசங்கள் இராமாயணம் பாரதம் எனப்படு மிரண்டுமேயாம்.

இராமாயணம்.

இது வடமொழியில் ஆதிகவிராசனென்னும் வான்மீகமுனி வரா வியற்றப்பட்டது. கம்பர் என்னுந் தமிழ்ப்புலவர் அதனைத் தமிழிலே மொழிபெயர்த்து விருத்தயாப்பாற் பாடினர்.

ஸ்ரீராமர் தசரதசக்கிரவர்த்தி புதல்வரா யவதரித்து மிதி லைச் சனகன் குமாரியாகிய சீதாபிராட்டியை மணந்த வரலாறும், மந்தரை போதித்த துன்மதிகொண்டு கைகேசிசெய்த சூழ்வினையால் நாடிழந்து காடுசென்ற வரலாறும், ஆண்டு இலங்கைமன்ன வனாகிய இராவணன் மாயம்புணர்ந் தெய்திச் சீதாபிராட்டியைக் கவர்ந்து செல்லத் துயருழந்து கிட்கிந்தமலையைச் சார்ந்த வரலாறும், ஆங்கு வாலியைக்கொன்று சுக்கிரீவன் நட்பெய்தி அனுமானைத் தூதிற்போக்கிச் சீதாபிராட்டியைத் தேடுவித்த வரலாறும், அனுமான் சீதாபிராட்டியைத் தென்னிலங்கையிற் கண்டு கணையாழிகொடுத்து மனந்தேற்றி அரக்கரை முருக்கி அசோக வனத்தை அழித்து இலங்கையிற் றீமூட்டிச் ஸ்ரீராமச்சந்திரன் பால் மீண்டு சீதை அறந்தலைகாத்திருக்கு மியல்கூறிய வரலாறும், ஸ்ரீராமர் வானரசேனையுடன் சென்று சேதுபந்தனமியற்றி அதன் வழி இலங்கை தலைக்கூடிப் பேரார் புரிந்து இராவணன் முதலியோரை வதைத்துச் சீதாபிராட்டியைச் சிறையினீக்கி அயோத்திக்கு மீண்டு திருமுடிசூடி யுலகாண்ட வரலாறும் பிறவும் இந்நூலின் கண் விரித்துக்கூறப்படும். நூலாசிரியர் தமிழ் நன்குணர்ந்த புலவ ளுகாமணியாதலின் இந்நூலில் ஆண்டாண்டு நாடுநகர வர்ணனை, பொழில்வர்ணனை, காலவர்ணனைகளும் உலகநீதிகளும் பிறவும் விரவுறக் கவிகள் செய்திட்டார். இந்நூல் வடமொழிராமாயணம்

போலப் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணியகாண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சுந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டமென ஆறுபிரிவுகளாகப் பகுக்கப்பட்டுப் பதினாயிரத்தின் மிக்க செய்யுளுடைத்தாய்ப் பெருங்காப்பியமென வழங்கப்படும் பெருமைபுடையது.

இதன் உத்தர காண்டம் ஒட்டக்கூத்தரால் தமிழில் மொழி பெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. இதன்கண் ஸ்ரீராமர்முடிசூட்டி அசுவமேதயாகஞ்செய்ததும் பிறவுங்கூறப்படும்.

பாலகாண்டம் முதல் உத்தரகாண்ட மீறாகிய ஏழு காண்டங்களைபும் வசனரூபமாக்கியும் அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.

சிலவருடங்களின்முன் அரியக்குடி ஸ்ரீ. சா. கி. அரங்கநாதச் செட்டியாரவர்கள் வடமொழி வான்மீகத்திலுள்ள ஒவ்வொரு சருக்கத்திலுள் சொல்லப்படு கதைகளைச் சுருக்கி ஒவ்வொருசெய்யுளிலடக்கி 539 செய்யுளாகப்பாடி “ஸ்ரீவான் மீகிராமாயணசருக்கார்த்த சங்கிரகம்” எனப் பெயரிட்டு அச்சிடுவித்திருக்கின்றனர்.

மாதிரிக்குப் பின்வரும் இராமாயணச் செய்யுட்களைத் தருகின்றும்:—

(கம்பர்.)

தூம கேது புவிக்கெனத் தோன்றிய
வாம மேகலை மங்கைய ரால் வருங்
காம மில்லை யெனிற் கடுங் கேடெனு
நாம மில்லை நரகமு மில்லையே.

திறந் திறம்பிய காமச் செருக்கினுன்
மறந்து தத்த மதியின் யயங்கினு
ரிறந் திறந்திழிந் தேறுவ தேயலா
லறந் திறம்பின ராருள ராயினார்.

நாமத் தாழ்கடன் ஞாலத் தவிந்தவ
 ரீமத் தான்மறைந் தாரிள மாதர்பாற்
 காமத் தாலிறந் தார்களி வண்டுறை
 தாமத் தாரின ரெண்ணினுஞ் சால்வரோ.

(ஒட்டக்கூத்தர்.)

எந்தாய் போற்றி யேறேறு மிறைவா போற்றி யேழுலகும்
 தந்தாய் போற்றி பணிகொன்றைத் தாராய் போற்றி சகமுப்ப
 வந்தாய் போற்றி வஞ்சகர்முன் வாராய் போற்றி மலரோனுஞ்
 செந்தா மரைக்கட் டிருமாலுமானுப் போற்றி சிவபோற்றி.

பாரதம்.

சந்திரவமிசத்தரசனாகிய பரதன்மரபிற்பிறந்தவரது சரித்திரங்
 கூறுவதால் இந்நூல்பாரதமெனப் பெயர்பெற்றது. வடமொழியில்
 சைமினியமுனிவர் முதலியபலரும் பாரதம் இயற்றியுள்ளார். இத
 னைக் கடைச் சங்ககாலத்தில் பெருந்தேவனார் என்பவர் தமிழில்
 மொழிபெயர்த்து, அகவலுங்கதையு மிடையிட்ட வெண்பாவாற்
 பாடிப் பாரதவெண்பா எனப் பெயர்கொடுத்தனர். அதன்பின் இற்
 றைக்கு ஏறக்குறைய 720 வருடங்களுக்கு முன் வில்லிபுத்தூரார்
 ஆதிபருவம், சபாபருவம், ஆரணியபருவம், விராடபருவம், உத்தி
 யோகபருவம், வீட்டுமபருவம், துரோணபருவம், கன்னபருவம்,
 சல்லியபருவம், செளப்திகபருவம் என்னும் முதற்பத்துப்பருவங்
 களையும் மொழிபெயர்த்து 4351 விருத்தயாப்பால் பாடினர். எஞ்சி
 நின்ற சீபருவம், சாந்திபருவம், அனுசானிகபருவம், அசுவமேத
 பருவம், ஆச்சிரமவாசபருவம், மௌசலபருவம், மகப்பிரத்தானிக
 பருவம், சுவர்க்காரோகணபருவம் என்னும் எட்டுப் பருவங்களை
 யும் இற்றைக்குமுன்பின் 120 வருடங்களுக்குமுன் நல்லாப்பிள்ளை
 யென்பவர் மொழிபெயர்த்து எண்ணூயிரஞ் செய்யுள்வரையில்பாடி
 மேற்படி வில்லிபுத்தூரருடைய பாக்களோடு சேர்த்துக் கலந்தும்

விரித்தனர். வில்லிபுத்தூர் செய்யுட்கள் சொற்சுவை பொருட் சுவையாற் சிறந்துகற்போர்க்கு மிக்கவின்பம் பயப்பனவாம்.

இற்றைக்கு ஐயாயிரவருடங்களுக்குமுன்னே சந்திரவமிசத்தி லுதித்த திருதராஷ்டிரன் பிறவிக்குருடனா யிருந்தமையால் அவன் றம்பி பாண்டு, அரசனாகித் தருமன்முதலிய ஐவரைப் புத்திரராக்கி இறந்துபோகத் திருதராஷ்டிரன் அந்தஐவர்க்கு அரசிற்பாதிக்கொ டுத்து இந்திரப்பிரஸ்த நகரத்திலிருக்கச் செய்ததும், திருதராஷ்டிர ன்புத்திரர் நூற்றுவருள் மூத்தோனாகிய துரியோதனன் பாண் டவர்களுடைய அரசைச் சூதாடிக் கவர்ந்துகொண்டு அவர்களைக் காட்டுக்கனுப்பினதோடு அவர்கள்மனைவியாகிய துரோபதையையுந் துகிலுரிதல்முதலிய மானபங்கஞ்செய்ததும், அதுகண்டவீட்டுமர் முதலிய பெரியோர் பாண்டவருடைய அரசைக் கவர்வது தகாத காரியமென்று துரியோதனனுக்கு எடுத்துரைக்க அவன்பாண்ட வர் பன்னிருவருடம்வனவாசமும் ஒருவருடம் அஞ்ஞாதவாசமும் செய்து மீண்டு வருவாராயின் பாதிபாச கொடுப்பே னென்றுடன் பட்டதும், அவ்வாறே பாண்டவர்செய்துமீண்டிவந்து கண்ணனைத் தூதுபோக்கித் தங்கள்பாகத்தைக் கேட்டதும் அவன்மறுத்ததும், பின்னர் குருகேஷத்திரத்தில் பதினெட்டுநாள் பெரும்போர்நடர்த் தியதில் துரியோதனனாகிய நிர்மூலமாயொழிந்ததும், பாண்டவர் வெற்றியடைந்து அரசபெற்றுச் செங்கோல்செலுத்தியதும் ஆதிய சரிதங்களைச் சாங்கோபாங்கமாய் இந்நூல் விரித்துக்கூறும்.

உபநிடதப்பொருள், தருமநூற்பொருள் முதலியனவற்றைச் சரித்திரவாயிலாகக் கூறலின் இதனை ஐந்தாம் வேதமெனச் சிறப் பித்துக் கூறுவர். இது வசனநடையிலும் விரித்துந் தொகுத்து மியற்றப்பட்டிருக்கின்றது.

பெருந்தேவரைப் பாரத

(வெண்பா.)

ஆனை யடியி லடங்கா வடியில்லை

தானதுபோ னிற்கின்ற தன்மைதா—நூனுயிரைக்

கொல்லா வறத்தின் கொழுநிழற்கே யுள்ளடங்கு

மெல்லா வறமு மிசைந்து.]

(அகவல்)

தந்தையைத் தலைபற வெறிந்தவ னிவனெனத்
 துஞ்சிடத் தெழீஇக் குஞ்சி பற்றி
 வடாதுபாஞ் சால னெடுமுதற் புதல்வனைக்
 கழுத்தெழத் திருகிப் பறித்த காலைக்
 கோயிற் கம்பலை யூர்முழு துணர்த்தலிற்
 றம்பியர் மூவரு மைம்பான் மருகரு
 முடன்றமர் தொடங்கி யொருங்குகளத் தவிய
 வாள்வாய்த்துப் பெயர்ந்த காலை யாள்வனைக்
 கின்றோ ரினிப்பிற ரில்லென.

(வசனம்)

“இவ்வகைபேசிய அச்சரீரியாய ஆதித்யபகவானும் அந்தத்
 தானஞ் செய்தபின்பு கன்னனுடைய தியாகசத்தியின் மகானுபா
 வங்கண்டு தேவசாதிகளும் ஆச்சரியப்பட்டுப் புஷ்பவர்ஷம் பொ
 ழிந்தார்.”

(இதுபோலும் இடையிட்டுவரும் உரைகளில் வடமொழிச்
 சொற்கள் மிகவிரவிவருதலால், இவ்வுரைகளெல்லாம் பெருந்தேவ
 னரால் எழுதப் பட்டனவோ அன்றிப் பிறர் உரைகளோ வென்று
 சிலர் ஐயப்படுவர்.)

(வில்லிபுத்தூர்பாரதம்)

அண்ணிய கிளையு மில்லு மரும்பெரு மகவு மன்புந்
 திண்ணிய சீரு மிக்க செல்வமுந் திறலுந் தேசு
 மெண்ணிய பொருள்கள் யாவு மியற்றிய தவமு மேனைப்
 புண்ணிய மனைத்துஞ் சேர்ப் பொய்மையாற் பொன்று மன்றே.

ஒன்றுதவி செய்யினுமவ் வுதவிமற வாமற்
 பின்றையவர் செய்பிழை பொறுத்திடுவர் பெரியோர்
 நன்றிபல வாகவொரு நவைபுரிவ ரேனுங்
 கன்றிடுவ் தன்றிமுது கயவர் நினையாரே.

(நல்லாப்பிள்ளை பாரதம்)

தாயாகி யுற்பவ காரணனாகித் தமராகிச் சான்றுமாகி
மாயாவிப் பிரபஞ்ச மயக்ககற்றுங் குருவாகி வானோகி
நீயாகி நானாகி யவனாகி யகம்புறமாய் நிமிர்ந்தமுர்த்தி
தேயநால் லருள்பொழியுந் திருவடியென் கருவிடியத் தெரிசித்
தேனே.

புராணவிலக்கியம்.

தமிழ் மொழியிலே புராணவிலக்கியங்களாக நிலவுவன கந்த
புராணம், பாகவதம், உபதேசகாண்டம், விநாயகபுராணம், மச்ச
புராணம், கூர்மபுராணம், இலிங்கபுராணம், காஞ்சிப்புராணம், தி
ருத்தணிகைப்புராணம், சூதசங்கிதை, திருவிளையாடற் புராணம்,
காசிகண்டம், கோயிற்புராணம், பிரபுலிங்கலீலை, சேதுபுராணம்,
பிரமோத்தரகாண்டம், வாயுசங்கிதை முதலியபலவாம். இவையெல்
லாம் தொல்காப்பிய இயற்றமிழ் ஆணையிற்றேன்றிச் சங்கச்செய்
யுட்பிரயோகம், பழையகாவியப் பிரயோகம் ஆண்டாண்டு பொ
ருத்தி, வேதாகமப்பொருள் உட்கொண்டு கற்பனால்காரவகை பல
தழுவிநடப்பனவாம். இவைக்குப்பின்னருந் தமிழகத்தில் உதித்து
விளங்கிய புலவசிரோமணிகள் காலந்தோறுமியற்றிய புராணங்கள்
அநேகமுள. அவற்றை யெல்லாம் இங்ஙனந் தொகுத்து விரித்தல்
அமையாது. பிரதானமானவற்றின் விவரங்களைமாத்திரம் இங்ஙனந்
தருவாம்:—

கந்தபுராணம்.

இது தொண்டைமண்டலத்துக் காஞ்சிபுரம் கச்சியப்ப சிவா
சாரியரவர்களால் சாலிவாகனசகாப்தம் எழுநூற்றில் இயற்றப்பட்ட
து. வடமொழிக் கார்த புராணத்துச் சங்கர சங்கிதையிலுள்ள

அறுமுகக்கடவுள் சரித்திரத்தை ஒதுதலின் இந்நூல் கந்தபுராண மெனப்பட்டது. இது உற்பத்திகாண்டம் அசுரகாண்டம், மகேந் திரகாண்டம், யுத்தகாண்டம் தேவகாண்டம், தக்ககாண்டம் என ஆறுகாண்டங்க ளுடையது. இவ்வாறு காண்டங்களினு மடங்கிய செய்யுட் டொகை 10,346. இப் புராணத்தில் அறுமுகக் கடவுள் திருவவதாரவரலாறும், சூரபன்மன் காசிபமுனிவற்கு மாயைபாற் றேன்றி வீரவேள்வி செய்து வரம்பெற்றுத் தேவரைச் சிறைப் படுத்தி அரசுபுரிந்த வரலாறும், அச்சூரனை அறுமுகக்கடவுள் பொருதுகொன்று ஆட்கொண்டவரலாறும், தேவர்சிறைரீக்கி விண் குடிபுகுத்திய வரலாறும், தெய்வநாயகி, வள்ளிநாயகி திருமணம் முடித்தவரலாறும் பிறவு மெடுத்துக்கூறப்படும்.

இந்நூலுரைகாரர் சரித்திரச் சுருக்கத்தில் “ஒருநாட் சுப்பிர மணியக்கடவுள் அந்தக்கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்குச் சொப்பனத் திலேதோன்றி, ‘அன்பனே நீ கந்தபுராணத் தாறு சங்கிதைகளுட் சங்கர சங்கிதையின் முதற் காண்டமாகிய சிவரகசிய கண்டத்தி னுள்ள நமதுசரித்திரத்தைக் கந்தபுராணமெனப் பெயரிட்டுத் தமிழிலே பெருங்காப்பியமாகப் பாடக்கடவாய்’ என்று ஆஞ்ஞாபித் துத் திகடசக்கரசர் செம்முகமைந்துளான் என்று அடியெடுத்துக்கொடுத்து மறைந்தருளிஞர்” என்றுகூறினர். இது கர்ண பரம்பரையாக வந்துலவுமோர் விநோதகதையன்றி மெய்மையான தென்று சொல்வதற் காதாரஞ் சிறிதுமில்லை. நூலாசிரியர், அறு முகக்கடவுளாளுையேற்றுத் தமிழர்நூலைப்பாடினதாக யாண்டுஞ் சொற்றிலர். நூல் அவையடக்கத்தில்,

“செந்தமிழ்க்கு வரம்பெனச் செப்பிய
முந்து காஞ்சியின் முற்றுணர் மேலவர்
கந்த நெந்தை கதையினை நூன்முறை
தந்தி டென்னத் தமிழ் வியம்புகேன்”

என்று தெளிவுறக் கூறிப் போந்தனர். அவரின் இக்கூற்றை யே மெய்யென நாங்கொள்ளல் முறைமையாகும்.

அன்றியும் திகழ்—தசக்கரம், திகட சக்கரமென மருவிப் புணர்தற்குத் தமிழ்இலக்கணங்களிலே விதியில்லை. வீரசோழியத் தின்கண் விதியுளதாயின் அவ்விதி முன்னால்களொடு முரணுவதாகலின் தவறானதென்று தள்ளற்பாலதாகும்; சிறிதுகாலத்துக்கு முன்தோன்றிய முத்துவீரியத்துவிதியும் தவறானதேயாம். (இலக்கணவியலுள் வீரசோழியத்தைப்பற்றி நாமெழுதிய குறிப்புகளை நோக்குக.) பின்னடிகளின் எதுகைநோக்கி முகரம் டகரமாக மாறியதென்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால் பின்முவடிகளும் அமைக்கப்படுவதற்கு முன்னரே முதலடி எடுத்துக்கொடுத்த அறுமுகக் கடவுள் இவ்வாறு சொற்களை வலித்துப் புணர்த்திக் கொடுத்தற்கிருந்த தொல்லைதானென்னை? தமிழிலே பாடுசுவெனத் தாய்கொடுத்த ஆஞ்செய்யைத் தாமேமறந்து “தச” என்னும் வடமொழியைத்தாமாகப் பிரயோகித்தவாறென்னை? கரங்களினும் முகங்கள் மிகவிசேடமானவைகளாகலின் ‘திகழு மைமுகச் செங்கரம் பத்துளான்’ என்று புாடிக்கொடுத்திருந்தால் அவ்வடி டகரங் கூட்டி நடக்குமடியினுஞ் சந்தச்சுவை, சொற்சுவை, பொருட்சுவை, மங்கலப்பொருத்தம் முதலிய பல்லாற்றானுஞ் சிறப்புறீஇ விளங்குமன்றோ? ஆசினாலுக்குக் கந்தபுராணமென்னும் பெயர் அமைந்திருக்க அந்நூலி னொருசிறிய பாகத்தை வேற்றுமொழியால் விரிக்கும் புதுநூலுக்கும் அப்பெயரையே அமைக்கும்படி கற்பித்த முறைமைதானென்னை? கர்ணபரம்பரையாக வருகதைகள் ஆதாரமின்றிச் சுருதி யுத்தி அனுபவங்கட்கு மாறுபடித் தள்ளற்பாலனவேயாம்.

(கந்தபுராணச்செய்யுள்.)

தருமமே போற்றிடி நன்பு சார்ந்திடு
மருளெனுங் குழவியு மணையு மாங்கவை
வருவழித் தவமெனு மாட்சி யெய்துமேற்
றெருளுறு மவ்வுயிர் சிவனைச் சேருமால்.

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

தருமபுர வாதீனத்தைச் சார்ந்த சம்பந்த சரணைய சுவாமி கள், கர்த்தர் எனப்பெயரிய மைசூர் அரசர் கேள்விப்படி கந்தபுரா

ணத்தைச் சுருக்கிப் பாடிக் கந்தபுராணச் சுருக்கமெனப் பெயரிட்டுத் திருச்செந்தூர்க்குக் கொடுபோய் அங்ஙனம் அரசரையும் வைத்து அரங்கேற்றினர்.

(கந்தபுராணச் சுருக்கச்செய்யுள்.)

வீர வேற்கை விமலன் மகிழ்ந்திடப்
பாரி னோர்கள் பரிந்து புகழ்ந்திடச்
சீரு லாவிய செந்தி எனகரிடை
ஏரி னோடாங் கேற்றிய திர்தநூல்.

பாகவதம்.

இந்நூல் பன்னிரு கந்தங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு 4,970 செய்யுட்களை யுடையது. பத்தாங்கந்தம் பூர்வபாகம் உத்தரபாகமென இரு கூறாய்ப் படுக்கப் பட்டிருக்கின்றது.

முதற் கந்தத்தில் மாயவன் அமிசாவதாரம், நாராத் தோற்றம், தர்புத்திரன் அரசியல் முதலியவைகளும், இரண்டாங்கந்தத்தில் மாயவன்நிலை, செளனகாசியர் அன்பின்நிலை, முதலியவைகளும் முன்றாங்கந்தத்தில் மைத்திரேயர் விதுரனுக்குத் தத்துவமுகூர்த்தல், மலரவன் தோற்றம் முதலியவைகளும், நான்காம் கந்தத்தில் மரீசிமுதலியோர் படைப்பு, தக்கன் வேள்வி யழிவு முதலியவைகளும், ஐந்தாங்கந்தத்தில் பிரியவிரதன்மாபு, பாதன்சரித்திரம் முதலியவைகளும், ஆறாங்கந்தத்தில் அஜாமிளன்கதை, தக்கன்படைப்பு நாராயணகவசம் முதலியவைகளும், ஏழாங்கந்தத்தில் சிசுபாலன் வீடுபேறு, இரணியவதை முதலியவைகளும், எட்டாங்கந்தத்தில் மறுக்கள்வரலாறு கஜேந்திரமோகூடம் முதலியவைகளும், ஒன்பதாங்கந்தத்தில் இளன்கதை, சையாதிகதை, அப்பரீடன்கதை, இகூவாகுவின்கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலியவைகளும், பத்தாங்கந்தத்தில் பூநகண்ணபிரான் திருவவதாரம், பூதனை வீடுபேறு, சகடமுதைத்த சரித்திரம், மருதிடைத்தவழ்ந்த சரித்திரம், பிருந்தாவனமடைந்த சரித்திரம், வேயங்குழலிசைத்தல்,

கோபியர் துகில்கவர்தல், வேள்மிமங்கையர் உணவளித்தல், கோவர்த்தனமெடுத்தல், கோபியரை மணத்தல் முதலியவைகளும், பதினொரங்கந்தத்தில் இருப்புலக்கைபெறல், வசுதேவர்க்கு நரசூர் தத்துவமுரைத்தல் முதலியவைகளும், பன்னிரண்டாங்கந்தத்தில் கலிதர்மம், கற்கிஅவதாரம், பரிசுதித்து வீடுபேறு முதலியவைகளும் விரிவாய்க் கூறப்பட்டுள்ளன.

(பாகவதச் செய்யுள்.)

இடையுறு மென்பினை நரம்பி னூர்த்திடாப்
புடையுறு மிறைச்சியாற் பொதுந்து போக்கற
மிடைதரு தோலினான் வேயப் பட்டதோ
ருடவினை யானென வுரைக்க லொண்ணுமோ.

உபதேசகாண்டம்.

இது சங்காசங்கிதையின் ஏழாவது காண்டம்; கோனேரியப் பரால் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. சூன் முதலியோர் முன்னை வரலாறும், விபூகி ருத்திராக்க மகிமைகளும், சிவநாம மகிமையும் பிறவும் விரித்தெடுத்தோதுவது. 4347 செய்யுட்களுடையது. ஒருசெய்யுள் வருமாறு:—

கற்றி லாய்கலை கற்றுண ரார்முக
முற்று நோக்கின் மயானத்தை யொக்குமால்
பெற்று ளார்பெறும் பேறுதங் காதலர்
சொற்ற கல்வியிற் றாயரென் றோதலே.

விநாயகபுராணம்.

இது பார்க்கவத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. இதனைப் பார்க்கவ புராணமென்றும் வழங்குவர். கச்சியப்பமுனிவர் பாடியது. 3047 செய்யுட்களுடையது. விநாயகக்கடவுளின் மான்மியங்களையும்

திருவிளையாடல்களையும் பிரம சிருட்டியாதியன வற்றையுங் கூறு வது. இந்நூற் செய்யுளொன்று வருமாறு;—

தேங்குவிண் போகமுஞ் சிறந்த முத்தியு
மீங்குறு மாக்கமு மினிது நல்கலா
லோங்கிய வறத்தினை யுளமுன் முன்றி னூர்
பாங்குற நித்தலும் பரிந்து செய்தியால்.

சிலவருடங்களின்முன்னர் இப்பார்க்கவபுராணத்தைச் சுருக்கி விநாயகவிரதம் நோற்பவரும் பிறரும் எளிதி லுணரும்பொருட்டு அசுவற்பா 11,680 அடிகளிற் பாடி விநாயகமான்மியமெனப் பெ யர்கொடுத்து அச்சிட்டிருக்கின்றும்.

மச்சபுராணம்.

இது ஏறக்குறைய 225 வருடங்களுக்குமுன்னே பூரீரங்கத் தின் பாங்கருள்ள ஒருகிராமத்தில் விளங்கிய வடமலையப்பர் என் பவரால் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. செய்யுள் ஒன்று வருமாறு:—

வேரி நாண்மல ருற்றிடும் வேங்கையே
கோர மின்றிக் குலவிடும் வேங்கையே
சார வெங்குஞ் சரிக்குமா தங்கமே
பாரின் மன்னிப் பரம்புமா தங்கமே.

(வேரி—தேன்; வேங்கை—ஒருமரம், புலி; மாதங்கம்— யானை, பெரியபொன்)

கூர்மபுராணம்.

இதுவுமீமார் விரிந்தநூல். 3717 செய்யுட்களுடையது. மாதீ ரிக்கொருசெய்யுள் வருமாறு:—

அறந்திறம் பாதுகாளு மநம்பொருள் காமந் துய்ப்போர்
சிறந்தவீவ் வுலகந் தன்னி லளப்பருஞ் செல்வமெய்தி
மறங்கிளர் வடிவே லுண்கண் வானவர் மகளிரோடு
முறங்கிடா தீன்பந் துய்க்கு முலகனி லினிதுவாழ்வார்.

இலிங்கபுராணம்.

இந்நூல் 2506 செய்யுட்களுடையது. செய்யுள் மாதிரிக்
கொன்று தருகின்றும்.

கருத்தினுணர்வா லறிந்ததுவுங் கண்ணாற் றெரியக் கண்டனவுந்
தெரித்தவொலியாற் கேட்டதுவுந் திறம்பாதுரைத்தல் பொய்
யாமை— விரித்தமறைநூல் விதித்தவிடத் தன்றிவீடாவுயிர
னைத்து— மருத்திகூரக் கொல்லாமை கொல்லாவிரத மாகுமால்.

காஞ்சிப்புராணம்.

இது காந்தத்துச் சனற்குமார சங்கிதையிற் காளிகாகண்டத்
திலுள்ள காஞ்சிமான்மியத்தைக் கூறுவது. சிவஞானயோகி
தளால் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடப்பட்டது. 4851 செய்
யுட்களுடையது. மாதிரிக்கொருசெய்யுள் வருமாறு:—

அறமே மறங்கண்முழுதழிக்கு மறமே கடவுளுலகேற்று
மறமே சிவனுக்கெருவடிவ மாகுஞ்சிவனை வழிபடுவோர்க்
கறமே யெல்லாப்பெரும்பயனு மளிக்கும்பார்க்கு மெவ்விட த்து
மறமே யச்சந்தவிர்ப்பதென வறைந்தான்சாதா தபமுனிவன்.

திருத்தணிகைப்புராணம்.

இது மேற்குறித்த விநாயகபுராணவாசிரியர் கச்சியப்பமுனி
வரர வியற்றப்பட்டது. காந்தத்துட்பட்ட சங்கரசங்கிதையின்

பிற்கூற்றிற் போந்த தணிகைமான்மியத்தைக் கூறுவது. 3161
செய்யுட்களுடையது. ஒருசெய்யுள் வருமாறு:—

ஐந்தெனப் படுமா பாதகமவைதா மருமறை யாய்ந்தவந்தண
னைச்—சிந்துறவடர்த்த நேறல்வாய்மடுத்தல் செம்பொனைக்கார
தனர்வெளவல்—கொந்தெழிற்குரவன் மனைவியைக் கலத்தல்
கோடுமில் வினைஞரைக் கூடல்—இந்தவல்வினையின் மருங்கியல்
வினையு மிவற்றினுளடங்குவமாதோ.

சூதசங்கிதை.

இது காந்தத்தின் ஆறுசங்கிதைகளிலொன்று. வியாசமுனிவ
ரால் சூதர்பொருட்டுச் செய்தமைபற்றி இப்பெயர்த்தாயிற்று. இது
தமிழிலே மொழிபெயர்க்கப்பட்டு 3003 விருத்தங்களில் பாடப்
பட்டிருக்கின்றது. மாதிரிக்கொருசெய்யுள் வருமாறு:—

நடந்தாலு மிருந்தாலு நவின்றலுந் துயில்கொண்டு
கிடந்தாலும் விழித்தாலுங் கிளர்முடிமன் னவர்முதலோர்
தொடர்ந்தாலுந் தொழுதாலுந் துதித்தாலு மவமதித்துக்
கடந்தாலு மெய்ஞ்ஞானி கமலவிலைப் புனல்போல்வான்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

இது இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 850 வருடங்களுக்கு முன்
சோழமண்டலத்து வேதாரணியம் பரஞ்சோதிமுனிவர் சிவஸ்தல
யாத்திரையிற் சென்று மதுரையிற் றங்கியபோது, அவ்விடத்துப்
பெரியோர் சிலர் விரும்பிக் கேட்டுக்கொண்டபடி, ஆலாசிய மான்
மியத்தை மொழிபெயர்த்துத் தமிழில் பாடித் திருவிளையாடற்புரா
ணமெனப் பெயர்கொடுத்துச் சோமசுந்தரக்கடவுள் முன்னிலை
யில் அறுகாற்பீடமீதிருந்து அரங்கேற்றியது. இதன்கண்ணடங்
கிய செய்யுள் 3363. செய்யுள்மாதிரிக் கொண்டு தருகின்றும்:—

நாய்நம தெனநரி நமதெனப் பிதா
தாய்நம தெனநமன் றனதெனப் பிணி
பேய்நம தெனமன மதிக்கும் பெற்றிபோ
லாய்நம தெனப்படும் யாக்கை யாரதே.

காசிகண்டம்.

இது காந்தத்துட்பட்ட காசிகண்ட மகிமையை விரிப்பது. அதிவீரராம பாண்டியனால் மொழிபெயர்த்துத் தமிழில் பாடப் பட்டது. பூர்வகாண்டம், உத்தரகாண்டமென இரண்டு காண்டங் களுடைத்து. இதில் வாரணச்சிறப்பும், கங்கையின் மகிமையும், மகனிரிலக்கணமும், அவர் கற்பொழுக்கமும், பிரமசரியநெறியும், இல்லறநெறியும், பொதுவான வைதிகாசாரமும், யோகவொழுக்கமும், முத்திமண்டப வரலாறும் பிறவும் எடுத்தோதப்படும். இதன்கண்ணடங்கிய செய்யுட்டொகை 2625. செய்யுள் மாதிரிக் கொன்று தருகின்றம்:—

கொழுந னுண்டபின் ருனுகர் கொள்கையும்
விழிது யின்றபின் றுஞ்சலு மென்றுயி
லெழுதன் முன்ன மெழுதலு மேயன்றே
பழுதில் கற்புடைப் பாவையர் செய்கையே.

கோயிற்புராணம்.

இது சிதம்பரமான்மியத்தைக் கூறுவது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடியருளினவர் உமாபதிசிவாசாரியர். இதன் கண் விளக்கிரபாதமுனிவர், பதஞ்சலிமுனிவர், ஆனந்தத்தாண்டவங்கண்டுயல்வேண்டி அருந்தவம்புரிந்த வரலாறும், அவரைப் பர்மசிவன் சிற்சபையில் விளங்கித் திருகடனந் தரிசிப்பித் துய்யக்கொண்ட வரலாறும், சிங்கவன்மன் சிவகங்கை முழுகி இரணியவன்மனாய் முனிவரிருவ ருபதேசமும் பெற்றுத் தாண்டவங்

கண்டு நடராசருக்குத் திருக்கோயில் எடுத்து நித்திய நைமித் திக பூசைவிழாச்செய்த வரலாறும், நடராசர் திருவடித்தொழும் பாற்றி மூவுலகு மொருகுடைக்கீழாண்டு வீடுபெற்ற வரலாறும் எடுத்துரைக்கப்படும்.

தேராட்டிக் கயங்காட்டுந் துண்மாக்கட் டயமுட்டிப்
போராட்டிப் புறங்காட்டிப் போங்காட்டிற் புலால்கமழும்
நீராட்டிச் சூர்மாட்டி சிகழ்நாட்டிற் புகழ்நாட்டும்
போட்டிச் சீராட்டும் பிள்ளையார் கழல்போற்றி.

பிரபுலிங்கலீலை.

இந்நூல் 1157 செய்யுட்களை யுடையது. இதனை இயற்றிய வர் துறைமங்கலச் சிவப்பிரகாசமுனிவர். இதன்கண் உருத்திரன் கூறும் விளங்கிய அல்லமதேவன் உமையின்கூறும் விளங்கிய மாயையோடாடி அவன் வலி புறங்கண்ட வரலாறும், வீரசைவ மகேச்சார்களான சாணர் பலர்க்கு அவன் ஞானோபதேசமருளிய வரலாறும் பிறவும் எடுத்தோதப்படும்.

மின்போலழியு முடல்கொடுநல் வினைசெய் தழியாவுடம்பெய்கு
யின்போ டமர்தலாயிருப்ப யாக்கை வருந்துமென்றெண்ணி
யன்போ டறஞ்செய்தினையாம லருந்திவாளா விருக்குமவன்
றன்போன் மருளரிலையென்றான் றண்பூம்பொழில்வைத் தளிக்
[கின்றான்.

சேதுபுராணம்.

இது வேதாரணியத்திற் பிறந்து மதுரைமாநகரை உறைவி டமாகக் கொண்ட நிரம்பவழகிய தேசிகர் என்பவரால் சேதுமான் மியமென்னும் வடநூலின் மொழிபெயர்ப்பாகத் தமிழில் விருத்த பாப்பால் இயற்றப்பட்டது. 3438 செய்யுளுடையது.

திருவு மின்புஞ் சிறப்பும் புசமுமற்
 ரொருவ ராக்கலு நீக்கலு முள்ளவோ
 மருவும் புண்ணிய மாந்தர்க் கவையெலாந்
 தரும மின்றெனிற் றுமே சிதைபுமால்.

பிரமோத்தரகாண்டம்.

இது சிவபுராணம் பத்தனுள் ஓதப்பட்ட பஞ்சாக்கர மகிமை, சிவராத்திரிமகிமை, பிரதோடமகிமை, சோமவாரவிரத மகிமை, சிவயோகிமகிமை. விபூதிமகிமை, உமாமகேசுரபூசைமகிமை, உருத் திராக்கமகிமை, சீருத்திரமகிமை முதலியவற்றைக் கதைகளோடு எடுத்துரைப்பது, இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்துப் பாடினோன் வரதுங்கராமபாண்டியன். இதன்கணுள்ள செய்யுட் டொகை 1321.

உந்து நீர்க்கட லுடுத்த பார்முழுவது மொருங்கே
 வந்து தாடொழு மாசியல் வளமெலாம்பெறினு
 மிந்திரா தியர் பெரும்பதத் திருக்கை யெய்திடினு
 மைந்தரின்றியே வாழ்வது வாழ்வமுற்றன்றே.

இந்நூலின்கட் சோமவாரவிரதங் கூறுமிடத்துச் சீமந்தனி என்பவளின் சரிதம் சுருக்கிச் சொல்லப்படுகின்றது. இச்சரிதத்தை விரித்துச் சிலவருடங்களுக்குமுன் “சீமந்தனிபுராணம்” எனப்பெயரிட்டு 800 விருத்தப்பாவால் ஓர் நூல்செய்து அச்சிட்டிருக்கின்றும். சோமவாரவிரத மகிமைகளும் பிற பலவும் ஆண்டெடுத்தோதப்பட்டுள்ளன.

வாயுசங்கிதை.

இது சைவபுராணத்துப் பன்னிரு சங்கிதைகளுள் இறுதிக் கண்ணதாகிய வாயுசங்கிதையின் மொழிபெயர்ப்பு. மொழிபெ

யர்த்தியற்றினேன் குலசேகர வாகுண ராமபாண்டியன். இது பூர்வகாண்டம் உத்தரகாண்டமென இரு காண்டங்களுடைத்து. செய்யுட்டொகை 777.

பொறையொடு சாந்தியுள்ள மகிழ்வுமெய் புகறல் வெய்ய
நெறியில் கள்ளாமைஞான நிலவநீ றணிதறுன்னி
யுறைதரு குழுவினீங்க லுற்றவைம் புலன்கள்வென்ற
மறுவறு பிரமசாரி யொழுக்கமன் னிடுதன்மாண்பே.

அரிச்சந்திரபுராணம்.

இது அரிச்சந்திரனுடைய சரிதத்தை விரிப்பது. இதனை இயற்றியவர் பாண்டிமண்டலத்துள்ள நல்லூரில் விளங்கிய வீர கவிராசர். இந்நூல் ஏறக்குறைய நானூறு வருடங்களுக்கு முன்புல்லாணித்திருமால் சந்திதியில் அரங்கேற்றப்பட்டது.

செங்கோ லறத்தின்முறையே செலுத்து திறலோ னெவர்க்கு
முதலோன்—வெங்கோப யானை விறன்மன்ன னெம்மை விடு
விக்கவெண்ணி வருநாள்—பங்கேருகத்து மலர்போல் விளங்கு
வதனாமகிழ்ந்த பரிவால்—எங்கேயெனாசை மகனென் றுரைக்கி
னிநியேதுசொல்வன் மகனே.

அருணாசலபுராணம்.

இது செவ்வந்திப்புராணம், திருவெண்காட்டுப்புராணம், திரு விதிஞ்சைப்புராணம், தீர்த்தகிரிப்புராணம், திருச்செங்காட்டங் குடிப்புராணம் முதலிய பல பிரபந்தங்களியற்றிய எல்லப்பநாவலா வர்களால் செய்யப்பட்டது.

ஒருமாணக் கரத்தினில்வைத் தொருமாணச் சிரத்தினில்
வைத்துலகமேமுந்— தருமாணையிடத்தினில் வைத் தருள்

வானைப் பவளநெடுஞ் சயிலம்போல—வருமானை முகத்தானை யளித்தானைப் பெருமானை மகிழவேறும்—பெருமானை யருண கிரிப் பெம்மானை யடிபணிந்து பிறனிதீர்வாம் .

செவ்வந்திப்புராணம்.

இது மேற்படி எல்லப்ப நாவலர்களா வியற்றப்பட்டது. 550 செய்யுட்களுடையது.

சிலையின் பிளவு நிலப்பிளவு மணலின் பிளவுஞ் சுறந்தபுனற் றலையின்பிளவு மெனநான்குவகையாம் வெகுளிதனையுடையோர் தொலைவினாகம் புள்விலங்கு நராயப்பிறந்து துயருளப்பர் மலையுந் தகரமிழலுடனே மலையுங்களிற்று மன்னவனே.

சீகாளத்திப்புராணம்.

இந்நூல் 1031 செய்யுட்க ளுடையது. இது சூலவரால் பாடப் பட்டது. சீகாளத்திச் சருக்கம் வரையும் பாடியவர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகளுடைய சகோதரர் கருணைப்பிரகாசர்; நக்கீரச்சருக்கமும் கண்ணப்பச் சருக்கமும் பாடியவர் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள்; இறு திச்சருக்கங்க ளிரண்டும்பாடியவர் வேலையசுவாமிகள்.

உணுஞ்சுவை யமுதையு முயர் வொழித்திடும்
பிணம்படு முடம்பினைப் பேணித் தீத்தொழி
விணங்குபு திரிதரு மிழுதை மாந்தரைப்
பணிந்திடின் மக்களிற் பதடி யென்பரால்.

திருக்காளத்திப்புராணம்.

இது பாண்டிமண்டலத்து வீரவன நல்லூர் ஆனந்தக்கூத்தர் என்பவர் திருக்காளத்தி சென்று வசித்தபோது ஆண்டுள்ள சில பெரியோர் கேள்விப்படி பாடியபுராணம்.

விந்தகிரி யொன்றடக்கி வேதமொரு நான்கடக்குஞ்
 சிந்தைதனி லைந்தடக்கிச் சிறுகரகத் தாறடக்கி
 வந்துகட லோரேழும் வயிற்றடக்கிப் பொன்முகரி
 முந்தைவத் தாற்கொணர்ந்த முனிவனடி முடிபுனைவாம்.

சீகாழித்தலபுராணம்.

இது இராமாயண கீர்த்தனம் பாடிய அருணாசல கவிராயரால்
 இயற்றப்பட்டது.

காசிபிரயாகை கயைதிருச்சயிலங் காளத்தி காஞ்சிதில்லை
 ஆசிமயூரங் கழுக்குன்றருணையிடை மருதுகுட மூக்கையாறு
 வாசமலி பழமலைவெண் காடுகடலூர் வேதவனங் கோடிக்கா
 ஓசைபெறு கோகாண மிவற்றினுமைந் தெழுத்தையினி யுரைத்
 [தனன்றே.

திருவாப்பனூர்ப்புராணம்.

இதனை ஆப்பனூர்ப்புராணமென்றும் வழங்குவர். இது திருப்
 பூவணக் கந்தசாமிப் புலவரால் இற்றைக்கு நூற்றுமுப்பது வரு
 டங்களுக்குமுன் இயற்றப்பட்டது. 515 செய்யுட்களுடையது.

தூங்காமை யரணுடைமை படையுடைமை துணிவுடைமை
 தூய்மை கேண்மை—சீங்காமை யறிவுடைமை நாணுடைமை
 பொறைமை புன்மை நெறிச் செலாமை—பூங்காமை யெனக்
 கொடுக்குங் கொடைமடைமையிவைதழுவிப்பூவுபூண்டோன்—
 லீங்காமை வகைப்பயந்தீர்த் தாறகற்றி யேழ்சிலங்கோல் செ
 லுத்தாநின்றேன்.

பூவணப்புராணம்.

இதுவும் மேற்படி கந்தசாமிப்புலவரால் இயற்றப்பட்டது.

சேய்கணின்ற வைக்கீவது முத்தமே சிற்றில்கோவிச் சிதைப்பது
முத்தமே—பாய்புனற்றிரை சேர்வதுபண்ணைய பாடலெங்
கும் பயில்வது பண்ணையே—வாய்சிறந்து வழங்குவ வள்ளையே
மானனூர்கடம் வார்காதுமவள்ளையே—ஓய்மருவகு லுடுப்பது
சேலையே உற்ற கண்களொப் பாயதுசேலையே.

தக்கிணகைலாச புராணம்

இது யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் இற்றைக்கு முந்நூறுவருடங்
களுக்குமுன் விளங்கிய கனகசூரியச் சிங்கையாரிய மன்னவர்குமா
ரன் செகராசசேகரனால் இயற்றப்பட்டது.

உதய தாமரை யொண்கதி ரென்னவென்
இதய தாமரை மீதி விலங்குவ
மதக டாமழை வாரணமாமுக
முதல்வ னைக்கர மூர்த்தி பதாம்புயம்.

வேதாரணிய புராணம்.

இந்நூல் வேதாரணிய மான்மியத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. திரு
விளையாடற் புராணமியற்றிய பாஞ்சோதி முனிவரால் மொழிபெ
யர்த்துப் பாடப்பட்டது.

வேதநா யகனே போற்றி விண்ணவர் தலைவா போற்றி
மாதொரு பாகா போற்றி மறுசம யக்கண்மாளப்
பேதகஞ் செய்வாய் போற்றி பிஞ்ஞகா போற்றி யான்செய்
பாதக மனைத்துந் தீர்க்கும் பராபரா போற்றி போற்றி.

சிவராத்திரி புராணம்.

இது இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இருநூறு வருடங்களுக்கு
முன் யாழ்ப்பாணத்துச் சுன்னாகத்தில் விளங்கிய வாதபண்டித

ரால் இயற்றப்பட்டது. இவர் நாமத்தை வாதராச கவிராசரென்றும் வழங்குவர்.

இந்நூல் சிவராதிரியுற்பவச்சருக்கம் முதல் சாலிகோத்திரச்சருக்கமீறாகிய ஒன்பது சருக்கங்களுடையது. செய்யுட்டொகை 711.

திலகவாணுதற் கலைமகள் செறிதலாற்றினமு
மிலகு நான்மறைத் தொனிரனி யிரைத்திடுதவினா
லலகிர வுயிர் படைக்குநான் முகற்கிணை யாமென்
றுலகு போற்றுரை மிசவன வளஞ்சிறி துரைப்பாம்.

ஏகாதசி புராணம்.

இதுவும் மேற்குறித்த வரதபண்டிதரால் இயற்றப்பட்டது. சைவர், வைணவர், ஸ்மார்த்தர், முதலாயினோர் அனுட்டிக்கவேண்டிய ஏகாதசியின் கூறுபாடுகளையும், அநுட்டித்தார் பெற்ற பேறுகளையும் எடுத்து விளக்குவது. கடவுள் வாழ்த்து, காலநிர்ணயச்சருக்கம், உருக்குமாங்கதச்சருக்கம், வீமேகாதசிச்சருக்கம் என நான்கு பாகங்களையுடைத்து, இந்நூலில் அடங்கிய செய்யுட்டொகை 353.

திருச்செந்தூர்ப் புராணம்.

இந்நூலியற்றிய ஆசிரியர் பாண்டிமண்டலத்துத் திருச்செந்தூர் வென்றிபாலக் கவிராசர். இவர் வரகவி எனவும்படுவர்.

ஆசில் மிக்கமென் மதாமாய்ச் சித்திரத்தளவி
ஓசை பெற்றுவித் தாரமா யைந்திணை யுடன்று
காசு நாண்மலர் டிறப்புடன் காட்டி மெய்க்கலசப்
பூசுரன்றமி ழொத்தது வித்தகப் பொருரை.

வியாக்கிரபாத புராணம்.

இது வடமொழியிலுள்ள வியாக்கிரபாத மான்மியத்தின் மொழிபெயர்ப்பு. மொழிபெயர்த்துப் பாடியவர் வைத்தியநாத முனிவர்.

மாதங்கவரைவி லேந்திமாலம்பாற் புரங்கொய்த
மாதங்கமொருபாலுற்ற வானவன் மைந்தன் வாழும்
மாதங்கமார்பினுன்றன் மருகனான் மங்கை முக்கண்
மாதங்க முகத்தினுன்றன் மலர்ப்பதம் வழத்துவாமே.

மாதங்கவரை—மேரு

மாது அங்கம்—உமையவள் உடலம்

மா தங்கு அ மார்பினுன்—இலக்குமி தங்கும்
அழகிய மார்பையுடைய வீட்டுணு.

நான்ம் அங்கை—நாலும் அங்கை—தூங்கிய

அழகிய கை

மாதங்கமுகம்—யானைமுகம்.

திருக்குற்றாலப்புராணம்.

இது இற்றைக்கு நூற்றெழுபது வருடங்களுக்குமுன் பான் டிமண்டலத்துக் குற்றாலத்துக்குச் சமீபமாயுள்ள மேலகரம் என் னும் பதியில் விளங்கிய திரிகூடராசப்ப கவிராயரால் இயற்றப்பட்ட தது. 1013 விருத்தங்களுடையது.

தருமமெனும் பண்டமிடுஞ் சகடமா மனைவாழ்க்கை
கருமறுகம் பிணித்துமனைக் காதலியுந் தானுமென
இருவராய் முறைசெலுத்தி நெத்திணைத்தூ ரமுஞ்செல்லும்
ஒருவராய்ப் பூண்டிழுப்பி னேரிறையுஞ் செல்லாதால்.

திருவானைக்காப்புராணம்.

இது கச்சியப்ப முனிவரால் செய்யப்பட்டது. 1555 செய்யுட்களுடையது.

எத்தலுறுந் திக்கையுள்ளா ரெவரேயாக வியம்புவரு னைச்சிரம
வொழுக்கந்தன்னை—நீத்தனரேற் றிக்கையிலா தவரோடொப்
பர் நித்தவொழுக் கத்தொருநால் வருமந்நான்மை—பாத்தியமா
தருமலியுஞ் செவிடும், பித்தும் பபில்குருடே மையுந்திக்கைக்
குரியவாகா—சூத்திரனு மொழுக்க முறின்மறையோ னொப்பான்
சூத்திரனொப் பான் மறையோ னொழுக்கம் விட்டால்.

பேரூர்ப்புராணம்.

இந்நூல் 2220 செய்யுட்களைக் கொண்டது. இதுவும் மேற்
படி கச்சியப்பமுனிவரால் இயற்றப்பட்டது.

மனைவியை வெறுத்துமைந்தர் வளநில மனைத்துநல்கி
நினைவொடு வாக்குக்காய நித்தலுந் தம்பாலாக்கத்
தனைநிக ரெல்லாவின்பந் தருதலாற் கணிகைமாதர்
வினைநிகர் புதல்வர்த்தாழ்த்தி வீட்டுள் குரவர்ப்போன்றார்.

இளசைப்புராணம்.

இந்நூல் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணைக் கணைசபண்
டிதர் பாண்டிநாட்டுள்ள இளையாற்றங்குடியில் சென்று வசித்த
காலத்தில் வடமொழியிலுள்ள அத்தலுராணத்தை அவ்வூர்
வணிகமாக்கள் கேள்விப்படி தமிழில் மொழிபெயர்த்து விருத்
தப்பாவால் யாத்துக்கொடுத்ததொன்றாகும்.

அப்பெரு மான்மியத்தை யாவணி சடையினுர்தஞ்
செப்பரு முகத்தில்வந்த சீர்கெழு குரவன்றனும்

எப்பெரும் புகழும்வாய்த விளசைமா நகரத்தாரும்
தப்பருந் தமிழின்பாவாற் பாடியே தருகவென்றார்.

சிதம்பரசபாநாதர்புராணம்.

இது யாழ்ப்பாணத்துக் கோப்பாய் சபாபதிநாவலரவர்களால்
இயற்றப்பட்டது.

தவமாருந் திருத்துறையூர் சார்ந்தருளிப் பொய்யினைமெய்த்
தவமாகக் கொண்டெழன்முப் புறத்தினருஞ் சாயந்திரியச்
சிவஞான போதனா றமிமுலகந் தெளிந்துய்பச்
சிவஞான சித்தியரு டேசிகனைப் பணிகுவாம்.

திருப்பெருந்துறைப்புராணம்.

1656 செய்யுட்களுடையது.

புனைமணித்தொகை வரன்றினரோரிடைப் போகட்
டினைவிலாத் தினைவளநனி போற்றுவ ரெயினர்
நினைதருந் தரந் தெரிதரார் பாற்படி நிகரி
லனைய தாமுயர் பிழிபிழி யுயர்பென லாமால்.

திருக்கூவப்புராணம்.

703 செய்யுட்க ளுடையது.

மிடியினர் குணமிலர் விருத்தர் நோயினர்
வடிவில ரூறுப்பிலர் வஞ்சர் மூடர்வெங்
கொடியவ ராயினுங் கொழுநர் தம்மிடை
மடிவில ரன்புகற் புடைய மாதரே.

கருவூர்ப்புராணம்.

1129 செய்யுட்களுடையது.

பிறர்மனை விழைதல்வேறு புறத்தொழுக் கியையும் பெண்டிர்
 திறனொருங் குணர்ந்துமன்ன மவளிட வுண்ணுந்தீமை
 யறனில புரிதல்பேரி லரசரை விடுத்துப்போதல்
 கறவைகன் றாட்டுமுன்னர்க் கறந்துபால் களிப்பவுண்டல்.

திருக்கழுக்குன்றப்புராணம்.

832 செய்யுட்களுடையது.

இறைவர் ஞானமு மேதமி லாமையும்
 பொறையும் பூண்ட புதல்வர்ப் பெறுவரேன்
 மறவ ரேனு மவரையவ் வல்வினை
 பிறவி யேழினும் பின்றொட ராதரோ'

உறையூர்ப்புராணம்.

1417 செய்யுட்க ளுடையது.

குடம்புரை கொங்கை யென்றுங் கோல்புரை நயனமென்றும்
 படம்புரை யல்குலென்றும் பால்புரை யின்கொலென்றும்
 வடம்புரை யுதாமென்றும் மலர்புரை செவ்வாயென்றுந்
 திடம்புரை படுமினூர்பான் மயங்குவர் தெளிவிலாரே.

திருக்குடந்தைப்புராணம்.

2388 செய்யுட்களுடையது.

இருவினைப் பயனாயுள்ள வின்பதுன்பங்கள் வந்து
 மருவின்முன் புடற்கமைந்த வளமென விருப்புஞ்செய்யார்
 பருவரும் வெறுப்புங்கொள்ளார் பவஞ்சத்தே யுறக்கம்வைத்தா
 ரொருவரு முபர்செம்பொன்னு மோடெனக் காணுநீரார்.

மாயூரப்புராணம்.

1894 செய்யுட்களுடையது.

தகுகுணர் தவிரில்லானேச் சார்ந்துல குள்ளோர்யாரு
நகுமுகத் தினரேயாக நயந்துவாழ் வதினுஞ்சீவ
னுகுதிற மெதனாலேனு முடம்பினை யொறுத்தனன்றஞ்
செகுதிறம் றுன்பம்யாவுஞ் சேராதுன் மாணமென்றே.

திருப்பரங்கிரிப் புராணம்.

526 செய்யுட்களுடையது.

மெய்யையகன்று தனக்குறுதி விரும்புந் துணைவர் வேறில்லை
மெய்யைக்கெடுத்து நாடோறும் விளைக்குந் தருமம் வேறில்லை
மெய்யைத்தவிர்த்து புனிசூழ்ந்து மெலிந்து தேடு நிதிபயிலை
மெய்யை யகற்றிபுடல்வருந்தி விதிக்குந் தவங்கள் வேறில்லை

மேருமந்தரப்புராணம்.

561 செய்யுட்களுடையது.

இளமையு மெழிலும் வானத்திடுவிவி னீண்டைமாயும்
வளமையுங் கிளையும் வாரி புதியதன்வரவு போலும்
வெளியிடை விளக்கின் வீயு மாயுவு மென்றுவீட்டுக்
குளபகலூக்கஞ் செய்வருணர்வினாற் பெரிய நீரார்.

சாந்தி புராணம்.

விண்ணி வின்பமும் வீதல் கேட்டுமால்
மண்ணி வின்பமும் மாய்தல் காண்டுமால்
எண்ணி வின்பமா மீறி லாததே
நண்ணி நாமினி நயக்கற் பாலதே.

கந்தசட்டிப்புராணம்.

இந்நூல் யாழ்ப்பாணம் வட்டுக்கோட்டை ப்ரமபூரீ. நா. சிவ சப்ரமணிய சிவாசாரியர் அவர்களால் இயற்றப்பட்டது. இதன் கண் கந்தசட்டிச்சுருக்கம், சூராதிகள் நோன்புரைத்த சருக்கம், பார்க்கவிச்சுருக்கம், இந்திரச்சுருக்கம், அகத்தியச்சுருக்கம், சூர சங்கராச்சட்டிச்சுருக்கம், தெய்வயானை திருமணச்சுருக்கம், கந்த சட்டி வரைவுறுத்தசருக்கம் என்னும் எட்டுச்சுருக்கங்களில் 100⁹ செய்யுட்கள் அடங்கியுள்ளன.

இதுவன்றி, வாதபண்டிதர் இயற்றியவைபோல, இந்நூலாசிரியரும் சிவராதிரிப்புராணம் ஒன்றும், ஏகாதசிப்புராணம் ஒன்றும் செய்து அச்சிடுவித்திருக்கின்றனர். முன்னையதன்கண் சிவ நிசிச்சுருக்கம், சிவமோதிச்சுருக்கம், முச்சோதிச்சுருக்கம், சிவமோதிபாதச்சுருக்கம், பாசத்திச்சுருக்கம், சிவநிசி நிருபணச்சுருக்கம் என்னும் ஆறு சருக்கங்களில் 301 செய்யுட்களும், பின்னையதன்கண் ஏகாதசிச்சுருக்கம், சுவர்க்கவாயி லேகாதசிச்சுருக்கம், இந்திரச்சுருக்கம், இலக்குமி நோன்பியற்றிய சருக்கம், ஏகாதசி வரைவுறுத்தசருக்கம் என்னும் ஐந்துசருக்கங்களில் 312 செய்யுட்களும் அடங்கியுள்ளன. இவ்வாசிரியர் இன்னும் அச்சிடப்படாமல் இருக்கும் தென்கேயிற்புராணம் 12000 செய்யுளும் விநாயகசட்டிப்புராணம் 1600 செய்யுளும், தேவி நவராதிரிப்புராணம் 1600 செய்யுளும் வேறுபல பிரபந்தங்களும் விலாசங்களும் இயற்றியிருக்கின்றனர்.

(கந்தசட்டிப்புராணக்காப்பு.)

ஒரு மருப்பின னைங்கர னேமெனும்
கரி முன்பொற் கழவினை வாழ்த்தியே
பொருவின் மாகந்த சட்டிப் புராணநூல்
விசுவ மாயிரத் தெண்கவி விள்ளுவாம்.

(சிவராத்திரிபுராணக்காப்பு)

இன்ப மார்சிவ ராத்திரி மான்மியம்
நன் சருக்கமோ ராறி நவில்கவி
அன்பு சேருமுந் நூற்றி னருடா
முன்பன் கற்பக முன்னி மொழிகுவாம்.

(ஏகாதசிபுராணக்காப்பு.)

விற்கொ ளேகா தசிமிகு மான்மிய
மெற்கொண் முந்நூ றிலங்கு விருத்தமேற்
சிற்ச ருக்கமொ ரைந்திற்றென் கோயில்வாழ்
கற்ப கத்தைக் கருதி விளம்புவாம்.

பல்வகைப் பிரபந்தங்கள்.

இத்தலைக்கீழ்த் தரற்குரிய சிறுபிரபந்தங்கள் அளப்பிலவாக
வின் அவற்றின் தொகைவகை விரித்து முற்றுறமுடித்தல் யார்க்
கும் எளிதன்று; சிலவற்றைமாத்திரம் இங்ஙனந்தருவாம்.

கலிங்கத்துப்பரணி.

இது சோழமண்டலத்துள்ள தீபங்குடியில் இற்றைக்கு எண்
ணூறுவருடங்களுக்குமுன் விளங்கிய சயங்கொண்டார் என்பவரால்
குலோத்துங்கசோழராசன்மேற் பாடப்பட்டது. செய்யுள் மாதிரி
வருமாறு:—

நேயக் கலவி மயக்கத்தே நிகழ்ந்த மொழியைக் கிளியுரைப்ப
வாயைப்புதைக்கு மடநல்லீர் மணி பொற்கபாடந் திறமினே

நரிவிருத்தம்.

சீவகசிந்தாமணிஇயற்றிய திருத்தக்கதேவர் ஒருமுறை தமது ஆசிரியர், எதிரேவந்த நரியைக்காட்டி இந்நரியைத் தலைமைப்பொருளாகவைத்துச் சிறியகாப்பிமொன்று செய்குதியென்று கற்பித்தபொழுது, இதோபதேசத்தில் வரும் வியாதமிருக சூகரசர்ப்ப சிருகாலர்கள் கதையை முதலில் எடுத்தோதி, வேறுகதைகளை யுர் உவமையாக எடுத்துக்காட்டி, இளமை, செல்வம், யாக்கை முதலியன நிலையாவென்றும், கொலைகளவாதிய பவங்களைத் தவிர்த்துத் தானதருமங்களைச் செய்யெனவும் நன்னைகளைக்கூறி ஒரு சிறு பிரபந்தஞ்செய்து நரிவிருத்தம் எனப் பெயருமிட்டனர்.

கோற லோம்புமின் கொன்றபி னூன்றடி
மேற லோம்புமின் மெய்ப் பொருளல்லன
தேற லோம்புமின் நியவை யாவையுங்
கூற லோம்புமி னற்குண மல்லன.

அறநெறிச்சாரம்.

இந்நூல் அறநெறிகளை எடுத்துக்கூறுவது. திருமுனைப்பாடியார்என்பவரால் செய்யப்பட்டது.

வினைகாத்து வந்த விருந்தோம்பி நின்றான்
மனைவாழ்க்கை நன்று தவத்திற்—புனைகோதை
மெல்லிய னல்லாளு நல்லன் விருந்தோம்பிச்
சொல்லெதிர் சொல்லா ளெனில்.

குமரகுருபரமுனிவரியற்றிய பிரபந்தங்கள்.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய முந்நூறு வருடங்களுக்கு முன்பாண்டிமண்டலத்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் விளங்கிய குமரகுருபரமுனிவர் இயற்றிய பிரபந்தங்கள்,

திருச்செந்தூர்க்கந்தர்கலிவெண்பா.
 மீனாட்சியம்மை பின்னேத்தமிழ்
 மீனாட்சியம்மை குறம்
 மீனாட்சியம்மை யிரட்டைமணிமாலை
 மதுரைக்கலம்பகம்
 நீதிநெறிவிளக்கம்
 திருவாரூர் நான்மணிமாலை
 முத்துக்குமாரசுவாமி பின்னேத்தமிழ்
 சிதம்பர மும்மணிக்கோவை
 சிவகாமியம்மை யிரட்டைமணிமாலை
 பண்டார மும்மணிக்கோவை
 காசிக்கலம்பகம் முதலியனவாம்.

இவற்றின் செய்யுள்நடைபார்க்க இரண்டு பாக்கள் இங்ஙனந்
 தருகின்றும்.

(நீதிநெறிவிளக்கம்)

பிறராற் பெருஞ்சுட்டு வேண்டுவான் யாண்டும்
 மறவாதே நோற்பதொன் றுண்டு—பிறர்பிறர்
 சிரெல்லார் தூற்றிச் சிறுமை புறங்காத்
 தியார்யார்க்குந் தாழ்ச்சி சொல்ல.

(சிதம்பரமும் மணிக்கோவை.)

நல்லற நூல்களிற் சொல்லறம் பலசில
 வில்லறந் துறவற மெனச்சிறந் தனவே
 அந்நிலை யிரண்டினுண் முன்னது கிளப்பிற்
 கற்றநூற் றுறைபோய்க் கடிமனைக் கிழவ
 னற்குண நிறைந்த கற்புடை மனைவியோ
 டன்பு மருளுந் தாங்கி யின்சொலின்
 விருந்து புறந்தந் தருந்தவர்ப் பேணி
 யைவகை வேள்வியு மாற்றி யில்வகை

நல்லற நிரப்பிப் பல்புகழ் நிதீஇப்
 பிறன்மனை நயவான் றன்மனை வாழ்க்கைக்கு
 வரையா நாளின் மகப்பெறு குறித்துப்
 பெருநலந் துய்க்கும் பெற்றித் தன்றே.

சிவப்பிரகாசமுனிவரியற்றிய பிரபந்தங்கள்.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய இருநூறு வருடங்களுக்கு முன்
 காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்து துறைமங்கலத்தை வாசஸ்தான மாகக்
 கொண்டுவளங்கிய சிவப்பிரகாசமுனிவர் இயற்றிய பிரபந்தங்கள்,

திருவெங்கைக் கோவை
 பழமலையந்தாதி
 திருச்செந்தினிரோட்டயமகவந்தாதி
 நன்னெறி
 நால்வர் நான்மணிமலை
 கைத்தலமலை
 திருவெங்கைக் கலம்பகம்
 திருவெங்கையுலா
 சோணசைலமலை: முதலியனவாம்.

வீரமாமுனிவரொடு வாதஞ்செய்த காலத்தில் யேசுமத நிரா
 கரணம் என ஒரு பிரபந்தமுஞ் செய்தனர். இவையன்றிக் கூவப்
 புராணம், வேதாந்த சூடாமணிமுதலிய பெருநூல்களு மியற்றி
 னர். செய்யுள்மாதிரிக்குச் சிலதருகின்றும்:—

(திருவெங்கைக்கோவை.)

பொய்மே வருபுனங் காவலர் யாங்கள் புனநடுவே
 வம்மே வுறமது காப்பவ னீவனோசூழ்வதெம்மூர்
 நம்மே லருள்வைத் தளிப்பார் திருவெங்கை நாட்டி லுன்னூர்
 சும்மேல் வருமவனை செய்காட்டுவதொண் குலோத்துங்கனை.

(பழமலையந்தாதி)

தெய்வ சிகாமணி யேமணிகூடலிற் சென்றுவிற்ப
மெய்வ சிகாமணி கண்டாபழபலை வித்தகமீன்
நெய்வ சிகாமணி மாவெனுங் கண்ணியை நெஞ்சுகத்து
வைவ சிகாமணி னோவாதேனையின்ப வாழ்வளித்தே.

(நால்வர் நான்மணிமலை.)

இடுகாட்டுண் மாத ரெலும்பிற் புரண்மால்
சுகுகாட்டி னூடுவாற் சுட்டி—நெடுகாட்டுஞ்
சம்பந்தா வென்புநின்பாற் றந்தாக்கிற் கொண்டிலனென்
கும்பந்தா னென்னுமுலைக் கொம்பு.

(கைத்தலமலை.)

முன்ன மாலய னிந்திர னமரர்கண் முனிவர்
பன்னு மாமறை தேடுதற் கரியநம் பரமன்
மின்னு லாவிய சடாடவிக் கடவுள்வீற் றிருப்ப
என்ன மாதவஞ் செய்ததோ வெனதுகைத் தலமே.

(யேசுமதநிராகரணம்)

அறிகலை நரர்க்காய் வேண்டி யளித்தனன் மிருகமாதி
இறையவ னென்ற யோரீ யின்றிட மலமீகாருஞ்
சிறுபுழு விரையுறா தென்செய்குவை யதனைநோக்க
அறிவரு துணியதேகி யனந்தரீ யவையென் செய்வாய்.

சிவஞானயோகிகளியற்றிய பிரபந்தங்கள்.

இற்றைக்கு ஏறக்குறைய நூற்று நாற்பத்தைந்து வருடங்
களுக்கு முன் பாண்டிமண்டலத் துள்ள விக்ஶரம சிங்க புரத்தில்
பிறந்து வடகலை தென்கலை யென்னு மிருகடல்களையும் வாரியுண்டு
பல அரியநூல்களையு மியற்றிய சிவஞானயோகிகள் செய்த பிரபந்
தங்கள்:—

அரதத்தாசிரியர் சுலோகபஞ்சகமொழிபெயர்ப் பகவல்
 சிவதத்துவ விவேகம்
 சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா
 திருவேகம்பரந்தாகி
 குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாகி
 இளசைப் பதிற்றுப்பத்தந்தாகி
 செங்கழுநீர் விநாயகர்பிள்ளைத்தமிழ்
 அமுகாம்பிகைபிள்ளைத்தமிழ்
 திருமுல்லைவாயிலந்தாகி முதலியனவாம்.

இவற்றுள் சிலவற்றின்செய்யுள் வருமாறு:—

(அரதத்தாசிரியர் சுலோகபஞ்சக மொழிபெயர்ப்பகவல்.)

உயர்கா யத்திரிக் குரியபொரு ளாகலிற்
 றசுதரன் மதலை தாபித் தேத்தலிற்
 கண்ணன் கைலைபி னண்ணிநின் றிசர்ப்பப்
 புகழ்ச்சியி னமைந்த மகப்பே றுதவலிற்
 றனாது விழியுட னொயிரக் கமலப்
 புதுமலர் கொண்டரி பூசனை யாற்றலின்
 ஆங்கவற் கிரங்கி யாழியீந் தருடலின்
 ஐங்கணைக் கிழவனை யழல்விருந் தாக்கலின்
 அமைப்பருங் கடுவிட மமுதுசெய் கிடுதலிற்
 றென்றிசைத் தலைவனைச் செகுத்துயிர் பருகலின்
 அவுணர் முப்புர மழியளில் வாங்கலிற்
 றக்கன் வேள்வி தகர்த்தருள் செய்தலிற்
 றனஞ்சயன் றனக்குத் தன்படை வழங்கலின்
 மானுட மடங்கலை வலிதபக் கோறலின்
 மாயோன் மகடீஉ வாகிய காலைத்
 தடமுலை தினைத்துச் சாத்தனைத் தருதலின்
 ஆழ்கூடல் வரைப்பி னன்றோ ரநேகர்
 அன்புமீ தூர வருச்சனை யாற்றலி

ஞன்கிரு செல்வமு மாங்கவர்க் கருடலின்
 ஐயிரு பிறப்பி னு மரியருச் சித்தலின்
 இருவரு மன்னமு மேனமு மாகி
 அடிமுடி தேட வழற்பிழும் பாகலிற்
 பிறப்பிறப் பாதி யுயிர்க்குண மின்மையிற்
 கங்கைசூழ் கிடந்த காசிமால் வரைப்பிற்
 பொய்புகல் வியாதன் கைதம் பித்தலின்
 முப்புர மிறப்புழி முகுந்தப் புத்தேள்
 மால்விடை யாகி ஞாலமொடு தாங்களின்
 அயன்சிர மலை யளவில வணிதலின்
 ஞானமும் வீடும் பேணினர்க் குகவலிற்
 பசுபதிப் பெயரிய தனிமுதற் கடவுள்
 உம்பர்க ளெவர்க்கு முபர்ந்தோன்
 என்பது தெனிக வியல்புணர்ந் தோரே.

(வைஷ்ணவர்கள் திரண்டு நாராயண பரத்துவம் பேசி வந்து செய்தபோது அதத்தாகிரியர் நெருப்பிற் காய்ச்சிய இருப்புமுக் காலிமீதருந்த சிவபெருமானே மெய்த் தெய்வபென்று இருபத் திரண்டு ஏதுக்கள் காட்டிக் கூறிய ஐந்துசுலோகங்களின் மொழி பெயர்ப்பு இதுவாகும்.)

(சோமேசர் முதுமொழிவெண்பா.)

தீயனவே சொல்லுஞ் சிசுபாலன் முன்புகண்ணன்
 றாயதலாச் சொல்லுரையான் சோமேசா—வாயி
 னொழக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
 வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல.

(கிருவேடம்பரந்தாதி.)

வந்தனை யாவதுஞ் செய்தறி யாமன மேமறலி
 வந்தனை யாவது பார்நா கென்னுமுன் வாய்த்திடுத
 வந்தனை யாவது செய்தார்க் கருண்யயி லுரருட்ப
 வந்தனை யாவது லாகம்ப னே பீயன்று வாழ்த்துவையே.

வந்தனை, வந்தனையா, தவந்தனை, அருட்பவந்தனை.

(குளத்தூர்ப் பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.)

வேலிற் றிகழ்ந்து கயலிற் பிறழ்ந்து விட மொப்ப வெப்ப மரு
விப்—பாலிற் றெளிந்து பிணையைத் தூத்தி யரிசூழ் பரந்து
படை வேள்—கோலிற் பயின்று சூமிழின் மறிந்து குழை யூடு
செல்லும் விழிபார்—மாலிற் படாது னடியே வழத்த வரூளாய்
குளந்தை யானே.

(அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ்)

சீர்கொண்ட கஞ்சக் கிழத்திதன் காந்தனைச் சிறைசெய்த வாற
றிந்தாற், செயிர்த்துநந் திருமனைவி மகன்மருகி தமையெலாஞ்
சிறைசெய்யு மென்றறிந்து—மேர்கொண்ட மைத்துனக் கேண்
மைபா லர்ச்சுனற் கிறுதிநாள் பயவாமையே, யெண்ணி முன்
பரிதிபைப் பரிதிபாற் றடைசெய்த வேந்தற்பிரான் புரக்கப்—
பேர்கொண்ட மேனிலச் சோபான மிசையேறு பேதைமார்
முகநோக்கநம், போரசு கொள்ளவரு மகிபோலு மிதுவெ
றூப் பெரிதுமேக் குற்றவர்கடங்—கார்கொண்ட பின்னற் கரு
ம்பாந்தள் கண்டிளங் கவலாது களிகூர்ந்துதண், கலைமதியம்
வைகுபொழில் சூழ்குளத் தூர்வருங் கடவுட்பிராட்டி தனையே.

சிவஞானயோகிகள் மாணாக்கர் சுப்பிரமணியமுனிவர் இயற்றிய

துறைசைக்கோவை.

மன்னிருவாணி துறைசையெங் கோழுத்தி வள்ளல்வெற்பிற்
பின்னிருங் கூந்தனின் மென்சாய வின்வளம் பெற்றிடவே
முன்னிரு நான்குகண் ணனைச் சிறையிட்டு முற்றுங்கண்ட
பன்னிரு தோளனை யின்னமுந் தோகை பரிக்கின்றதே.

தொண்டைமண்டலத்து வாயலூர் அந்தாரியப்பர் கல்லூர்த்
 திருவிருந்தவன் கேள்விப்படி வடமொழியிலிருந்து
 தமிழில் மொழிபெயர்த்தருளிய மதுரைமான்மியமாகும்
 சுந்தரபாண்டியம்.

மதுரை நாயகன் சுந்தர பாண்டிய வடநூற்
 கதிருலாமணி யாறு காற் பீடத்திற் கல்லூர்
 அதிபனார் திருவிருந்தவ னவையினில் வாயற்
 பதி யில்வா முந்தாரி செந்தமிழி னிற்பகர்ந்தான்:

சோழநாட்டு ஆதிவராககவிஎன்பார் இயற்றிய
 காதம்பரி.

பாற்கடற் சென்றபூஞ்சை பாலின்மே லாசைவைத்து
 மேற் கொளவரினு மெல்லா வெள்ளமுங் கொள்ளவற்றோ
 பாற்கட லனைய காதம் பரிக் கடற்பரப்பினாசை
 மேற் கொளு மென்ற நெஞ்சம் வேண்டிவ கொள்ளுமன்றே.

ஆத்திசூடிச் சூத்திரங்கனையமைத்துப் புராணகதைகளொடு
 பொருத்தி இராமபதி என்பார்இயற்றிய
 ஆத்திசூடிவெண்பா.

கஞ்சனூ ராழ்வார் கனன்முக்கா லிக்குளிநுந்
 தஞ்சாமற் சைவசிலை யாக்கினர்பார்—தஞ்சமென்பார்
 புண்ணியமே மெய்த்துணையாம் புன்னைவன பூபசூயே
 எண்ணி மனந்தடுமா நேல்.

சிதம்பர இரேவணசித்தர் இயற்றிய
 சிவஞானதீபம்.

படைக் கலங்கள் கொலைத் தொழில்கள் பல செய்தாலும் பாவ
 விதம் படைக்கலத்தை மேஷிடாவாம்—படைக்கலங் கொண்ட

வன்பா னின்றூற் போலப் பானருளின் வசமாகப் பணி செய்
வோர்கள்—துடைத்திடுவர் மலத்தினையெத் தொழில்செய் தா
லுந் துக்கசுகப் பவக்கடலிற் றேயாரென்றும்—அடைக்கலமா
யாண்டசிவன் பாதீழ லடைந் திடுவ ரெப்பதமும் பொருந்தி
டாரே.

வடமொழிநீ திசரித்திரத்தைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்து
யாழ்ப்பாணத்துமாதகல் ஏரம்பையர் இயற்றிய
நீதிசாரம்.

இந்தநூ றன்னைக்கற்பா னெவனவன் நன்மைதிமை
முந்துசெய் திடுவ செய்யத் தகாதன முறைமைதானும்
நந்தலி லறம்போ திக்கு நன்மையு முள்ளவாறே
சிந்தையி லுணரவல்லா னென்றனர் வுடநூற்செல்வர்.

எட்டயபுரக் கடிகைமுத்துப்புலவர் இயற்றிய
சமுத்திரவிலாசம்.

உள்ள திருக்கை காணீரே யுறங்கா திருக்கை காணீரே, ஒசைக்
கடலைப் பொருமலையே பொழியின் விரகப் பொருமலையே--
கள்ளாறுதாங் குவளைகளே கழலுங் கரந்தாங் குவளைகளே, கரை
யிற் ப்டராத் துப்பிரே கலந்த துடலத் துப்பிரே--அள்ள லனை
யுங் களிக் கரையே யழைப்பார் மாதர் களிக் கரையே, ஆறு
வகுப்புக் காற்றேனே யாழிபுடைப்புக் காற்றேனே--வெள்ள
மூரும் பானத்தே விரும்பா திருந்தேன் பானத்தே, வெங்கடேச
ரெட்டனையே மேவத் தடுக்கு மெட்டனையே.

(திருக்கைகள்--திருக்கையீன்களே, உறங்கா திருக்கை--உறங்
கா திருத்தல், பொருமலை--பொருகின்ற அலை, பொருமல்--தயர்,
கரந்தாங்குவளை--சையிற்றாங்கியவளை, துப்பிரே--பவளமே, பிர--
பசலை, களி--சேறு, மாதர்கள் இக்கரை, ஆறுவகுப்புக்கால்தேன்--

ஆறுவரிசைக்காலுடைய வண்டு, பால் நத்து--வேள்ளிய சங்கு,
பானம்-பருகுவது, எட்டளை-எட்டு அண்ணை.)

காளமேசப்புலவர் பாடிய
பரப்பிரமவிளக்கம்.

பங்கயக்கண் மலைப் பரத்துவனென் நேவிபாசன்
கங்கைக் கரையுரைத்த கைந்நாவன்—றங்கவற்குத்
தம்பிக்க மால்வந்து சங்கானே யெவ்வயிர்க்கும்
எம்பிரா நென்றா னிசைந்து.

இற்றைக்கு இருநூறுவாநடங்களுக்குமுன் வேதாரணிபத்தில்
விளங்கிய தாயுமானசுவாமிகள் அந்நிச்செய்த பிரபந்தங்கள் பல
வாகும். அவற்றுள்ளடங்கிய செய்யுட்டொகை 1261. சொற்சுவை
பொருட்சுவை மிகப்பொலிந்து விளங்கும் அப்பாடல்களில் சில
வருமாறு:—

மெய்வீச நாற்றமெல்லா மிக்கமஞ்ச ளான்மறைத்துப்
பொய்வீசம் வாயார் புலையொழிவ தெந்நாளோ.

திண்ணியநெஞ் சப்பறவை சிக்கக் குழற்காட்டிற்
கண்ணிவைப்போர் மாயங் கடக்குநா ளெந்நாளோ.

அந்தக் கரண மடங்கத் துறப்பதே
எந்தத் துறவினுநன் நெந்தாய் பராபரமே.

நித்திரையிற் செத்தபிண நேருமுடற் கிச்சைவையாச்
சுத்தர்களே நல்ல துறவேர் பராபரமே.

கல்லாத பேர்களே நல்லவர்க ணல்லவர்கள் சுற்றுமறி வில்லாத
வேன், கன்மத்தை யென் சொல்கேன் மதியை யென் சொல்லு
கேன் கைவல்ய ஞானநீதி—ரல்லோருரைக் கிலோ கன்ம முக்
கியமென்று நாட்டுவேன் கன்ம மொருவ, னுட்டினு லோபமுழ
ஞானமுக்கிய மென்று நகிலு வேன்வட மொழியிலே—வடலர்

நெருத்தன்வர வுந்தரா விடத்திலே வந்ததா விவகரிப்பேன், வல்லதமிழ் முறிஞர்வரி னிங்ஙனே வடமொழியின் வசனங்கள் சிறிதுபுகல்வேன்--வெல்லாம லெவரையும் வெருட்டி விடவகை வந்த வித்தையென் முத்திதருமோ, வேதாந்த சித்தாந்த சமரசநன் னிலைபெற்ற வித்தகச் சித்தர்கண்மே.

எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமெ னிதயமு மொடுங்கவில்லை, யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவில்லை யாகினும் மபிமானமென்--சித்தமிசை குடிகொண்ட தீகையோ டிரக்கமென் சென்மத்து நானறிகிலேன், சீலமொடு தவவிரத மொருகனவிலாயினுந் தெரிசனஞ்செய்து மறியேன்--பொய்த்த மொழியல்லான் மருந்துக்கு மெய்ய்மொழி புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே, போதிப்ப தல்லாது சும்மாவிருந்தருள் பொருந்திடாப் பேதைநானே--அத்தனை குணக்கேடர் கண்டதாக் கேட்டதா யவனிமிசை யுண்டோ சொலா, யண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நிறைவாகி யானந்த மானபரமே.

திருவெண்காடரென்னும் இயற்பெயர்க்குரியார் காவிரிப்பூம்பட்டணத்திற் பிறந்தமையால் பட்டினத்துப்பிள்ளையா ரென்றும் பட்டினத்தடிகள் என்றும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர் சிதம்பரம் மதுரைமுதலிய சிவஸ்தலங்களுக்கு யாத்திரைசெய்து ஆங்காங்கு பல னுதிக்கவிகளும், கோயினுன்மணிமாலை, கழுமல மும்மணிச் கோவை முதலிய பிரபந்தங்களுஞ் செய்தனர். இவர்பாடிய செய்யுட்டொகை 741. மூன்றுசெய்யுட்கள் இங்ஙனந்தருகின்றும்:—

தாயாருஞ் சுற்றமும் பெண்டிருங் கைவிட்டுத் தாழ்த்துகிறாள்
நீயாரு நானு ரெனப்பகர் வாரந்த நேரத்திலே
நோயாரும்வந்து குடிகொள்வ ரேகொண்ட நோயுமொரு
பாயாரு நீயுமல் லாற்பின்னை யேதுநட் பாமுடலே.

முடிசார்ந்த மன்னரு மற்றுமுள் னோரு முடிவிலொரு
பிடிசாம்ப ராய்வெந்து மண்ணுவ துங்கண்டு பின்னுமிந்தப்
படிசார்ந்த வாழ்வை நினைப்பதல் லாற்பொன்னி னம்பலவர்
அடிசார்ந்து நாமுப்ப வேண்டுமென் றேயறி வாரில்லையே.

இன்னம் பிறக்க விசைவையோ நெஞ்சமே
மன்னரிவ ரென்றிருந்து வாழ்வாரை—முன்ன
மெரிந்தகட்டை மீதி வினைக்கோ வணத்தை
புரிந்துருட்டிப் போட்டது கண்டு.

தொண்டைமண்டலத்துத் தொட்டிச்சலசையில் விளங்கிய
சுப்பிரமணியமுனிவரியற்றிய
கலைசைச்சிலேடை.

நாவலர்தம் புத்திரரு நண்ணும் பிரமமுங்
காவியங்க ளாயுங் கலைசையே--தூவெள்ளைக்
கோட்டுக் குழையார் கொழுங்கயற்கண் மெல்லியலாங்
கோட்டுக் குழையார் குடி.

பிரமம்—வண்டு
காவியம்—காப்பியம், காவிமலர்
கோட்டுக்குழை—சங்கக்குண்டலம்
கோட்டுக்கு உழை---கொம்புக்குப்பக்கம்

மேற்படி ஆசிரியர் சுப்பிரமணிய முனிவரியற்றிய
கேசவப்பெருமானிரட்டைமணிமாலை

மாலைவிட் டோம்வன மாலைபைப் பெற்றபின் வன்பிறன்
வேலைவிட் டோமுன்றன் வேலைபைச்செய்தபின் வெய்யகிழிக்
காலைவிட் டோமுன்றன் காலைத் தொழுதபின் காதிவிட்ட
ஓலைவிட் டோடுங்கண் ணர்வாழ்ந்தாட் டிக்கலை யுத்தமனே.

யாழ்ப்பாணத்து இருபாலை வாசரும் நல்லைக்குறவஞ்சி, நல்லை
யந்தாசி, நீராவிக்கலி வெண்பா, ஊஞ்சற்பதிகங்கள்
முதலிய பல பிரபந்தங்கள் செய்தவருமாகிய
சேனாசிராச முதலியாரியற்றிய
நல்லை வெண்பா.

—•—
பொன்னக் கலையார் விலோதனத்தான் மாதிரம்போய்த்
துன்னியசி ராலுமைநேர் தூநல்லை—முன்னையனைத்
தாரகக்க டாவினான் றுவாக்கட் பீலியைச்சூர்
போரகக்க டாவினான் பூ.

யாழ்ப்பாணத்துச் சுழிபுரவாசரும், மாணிக்கப்பிள்ளையார்
திருவருட்பாவாசிரியருமாகிய திருஞானசம்பந்த
உபாத்தியாயரியற்றிய
கதிர்காமவேலர் திருவருட்பா.

—•—
பூவார் மலர்மிசைப் போதனு மாயனும் போற்றியினும்
நாவாற் றுதித்தற் கரிதாங் கதிரை நகருறையும்
மாவாரும் வள்ளிதெய் வாளை மணாளற்கு மன்னுமருட்
பாவார் துதித்துணை மாணிக்க வைக்கரன் பாதங்களே.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் வாசரும்,
தர்க்காயிர்த மொழிபெயர்ப்பு, வேதாசுவாததீபிகை,
நாராயணபாத்துவநிரசனம் முதலிய நூல்களின் ஆசிரியருமாகிய
திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை இயற்றிய
அரிகரதாரதம்மியம்.

—•—
ஒருவனே ரிடத்தி லிந்த விசுவத்தில் வசிக்கையி லுவகையுற்
றான்—கருது மற்றையவன் விசுவேசுர னெனவே யவனியினிற்
கழறப்பெற்றான்—இருவர்தமிழ் லெவனதிக னெனவுகித் துண்
மையிசைத் திடுகமாசு—மருவுதவி லறிவுடையீர் யாமவனை
யடைந்துவழி படுவா மன்றே.

பாண்டிமண்டலத்துச் செங்கோட்டை நமச்சிவாயக்கவிராசர்

இயற்றிய

சிங்கைச்சிலேடைவெண்பா.

மாலைக் குழன்மடவார் வார்விழியு மாளிகையுஞ்
சேலைக் கொடிதிகழுஞ் சிங்கையே—ஆலைக்
கரும்பனைக்கா யங்கெடுத்தார் காலாந்தத் தாடல்
விரும்பனைக்கா யங்கெடுத்தார் விடு.

சேலைக்கொடிதிகழும்—சேலை, கொடிது, இகழும்
கரும்பன்--மன்மதன்
விரும்பு அனைக்காய் அங்கு.

பாண்டி மண்டலத்துச் சந்நாசிக் (சந்நியாசிக்?) கிராமத்துப்

பகழிக்கூத்தர்பாடிய

திருச்செந்தூர்ப்பிள்ளைத்தமிழ்.

கங்குல் பொருந்திய குவளைக் குழியிற் கழியிற் பழனத்திற்,
கரையிற் கரைபொரு திரையில் வளைத்த கவைக் கால்வரியலவன்—
பொங்கு குறுந்துளி வாடையி னொந்து பொறுதே வெயிலகா
யும், புளினத் திடரிற் கவரிற் றுவரிற் புன்னை நறுந்தாதிற்--
கொங்கு விரிந்தமடற் பொதிதாழைக் குறுமுட் கரியபசங்,
கோலச் சிறிய குடக்கா யிற்புயல் கொழுதிய செய்குன்றிற்-
சங்கு முழங்கியசெந்திற் பதிபாய் தாலோதாலேலோ—சமயவி
ரோதிக டிமிரதிவாகர தாலோ தாலேலோ.

சிதம்பரத்துக்குச் சம்பமான தில்லைவீடங்கவாசர், சிதம்பரேசர்

விறலிவிடுதூது முதலியவற்றி னாசிரியர் மாரிமுத்துப்பிள்ளை

யென்பவர் இயற்றிய

புலியூர்வெண்பா.

பொன்னாந் தில்லைப் புலியூர்வெண் பாவுக்குப்

பன்னாந் மேத்திப் பணிகுவாம்—நன்னாரி

கக்குஞ் சரப்பூங் கடுக்கையோ நீன்றகற்ப
கக்குஞ் சரப்பூங் கழல்.

நல் நாரி--நல்லதேன்

கற்பகக், குஞ்சரப், பூங், கழல்.

யாழ்ப்பாணத்துச் சன்னாசப்பண்டிதர் முருகேசர்,
மயிலணிச்சிலேடைவெண்பா, ஊஞ்சல், பதிகம், சந்திரசேகர
விநாயகரஞ்சல், பதார் தத்திபிகை முதலிய
பிரபந்தங்களினுகிரியர் இயற்றிய
குடந்தைவெண்பா.

மாமி யொடுகூடி மகிழ்ந்து மனைதோறுங்
கோமி யுறையுங் குடந்தையே—ஏமுனையில்
தாரணித் தேரார் தமையெரித்தார் பூமகனூர்
தாரணித் தேரார் தலம்.

கோமி--சரசுவதி. ஏ—அம்பு.

மேற்படி முருகேசப்பண்டிதர் இயற்றிய
நீதி நூறு.

கள்ளொடு காமங் கடுங்கோபஞ் செய்தகுடி
தள்ளரிய துன்பந் தனில்வீழும்—பிள்ளைகளைப்
பெற்றுவ தென்ன பெரும்பழக்க மன்னவர்க்குக்
கற்பிப்ப தேயரிது காண்.

சோழமண்டலத்துத் திருக்கடவூர் அபிராமிப்பட்டர் இயற்றிய
அபிராமியந்தாதி.

விழிக்கே யருளுண்ட பிராமவல்லிக்கு வேதஞ்சொன்ன
வழிக்கே வழிபட நெஞ்சுண் டெமக்கவ் வழிகிடப்பப்
பழிக்கே சுழன்றுவெம் பாவங்க ளேசெய்து பாழ்நாகக்
சுழிக்கே யழுந்துங் கயவர்தம் மோடென்ன கூட்டினியே.

யாழ்ப்பாணத்து இணுவில் அம்பிகைபாகர் பாடிய

இணுவையந்தாதி.

திருத்தங் கிதழி யுடைத்தாமர் தில்லைத் திருச்சபையில்
நிருத்தங்கொ ளீச ரளித்தமுன் னேன்சிர நீண்மருப் பொன்
றுருத்தங் கொசித்த வுணற்செற்ற முன்னே னுறுதுணைகா
மருத்தங் கிணுவையந் தாதியென் வாயில் வருவிக்கவே.

அவிரோதிநாதரியற்றிய

திருநூற்றந்தாதி.

புங்கவன் பூணன் புத்தன் புராதன் பூண்புனையாச்
சங்கரன் சக்கரன் ருமரை யோனெனத் தாவில்செங்கட்
சங்கவன் பேரணைத் திர்த்தனைத் தீவினைத் தெவ்வெஹம்பீர்
மங்கவன் றேவெள்ளை வள்ளுகொண்ட வீரனை வாழ்த்துவதே.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் வில்லவராயமுதலியார் மைந்தர்

சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடிய

மறைசையந்தாதி.

மனக்காக்கை மூவர் தமிழ்க்குயில் வாணியை வைத்தகுழை
உனக்காக்கை வஞ்ச வினையென்புன் னுவி லுரைத்ததமிழ்
சினக்காக்கை வாயி லுறுங்குறற் சொல்லொக்குஞ் சேண்முடிற்சந்
தீனக்காக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்சிவ சம்பரணே.

மேற்படி சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடிய

கல்வனையந்தாதி.

பாலை வனத்தத்தைக் காரளிப் பாரென்று பன்னினனாம்
பாலை வனத்தடங் கார்கண்டு வெட்கும்படி வந்தமின்
பாலை வனத்தகன் றுள்கல் வளைப்பர மானந்தன்றன்
பாலை வனத்தள வும்மன்பி லாரிற் பதைபதைத்தே.

சேரமான் பெருமானாயினாரியற்றிய
பொன்வண்ணத்தந்தாதி.

பொய்யார் நாகம் புகினுந் துறக்கினும் போந்துபுக்கிங்
சூய்யா வுடம்பினொ ரீவ நடப்ப பறப்பவென்று
நையா விளியினு நானில மாளினு நான்மறைசேர்
மையார் மிடற்றூ னடிமற வாவரம் வேண்டுவனே.

தலைமலைகண்டதேவர் இயற்றிய
மருதூர் யமகவந்தாதி.

ஒருகொம் பிருபத மும்மத நால்வா யொரைந்துகாம்
பெருகுஞ் செவ்சிறு குங்கண் புகர்முகம் பெற்றதந்தி
முருகன் றமைய னுமைமைந்த னைந்து முகன்மகன்மான்
மருகன் றுணைநம் மருதூரர் தாதி வருவிக்கவே.

தொண்டைமண்டலத்துக் காஞ்சிபுரம் நெற்குன்றவாணர் இயற்றிய
திருட்புகலூரந்தாதி.

பூக்க மலத்து விழிவளர் வானென்றும் போற்றியவூர்
மாக்க மலத்து மகிழ்சின்ற வூர்மது வானிறைந்து
தேக்க மலத்து வழியே பரக்குந் திருப்புகலூர்
நோக்க மலத்துயர் சோதிநெஞ் சேநமை நோக்குதற்கே.

யாழ்ப்பாணத்து மாவீட்டபுரம் பொன்னம்பலபிள்ளை இயற்றிய
மாவையந்தாதி.

மாவைய மாவைய முப்புரஞ் செற்றவர் மைந்ததரு
மாவைய மாவைய தாழ்க்கிற் கடிக்கை வரைநிலைக்கு
மாவைய மாவைய மன்கொள் ஆன்ரு மலிரரிக்கா
மாவைய மாவைய வீதோநா னென்று வருந்தினனே.

சோழமண்டலத்துத் திருமங்கையூர் மணவாளதாச ரியற்றிய
திருவரங்கயமகவந்தாதி.

தருக்கா வலாவென்று புல்லரைப் பாடித் தனவிலைமா
தருக்கா வலாய்மயி லேகுயி லேயென்று தாமசராய்த்
தருக்கா வலாநெறிக் கேதிரி வீர்க்கி சாற்றுமின்பத்
தருக்கா வலாயுதன் பின்றோன் றரங்கர்பொற் றுளிணைக்கே.

யாழ்ப்பாணத்து மாதகல் மயில்வாகனப்புலவ ரியற்றிய
புலியூர்யமகவந்தாதி.

பாயசங் கண்டு பரியாக்கி யத்தபத் தர்க்கினிய
பாயசங் கண்டு நிகர்ப்புலி யூர பகையைவெல்லு
பாயசங் கண்டு கரத்தாற் கரியவ பாழ்வினைக்குப்
பாயசங் கண்டொட ராதெனை யாள்க பராபரனே.

தொண்டைமண்டலத்து வெண்மணி, நாராயணபாரதி யியற்றிய
திருவேங்கடசதகம்.

(மணவாளநாராயணசதகம் என்றும் வழங்குவர்)

செந்திருவாழ் மார்பன் றிருவேங் கடசதகம்
பைந்தமிழா னீநெறி பாடவே--வந்தருளுங்
கார்முகமஞ் சங்கத்தான் கைத்தா மரையணிந்த
கார்முகமஞ் சங்கத்தான் காப்பு.

படிக்காசுப்புலவர் இயற்றிய
தொண்டைமண்டல சதகம்.

போதாருந் தண்பொழில் வீடு ரதிபன் புலவர்க்கெல்லந்
தாதா வெனக்கொடி கட்டுத லாலவன் றன்மனையை
நீதா வெனவொரு பாவாணன் கேட்பவந் நேரிழையை
மாதா வெனவழைத் தானென்கொ லாந்தொண்டை மண்டலமே

(வீரேழுதலியின் வள்ளன்மையைச் சிற்றரசர்என்தூறும் அத்தியாயத்திறுதிக்கண் காண்க.)

தொண்டைமண்டலத்துப் பொற்களத்தூர் அந்தகக்கவி
வீராசுவமுதலியா ரியற்றிய
கழுக்குன்றமாலை.

மாடேறு தாளுமதியேறு சென்னியு மாமறையோன்
ஒடேறு கையு முடையார் தமக்கிட மூருழவர்
சூடேறு சங்கஞ் சொரிமுத்தை முட்டையென் நேகமலக்
காடேறு மன்னஞ் சிறகா லணைக்குங் கழுக்குன்றமே.

பாண்டிமண்டலத்துச் சிவகங்கையைச்சேர்ந்த மிதிலைப்பட்டி
அழகியசிற்றம்பலக்கவிராசரியற்றிய
தளசிங்கமாலை.

ஞகயிறு போய்விழத் திங்கள்வந் தெய்திட நண்ணியசெவ்
வாயனல் வீசப் புதனம்பு தூவநல் வியாழன்வர
வேயுறு வெள்ளி வளைசோர நானுன்னை மேவுதற்குத்
தாய்சனி யாயின ளேரகு நாத தளசிங்கமே.

தேவைத்திரிபந்தாதியாகிரியர் தேவிகோட்டை
சுந்நயச் செட்டியா ரியற்றிய
அருணைச்சிலேடைவெண்பாமாலை.

கொம்பனையார் நம்புகற்சிற் கோயிலின்றி வீற்றிடத்தில்
அம்ப லமலர் வருணையே—உம்பருய்ய
உண்பாக் கமைந்த னுசிதநஞ்ச முண்டமைந்தன்
வெண்பாக் கமைந்தன் விரும்பு.

கிருக்குருகூர்ப்பெருமாட்கனிராசரியற்றிய
மாறன்கிளவிமணிமாலை.

விழியுங் களப முலையும்புன் மூலும் வேயுமுந்கிச்
சுழியு முரோம வெழுங்குங்கண் டேம்வண்டு சூழ்ந்துசெந்தேன்
வழியுந் திருமகிழ் மாலைப் பிரான்வெற்பில் வல்லிசெவ்வாய்
மொழியுந் துணைநெஞ்ச மேசெவிக் கேயென்று மூழ்குவதே.

முற்குறித்ததிருவரங்கயமகவந்தா தி ஆசிரியர்மணவாள தாசர்பாடிய.
திருவேங்கடமாலை.

நாலு திசைமுசமு நண்ணுதலா லொண்கமல
மேலுறலால் வேதாவாம் வேங்கடமே—சாலுறையும்
மண்மயக்கந் தேற்றுவித்தான் மாற்றுதல்போ லாரியனால்
உண்மயக்கந் தேற்றுவித்தா னூர்.

தொண்டைமண்டலப் பொற்களத்தூர் அந்தகக்கவி
வீராகவமுதலியார் பாடிய
சந்திரவாணன்கோவை.

மாலே நிகராகுஞ் சந்திரவாணன் வரையிடத்தே
பாலேரி பாயச்செந் தேன்மாரி பெய்யநற் பாகுகற்கண்
டாலே யெருவிட முப்பழச்சாற்றி னமுதவயன்
மேலே முளைத்த கரும்போவிம் மங்கைக்கு மெய்யெங்குமே.

கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பருடையபுத்திரர்
அம்பிகாபதி பாடிய
அம்பிகாபதிக்கோவை.

கனமே கருங்குழல் கங்குலன் றேகண் கருவினையின்
இனமே குவனையு ரெய்கலு மல்ல விவர்க்கிடையென்
மனமே வளரிள வஞ்சியன் றேலஞ்ச மாரன்வைத்த
தனமே தனங்கன சுத்தடமேருச் சயிலமன்றே.

பாண்டிமண்டலத்துப் பொன்னாங்கால் அமிர்தகவிராயர் பாடிய
ஒருதுறைக்கோவை.

மஞ்சாங் கருதலர் போர்ப்படை மேற்சண்ட மாருதம்போல்
விஞ்சாங் கழுல பலரகு நாதன் வியன்சிலம்பிற்
பஞ்சாங்க மோதி மறைகாட்டிச் சொர்க்கமிப் பாற்படுத்தி
அஞ்சாங் குலத்தவர் பார்ப்பாரைச் சேர்ந்த ததிகயமே.

(நாணிக் கண்புதைத்தல் என்னும் அகப்பொருட்டுறை ஒன்
றின்பேரிலே இக்கோவையிலுள்ள நானூறு செய்யுளும் அமைக்
கப்பட்டன வாகவின் இந்நூல் ஒருதுறைக்கோவை யென்னும்
பெயர்பெற்றது.)

ஒட்டக்கூத்தர் இயற்றிய
குலோத்துங்க சோழன் கோவை

கணைக்கோவை யேசொரிந் தன்றிலங் காபுரங் காயாவின்
இணைக்கோவை யீந்த கடாக்களி நேயெழு பார்க்குமொரு
துணைக்கோவைக் கோழிக் குலோத்துங்க சோழனைச்சொல்கின்ற
திணைக்கோவை பாட வடிவொதுங் காக்கநின் சேவடியே. (வைந்

ஒளவைப்பெருமாட்டி வழியில் உணவு கிடையாமல் வாடியபோது
தனக்கென்று வைத்திருந்த தண்ணீரடிபுற்கையை
உண்ணக்கொடுத்துபசரித்த ஆட்டிடையன்
அசதியென்பானைப் பாராட்டிப்பாடிய
அசதிக்கோவை.

அலைகொண்ட வேற்கரத் தைவே லசதி யணிவரைமேல்
நிலைகொண்ட மங்கைதன் கொங்கைக்குத் தோற்றிள நீரினங்கள்
சுலையுண் டியுண் டுடன்கையி லெற்றுண்டு குட்டுமுண்டு
விலையுண் டியுண்டு கண்ணீர் தனும்பவும் வெட்டுண்டதே.

யாழ்ப்பாணத்து உடுப்பிட்டிக் குமாரசுவாமி முதலியார் பாடிய
அருளம்பலக்கோவை.

திங்கா ஞடலகந் தேய்வுற மாய்வுறச் சித்தரைப்போற்
றங்காம லந்தா மார்க்கந் தவம்புரிந் தாலுந்தமிழ்
மங்காதுடுவை வருமரு ளம்பல மன்னன்வரைக்
கொங்கார் குழலிமுகம்போன் மெனநினைக் கூறரிதே.

பாண்டிமண்டலச் சிறுகம்பையூர்ச் சாந்துப்புலவர் பாடிய
மயூரகிரிக்கோவை.

பாடாத தும்பி யணியாத மாதங்கம் பட்சியொன்றிற்
கோடாத நாகஞ் சடாத கரிகொடி யோர்சிறைக்குத்
தேடா விலங்கு குகன்மயில் வெற்பிற் றெரித்தகொம்பு
வாடாத மாவென் பதுகாய மேவி வரிற்சொல்லுமே.

தொண்டைமண்டலத்துச் செங்காட்டக் கோட்டத்துறையூர்
பொய்யாமொழிப் புலவர் பாடிய
தஞ்சைவாணன்கோவை.

புனங்காவ லன்றிவள் பூண்டது மாண்டகை போந்ததுமா
னினங்காவ லின்கலை யெய்யவன் றூலிக லாழிவிந்தை
தனங்காவ லன்றஞ்சை வாணன்ற னாட்டிவர் தங்களிற்றூ [தே.
மனங்காவல் கொண்டதெல் லாங்கண்க ளேசொல்லும்வாய்திறந்

இரட்டையர் பாடிய
தில்லைக்கலம்பகம்,

அம்பலக் கூத்த னூர் மாதவன்
இடைமரு தீச னீங்கேய் மலையினன்
உறையூ ரெந்தை யூறன்மா நகரினன்

எறும்பிமா மலையின னேடகத் துறைவோன்
 ஐயா நமர்ந்த வமரர்கள் பெருமான்
 ஒற்றியூ ருறைவோ னோமாம் புலியூர்ச்
 சிற்றம் பலவன் சீர்பா வுதுமே.

தொண்டைமண்டலத்துப் பையூர்க்கோட்டத்து

உதிசித்தேவர் பாடிய

திருக்கலம்பகம்.

விடுவது வெவ்வினை விட்டாற் பெறுவது விடுவந்து
 படுவது பேரின்ப வெள்ளமென் றுலென்றன் பாவிநெஞ்சே
 கெடுவது தான்றனக் காவதெண் னுதுகெட் டேன்பரமன்
 வடுவதி லாநெறிச் செல்லா தொதுங்கு மணையகத்தே.

அருணாசலபுராணவாசிரியர் எல்லப்ப நாவலர் இயற்றிய

அருணைக்கலம்பகம்.

சைவத்தின் மேற்சம யம்வே றிலையதற் சார் சிவமாந் (வாழ்
 தெய்வத்தின் மேற்றெய்வ மில்லெனு நான்மறைச் செம்பொருள்
 மைவைத்த சீர்த்திருத் தேவார முந்திரு வாசகமும்
 உய்வைத் தரச்செய்த நால்வர்பொற் றுளெம் முயிர்த்துணையே

திருவாங்கவந்தாதி பாடிய மணவாளதாசிரியற்றிய

திருவரங்கக் கலம்பகம்.

தேனமருஞ் சோலைத் திருவாங்க ரெப்பொருளும்
 ஆனவர்தா மாண்பெண் ணலியலர்கா னம்மாளை
 ஆனவர்தா மாண்பெண் ணலியலரே யாமாகிற்
 சானகியைக் கொள்வரோ தாரமா யம்மாளை
 தாரமாய்க் கொண்டதுமோர் சாபத்தா லம்மாளை.

தொல்காப்பியத்தேவர் பாடிய
திருப்பா திரிப்புலியூர்க்கலம்பகம்.

சேதாம்பல் பூக்குந் திருப்பா திரிப்புலியூர்
வேதாந்த நாதர் வியன்கயிலை—மாதர்
மொழியா மமுத முகமா முளரி
விழியாங் கொலைபயிலும் வேல்.

இலக்கணக்கொத்தியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகர் பாடிய
செந்திற்கலம்பகம்.

பாடாத நாவும் பணியாத சென்னியும் பாவித்தன்பாய்
நாடாத வுள்ளமு நான்படைத் தானா கேழுஞ்சென்று
கூடா துயர்கதி கூடுவ னேகுன் றெறிந்தவைவேற்
சேடார் மதிற்செந்தி லாயென்கொ லோதின் றிருவருளே.

யாழ்ப்பாணத்து நீர்வேலிப்பீதாம்பரப்புலவர் பாடிய
மறைசைக்கலம்பகம்.

மேவுமலை மாளை விழைவோ டிடம்வைத்து
வாவுமலை மாளைமுடி வைத்தவா—காவகமேல்
வந்துவழங் கும்மறைசை வானவா வாழ்த்தெனக்கு
வந்துவழங் குன்றூண் மலர்.

திரிசிரபுரம் மீனாட்சிசுந்தரம்பிள்ளை பாடிய
வாட்போக்கிக்கலம்பகம்.

எம்மா தவரு மிறைஞ்சுஞ் சடாடவியார்
செம்மா மணிவான் சிலம்பர்கா ணம்மாளை
செம்மா மணிவான் சிலம்பரெனி னாய்கர்பொருள்
அம்மா விரும்புவர்ந. ணற்றவரோ வம்மாளை
ஆசை யுடையார்நா னாரியரே யம்மாளை.

எமது சீமந்தனிபுராணமுதலிய நூல்களுக்குச் சிறப்புரையுதவிய
திருமயிலைவித்துவான் சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் பாடிய
திருமயிலைக்கலம்பகம்.

கயிலைக் கிறைவர் கபாலீசர் தஞ்சொற் கலம்பகம்யா
னயிலைப் பயிலு மறிவுபெற் றோத வமிர்தவல்லி
குயிலைத் தழுவி யசங்கார வேலற் குயர்துணையா
மயிலைப் பதிவளர் குஞ்சரச் செஞ்சரண் வாழ்த்துவனே.

மேற்படிவித்துவா னியற்றிய
திருமயிலையுலா.

பனிநறவு கொப்புளிக்கும் பங்கயப்பூ மங்கை
வனசமலர் மேவுமலை மங்கை—யினிய
விசையமங்கை மாதர் விரும்புமங்கை யென்று
மசைவில் புகழ்மங்கை மங்கை—யிசையவெழிற்
பூமகளைத் தன்னழகாற் பொற்பழித்துக் காமகலை
காமுகரை யீடழிக்கக் காதல்செய்வாள்—சேமித்
தெழுந்து வளர்ந்தேறி யெல்லவர்க்கு மாசைக்
கொழுந்து படருமொரு கொம்பு—தொழும்பருவத்.

இரட்டைப்புலவர் பாடிய
ஏகாம்பரநாதருலா.

துன்னு மொருசிலந்தி சோணடுங் காவிரியும்
மன்னி யரசாள வைத்தவரார்—பன்னெடுநாள்
தேடி யிருவர் திரியத் தெரியாமல்
நீடு சுடர்வடிவாய் நின்றவரார்—ஆடலென
உங்காரஞ் செய்தே யுலகுண்ட மாயவனைச்
சங்காரஞ் செய்துபின்னுந் தந்தவரார்—பங்கயன்மால்

வீந்த சுடலை விபூதி தரித்திருவர்
ஆர்ந்ததலை மாலை யணிந்தவரார்—மாய்ந்திடவே.

திருப்பூவணம் கந்தசாமிப்புலவர் பாடிய

பூவணவுலா.

பூவண வாணனஞ்சொற் பொன்னையாட் கன்றளித்த
மாவணக் காதை வகுத்தெழுதி—ஓவியத்திற்
காட்டு கெனநிறைபொன் கைக்கொடுப்ப வோர்படத்தில்
தீட்டி யவனவள்முன் சென்றிருந்து—தோட்டலர்மென்
போதரசு கையாற்செய் பொன்னையாய் பொன்னையாள்
மாதரசு வாழ்பொன் மனையிதுபார்--கோதை
புலரியிற் போந்து புனல்வகை கைமேற்
பலனுய்க்க முழுகும் படிபார்--நலனுய்க்கும்.

தணிகையம்பதிக்க கந்தப்பையர் பாடிய

தணிகையுலா.

ஆரென்ற ளித்தேரி லன்னமே செட்டியிவன்
பேரென்ற ளப்போதப் பேதையுந்தான்--சீரென்று
செட்டியா மாமாயிற் நின்னவவ லோடுகன்னற்
கட்டிவாங் கிக்கொடென்று கண்பிசைந்தாள்--பட்டிவள்ளி
கைவளைய லேற்றியிரு காலில் வளைந்தேத்தி
மைவளையு நெஞ்ச மயலேற்றி--வெய்ய
இருட்டு விடியாமு னினத்தவர்கள் காணாமற்
றிருட்டுவியா பாரஞ்செய் செட்டி--வெருட்டியொரு.

காளமேகப்புலவர் பாடிய

திருவானைக்காவுலா.

கங்கையினுன் கங்கையினுன் காசியிலான் காசியிலான்
பைங்கடல்குழ் பாரிடத்தான் பாரிடத்தான்--செங்கமல

அத்த நகத்திருக்கா ளத்தியான் கங்குறைத்த
அத்த நகத்திருக்கா ளத்தியான்---எத்திசையும்.

சேறைக்கவிராசபிள்ளை பாடிய

காளத்திநாதருலா.

வைகைக் கெதிரே வருமேடன் சைவத்தார்க்
குய்கை மறையோர்க் குவனிடவன்--செய்கை
இதமிநுநந் தொண்டர்க் கெனத்தூது சென்றேன்
கதிரொளிவீ சங்கந் கடகன்--உதயகலைச்
சங்கப் புலியன் சிலர்கள் நியனானேன்
சொங்கொண்ட சங்கத் தூலத்தினான்.

திருக்கடவூர்ச் சுப்பிரமணியகவிராஜமூர்த்திக ளியற்றிய

திருக்கடவூருலர்.

ஞாலத்தி லாடவரை நாடி யமர்புரிவோர்
வேலொத் திலகு விழியினள்--சால்புற்ற
வானாறு பொற்றாள மாலை புனையுமுலை
பானாறு மின்மழலைப் பண்ணினள்--தேனுகராப்
புட்குலவும் பாணத்தாள் பொன்முடியும் பொற்கிரியும்
வெட்கு மெனவுரத்தின் மீளாம--லுட்கரந்து
மேவித் தவளநிலா விண்டிலகுந் தண்டாளக்
கோவைக் கிசையாத கொங்கையாள்--பூவையர்கால்
நீல நிறைவிலகு நீள்கனக நூபுரத்தை
யால முமிழு மரவென்பா--ளோலவொலி
யெய்ந்தமக ராலயத்தி னெய்தியெழு ஞாயிறுபோ
லாய்ந்த வொளி வட்ட--மதுநோக்கி.

காள்த் திருநாதருலாவாசிரியர் சேறைக்கவிரரசபிள்ளை பாடிய
அண்ணாமலைபார்வண்ணம்.

திருக்கோயில் திருவதிகை திருச்சேய்ஞல்
திருமருகல் திருத்தோணி திருவரதை—வஞ்சிபணையூர்
திருச்சேறை தருமபுர மறைக்காடு திருமயிலை
திருக்கோயில் தினைநகரம்—அன்பில்கடலூர்
திருக்காவை பொதியமலை கழிப்பாலை கயிலைமலை
தெளிச்சேரி யிடைமருது—தஞ்சைவழுலூர்
சுழியல்புனவாயில் கூடலுறைவார்.

நம்மாழ்வார்பேரில் நல்லகுற்றாலக்கவிராய ரியற்றிய
வண்ணம்.

(நு-வது கலை.)

கூந்தல்வண்டினமோ தண்டலையோ, முகங்குளிர், தோய்ந்தசந்
திரனே பங்கயமோ—மடந், தைகண், களம்புய, மோகபோல
மொய், சாணையோசிறு, நாசியோகுமி, தோசொல் காரிகை,
புருவநெளிசிலை, திருவையணையநல், வனிதைதிருதுதல், ஒளி
செய்பிறையிது, காதுநங்கையர், சேனையங்கச, னேறுமுஞ்சலீ
தோவிவள்வாய் செவ்.

இன்னும் விவரிக்கற்பாலனவாய் நிலவுவன:—

குலோத்துங்க சோழனுலா	சாமுத்திரிகாலக்கணம்
தக்கயாகப்பரணி	சிவரகசியம்
கோடசுரக்கோவை	ஏரெழுபது
விம்பசாரகதை	சிலையெழுபது
ஆதியுலா	சரஸ்வதியந்தாதி
பரராசசேகரம்	சடகோபரந்தாதி
குசலோபாக்கியானம்	அறப்பளிச்சுர சதகம்
தண்டலையார் சதகம்	கோவந்த சதகம்

குமரேசர் சதகம்

சித்தார்த ரத்தினாகரம்

ஆசாரத்திரட்டு

ஆசாரசிந்தாமணி

சௌந்தரியலகரி

சிவானந்தலகரி

திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை

திருக்கருவை வெண்பாவந்தாதி

வடவேங்கடநாராயண சதகம்

ஜெயங்கொண்டான் சதகம்

சிவசங்கர சதகம்

கயிலாசநாதர் சதகம்

குருநாதசதகம்

எம்பிரான் சதகம்

அவையாம்பிகை சதகம்

அருணாசலசதகம்

அண்ணாமலை சதகம்

கோகுலசதகம்

முதலிய அநேகபிரபந்தங்களாம்.

சிறுபிரபந்தப் பெருங்கடற்பரப்பிற் கைத்துணை நீரள்ளிக்காட்டுதல்போல இத்துணைச் சிறிதுவிவரித்தாம். தமிழகத்திற்பிறக்கும் இவ்வகைப் பிரபந்தங்கட்கெண்ணும் வரம்புமேயில்லை. பிறப்பவற்றுள் வெளிவந்துலாவுவன பல, வெளிவராமல் அடங்கிமறைவன பல, வெளிவந்துலவுவற் றுள்ளும் நாளடைவில் வழக்கின்றி வீழ்வன பல. ஆதலின், முன்னுரைத்தபடி அவற்றையெல்லாம் ஒருங்குறத்தொகுத்து விரித்தல் அரிதென்க.

இலக்கியவியல் முற்றிற்று.

ஒழிபியல்.

மேலைய மூவிய லுட்கூறுதொழிந்த சிலகுறிப்புகளை இங்ஙனந் தருவாம்:--¹

வடமொழிக்கண்வித்தை பதினெட்டாவன:--

1. இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணமென்னும் வேதங்கள்	4
2. சிக்கை, கற்பசூத்திரம், வியாகரணம், நிருத்தம், சந்தோபிசிதி, சோதிடமென்னும் வேதாங்கம்				6
3. புராணம், நியாயநூல், மீமாஞ்சை, மிருதி யென்னும் உபாங்கம்	4
4. ஆயுள்வேதம், வில்வேதம், கார்தருவவேதம், அருத்தநூல்	4
				<hr/> 18

1. வேத நான்கும், பிரமகாண்டமும், பிரம ஞானத்திற்கு சிமித்தமான கருமகாண்டமு முணர்த்துவனவாம். சிவாகமங்களும் பிரமகாண்டமா யடங்குமென்ப.

2. வேதங்களை எடுத்தல் படுத்தல்முதலிய இசைவேறுபாட் டால் உச்சரிக்குமா றுணர்த்துவது சிக்கை; வேதங்களிற்கூறும் கருமங்களைபனுட்டிக்குமுறைமையுணர்த்துவது கற்பசூத்திரம்; வேதங்களின் எழுத்துச்சொற்களதியல் புணர்த்துவது வியாகர ணம்; வேதங்களின் சொற்பொருளுணர்த்துவது நிருத்தம்; வே தமந்திரங்களில் காயத்திரிமுதலிய சந்தங்களின்பெயரும் அவ்வ வற்றிற்கு எழுத்தினைத்தென்றலு முணர்த்துவது சந்தோபி சிதி; வேதத்திற் செய்யப்படுங் கருமங்கள், செய்தற்குரிய கால விசேடங்களை யுணர்த்துவது சோதிடம்.

3. பரமசிவன் உலகத்தைப்படைக்குமாறுமுதலிய வேதவாசு கியங்களை வலியுறுத்து விரித்துணர்த்துவது புராணம். இகிகாச மும் ஈண்டடங்கும். வேதப்பொருளை நிச்சயித்தற் கனுசூலமான பிரமாணமுதலியவற்றை யுணர்த்துவது நியாயநூல். வேதப் பொருளின் ரூப்பரிய முணர்த்துத்ற் கனுசூலமான நியாயங்களை ஆராய்ச்சியெய் துணர்த்துவது மீமாஞ்சை. அது பூர்வமீமாஞ்சை உத்தமீமாஞ்சையென இருவகைப்படும். அவற்றுள் முன்னை யது மீமாஞ்சையெனவும் வேதமெனவும், பின்னையது வேதாந்த மெனவும் வழங்கப்படும். அவ்வவ்வுருணங்களுக்கும் நிலைக்குமுரிய தருமங்களை யுணர்த்துவது மீருதி நூல்.

4. எல்லா மனுட்டித்தற்குச் சாதனமான யாக்கையை நோ யின்றி நிலைபெறச்செய்வது ஆயுள்வேதம். பகைவரால்நலிவின்றி உலகங்காத்தற்கு வேண்டப்படும் படைக்கலம் பயிறலையுணர்த்து வது வில்வேதம். எல்லாக் கடவுளர்க்கும் உவகைவரச் செய்யும் இசைமுதலியவற்றை யுணர்த்துவது காந்தருவவேதம். இம் மைமறுமைச் சுகங்கட்கேதுவாகிய பொருளீட்டு முபாயமுணர்த்து வது அருத்தநூல்.

வேதாகமங்கள் பரமசிவனாற் செய்யப்பட்டன. மற்றவைகள் அப்பரமசிவன்றிருவருள் வாய்க்கப்பெற்ற கிரேட்டமுனிவர்களா லியற்றப்பட்டன.

கலைஞானம் அறுபத்துநான்கெனப் பிரித்து வகுத்துக் கூறப் படுவன யாவெனில், அக்கரவிலக்கணம், இலிசுதம், கணிதம், வே தம், புராணம், வியாகரணம், நீதிசாத்திரம், சோதிட சாத்திரம், தருமசாத்திரம், யோகசாத்திரம், மந்திரசாத்திரம், சகுனசாத் திரம், சித்பசாத்திரம், வைத்தியசாத்திரம், உருவசாத்திரம், இசு காசம், காவியம், அலங்காரம், மதுரபாடனம், நாடகம், நிருத்தம், சத்தப்பிராமம், வீணை, வேணு, மிருதங்கம், தாளம், அத்திரபரீட்

சை, கனகபரீட்சை, இரதபரீட்சை, கசபரீட்சை அசுவபரீட்சை, இரத்தினபரீட்சை, பூமிபரீட்சை, சங்கிராம விலக்கணம், மல்யுத்தம், ஆகருடணம், உச்சாடணம், வித்துவேடணம், மதனசாதிரம், மோகணம், வசீகரணம், இரசவாதம், காந்தருவ வாதம், பைபிலவாதம், கவுத்துகவாதம், தானுவாதம், காருடம், நட்டம், முட்டி, ஆகாயப்பிரவேசம், ஆகாயகமனம், பரகாயப்பிரவேசம், அதிரிசயம், இந்திரசாலம், மகேந்திர சாலம், அக்கினித்தம்பம், சலத்தம்பம், வாயுத்தம்பம், திட்டித்தம்பம், வாக்ருத்தம்பம், சக்கிலத்தம்பம், கனனத்தம்பம், கட்கத்தம்பம், அவத்தைப்பிரயோகம் என்பனவாம்.

மேற்கூறிப்போந்த யாவற்றுள்ளும் சில வேதாகமபுராணங்களும், சில வேதாந்த சித்தாந்த சாத்திரங்களும், இரண்டொரு தர்க்கசாத்திரங்களும், சிலபல ஆயுள்வேதங்களும் சோதிட சாத்திரங்களும், மதனசாதிரம்முதலிய இரண்டொரு கலைஞானங்களும் மாத்திரமே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு நிலவுகின்றன. கலைஞானங்கள்பல தற்காலம் வடமொழியினும் பெற்றிருமைய வாயின.

அநேகசாத்திரங்கள் ஆசிரியில் வடமொழியில் இருந்தனவென்றும் அவை பின்னர்த் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டனவென்றும் பண்டையோர் கருகினர். தற்காலத்துச் சிலர் அக்கருத்தை மறுத்து ஆசிக்கட்டமிழிலேயே அநேக நூல்களிருந்தனவாகவும் அவை ஆரியத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டனவாகவும், தமிழ்நூல்கள்பல பின்னர்ச் சிதைந்துவிட, ஆரிய மொழிபெயர்ப்பிலிருந்து மீட்டுத்தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுவருகின்றனவென்றுங்கூறுவர். வடநூல்கள் யாதொன்றிலேனும் இது தமிழிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டதென்று கூறப்படவில்லையெனில், அது ஆரியர்க்கியல்பாயுள்ள “புரட்டுத்” தன்மையா லென்றுங்கூறுவர்.

இருக்கு வேதத்தை “மாகஸ் முல்லர்” என்னும் ஐரோப்பிய பண்டிதர் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கின்றாரென்று முன்

னோரிடத்திற் கூறினும், இவரதுமொழிபெயர்ப்பை நோக்கினால் இவருக்குச் சுத்தப்பிரதிவாய்க்கவில்லையென்றும் மெய்ப்பொருள் யாண்டும் இவர்க்கு விளங்கவில்லையென்றுஞ் சொல்லற்கிடமுண்டு. தமிழ்ப் பண்டிதர்க்கே மறைகளின் பொருள்பல மலைவு செய்பொருள்களாமென்றால் ஐரோப்பியர்க்கவை என்னொகுமென்று சொல்லவும்வேண்டுமா?

இருக்குவேதத்தில் ஓரிடத்திலே கங்கையமுனை எங்குகூடுகின்றனவோ அவ்விடத்து நீராடினோர் சுவர்க்கத்தைப் பறந்தடைகின்றனர் என்றும், யார் அங்கு தேகத்தை ஒழிக்கின்றார்களோ அவ்வகைப்பட்ட அறிவாளர் அமிர்தத்துவத்தை அடைகின்றனர் என்றுங் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இவ்விதியின் உட்பொருள்மதிரியாது பண்டைக்காலத்திற் பலரும் கங்கை யமுனை சரசுவதி யென்னும் மூன்று யாறுகூடும் (திரிவேணி சங்கமம்) அலஹபாத்திலுள்ள பிரயாகையில் விழுந்து தேகத்தைவிட்டுவந்தனர். அவ்வாறு தேகத்தை யொழித்தல் “ஆன்மஹத்தி” — தற்கொலையல்லவென்றும் தமக்குத்தாமே சிராத்தகருமம் முதலியவற்றை முடித்துக் கொள்ளும் விதிகளையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு மேற்படிசங்கமத்தில் விழுந்து தேகத்தையொழித்துவந்தனர். அப்பால், சுருதியிற் கூறியமொழிக்குக் கங்கையமுனை என்பது பொருளல்லவென்றும், வெள்ளை கறுப்பு என்பதே பொருளென்றும், புராணக்கூற்றுப்படி கங்கை யமுனையன்றே பொருள்கூறப்படினும் யோகநூலுடையார்கூற்றுப்படி அவ்விருந்திகளும் இடைபிக்கலைநாடிகளைக் குறிக்கின்றன வென்றும் இந்நாடிகள் சுமுமுனையோடு கூடுமிடமாகிய புருவநடுவே திரிகூடம் அல்லது திரிவேணியெனப்படுவதென்றும், கீதையிற் கூறிய வாரும் கடவல்லிய உபநிடதக் கூற்றுப்படியும் தாரகயோகத்தில் பிரமரந்திரத்தைப் பீறிக் கொண்டு உயிர்துறக்குஞ் சித்தபுருடன் அமிர்தத்துவத்தை அடைகின்றான் என்பதே மெய்ப்பொருளென்றுந் தெளிந்து மேற்கூறிய கொடியவழக்கத்தை யொழித்தனர். இன்னும் ஒருசாரார் அச்சுருகிமொழிக்கு நினைப்பு

மறப்பு எனப்படு மிரண்டுமே கங்கையும் யமுனையுமா மென்றும், அவ்விரண்டுங் கூடுமிடம் ஆன்மநிலையாமென்றும், அவ்விடத்துத் தியானயோக நீராடினாரும் தத்துவத்தேகநியதிசெய்தாரும் அமிர் தத்துவம் (சாகாநிலை) பெறுவர் என்றும் பொருள்கூறுவர். இவ்வாறே ஏனைய விரதவேள்வி முதலிய நிக்தகநைமித்திய கருமங்க ளனைத்தினுக்கும் உள்ளுறைப் பொருள் உள்ளனஎன்பர். இது பற்றியே வேதாகமங்கள் தக்க குரவாமுன்னிலையிலன்றி ஏழுமுன் னிலையில் ஒதப்படாவென ஆன்றோர் ஆணைதந்தனர். “எழுதப் பட்ட ஏட்டின்நம்பிக்கையால் குருமுகமில்லாமலே ஒதப்பட்டகல்வி கள்ளப்புருடனோடு சேர்ந்தவள் கருப்பம்போலச் சபையில் விளக் கத்தையடைய மாட்டாது” என்று நாரதர்கூறினர்; எனவே, ஆசிரியன் இவன், மாணுக்கன் இவன் என்னும்மரபு தகுதியின்றி அவ மாளத்தை யடைதல் முதலிய குற்றம் விளையு மென்பது நாரதர் கருத்து.

ஆங்கிலம்பயின்ற தமிழ்ப்பண்டிதர் தமிழ்ப்பனுவல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்ப்ப ராயின் அவற்றின் மெய்ப்பொருளைப் பிறழவிடாமல் உள்ளவாறு விளங்கத்தருவர். உதாரணம் வேண்டின், பண்டிதசிரோமணியாகிய ஸ்ரீமான் ஜே. யெம். நல்லசாமிப் பிள்ளையவர்கள் சித்தாந்தசாத்திரங்கள் பன்னான்குள்ளடங்கிய சிவ ஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார்முதலிய பதினொரு நூல்களையும் பிறபலவற்றையும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்திருக்கும் செவ்வியதிறமையை நோக்கித் தெளிக.

தமிழிலே வேதவேதாந்த சித்தாந்த ஆராய்ச்சிக்கு எண்ணும் எழுத்தும் என்னுமிரண்டும் இரண்டு கண்களாம். எண்—தருக்கம், எழுத்து—இயற்றமிழான இலக்கணம். இவைஇரண்டும் வேதாந்த சித்தாந்த உறுதிப்பொருள் ஆராய்ச்சிக்கு இன்றியமையாத கருவி யெனக்கொண்டு “எண்ணென்ப வேனை யெழுத்தென்ப விவ்வீரண் டிங், கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு” என்று நாயனார் தமது திருக் குறளில் இனிதெடுத்தோசினார். எண், கணிதத்திற்குமாம். கணி தம், கருவியும் செய்கையுமென இருவகைப்படும். அவற்றின் இயல் களை ஏரம்பமுதலிய நூல்களுட் காண்க.

தருக்கமும் இயற்றமிழ்என்னும் இலக்கணமும் உறுதிப்பொ
ருணுதலு முதலூலாராய்ச்சிக்குக் கருவியாதல்,

ஆதி முதலொழிய வல்லா தனவெண்ணி
நீதி வழுவா நிலைமையவான்—மாதே
அறமார் பொருளின்பம் வீடென் நிவற்றின்
நிறமாமோ வெண்ணிறந்தாற் செப்பு.

எழுத்தறியத் தீரு மிழிதகைமை தீர்ந்தான்
மொழித்திறத்தின் முட்டறுப்பா னாகு—மொழித்திறத்தின்
முட்டறுத்த நல்லோன் முதலூற் பொருளுணர்ந்து
கட்டறுத்து வீடு பெறும்,

எனவரும் ஆன்றோர்வாக்கானு மறிக.

தருக்கம். வடமொழியிற் கூறப்பட்டவாறே தமிழில் மொ
ழிபெயர்த்தியற்றப்பட்டு நிலவும். அது தருக்க சங்கிரகமும், அத
னுரையான அன்னம்பட்டியமும், தருக்கபரிபாடையும் போல்வன
வாம். அவற்றுள் தருக்க சங்கிரகமும் அன்னம்பட்டியமும் தமிழின்
மொழிபெயர்த்தியற்றியவர் சிவஞானயோகிகள்; தருக்கபரி
பாடை தமிழில் மொழிபெயர்த்தியற்றியவர் துறைமங்கலச் சிவப்
பிரகாசமுனிவர். தருக்கபரிபாடை தருக்கசூடாமணியெனவும் வழ
ங்கும். இருவகைப்படுந் தருக்கத்துள் தருக்க சங்கிரகம் கணாதர்
செய்தவைசேடிகநூலின் வழித்தாயது. தருக்கபரிபாடை கௌத
மர்செய்த நியாயநூலின் வழித்தாயது. தருக்கசங்கிரகமும் அன்
னம்பட்டியமும்வடமொழியிலியற்றியவர் சிவகேசவமிசிரர். தருக்க
சங்கிரகம் ஏழுபதார்த்தமும், தருக்கபரிபாடைபதினாறுபதார்த்த
முகூறும். தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்படாத கிரந்தங்கள் அநேக
முள. இவற்றைக் கண்டு கேட்டுணராப்பாலியர் “ஆலையில்லா ஐரில்
இருப்பைப் பூச் சர்க்கரை யாகக் கொண்டாடப் படுவதுபோல்”
ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் எழுதிய தருக்க நூல்களைப் (Logic)
பெரிதும் பாராட்டி வியந்துகொள்வர்.

ஆயுள்வேதம். தமிழிலே வைத்தியசாத்திரங்கள் அநேக முள. ஆனால் அவற்றுட் பெரும்பான்மையன வெல்லாம் கற்பித நூல்கள்போல் தோற்றுசின்றன. அகத்தியரின்பெயரைக்கொண்டு வழங்கும் பூரணம் முதலிய நூல்களெல்லாம் போலி நூல்களெனப் பலருங்கூறுவர். அவரின் வைத்திய மாணுக்கருள் முதல்வரான தேரையராற் செய்யப்பட்டன வென்று நிலவும் நீர்க்குறி, நெய்க்குறி, தயிலவருக்கச் சுருக்கம், கஷாயம் நூறு, பதார்த்தகுணம், கிகிச்சை ஆயிரம்என்பன உண்மைநூல்கள்போல்தோற்றுசின்றன. அவர்பெயர்கொண்ட மற்றைய நூல்கள்போலி நூல்கள்போலிஎனங்குகின்றன. கிகிச்சைஆயிரமும் அச்சிட்டவர்களின் ஆராய்வுக்குறைவால் இடையிடையே பிழைபட்டிருக்கின்றது.

தேரையர் கூறும் கிகிச்சைகள் உள்ளபடியே செய்யப்படுமாயின் சித்தியப்பதிற்றவறாடுன்பர். நோயினது சாத்தியாசாத்தியங்களை அட்டவித பரீட்சை செய்து அறிந்துகொள்ள சியலாதார் நோயாளியைக் கொண்டு ஒரு கலசத்தில் சலவிமோசனஞ் செய்வித்து அச்சலத்திலே ஒரு துள்ளி எண்ணெயை விட்டு அதுகொண்டு தெரிந்துகொள்ளும் சுலபமான வழியை இவர்செய்த நெய்க்குறி நூல் உணர்த்தும்.

கபாலத்தைத் திறந்து சுத்தப்படுத்திப் பொருத்துவதாகிய சல்லிய வைத்தியத்தினும் தேரையர் மிகச் சிறந்தவரென்று கூறுவார்கள். நீங்காத் தலைக்குத்தினால் வருங்கிய அரசனொருவனுக்கு அந்நோயின் காரணத்தை நிதானித்துச் சம்மோகினியைப்பிரயோகித்து அவனை முர்ச்சையாக்கி அவன் கபாலத்தைத் திறந்து அமிர்தத்திலிருந்த தேரையை ஓர் நீர்க்கிண்ணத்தினுள்ளே பாய்ச்செய்து, பின்பு சந்தான கரணியினாலே கபாலத்தை முன்போலப் பொருத்தி அந்த நோயை நீக்கிரொன்பது கர்ணபரம்பரை. இதற்கொப்பான மற்றுமோர் சரித்திரம் போஜப்பிரபந்த மென்னும் வடமொழி நூலினுள் கூறப்பட்டுள்ளது.

போஜன் என்பான் இற்றைக்கு ஆயிரத்திருநூறு வருடங்களுக்குமுன் மாளவதேசத் தரசனாகத் தாராகரத்திலிருந்து அரசு செய்தவன். இவன்காலத்தில் கல்வி மிக அபிவிந்தியாயிற்று. இவன் மகாபண்டிதன். வைத்தியநூலுமொன்று வடமொழியிற் செய்கனன். இவன் ஒருகாலத்தில் கொடிய தலைவலியால் வருந்துவானாயினன். அத்தலைவலியானது அவன் சமஸ்கான வைத்திய சிரோமணிகள் யாவராலும் தீர்க்கப்படாததாய் மேன்மேலும் அதிகரித்தது. அச்சமயம் சல்லிய சாத்திரத்தில் வல்லுநராகிய இருவர் ராஜசமஸ்தானத்தையடைந்து இந்த நோயை நிதானித்து இக சத்திரவைத்தியத்தாலன்றித் தீரும்வழி வேறில்லையென்றார்கள். அதற்கு அரசன் உடன்படுதலும், அரசனுக்கு மூர்ச்சையுண்டாகும்படி சம்மோகினி என்னும் ஓர் மருந்தைப் பிரயோகிக்க அரசன் உடனே மூர்ச்சித்தான்; பண்டிதர்கள் அரசனது கபாலத்தை ஆயுதங்களால் திறந்து மூனையிலிருந்த விஷமிசத்தை நீக்கிச் சுத்திசெய்து கபாலத்தை முன்போலப் பொருத்திச் சந்தானகரணியிட்டுச் சஞ்சீவியென்னு மருந்தை உள்ளுக்குப் பிரயோகித்து உயிர்ப்பும் அறிவும் உதிக்கும்படி செய்ய, அரசன் நித்திரைநீங்கி எழுபவன் போலக் கண்விழித்தெழுந்து பூரண சுகமடைந்திருந்தான். இச்சம்பவத்தின்விரிவு போஜாசனுடைய சரித்திரக்குறிப்புகள் எழுதப்பட்டிருக்கும் “போஜப்பிரபந்தத்தில்” காணலாம்.

சம்மோகினி என்பது தற்காலம் ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் பிரயோகிக்கும் “க்ளோரபாரம்” போல்வதோர் மூர்ச்சையுண்டாக்குமருந்து. அது “க்ளோரபாரத்” தினும்மிகச் சிறந்தது. “க்ளோரபாரம்” அபாயஞ்செய்வது; சம்மோகினி ஒரு பகற்காலம் வரைக்கும் அபாயஞ் செய்வது; வேண்டியபோது சஞ்சீவினிப் பிரயோகத்தால் அதன் அதிகாரம் முழுவதும் நீங்க அறிவுதயமாகும். அக்காலத் தாரிய பண்டிதர்கள் சஞ்சீவினி கையிலிருந்தாலன்றிச் சம்மோகினிப்பிரயோகஞ் செய்யார்கள்.

இச்சரித்திரத்தால் ஐரோப்பிய பண்டிதர்கள் தற்காலம் தாங்கள் நூதனமாகக் கண்டுபிடித்த சத்திர சிகிச்சையென்று உச்சிமேல்வைத்துக்கொண்டாடும்சல்லியசிகிச்சை, ஆரியபண்டிதர் பல்லாயிர வருடங்களுக்கு முன்னே சிறிதும் அபாயமின்றிப்பயின்று வந்த ஆரிய சிகிச்சைகளுள் ஒன்றேயாமென்பது நன்கு புலப்படுகின்றது. இந்தச் கபாலசல்லிய சம்பவம் இஃதொன்று மாத்திரமன்று; கௌதமபுத்தருடைய வைத்திய பண்டிதனாக விளங்கிய ஜீவகனும் அநேக கபால சிகிச்சைகள் செய்து புகழ் படைத்தாரென்று பௌத்தநூல்கள் கூறுகின்றன. சம்மோகினிக்கீடாக ‘க்ளோரபாரம்’ ஐரோப்பிய வாகடத்திலுளதென்றாலும், சஞ்சீவினிக்கீடாக அந்த ஐரோப்பிய வாகடத்தில் ஒன்றுமில்லையென்பது இதனாற் புலப்படும்.

சத்திரவைத்தியத்திற்குபயோகிப்பதற்காக 420 வகைக்கருவிகள் இந்தியர் செய்து கையாடி வந்தனரென்றால் அவர்திறமை எளிதில் விரிக்கற்பாலதோ?

தன்வந்திரி, போகர், புலிப்பாணி, உரோமரிஷி முதலிய பல சித்தர்கள் செய்த வைத்தியசாத்திரங்களும் தமிழகத்தில் உலாவுகின்றன.

சோதிடம். வடமொழியிலிருந்து தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட சோதிட நூல்கள் பலவுள.

வேதத்தில் விதிக்கப்பட்ட கருமங்கள் செய்தற்குரிய காலவிசேடங்களைச் சோதிடநூல் குறிப்பதன்றிச் சாதகங்களைக் கணித்துத் தத்தமக்கெய்தும் பலாபலன்களையுணரவும், தீயனசாருமிடத்துத் தக்க சாந்திமுதலியன செய்து சுகம் பெறவும் அஃதோர் இன்றியமையாத் துணையாயுள்ளது.

பராசரர், வியாசர் முதலிய பதினெண்மர் வடமொழியிற் செய்தருளிய சோதிடம் நான்கிலக்கத்தைம்பதினாயிரம், இவற்றின்

பலப்பல பாகங்கள் சுருக்கித் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு வழங்குகின்றன. அவை சாமுத்திரிகம், கைரேகைச் சாத்திரம், ஆரூடதீபிகை, பஞ்சபட்சிசாத்திரம், நஷ்டசிந்தனை, ருதுசாதகம், மனையடிச்சாத்திரம், சத்தரிஷிவாக்கியம், சோதிடசிகாமணி, சாதகாலங்காரம், சாதகப்பிரகாசிகை, பெண்கள்சாதகாமிர்தம். மங்க ளேஸ்வரியம், குமாரசாமியம், கௌசிகசிந்தாமணி, சினேந்திர மாலை, சோதிடகிரகசிந்தாமணி, உள்ளமுடையான், வீமேசுர உள்ளமுடையான், சோதிடக்களஞ்சியம், சோதிடப்பிரகாசம், சோதிடரகசியம், அனுபோகசாதகரகசியம், சிற்றம்பலசேகரம்' சுந்தரசேகரம், சோதிடக்கண்ணாடி, நஷ்டசாதககணிதம், சுந்தா னதீபிகை, சாதகசந்திரிகை, கனூநூல், சகுனசாத்திரம், சகாதேவ சாத்திரம், பாராசாரியம், சோதிடப்பிரமரகசியம், சாதககணிதா மிர்தம் முதலியனவாம்.

சோதிட நூல்களைச் செவ்விதில் ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்து பலாபலன்களை ஆராய்ந்து மெய்ப்பக்கூறுஞ் சோதிடர் தற்காலத் தில் மிக அரிதாயினர்; பேரவிச்சோதிடர் யாண்டும் மலிந்துள்ளார்.

இனி, இப்பெருஞ் சிறப்புவாய்ந்து மாட்சிமை பொருந்திய அரிய பெரிய வேதாகம புராணவிதிகாச சாத்திரங்களையும் கலை ஞானங்களையும் பல்லாயிர வருடங்களின் முன்னரே தம்மகத்தடக் கிப்பயின்று கையாடிவந்த ஆரியர் தமிழர் என்னும் இருசாதியா ரின் பண்டையச் சீர்சிறப்புக்கள் அஞ்ஞான் றெத்தன்மையனவாயி ருந்திருக்கலாமென்று விவரித்துரைப்பது யார்க்கும் அமைவ தொன்றன்றாம்.

பாண்டிமாநாட்டில் தமிழ் ஆராய்தற்கெழுந்த தலைச்சங்கம் இற்றைக்குப் பதினோராயிரத் தெண்ணூற்றொன்பான் வருடங்க ளுக்குமுன் ஸ்தாபகமாகி நடைபெற்றதென்றால், அதற்கெத்தனை ஆயிரவருடங்களுக்கு முன் தமிழ் மொழியும் அம்மொழியிலக்க ணவிலக்கியங்களும் பரம்பியிருந்திருக்கவேண்டும்? இதனைத் தற் காலத்தினோர் சிறிதும் ஆலோசிக்காமல், ஆங்கிலமொழி ஒன்றை

யே பயின்றுவரு வாசனையால், மேலை நாட்டாரே யாவருள்ளுஞ் சீர்திருந்திய விசேட சாநியாரென்றும், அவர்களைக்கண்டு கேட்டுப் பின்பற்றித் தமிழர் திருந்துகிறார்களென்றும் மனம்போனபடி மானமின்றிப் பிதற்றித் தங்கள் பேதமையுள்ளவா நித்துணைத் தெனக் கூசாமற் காட்டிவிடுகின்றனர்.

இற்றைக்கு முந்திய சிற்றுணைக்காலமாகிய இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞாறு வருடங்களின் பின்னரே மேலைநாட்டார் சீர்திருந்தத் தொடங்கினர் என்பது சரித்திரவாயிலாக அறியக்கிடக்கின்றது. அன்னோர் இன்னும் பின்பற்றித் திருந்தற்கேற்ற பல்வகை நலங் களும் அமைந்துள்ள எண்ணிறந்த தருமசாத்திரங்களைத் தமிழ் மக்கள் தம்முன்னோர்பால் உரிமையொடு பெற்றுவைத்திருத்த லின், அவற்றைக்கைக்கொண்டு கற்றொழுகி உய்யாமல் மேலைநாட் டாரைப் பின்பற்ற விரும்புதல் “தண்டாமரையி னுடன்பிறந்துந் தண்டேனுரா மண்டே” த்தின் குசமதியொக்குமென்க.

ஐம்புல வேட்கைப்பட்டு மயங்காநின் றலமரும் அரச ஆன் மாவைப்போல், பிற அரசின் வயத்தராய்த் தங்கள் குலத்தினுயர் வையும் தமது படையின் பெருமையைந் தக்கவாறுணராமற் றயங்குந் தமிழ்மக்கள், மேற்கூறிப் போந்தவைகொண்டு தம்மிய லுணர்ந்து, தாய்மொழியாகிய அமிழ்தினுமினிய தமிழ் மொழி யைப் பாராட்டிச் சீராட்டிப் போற்றி வளர்த்து இருமையினும் இனிமை பெற்றுய்வாராக.

(விருத்தம்.)

தேடரிய மானிடப் பிறவியது வெகுகோடி
செய்தவத் தாலெடுத்தேம்
செகமீது மேலினிச் செயவுரிய தேதென்று
சிந்தித்த மைது கடமை
நாடிவரு சிந்தனையு ஞானமில் லாவிடின்
என்னெறிப் படாதலிது
நவையற்ற ஞானமுங் கல்வியில் லாவிடின்
மைதுகைக் கூடலரிது

பாடரிய கல்வியும் பரமனருள் பாடைதூற்
 பாலன்றி யெய்தலரிதால்
 பைந்தமிழ்க் கலையோதி முந்துபதி பசுபாச
 பரிசுணர்ந் தறமியற்றி
 வீடடைய நாடுவீர் தருணமிதி லோர்சிறிது
 வீணே கழித்திடாமல்
 வேண்டுவன செய்குவீர் காயகிலை யாதுகாண்
 மெய்மையிது மெய்மையிதுவே.

ஒழிபியல் முற்றிற்று.

வாழி.

கன்னியந் தமிழுமக் கடவுண் மொழி
 பன்னுமெய்க் கலைகளும் பயிலு மாக்களுஞ்
 சொன்னவிப் பனுவலுஞ் சுகீர்த மெய்தியே
 இந்நிலந் தனிநித மினிது வாழ்கவே.

சுபமஸ்து.

தமிழ் வரலாறு
 முற்றுப்பெற்றது.